

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

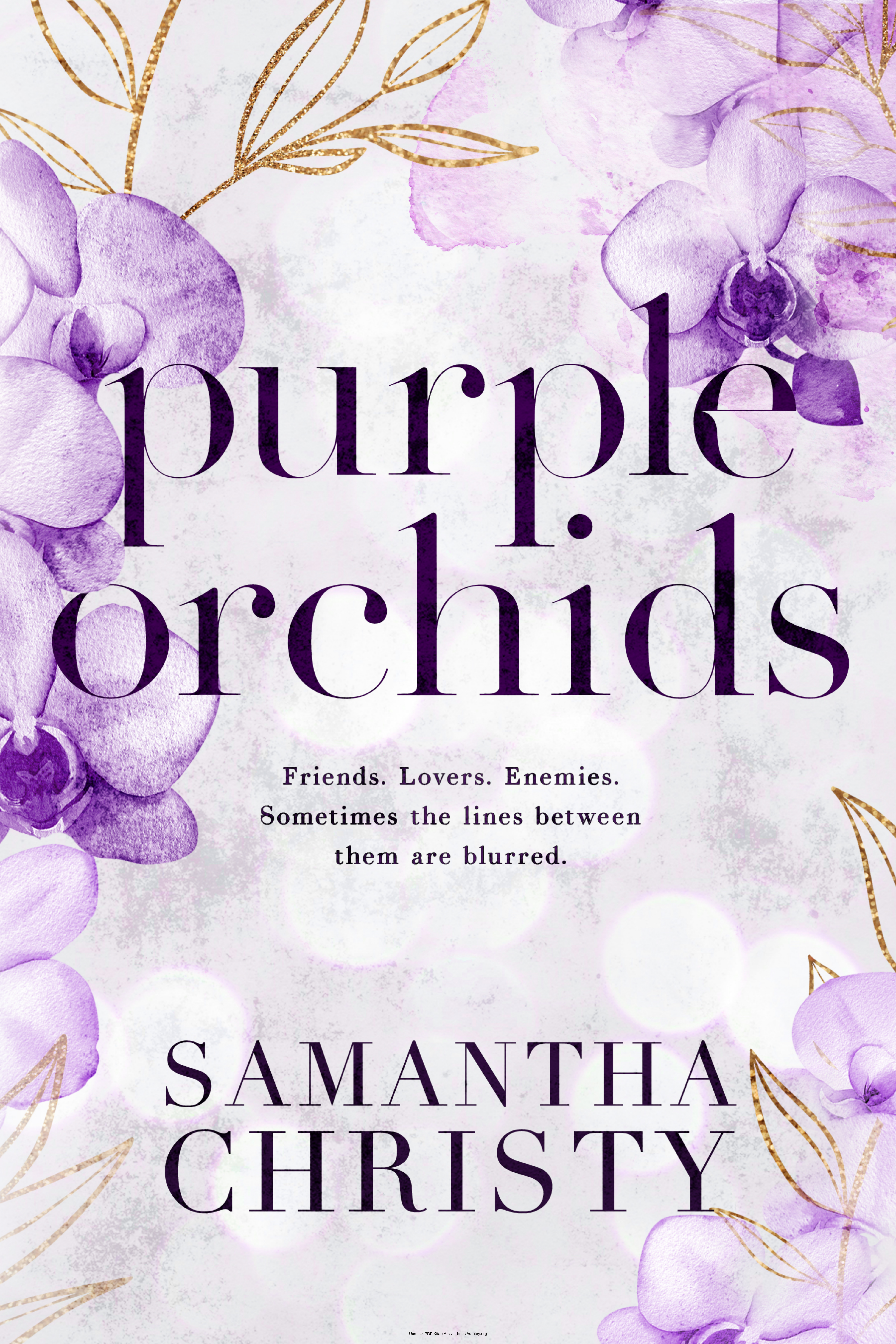
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

purple orchids

Friends. Lovers. Enemies.
Sometimes the lines between
them are blurred.

SAMANTHA
CHRISTY

He is the man I hate.
The man who destroyed me.
The man I know I'll always love.

the mitchell sisters book one

purple orchids

samantha christy

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

mor orkideler

samantha christy

Saint Augustine, FL 32092

Telif Hakkı© 2015 Samantha Christy tarafından

Bu kitabı veya herhangi bir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltma hakları da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen Tesadüfi.

Kapak tasarımı © Sarah Hansen, Okay Creations Kapak

fotoğrafları ©optimarc, shutterstock.com

©Nisakorn Neera, shutterstock.com

©elen_studio, shutterstock.com

©disara, shutterstock.com

ISBN-13: 978-1508623908

ISBN-10: 1508623902

Gavin'in sesini bulmama yardım eden oğlum Austin için.
Her zaman soru sormanız ve patates kızartmanızın hiç bitmemesi dileğiyle.

Samantha Christy tarafından yazılan kitaplar

Sebebim Ol

Soyut Aşk

Mikayla'yı

Bulmak

Mor Orkideler (Mitchell Kardeşler Birinci Kitap)

birinci bölüm

birinci bölüm

ikinci bölüm

üçüncü bölüm

bölüm bölüm

bölüm bölüm

bölüm bölüm

bölüm dördüncü

beşinci altıncı

bölüm yedinci

sekizinci

dokuzuncu

onuncu on on on

birinci ikinci

bölüm üçüncü

bölüm

on dördüncü bölüm on

beşinci bölüm bölüm

on altıncı on yedinci

bölüm

bölüm onsekiz bölüm

bölüm bölüm yirmi

yirmi yirmi üç ondokuz

yirmi bir bölüm bölüm

bölüm ikisimiki ikinci

bölüm yirmi dört yirmi

bölümbeş bölüm yirmi

altı bölüm bölüm

bölüm bölüm bölüm

otuz iki bölüm bölüm

yirmi yirmi yirmi dokuz

yedi sekiz bölüm otuz

üç otuz otuz bir otuz

dört bölüm otuz beş

bölüm otuz altı bölüm

otuz yedi bölüm otuz

sekiz bölüm kırk bir

kırk kırk otuz dokuz

bölüm bölüm bölüm

üçüncü kırk _____

kisimbölüm bölüm üç

iki _____

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

bölüm kırk beş kırk

bölümaltı bölüm kırk

yedi sonsöz _____

beyaz zambaklar
- - -

teşekkür Yazar

Hakkında

mor orkideler

birinci bölüm

gavin

BİRİNCİ BÖLÜM

Scott, dünyanın en iyi tekilalarından biriyle dolu kadehini Angie'ninkiyle ve benimkiyle tokuştururken, "Bir başka başarılı satın almanın şerefine," diyor.

Angie, "Tanesi yüz dolardan, bugün anlaşmayı imzaladığımızı umsan iyi olur," diye ekliyor. Scott ve ben, pahalı likörü içip yanmanın tadını çıkarmadan önce başımızı sallayarak onaylıyoruz. "Gavin, yanıyordun," diyor Scott. "Kaybedebileceğimizi düşünmüştüm. Sen büyük silahları çekene kadar senaryoyu tamamen."

"Bu genç senaristlerin yıldızları ve dolar işaretlerini görmelerini sağlamak için bir iki isim vermekten asla zarar gelmez," diyorum. Angie'ye dönüp, "Avukatıyla görüşmeyi gelecek haftaki programımıza koymayı unutma. Lanet olası teknik bir ayrıntı yüzünden kaybetmek istemem."

"Hallediyorum patron," diye beni temin ediyor Angie, telefonundaki takvime yazmaya başlamış bile.

"Karen'a bunu okutabildin mi?" Scott soruyor. "Umutsuz Ev Kadınları falan derken tam ona göre bir kitap olduğunu düşündüm."

Angie neredeyse içtiği diyet kola boğazına kaçacaktı. "Gavin'in karısı Karen'dan bahsediyoruz... arkadaşım ve eski kız kardeşimden... bir dergiyi ancak kırıksıklıkları azaltma ya da saç kırıklarını önleme tüyoları varsa okumaya üşenen kişi mi?" diyerek gülüyor.

Hepimiz gülüyoruz. Angie'yi üniversiteden beri tanırım. Karen ile aynı kız öğrenci birliğine girdiklerinde birbirlerinden ayrılamaz olmuşlar. Sonra

Ancak mezuniyetle birlikte, Karen'ın asla bir parçası olmak istemediği bir grup olan, zor bir günün değerini anlayan çoğumuzu gerçekler çarptı. Angie çok umut vaat ediyordu ve Scott ile ben birkaç yıl sonra şirketi kurar kurmaz onu hemen asistanımız olarak işe aldık. O zamandan beri, neredeyse dört yıldır bizimle birlikte. Bence Angie artık Karen'dan çok benim arkadaşım sayılır, ama bunu Karen'a söyleyecek cesaretim bile yok.

Karen şu anda Angie'den daha farklı olamazdı. Mezun olduktan hemen sonra evlendik ve o sosyal bir kelebek olarak kariyer yapmaya devam etti. Ben prodüksiyon asistanı olarak yükselmekle o kadar meşguldüm ki, onun şık bir çevre edinmek dışında hayatta bir şey yapma hırsından nasıl yoksun olduğunu fark etmedim bile. Ama hayatımız bizim için çalışıyor. O benim işime karışmıyor, ben de onunkine karışmıyorum. Üniversitedeki halimize benziyor - kendi hayatlarımızı yaşarken birbirimizi ayakta tutan arkadaşlar. Sadece şimdi seks yapıyoruz. Ara sıra.

"Hayır, okumadı," diyorum barmene el sallayarak. "Ne alırsınız çocuklar?" İçki siparişlerini bekleyenlere kaşlarımı kaldırıyorum.

"Oh, hayır," diyor Angie. "Beni yolda tekrar sarhoş edemezsin. Akşamdan kalmalar ve uçaklar birlikte iyi gitmez, özellikle de Chicago'dan Los Angeles'a uçuş çok kısa değilse. Bu gecelik bu kadar çocuklar." Eğildi ve odasına çıkmak üzere otelin barından çıkmadan önce hepimize sarıldı.

Scott barmene, "Bana viski ve soda," diyor. Sonra bana bakıyor. "Uçakta bile kusarım. Beni rahatsız etmez."

Kendi içkimi sipariş ederken ona gülüyorum ve Scott'ın bir sonraki fethi için etrafı incelemek üzere bar taburelerimizi çeviriyoruz. "Şuradaki esmer kıza ne dersin?" Barın köşesindeki masada oturan ve telefonuyla oynayan kadını işaret ediyorum.

"Hayır, çaresiz görünüyor," diyor. "Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" diye soruyorum.

"Buraya geldiğimizden beri bizi kontrol ediyor. Belli ki burada yalnız. Çok kolay bir hedef," diyor.

İşte size Scott Carlson. Her zaman meydan okumaya hazır. Üniversite futbol takımının oyun kurucusu olması yetmezmiş gibi, dikenli saçları ve dövmeli kollarıyla tüm kadınların bayıldığı kötü çocuk görünümüne de sahip olması gerekiyor. Film yapımcılığı işinde bizi ciddiye alacak birilerini bulabilmemiz şaşırtıcı. Sanırım bu yüzden halkla buluşmaların çoğunu ben üstleniyorum. Şirketimizin biraz daha temiz görünmesini sağlıyor.

"Tamam, barın sonundaki büyük dişli olana ne dersin?" Omzunun üzerinden çekici bir kadına başımı salladım.

"İşte ben de bundan bahsediyorum," diyor ve onu kontrol etmek için arkasını dönüyor. Hızla geri dönüyor ve "Çok yaşlı" diyor. Titriyor. "Gretchen'dan sonra otuz yaşından büyüklere tövbe ettim."

Otuz bir yaşındaki ortağım kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ne?" diyor, ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak. "Sadece bir kez yaşarsın dostum ve ben daha gençleşmiyorum. Hepimiz hâlâ yirmili yaşlarımızda olamayız, biliyorsun." İçkisinin geri kalanını çarparak içiyor ve bir tane daha içmek için eliyle işaret ediyor. "Hey, aklıma gelmişken, geçen gün Karen'dan bir 'save the date' zimbirtısı aldım. Bunu gerçekten yapıyor, ha?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ne diye 'save the date' kartları gönderiyor ki? Bu bir doğum günü partisi, düşün değil," diye homurdanıyorum.

İçkimin geri kalanını yudumlarken gülüyor. "Karın senin paranı abartılı bir etkinliğe harcamadıkça mutlu olmuyor, değil mi?" dedi.

Ona başımı sallıyorum. "Eğer boş cüzdanım bir gösterge ise, bugünlerde çok mutlu olduğumu söyleyebilirim."

"Siz ikiniz tanıdığım en işlevsel olmayan çiftsiniz," diyor.

Bu mantığa karşı çıkamam. Bara giren birkaç kadın fark ettim. "Şunlardan birine ne dersin?" Çenemi onlara doğru kaldırıyorum.

"Senin esmerlerle ne alıp veremediğin var?" diye soruyor. "Hatırladığım kadarıyla karın sarışındı. Tanrı aşkına Barbie ile evlendin."

Omuzlarımı silkiyorum. "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Sanırım onlara karşı hep bir zaafım olmuştur."

Barmen bir tur daha içki koyar ve bardan yere bir kâğıt parçası düşer. Scott onu almak için uzanır. Yüzüne bir gülümseme yayılırken bir dakika boyunca ona bakar. "Yesssss," diye tıslayarak kâğıdı işaret eder. "İşte bu. Bu gece bitmeden altımda kıvranıyor olacak. Ve bak, esmer bile." İlanı yüzüme doğru itiyor.

Elime alıyorum ve resme bakıyorum. Başım resmin etrafını sararken kalbim boğazımın yakınlarında bir yere yerleşiyor. UNC'deki ikinci yılının anıları görüşümü bulandırıyor. Birden bar taburemde dengesizleşiyorum ve kendimi denge için tezgâha tutunurken buluyorum.

Bu o olamaz.

Bir isim bulmak için el ilanını taradım ve o zaman onu gördüm. Yıllardır beni rahatsız eden ismi. Resme tekrar baktım. O yüze. O gülümsemeye. O unutulmaz gözler. Bu o. Sevdığım tek kadın. Lanet olası kalbimi kıran kadın.

Baylor Mitchell.

"Siktir," diye mırıldanıyorum kendi kendime, gözlerimi kapatıp elimdeki kâğıdı buruşturuyorum.

"Dostum, resmi mahvetme," diyor Scott, resmi elimden çekip alarak. "Eğer kızı elde edemezsem, en azından bu resmi bir kızın gözünü boyamak için kullanabilirim." Tezgâhın üzerindeki el ilanını düzeltiyor.

"Bu değil," diyorum, tekrar inceleyebilmek için elime alıyorum. Burada, otelde konuşma yapacağı yazıyor.

Bu gece.

Sanki şu anda burada olabilirmiş gibi hızla barın etrafına bakıyorum.

Sonrasında imza günü var. Kendisi bir yazar. Üniversitede gazetecilik okuduğunu hatırlıyorum, okulu bırakana kadar.

Beni terk edene kadar. Ama, bir yazar . . . vay canına. Ve görünüşe göre, oldukça tanınmış biri.

"Ne oluyor be adam?" Scott iddia ediyor. "Geri ver onu."

Elini uzaklaştırıyorum. Gözlerimi onunkilerden ayıramıyorum. Tıpkı hatırladığım gibiydiler. Soluk kahverengi, elaya yakın, mavi ve yeşil benekli. Yemin ederim o gözler giydiği kıyafete göre renk değiştirdi. Bu resimde mavi giyiyor ve gözleri akuamarin gibi görünüyor. Mutlu görünüyor.

Bana yaptıklarından sonra nasıl bu kadar mutlu görünebiliyor? Acaba Chris denen o pislikle evlendi mi? Eğer evlendiyse, onun adını almamıştır.

"Dostum!" Scott diyor. Ona bakıyorum ve ellerini uzatmış, avuç içleri yukarı bakıyor, sessizce eksik olan her neyse onu tamamlamamı istiyor.

"Onu tanıyorum Scott," diyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve o kader gününü hatırlamamak için mücadele ederken başım ileri geri sallanıyor. "Kalbimi yerinden söktü."

Resme inanamayarak bakıyor. Kızın yüzünü işaret ediyor. "Bu kız mı?" diye sorar. "Senin bir kalbin olmadığını sanıyordum, Gavin. Hep böyle söyledin. Bu yüzden Karen'la birbiriniz için mükemmel olduğunuzu söylüyorsun."

"Eskiden bir tane vardı," diyorum. "Uzun zaman önce, ta ki ..." Bunca zaman sonra onun adını söylemek bile zor geliyor. "Ta ki Baylor onu tekmeleyip işe yaramaz hale getirene kadar."

"Oh, kahretsin! Gerçekten mi?" diyor. Birer kadeh içmek için işaret ediyor. "Nasıl oluyor da altı yıldır arkadaşız ve sen ondan bir kez bile bahsetmedin?"

Onun fotoğrafına bakarken, az önce önüme konan fotoğrafı geri atıyorum. Neredeyse hiç yaşlanmamış. Belki de resim Photoshop'luydu. Şu anda yirmi altı yaşında ama hâlâ birinci sınıf oryantasyonunda karşılaştığım o genç kıza benziyor. Saçları o zamankinden daha uzun ve düz ama yine de muhteşem. Kusursuz. Mükemmel. Bardağımı resminin üstüne çarpıyorum ve mürekkep akınca hemen pişman oluyorum.

"Onun hakkında konuşmuyorum," diyorum. "Gittiği günden beri." Ona söylemediğim şey, onun hakkında tek kelime bile etmemiş olsam da, onun hayalini kurduğum tek kadın olduğu.

Kahretsin, bu beni gerçek bir piç gibi gösteriyor, evlendiğim kızı hayal etmiyorum.

"Belki de onun hakkında konuşmalısın," diyor. "Bilirsin, böylece çılgına dönmezsin ya da daha kötüsü, burada barda lanet bir bebek gibi ağlamazsın." Gülüyor.

"Peki," diyorum, sekiz yıl önce bütün dünyam olan kadının şimdi lekeli olan yüzüyle hâlâ büyülenmiş bir halde. "Ama devam etsen iyi olur." Boş bardağımı kaldırıyorum ve Scott barmeni çağırıyor.

Sonra konuşmaya başlıyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Sekiz yıl önce . . .

"Acele eder misin, Gavin?" Karen beni avluya giden kaldırım boyunca sürükleyerek, "Acele eder misin?" diyor.

Neden ona ve kız kardeşlerine birinci sınıf oryantasyonunda yardım etmeyi kabul ettim ki? Doğru ya, hatırladım. Çünkü on sekiz yaşındakilerin telefon numaralarından oluşan yeni bir liste cebimde delik açabilirdi.

"Tanrım, Karen, ziyafet bir yere gitmiyor ki," diyorum, başarısız bir şekilde hızımızı yavaşlatmaya çalışarak. "Madem geç kalmaktan bu kadar endişeleniyordun, neden on beş dakika önce çıkmadık?"

Bana aptalmışım gibi bir bakış fırlattı. "Angie'nin saçları henüz yapılmamıştı. Bir dakika bile erken çıkmış olamayız." Arkadaşına gülümseyerek erkeklerin anlayıştan yoksun olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyor.

Karen ve onun kız kardeşleri. Bazen onlara neden katlandığımı bilmiyorum. Doğru ya, her şey yukarıda bahsi geçen on sekiz yaşındaki gençlerin telefon numaralarına dayanıyor. Kız öğrenci birliğinde olmak arkadaşımın gösterişçi yetiştirilme tarzına uygun olabilir ama aynı zamanda benim her hafta farklı bir lezzete olan tutkuma da fayda sağlıyor. İşte ben buyum. Bana Baskin Robbins deyin. Sadece otuz bir aromadan çok daha fazlasıyla. Çapkınlığım için beni suçlayamazsınız. Bütün suçu babama atıyorum. Bu sonuca kendim vardım. Yüksek fiyatlı psikiyatristlere gerek yok.

O ve Karen bir elmanın iki yarısı gibiler. Bazen onun uzun zamandır kayıp olan aşk çocuğu olduğunu düşünüyorum. Babamı seviyorum. Şey, belki aşk

çok güçlü bir kelime. Ancak çoğu politikacı gibi o da bazen düpedüz bir hıyar olabiliyor. En azından benim için. Diğer herkes için o Kongre Üyesi McBride, sevimli eski yargıç ve aile babası. Annemin yirmi yıldan fazla bir süredir ona nasıl katlandığından emin değilim. Kafasını o kadar çok hükümet yetkilisinin kışına sokmuş ki, kendisinin nerede bitip onların nerede başladığından emin değilim. Babam beni Siyaset Bilimi okumaya ikna etmiş olsa da, onun yalaka maskaralıklarına katılmayı reddediyorum. Çoğu zaman. Etrafında olmadığım zaman. Ya da meslektaşlarının. Ya da arkadaşlarının. Tamam, ben de her zaman olduğum kişi gibi davranıyorum. Ama sadece en iyisinden öğrendiğim için.

Ancak kiminle çıkacağıma o karar vermeyecek. Karen. Onunla çıkmamı istiyor. Tabii ki istiyor, arkadaşı ve narsist dostu Joel Thompson'ın kızı, ailesi Doğu Teksas'taki en büyük petrol sahalarından birine sahip. Thompsonlar çok nüfuzlu bir aile ve babam onlarla evlenmeme bayılırdı. Tabii ki bu yüzden evlenmeyeceğim. Karen ve ben her zaman arkadaştık, ailem ben beş yaşındayken Fort Worth'ta onunkinin yanındaki eve taşındığından beri. Ev derken, komşu arazilerdeki malikaneleri kastediyorum. Oyun oynamak istediğimizde dadılarımızdan biri bizi diğerinin bahçesine götürmek zorunda kalırdı.

Ama babamın bir Ivy League okulu yerine UNC'ye gitmeme izin vermesinin nedeni de o. Neyse ki Karen'ın babası, milyonlarına rağmen Harvard ya da Yale'e girmesini sağlayacak kadar varlıklı değildi ama UNC'de, pek de parlak olmayan notlarına rağmen kabul edilmesini sağlayacak kadar bağlantıları vardı. Bana uyar. Ayrıca, burada o yüksek fiyatlı okulların hepsinden çok daha iyi bir erkek futbol takımımız var. Babam burs kazandığım için bana teşekkür edecek değil ya. Bu ona yakışmazdı.

"Gavin, bütün birinci sınıf kızlarına bakmayı bırakır mısın? Bunun için daha sonra yeterince vaktimiz olacak," diyor Karen ve beni dirseğimden çekiktirmeye devam ediyor.

Bunu yaptığımı fark etmemiştim bile. Sanırım bu artık benim için bilinçsiz bir alışkanlık. Kızları izlemek. Bir sonraki tek gecelik ilişki mi seçiyorum. Karen bu konuda benimle dalga geçmeyi çok seviyor ama bence kıskanıyor. Bence içten içe beni istiyor ama onu reddetmemden korktuğu için bunu bana asla itiraf etmiyor. Bu konuda akıllı zaten. Ondan hoşlanıyorum ama onu istemiyorum. Onu hiç istemedim. Bir modelin harika vücuduna ve yüzüne sahip ve arkadaşım olmasaydı onu kesinlikle becerirdim, ama kız arkadaş malzemesi değil. Bunun tam olarak ne olduğunu bildiğimden değil, çünkü böyle etiketleyebileceğim bir kızla hiç tanışmadım, ama Karen olmadığını biliyorum.

Murphey Hall'un köşesinden uçarak dönüyoruz ve bir kıza çarpıyorum, sırt çantasındaki her şey kaldırıma ve çalılara saçılırken kızın düşmesine neden oluyorum.

"Kahretsin," diyorum. "Gerçekten çok üzgünüm. Sen iyi misin?" Şaşkın kıza bakıyorum. Kahverengi ya da mavi, belki de yeşil, bu ışıpta tam olarak seçemediğim ışıltılı gözleriyle bana bakıyor. Karamel-kahverengi saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış, saç telleri sağa sola savrulmuş, sanki bunu yaparken aynaya bile bakmamış.

"Çok yürüdün mü?" diyor bana.

"Gavin, zaten geç kaldık," diye ciyaklıyor Karen, önden yürüyor ve küçük Bayan Bukalemun gözlere ikinci bir bakış atma zahmetine girmiyor.

"Siz önden gidin," dedim. "Ben sadece yardım edeceğim, uh ...". Hâlâ altımda yere yayılmış olan kıza bakıyorum. Normalde, ayaklarımın dibinde yatan güzel bir numuneyi görmek pantolonumun sıkışmasına neden olabilirdi. Ama onda bir şeyler var ve ben onu bir fetih olarak bile görmüyorum. Onu korumak için içimde bir dürtü var.

"Baylor," diyor.

Başımı eğdim ve kaşlarımı ona doğru çektim. "Ha?" diye soruyorum.

"Benim adım. Baylor," diyor göğsümde bir yerlerde yankılanan yumuşak melodik bir sesle.

Karen'a dönüyorum. "Baylor'un eşyalarını toplamasına yardım edeceğim. Hemen arkada olacağım," diyorum.

Karen ayakta duruyor, kollarını önünde kavuşturmuş, durduğu çimlerin üzerinden bana bakıyor. Baylor'a bakıyor ve gözlerini deviriyor. "Her neyse," diyor. Sonra kız öğrenci birliğindeki arkadaşlarına yetişmek için döndü.

"Ee, Baylor," diyorum, adının dilimden yuvarlanışını ne kadar sevdiğimi fark ederek. "Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim," diyor, eşyalarını toplamak için elleri ve dizleri üzerinde sürünerek.

Yerde ona katılıyorum ve elimdeki eşyaları ona uzatmaya başlıyorum. Ona bir saç fırçası ve bir not defteri uzatıyorum. Sonra yanımda öylece durduğunu görüyorum ve bununla nasıl başa çıkmam gerektiğini merak ediyorum. Görmezden gelip kalkabilirdim ama o zaman kaldırımın ortasında çok belli olurdu ve onu utandırmak istemem. Hızla tamponu alıyorum ve çantasına koymak için eğiliyorum. O inanılmaz gözleriyle hareketimi takip ediyor ve elimde ne olduğunu görüyor. Güneşten bronzlaşmış yüzünde çok sevimli bir kızarıklık beliriyor. Gözlerini benimkilerden kaçırıyor ve "Uh teşekkürler."

"Gavin," diyorum.

"Ne?" diye sorar, tampon olayından dolayı hâlâ telaşlı olduğu bellidir. "Benim adım Gavin." Ona elimi uzattım.

Kendi eline almadan önce bir saniyeliğine değerlendiriyor. İri atletik elim onun yumuşak minyon eline dokunduğunda, yemin ederim bir elektrik şimşeği doğrudan sikime gidiyor.

Tanrım, bu da nereden çıktı? Göğüs dekoltesini göstermiyor ya da kışını bana doğru sallamıyor. Yoga pantolonu ve üzerinde "Şey 2" yazan bir tişört giyiyor. Makyaj yaptığından bile emin değilim. Ama yine de doğal, kusursuz bir güzelliği var. Kaldırımdan aşağıya bakarken ne kadar muhteşem olduğunun farkında bile değil.

"Memnun oldum Gavin," diyor.

Hâlâ yerde olduğumuzu geç de olsa fark ediyorum, bu yüzden elini bırakmadan önce kalkmasına yardım ediyorum. Sonra isteksizce elimi çekiyorum ve ayaklarımın yanındaki ders kitabına uzanıyorum. Ona uzatıyorum. "Gazetecilik, ha?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Bu benim branşım."

"Ahhh, benimkinden çok daha ilginç." "Poli Sci." dediğimde hafif bir öğürme sesi çıkarıyorum.

Gözlerimin içine bakıyor. "Neden ilgini bile çekmeyen bir konuda uzmanlaşmak istiyorsun?"

Kahretsin. Bu kızı sadece iki saniyedir tanıyorum ve beni kelimenin tam anlamıyla dizlerimin üzerine çöktürmeyi başardı ve tüm geleceğimi sorgulamama neden oldu.

"Baylor! İyi misin?" Arkamdan birinin seslendiğini duyuyorum.

Ses kime aitse ondan nefret edeceğimi bilmek için arkamı dönmeme bile gerek yok. Ses tonundan onu önemsedığını anlayabiliyorum.

"İyiyim, Chris," diyor, ayağındaki çakıl taşlarını fırçalayarak. yerdeyken pantolonunda birikmiş.

Adam yanına geliyor ve sahiplenici bir kolunu omuzlarına doluyor. *Kahretsin. Erkek arkadaş.*

"Chris, bu Gavin," diyor. "Eşyalarımı toplamama yardım ediyordu."

"Umarım öyledir," diyor. "Düşmene onun sebep olduğunu düşünürsek. Ta oradan gördüm." Ondan en az beş santim ve otuz kilo fazla olduğumu umursamadan bana bakıyor. "Burası futbol sahası değil, biliyorsun."

Ona "WTF" bakışımı attım. Ama anlıyorum. O pek iri yarı biri sayılmaz ve ben burada daha uzun boylu, daha kaslı bir adam olarak duruyorum. Belli ki futbol takımında olduğunu bildiği bir adam. Kız arkadaşına dokunan bir adam. Kendi bölgesini işaretliyor. Ben de aynı şeyi yapardım.

Bekle. . . yapar mıydım?

Çıktığım, daha doğrusu takıldığım kızları hiç umursamam. Peki, neden lanet olası bir erkek arkadaş olan bu kız, onu benim olarak işaretlemeyi düşünmememe neden oluyor?

"Evet, bunun için üzgünüm." Düşüncelerimden sıyrılmaya çalışıyorum. "Yürüdüğüm yere gerçekten dikkat etmiyordum."

"Baylor, gitmeliyiz. Geç kalmak istemeyiz," diyor Chris, kolaylaştırmaya çalıştığı tanışma faslını kabul etme zahmetine bile girmeden onu uzaklaştırarak.

Hoşça kal demiyor. Ama onlar uzaklaşırken hafifçe dönüp bana en tatlı bakışını atıyor. Erkek arkadaşının kaba davranışı için bir özür mü? Paylaştığımız elektrikli dokunuşun farkına varması mı? Görüş alanımdan çıkmalarını izliyorum ve sonra arkamdaki sert tuğlalı binaya yaslanıp burada neler olduğunu merak ediyorum.

Yere bakarken, güneş ışığında parıldayan bir şey gözüme çarpıyor. Çalışların kenarına doğru yürüyüp onu alıyorum. Boş bir anahtarlık. Baylor'un olmalı. Gümüş rengi ve üzerinde bir zebra resmi var. Çeviriyorum ve yazıyı okuyorum.

Başka hiç kimsenin olamayacağı şey olun ... kendiniz

Cebime sokuyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bazen sporcu olmak gerçekten berbat bir şey. Özellikle de tam antrenman modunda olduğumuz sonbahar sezonunda. Diğer kırmızı kanlı üniversite ikinci sınıf öğrencileri gibi her gece dışarıda içip sevişemiyor olmak beni sinirlendiriyor.

Hayır, ben değilim. En azından şimdi değil. Bu sabah oda arkadaşlarım ve futbolcu dostlarım Dean, Tim ve Jonesy ile koşuya çıktım. Sonbaharda iki gün koşuyoruz. Çoğu sabah koşuyoruz ve sonra dersten sonra antrenmanda yaklaşık dört saat geçiriyoruz, eğer bizi bantlamak, antrenmanı tamamlamak ve sonra buzlanmak veya başka bir tedavi için gereken zamanı hesaba katarsanız. Haftada iki maç ve bunlarla birlikte gelen tüm seyahatlerden bahsetmiyorum bile.

Çok yorucu.

Ama babamı Öğrenci Hükümeti gibi saçma bir gruba katılmaktan alıkoyuyor, yani buna değer. Ayrıca, zaman bulduğumda müfredat dışı faaliyetlerim için vücudumu iyi durumda tutması da cabası.

"Hey, Eugene'in yeni kız arkadaşını gördün mü?" Tim sorar ve Eugene Jones olarak takma adını tercih eden Jonesy'nin kaburgalarına bir bıçak saplamasına neden olur.

"Ne, gerçekten mi?" Dedim. "Yerleşiyor musun, dostum?"

Konuşurken yavaş yavaş yürüyoruz. Dean, "Kahretsin, yıl sonuna kadar Marcie'nin parmağında bir yüzük olmazsa şaşırırım," diyor.

"Vay canına," diyorum. "Tüm bunlar olurken ben neredeydim?"

Jonesy diyor ki, "Başka nerede olacak? Karen ve kız öğrenci birliğiyle. Tüm o kendini beğenmiş piliçlerin etrafında olmaktan hiç sıkılmadın mı?"

"Söz konusu piliçler beni taze bir kuyruk kaynağı olarak tutarken değil," diyorum. "Her neyse, artık onları duymamayı öğrendim. Sık sık kulaklık takıyorum." Hepimiz gülüyoruz. Jonesy'ye bakıyorum. "Ee, Marcie, ha?"

Gülümsüyor. Vay be. Gülümsemesinden anladığım kadarıyla çoktan kırbaçlanmış. Biri daha tozu dumana kattı. "Sadece sen ve ben varız Dean," diyorum. "Jonesy'nin piyasadan çekilmesi ve Tim'in kadınına zincirlenmesi bizim için daha fazla av anlamına geliyor."

"Biliyorsun," diyor ve bana bir yumruk atıyor.

Güney Yolu'nda, Çan Kulesi'nin orada koşuyoruz; her Salı ve Perşembe gittiğimiz aynı güzergâh. Kütüphaneye yaklaştığımızda, ön taraftaki merdivenlerden inmeye çalışan birini fark ediyorum. Kişi engelli görünüyor ve yaklaştıkça durup yardım etmeyi düşünüyorum. Sonra tanıdık bir yüzün kütüphaneden koşarak çıktığını ve elindekileri yere atarak her an merdivenlerden düşecekmiş gibi duran kadının yanına doğru ilerlediğini görüyorum. Baylor kolunu kadının beline doluyor ve kitaplarını ondan alarak kadının tırabzanı tutmasına izin veriyor. Kadının merdivenlerden inmesine dikkatlice yardım eder ve ardından minnettar kadına kitaplarını verir.

Binanın önünden geçerken arkamı dönüp geriye doğru koşmaya başlıyorum ve Baylor'un neşeyle kütüphanenin merdivenlerini tırmanışını izliyorum. Betona attığı çantasını almak için eğildiğinde bana doğru bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Bu mesafeden bile yüzünün kıpkırmızı olduğunu görebiliyorum. Bana utangaç bir gülümseme veriyor ve sonra diğer yöne doğru yürümek için dönüyor. Her adımını izliyor ve görünüşünü değerlendiriyorum. Bugün kot pantolon giymiş ve güzel şekilli kalçalarını daha da güzelleştirmek için her şeyi yapmış. Oryantasyonda giydiği parlak kırmızı Dr. Seuss tişörtünün yerini yeşil bir atlet almış, o muhteşem gözlerin tişörtte nasıl görüldüğünü görmek için can atıyorum.

Bu kez saçları açık kahverengi dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. İçimden ona doğru koşmak ve yüzüne doğru savrulan saçlarını kulağının arkasına itmek geliyor. Sonra sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, devasa kütüphanede kaybolmadan hemen önce bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Yüce Tanrım, bana neler oluyor? Takım arkadaşlarımın hepsi bana acele etmem için bağırdığında hareket etmeyi tamamen bıraktığını fark ediyorum.

Koşumun geri kalanını Baylor'ı merak ederek geçirdim. Chris denen o pislikle ne zamandır çıkıyorlar ve ciddiler mi? Hangi yurttan kalıyor? Nereli? Ve neden bütün bunları merak etmeme neden oluyor?

Ertesi Salı ve Perşembe, koşarken kütüphanenin önünden geçtiğimizde, sırf onu görebilmek için kendimi bir kez daha ön kapıdan çıkmasını isterken buluyorum.

Perşembe koşumdan kısa bir süre sonra, Cumartesi gecesi gittiğim partiden eve bir kız getirme zahmetine bile girmediğimi fark ettim. *Kahretsin*. Bu hafta sonu Clemson'a gittiğimizde oyunumu açmalıyım.

Baylor'u Cuma günü öğleden sonra deplasman maçımız için otobüse yetişmek üzere stadyuma giderken tekrar gördüm. Onu izlemek için olduğum yerde durdum. Arkadaşlarıyla birlikte öğrenci birliğine doğru yürüyordu. Hepsi gülüyor ve iyi vakit geçiriyorlardı. Bugün hava çok sıcak ve giydiği şort düzgün bacaklarını ortaya çıkarıyor, kısa bir süre kafama dolandığını hayal ediyorum. Ne konuştuklarını duyamıyorum, çok uzaktalar ama biri gerçekten komik bir şey söylemiş olmalı çünkü arkadaşlarından biri Baylor'un gömleğine bir ağız dolusu soda tükürüyor.

Şimdi, bu çoğu kızın kaşlarını çatmasına ve yeni, temiz bir gömlekle değiştirmek için eve koşmasına neden olur. En azından benim tanıdığım çoğu kız. Ama Baylor öyle değil. Sadece sodayla ıslanmış gömleğine bakıp omuzlarını silkiyor ve binanın kapısına ulaştıklarında arkadaşlarıyla gülmeye devam ediyor. Baylor kapıyı tutarken

Arkadaşları için kapıyı açtığında ona bakıyor ve beni onu izlerken yakalıyor. Tekrar. Yüzüne o sevimli kızarıklık gelirken, gözleri bir gülümsemenin başlangıcıyla dans ediyor. Sonra göt herif binadan çıkıyor ve kolunu ona doluyor. Bana dönüp bakmadan ona içeri kadar eşlik ediyor. Ama ondan biraz uzaklaşmasını kaçırmıyorum ve bu küçük jest aklımı her türlü olasılıkla yüzdürüyor.

Clemson yeraltı kulübünde galibiyetimizi kutladığımız bir partideyiz. Bugün çok iyiydik. Maçı tamamen kapattık ve üstüne üstlük ben de iki gol attım. Saatler sonra hâlâ kafamız güzel.

"Oh, evet." Dean sırtımı sıvazladı. "Şuna bir bak. İkizler." Az önce kapıdan giren sarışın benzerlerine başıyla işaret ediyor. Jonesy ve Tim'e dönüyor. "Sizin için çok kötü, kırbaçlanmışsınız, yoksa siz de bu aksiyona katılabılırdınız. İkizler," diyor yine inanamayarak. Belli ki kendini onlarla birlikte hayal ediyor.

"Dostum, seninle sapkın bir seks partisine girmeyeceğim. Sen birini seç, ben de diğerini alayım," diyorum, birbirlerine benzeyen bakışlarını değerlendirerek. "Pek bir fark yaratacak gibi görünmüyor."

Görünüşe göre, çaba göstermemize bile gerek yok. Onları incelediğimizi gördüler ve durduğumuz yere doğru arı gibi koştular. "Size bir içki getirebilir miyiz hanımlar?" diye sordum.

Birbirlerine bakıp kıkırdıyorlar ve Dean bana "Hadi ama dostum" diyor.

Güldüm ve ona başımı salladım. "Merhaba, ben Gavin ve bu da Dean." İkisinin de elini sıkmak için uzandım.

"Mandy," diyor biri.

"Mindy," diyor diğeri aynı anda.

Kız tavlamanın bizim için bu kadar kolay olmasına neredeyse gözlerimi deviriyorum. Kabul ediyorum, ikimiz de yakışıklılık konusunda kutsanmışız. Dean

Siyah saçları ve motosikletli adam görünümüyle. Ben ise kızların altımda çığlık atarken çekiştirmeye bayıldıkları kirli sarı saçlarımla. Koçumun hoşnutsuzluğuna rağmen, tam da bu nedenle saçlarımı çok kısa kestirmeyi reddediyorum.

Mandy ve Mindy'yi içki almaya götürdüğümüzde Tim ve Jonesy bize başlarını sallıyorlar. İçki içmeye ihtiyaçları olduğundan değil. Ayık bacaklarını bizim için açmaya çok hevesli görünüyorlar.

Bir saat geçmeden Mindy'yi ya da muhtemelen Mandy'yi tuvaletlerin oradaki bir duvara yasladım. Kıyafetlerimizin içinde ateşli ve ağır bir şekilde devam ederken, mekanları değiştirmemizi önerdi. Sonra beni kadınlar tuvaletinin engelli kabinine çekti.

Tuvaletin kapağına oturuyor ve beni kemerimden çekerek önünde durmamı sağlıyor. Bunun onun ilk rodeosu olmadığı hissine kapılıyorum. Pantolonumun önünden aşağı uzanıyor ve sikimi kavırıyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun ve yavaş darbelerle aşağı yukarı sürtüyor. Vücuduma yayılan hissin tadını çıkarmaya çalışırken başının üst kısmına bakıyorum ve dudaklarını yalarken pantolonumun düğmelerini açmaya çalışırken sarı buklelerinin zıpladığını görüyorum.

Vay anasını! Beni tam burada uçuracak.

Beynimin bir kısmı arkadaşlarıma zihinsel bir beşlik gönderiyor. Diğer kısmı -dinlemek istemediğim ama daha önce taş gibi olan sikimi sarkık, işe yaramaz bir şakaya indirgeyen kısım olduğu için başka seçeneğim olmayan kısım- bu sarışının sikimi yalamasını istemediğimi düşünüyor. Şu anda gerçekten bir şeyler yapmak istediğim tek bir kız olduğunu biliyor. O da esmer. Ve şu anda Chris'in kışının altında kıvranıyor olabilir.

Siktir!

Pantolonumun fermuarını çekiyorum ve Mindy'den ya da Mandy'den özür diliyorum, hangisi olduğunu bilmediğimi anlamasın diye adını bilerek karıştırıyorum. Ona çok içtiğimi ve uyumak için eve gitmem gerektiğini söyledim. Partiden çıkmadan önce arkadaşlarıma mesaj atıyorum

otele geri dönmek için. Tek başıma. Muhtemelen bunu asla unutamayacağımı biliyorum.

Bir hafta sonra, Dean'den yiyeceğimi düşündüğüm azarı hiç yemediğimi fark ettim. Ayrılmam Mindy/Mandy'yi kız kardeşini aramaya gönderdiğinden beri değil, sadece Dean ile birlikte katılmaya çok hazır olduğu uzlaşmacı bir pozisyonda karşılaştım. Söylememe gerek yok ama onun tarafından azarlanmaktansa o ikizlerin anısına ömür boyu ayaklarımı öpeceğini düşünüyorum.

"Aynı anda mı?" Hepimiz Dean'in sabah koşumuz boyunca bize çizmeye çalıştığı inanılmaz tabloyu kafamızda canlandırmaya çalışırken Tim ona tekrar soruyor.

"Kabul edin beyler," diyor Dean, "Ben yatakta bir tanrıyım."

Üçümüz yanından geçerken kafasının arkasına vuruyoruz.

Sanırım şikayet edemem. Mindy/Mandy açıkça kendi iyiliği için çok azgın olduğunda partiyi terk etmek benim seçimimdi. Çok uzun zaman önce değil, ben de üçlü yapmak isterdim.

Lanet Baylor.

Soyadını bile bilmiyorum ama kafamı allak bullak etti. Dikkatimi dağıtıyor. Futboldan. Okuldan. Hayattan. Böyle bir şey olmaz. Gavin McBride'in dikkati dağılmıyor. Biz koşarken ve çocuklar seks tanrısı

hakkında konuşmaya devam ederken

Dean, aklım her gece rüyalarımın giren bukalemun gözlü minyon kıza gidiyor. Saçlarının dokunuşumla ne kadar yumuşak olacağını hayal ediyorum. O yumuşak saçlarını at kuyruğundan çekip yüzüne döktüğünü, üzerimde gezindiğini, bana binerken saçlarıyla bizi sarmaladığını hayal ediyorum. Ama beni asıl etkileyen şey, sadece seksle ilgili hayaller kurmamam, aptalca hayaller kurmam.

Uzun yürüyüşler, bitmek bilmeyen mesajlaşmalar ve onun beni futbol oynarken izlemesi gibi şeyler.

Hayatım boyunca pek çok kızın hayalini kurdum. Ama şimdiye kadar bu kızlar isimsiz, hatta yüzsüzdü. Neden açıklanamaz bir şekilde ona çekildiğimden emin değilim. Görmezden gelmeye, kapatmaya, yoluma devam etmeye çalıştım. Ama yapamadım. Onu sistemimden atmayı bile beceremiyorum.

Bunu aşmanın bildiğim tek bir yolu var. Onu benimle çıkmaya ikna etmeliyim. Bu planda gördüğüm tek bir sorun var. Ve onun adı da Asswipe.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kuzey Carolina'ya sonbahar kesinlikle geldi. Benim gibi günün büyük bir bölümünde dışarıda olmak zorunda olan sporcular için hoş bir değişiklik. Ancak sonbaharın gelişi, son birkaç aydır aşkımın nesnesinin benimle bir merhabadan d a h a fazlasını konuşmak bir yana, benimle bir randevuya çıkmasını bile sağlayamadığımı hatırlatan bir başka şey.

Yine de meydan okumalardan asla vazgeçmem, bu yüzden bu sabah çocukları normalden farklı bir rotada koşturuyorum. Rutininin ne olduğunu görmek için onu takip etmekten daha üstün olduğumu asla iddia etmedim. Fetzer Hall'un önünden on dakika içinde üçüncü kez geçerken, sonunda spor salonuna giderken giydiği küçük, sevimli eşofmanıyla çıkageldi. Ceketini çıkarmış ve beline bağlamış, spor yaparken giydiği dar spor üstünü ve göğüs dekoltesindeki seksi ter lekesini ortaya çıkarıyor.

Kahretsin, bu çok ateşli.

Serin havanın içine adımını attığında gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alırken gülümsüyor. Neredeyse hemen oradan ayrılıp soğuk bir duş alma ihtiyacı duyacağım.

Yatakhanesine doğru koşmaya başlıyor, akıcı bir zarafetle koşuyor, o sırada biz rahatlıkla arkasından geliyoruz.

Ben onun yanında yürürken çocuklar geri çekiliyor. "Selam Baylor, değil mi?" Sanki adı iki aydır beynime kazınmamış gibi soruyorum.

Zaten kızarmış olan yüzündeki allığı görmek zor, ama orada.

"Oh, merhaba," diyor gülümseyerek ama adımlarını bozmadan.

"Gordon'du, değil mi?"

Çatlak.

İşte lanet kalbim gidiyor. Tam burada, kaldırımda kırdı. Adımı nasıl hatırlamaz? O gün çılgınca elektriklenmiş bir dokunuşumuz vardı. Bu bana hiç olmamıştı. Alternatif bir evrende falan olmalıyım. Şimdi arkamı dönüp gitmeliyim. Normalde ben de öyle yapardım. Kızlar beni asla geri çevirmez ama yakınımnda benimle birlikte olmak isteyecek muhtemelen on tane daha kız varken neden nefesimi bu kızla harcayayım ki? Ama yapamam. Geri dönemem. Bana tamamen yabancı olan açıklanamaz bir nedenden dolayı ona çekiliyorum.

Yüzümdeki şok ifadesini görmüş olmalı ki kıkırdıyor.

Tanrım, o ses. Eğer bu dünyada tek bir şey daha yapacaksam, o da onun bu sesi tekrar çıkarmasını sağlamak olacak.

Diyor ki, "Sadece takılıyorum. Selam, Gavin."

Sanırım onu seviyorum. Onunla sadece bir kez konuştuktan sonra onu sevebilir miyim?

Tabii ki hayır, seni ödle, diyorum kendime.

Kesin olan bir şey var. Bu kızla lanet olası dengimi buldum. Bunu hissedebiliyorum. Onu benimle çıkmaya ikna etmeyi hayatımın amacı haline getirdim. O farklı biri. Oryantasyonda bile bunu görebiliyordum. İnsanlara karşı davranışları, belli ki özverili ve ne kadar harika olduğunun farkında değil. Nasıl görüldüğü ya da insanların onu nasıl gördüğü umurunda bile değil. Ona ilgi gösterdiğimde kendinden geçmiyor - her ne kadar kızarması onu ele verse de. O da beni istiyor. Belki de henüz farkında değil.

"Benimle koşmak ister misin? Bizimle," diye soruyorum, arkamdaki grubu işaret ederek.

"Belki başka bir zaman," diyor. "Sadece yurduma doğru koşuyorum. Bugün erken saatte dersim var."

Çatlak.

İşte yine başlıyor. Saat dokuzdan önce dersi olmadığını biliyorum çünkü geçen Çarşamba onu takip ettim. Ve bugün çarşamba. Belki o günü atlamıştır. Evet, işte bu, geçen haftayı atladi, şimdi bu haftanın dersine gitmek zorunda. Yoksa eminim benimle koşardı.

"Tamam, harika. O zaman görüşürüz," diyorum ve kalan azıcık yüzümü kurtarmaya çalışmak için geri çekiliyorum.

Arkamdan sesleniyor ve ben neredeyse kendi ayaklarımın üzerine düşüyorum. "Pazartesi bu saatlerde Fetzer'de olabilirsen, seninle koşarım." Sonra yatakhanesine giden yola döndü.

Dönüyorum. "Bu bir randevu, evet, sorun değil. Görüşürüz o zaman." Kendime gözlerimi deviriyorum. Ne zamandan beri bir kızın yanında telaşlanıyorum? Bu asla olmaz. Asla. Baylor'a kadar.

Tamamen mahvoldum.

Arkamı döndüğümde arkadaşlarımın önümde gülmekten iki büklüm olduğunu gördüm. Evet, er ya da geç beni azarlayacak bir şey bulacaklarını biliyordum.

Karen stadyuma doğru giderken kolunu dirseğime dolayarak, "İyi ki hafta sonu tatilin var da sonunda bizimle maça gelebiliyorsun," diyor.

Futbol oynamanın kötü yanlarından biri de bu. Tüm futbol maçlarını kaçırmak zorundayız ve takım bu yıl da oldukça iyi. Ancak bu hafta sonu, sezon boyunca nadir görülen hafta sonlarından biri ve ben de bunu en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyorum. Takımimdaki pek çok kişi bu akşam kampüs dışında bir evde parti düzenlemek için bir araya geldi. Hatta koçlarımızdan Pazar antrenmanını

Bu sabah uzun bir tane sığdırmayı kabul ettim. Her şey mükemmel gidiyor. Bunu daha iyi yapabilecek tek şey Baylor'u bir şekilde partiye getirebilmem. O benimle aynı çevrelerde takılmıyor, ki bu çevreler genelde atletler ve kız öğrenci yurdu kızları. Baylor'ı bir kız öğrenci birliğinde hayal edemiyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" Karen soruyor.

Yüksek sesle güldüğümü fark etmemiştim. "Yok bir şey," dedim. "Sadece maçı izlemek için öğleden sonra izinli olduğuma sevindim." Jonesy ve ben Karen ve Marcie ile birlikte stadyuma doğru yürüdük.

Jonesy ve benim yürümeyi bıraktığımız büfeye geldik. "Nacho ya da şu büyük tuzlu krakerlerden ister misin?" Karen'a sordum.

Bana üçüncü bir kolum çıkmış gibi bakıyor. "Şaka mı yapıyorsun?" diye soruyor. "Ve bütün bir haftalık diyetimi mahvetmek mi?" Başını sallıyor. "Hayır, kalorilerimi bu akşamki partinde bira içmek için saklıyorum." Bir aşağı bir yukarı zıplayıp ellerini çırpıyor. "Oh, sabırsızlanıyorum. Çok eğleneceğiz!" Marcie'yi sıranın dışına çeker. "Sizinle yerimizde buluşuruz," diyor.

Jonesy ve ben onların uzaklaşmasını izliyoruz. "Bu işe bir son vermelisin dostum," dedi.

"Neyin önünü keseyim?" Sıra tezgâha yaklaşırken bir adım öne çıkıyorum.

"Şu anda senin ondan hoşlandığını düşünüyor, biliyorsun değil mi?" Kızların olduğu yöne doğru başını sallıyor.

"Ne? Bu çılgınlık," diyorum. "Neden böyle düşünsün ki?"

Bana sert bir bakış attı. "Gavin, aylardır bir kızla yatmadın."

"Ve o düşünüyor ki-" "Evet,"

diye sözümü kesti.

"Ama ..." Başımı sallıyorum ve soru sorarcasına ona bakıyorum. O da beni onaylarcasına başını sallıyor.

"Oh, kahretsin," diyorum.

"Marcie'ye sonunda yola geldiğini düşündüğünü ve önünde ne olduğunu anlayanın uzun sürmeyeceğini düşündüğünü söylediğini duydum," diye açıklıyor.

"Çifte bok," diyorum.

"Dostum, onu doğru yola sokmalısın" diyor. "Seni ne zamandan beri istiyor, üçüncü sınıftan beri mi? Ona yol gösterme. Ya sıç ya da bu işten vazgeç."

"Onu yönlendirmek mi?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben hiç-" "Onun bu şekilde düşündüğünü sanmıyorum, Gav," diye araya giriyor.

Kasada sırada ben varım, bu yüzden cüzdanımı çıkarıp birkaç banknot alıyorum. Sonra kalabalığa baktım ve onu gördüm. Baylor. Yanında bir adam var, Asswipe değil, boynunda kamera olan bir adam. Bir grup öğrenciyle konuşuyor, bir yandan da not alıyordu. Doğru ya, gazetecilikle ilgileniyor. Adam da fotoğraf çekiyor. Maçı öğrenci gazetesi için takip ediyor olmalı. Kulağının arkasına bir kalem koyuyor, ki bunu seksi kütüphaneci tarzında çok sevimli buluyorum.

Beni onu izlerken yakalamak için başını kaldırıyor. Bir kızın yüzünü aydınlatan daha parlak bir gülümseme görmemiştim ve daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettim. Sağ yanağında bir gamzesi var. Hayatın iki numaralı tutkusu: o gamzeyi mümkün olduğunca sık görmek.

"Efendim! Efendim, size ne getireyim?"

Arkamı döndüğümde sırayı beklettiğimi görüyorum ve tekrar arkamı dönmeden önce adama siparişimi hızlıca veriyorum. Kız gitmişti. *Lanet olsun.*

Maçın geri kalanını onu bulmak için tribünleri dolaşarak geçirdim. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey bu. Gerçekten, burada altmış üç bin kişi var, peki aralarında küçük bir kız bulma ihtimalim nedir?

Görünüşe göre, pek iyi değil.

Maçtan sonra stadyumdan çıkarken Karen bir telefon alır. O ve Marcie, bir tür moda felaketini önlemek için aceleyle kız öğrenci yurduna geri dönmek zorundadır. Jonesy onları geri götürmeyi teklif eder.

Hava kararmaya başladığı için. Eve gidip parti için hazırlık yapanlara yardım etmeyi kabul ettim.

Otoparka doğru yürürken ileride üç kişilik bir grup görüyorum. Daire şeklinde duruyorlar, birkaçı sarhoş gibi sallanıyor. İçlerinden biri yana düştü. İşte o zaman Baylor'un ortalarında durduğunu görüyorum, dehşete kapılmış görünüyor ve defterini göğsüne sıkıca tutuyor. Yaklaştığımda içlerinden birinin ellerini onun üzerine koyduğunu görüyorum.

"Hey! Beni rahat bırak, seni pislik!" diye bağıyor.

"Pislik mi?" diyor ellerini kızın üzerinde tutan pislik. "Sen kime pislik diyorsun? Sadece biraz eğlenmek istiyorum, hepsi bu." Kızın saçlarını kulağının arkasına itiyor.

İşte bu kadar. Onu öldüreceğim.

Tanrıya şükür futbol için ellerime pek ihtiyacım yok. İhtiyacım olsaydı bile bu beni onun iki arkadaşını kenara itmekten ve Jerk'ün suratına yumruk atmaktan alıkoymazdı. Baylor yana sıçrarken adam yere düşüyor, artık deforme olmuş burnundan kan akıyor. Üzerime atlayacak kadar aptal olmaları ihtimaline karşı arkadaşlarını çevresel görüş alanımda tutarak onun üzerinde duruyorum. "Bunun geldiği yerde daha fazlasını istemiyorsan, bayandan özür dilemeni ve sonra da buradan defolup gitmeni öneririm."

Söylediklerimde ne kadar ciddi olduğumu görmek için bana bakıyor. Sonra yüzünü kapayan ellerinin arasından iniltili bir özür mırıldanıyor. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim." Arkadaşlarına gelip onu yerden kaldırmalarını işaret ediyorum ve her iki adımda bir kaldırımda küçük kan lekeleri bırakarak uzaklaşmalarını izliyorum.

Dönüp Baylor'a bakıyorum; solgun ve titriyor. "İyi misin, Baylor?" Ona doğru bir adım attım. "Sana zarar vermedi, değil mi?"

Başını bana doğru sallıyor, konuşamıyor. Alt dudağının titrediğini görebiliyorum ve ağlayacağını biliyorum. *Kahretsin.* Kızların ağlamasından nefret ediyorum.

Birkaç santim ilerledi ve kekeleyerek "Teşekkür ederim." dedi. Sonra bana doğru yığıldı.

Onu kollarımla sararak kaldırıyorum. Kahretsin, bu iyi hissettiriyor. Çenem başının üstünde rahatça dururken vücuduma mükemmel bir şekilde oturuyor. Onu bu şekilde tutabilmem için bir hıyar tarafından taciz edilmek zorunda kalmasından nefret ediyorum.

"Şşşt," diye fısıldıyorum saçlarına, o sessizce inerken. Şampuanının tatlı kokusunu içime çekerken belli etmemeye çalışıyorum. "Sorun yok. İyisin," diye onu rahatlatıyorum.

Bir dakika sonra gözlerinden birinin altına bir parça siyah pislik bulaşmış, şiş gözlerle bana bakıyor. Önemli değil, o hala muhteşem. Lekeden kurtulmaya yardımcı olan bir gözyaşını silmek için başparmağımı uzatırken büyüleyici gözleri beni esir alıyor. Elimi kot pantolonumun arkasına siliyorum ve artık onun gözyaşları bulaştığı için asla yıkamak istemeyebileceğimi düşünüyorum.

Amcık.

Başımı kendime doğru sallıyorum.

"Berbat görünüyor olmalıyım," diyor.

"İyi görünüyorsun, Baylor." Ona gülümsüyorum. "Aslında her zamanki gibi güzelsin."

Bana yarım bir gülümseme veriyor. Gamzesini ortaya çıkaran bir gülümseme değil. "Gelmene çok sevindim. Ne düşünüyordum bilmiyorum" diyor. "Maçtan önce gazete için onlarla röportaj yapmıştım ve o zaman yeterince iyidiler. Bu yüzden beni çağırdıklarında düşünmedim ..." Başını iki yana sallıyor. "Çok aptalım."

"Hayır, Baylor. Sen aptal değilsin," diyorum. "Sadece daha dikkatli olman gerekiyor. Maçtan önce seninle birlikte olan fotoğrafçı nerede?"

"Erken ayrılmak zorunda kaldı."

"Seni eve tek başına yürümen için mi bıraktı?" Öfkeyle soruyorum, şimdi onu da dövmek istiyorum.

"Acil bir durumu vardı," diyor. "Bu onun hatası değildi. Ona söylediğim gibi doğruca eve gitmeliydim."

Hâlâ titriyor. Onu bu şekilde bırakamam. Nerede olduğumuza bakıyorum ve bir blok ötede harika bir kahve dükkanı olduğunu fark ediyorum.

"Kahve?" Ben soruyorum.

Burnundaki sevimli kırıksıklıkla bana bakıyor ve aletimin pantolonumun içinde zıplamasına neden oluyor.

"Sakinleşmeye ihtiyacın var," diye açıklıyorum. "Neden hemen köşeyi dönüp bir fincan kahve almıyoruz, böylece rahatlayabilirsin."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor ve benim gülümsemem gözlerime ulaşıyor. "*Kahvenin* rahatlamama yardımcı olacağından emin değilim," diyor. "Ama tamam, belki çikolatalı bir şeyler iyi olur."

Hâlâ bir erkek arkadaşı olduğundan emin olmama rağmen, onu köşeyi dönüp her zaman ilk randevumuzun yeri olarak kabul edeceğim yere götürüyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Baylor ikolatalı smoothie sipariş ediyor, ben de her zamanki kahvemi alıyorum. Takımımından bir ocuk tarafından oyalandım ve tezgâha birkaç fatura koyduğumda barista bana hesabın çoktan ödendiğini söyledi. Sinirlendim mi yoksa çok mu etkilendim emin değilim. Baylor'un smoothie'sine krema eklediği yere doğru yürüyorum ve "Bu bir şey için son ödemen olacak" diyorum.

Beni kovuyor ve ön pencerenin yanında bir masa seçmek için yürüyor. Oturduğumda kıcımdan öyle büyük bir ısırık alıyor ki, geriye bir şey kalıp kalmadığını görmek için neredeyse arkamı dönmek zorunda kalıyorum. "Kim olduğunu biliyorum, Gavin McBride," diyor kollarını kavuşturarak ve bana ders vermeye hazırlanıyor. "Ailenin Teksas'ın yarısına sahip olması ya da babanın başkan olması umurumda bile değil. Eğer sen ve ben arkadaş olacaksak, bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Ben kendi yolumu kendim öderim. Her zaman ödedim ve her zaman ödeyeceğim. Eğer bunu kafana sokamıyorsan, çünkü o asi saçların sana engel oluyorsa, o zaman hemen şimdi kalkıp kendine başka bir arkadaş bulabilirsin." Smoothie'sine bir pipet sokuyor ve muhtemelen Karen'in tüm hafta boyunca tükettiğinden daha fazla yağ içeren uzun bir içki içerken bana bakıyor.

Çok etkilendim.

Bu alışmam gereken bir şey. Karen'in ailesi benimkinden çok daha iyi durumda olsa da, yine de benden

ne zaman birlikte olsak ödüyor. Daha çıkmıyoruz bile ama benden ödeme yapmamı bekliyor. İlk başta Teksaslı olduğum için bunun güneyli bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ama bunun Karen'a özgü bir şey olduğunu öğrendim.

O pipetten çikolata emişini izlemek... *Kahretsin*, hayatımda hiç bu kadar çok pipet olmak istememiştim.

"Peki," diye kabul ettim. "Ama ben kendim ödeyeceğim, Baylor. Senin benim için ödeme yapmana karşıyım."

Başını yana eğiyor ve beni değerlendiriyor. "Bununla yaşayabilirim," diyor. İşte yine o gülümseme. Gamzesini gösteren bir gülümseme. Ve işte böyle, arkadaş olduk.

"Bir saniye burada bekle," diyor ve baristayla konuşmak için ayağa kalkıyor. Bir dakika sonra elinde bir buz torbasıyla geri geldi. Elimi uyluğumdan dikkatlice kaldırıp masanın üzerine koydu. Sonra buz torbasını artık şişmiş olan parmak eklemlerimin üzerine yerleştiriyor.

Gülümsedim ve ona teşekkür ettim. Ben onunla ilgilendim ve şimdi o da benimle ilgileniyor. O da bana gülümsüyor ve yemin ederim ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi bakıyor.

"Ee, Baylor," diyorum ismini dilimde evirip çevirerek. "Eşsiz bir ismin var. Bu isimde başka biriyle hiç tanışmadım. Ailen Teksaslı mı?" diye soruyorum.

Daha o söylemeden ne cevap vereceğini biliyorum. Benimki gibi bir aksanı bile yok. Benim geldiğim yerlerden değil. Bunun beni ne kadar üzdüğünün farkındayım.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Connecticut'ta yaşıyoruz ama babam orada okula gitti. Baylor'un futbol takımının büyük bir hayranıydı. Hâlâ da öyle."

Vay be. Teksas'tan çok uzakta. "Ahhh, yani sen bir Yankee'sin. Buna rağmen, ismini gerçekten sevdim." Göz kırpıyorum. "Ve daha kötüsü de olabilirdi. Baban Clemson'a ya da Pomona'ya gidebilirdi." Gülüyoruz.

"Pomona mı?" diye soruyor. "İğrenç. Bana Mona derlerdi. Bu kulağa yanlış geliyor." Kıkırdıyor ve ben hemen

O sesi tekrar çıkarması için söyleyecek komik bir şey arıyordum.

Telefonum masanın üzerinde titriyor ve görmezden geliyorum. Baylor eliyle işaret ediyor. "Sorun değil, kontrol edebilirsin."

"Her kimse bekleyebilir," diyorum. "Bana gazetecilikten bahset. Okul gazetesi için insanlarla röportaj yaptığını söylemiştin. Orada mı çalışıyorsun?"

Dudaklarındaki kremayı silerek beni peçeteye imrendiriyor. "Hayır, başvurdum ama orada çalışmak isteyen uzun bir öğrenci listesi var. Zaten genelde alt sınıfların yazdığı makaleleri almıyorlar. Bu gerçekten de her şeyden çok bir yazma egzersizi. En azından gelecek yıla kadar yayınlanmayı beklemiyorum."

"Yazdıklarını okumayı çok isterim," diyorum. Kızardı. Ben de gülümsüyorum. İçiyoruz.

"Yani, bir işin yok mu?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Ücretli bir tane değil." Dudakları yukarı kalkıyor ve muhteşem gözleri parlıyor. "Haftada üç gün çocuk hastanesinde gönüllü çalışıyorum."

Telefonum tekrar titriyor. Baylor, "Kontrol etsen iyi olur, belki de acil bir durumdur." dedi.

Pes ediyorum ve nerede olduğumu merak eden Karen'dan birkaç mesaj aldığımı görmek için ekrana dokunuyorum. Hızlıca geç kalacağımı ve bensiz gelmesini söyleyen bir mesaj yazıyorum. Telefonum hemen tekrar titriyor, ben de arka cebime koyuyorum.

"Yanlış hatırlamıyorsam, Siyaset Bilimi okuyorsun ama hiç ilgini çekmiyor, öyle mi?" diye soruyor.

Yüzümdeki gülümsemeyi engellemek çok zor. Aylar önce kaldırırma yayılmışken yaptığımız küçük bir konuşmaydı. Hatırlıyor. Evet, bunun bir anlamı olmalı. "Baban bir politikacı olunca, bu da işin doğasında var," diyorum.

"Neden?" diye soruyor, yüzünde bir nebze ciddiyet var.

Yüz ifadesini inceliyorum. "Sanırım benden beklendiği için."

"Ah." Kaşlarını çatıyor ve sanki onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. "Her zaman senden bekleneni yapar mısın?"

"Her zaman değil," diyorum, bu bağımsız olduğu belli kıza karşı bağımsızlığımı ortaya koymaya çalışarak. "Ben futbol oynuyorum. Benden beklenen bu değildi."

"Demek futbolu seviyorsun?" diye soruyor.

"Evet ve hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. Başka bir şey yapmama izin vereceğinden emin değilim. "Oyunu seviyorum ve bana burada bir burs kazandırdı ama bu benim tutkum değil."

"O zaman neden oynuyorsun?"

"Dürüstçe mi? Benden beklenen diğer tüm saçmalıklardan kurtulmak için." Başımı sallıyorum ve bunun beni ne kadar aptal yaptığını fark ediyorum.

"Yani, politikaya girmek istemiyorsun ve babana senin için çizdiği hayattan nefret ettiğini söylemek zorunda kalmamak için futbol oynuyorsun."

Bu bir soru değildi. Kim bu kız? Onun felsefesini düşünerek kahvemi içiyorum. Telefonum birkaç kez daha titredi ve görmezden gelmek giderek zorlaşıyor. "Özür dilerim, telefonumu kontrol etmemin bir sakıncası var mı? Biri beni rahatsız etmeyi bırakmıyor."

"Lütfen, devam edin," diyor. "Eminim kız arkadaşın seni neyin tuttuğunu merak ediyordur."

Telefonumu yüzüstü masaya bıraktım. "Benim kız arkadaşım yok, Baylor."

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Tabii ki biliyorum," diyorum. "Gerçek bu."

"O zaman seni her zaman birlikte gördüğüm sarışın kim?" diye soruyor. "Maça giderken çok samimi görünüyordunuz." Beni izlediğini belli ettiğini fark edince kızardı. Sessiz zaferin tadını çıkarıyorum.

"Karen?" Eğlenceli bir şekilde sordum. "Hayır, o benim kız arkadaşım değil. Çocukluğumuzdan beri arkadaşız ve sık sık takılırız ama o

kesinlikle kız arkadaşım değil."

"Hmmm." Bana şüpheyle bakıyor. "Bunu biliyor mu?"

Yüksek sesle gülüyorum. "Öyle olsa iyi olur." Baylor'un gözlerinin içine bakıyorum ve "Baylor, benim bir kız arkadaşım yok" diye tekrarlıyorum.

"Oh, tamam." Utangaç bir şekilde başka tarafa bakıyor. "Ama yine de sana kimin ulaşmaya çalıştığını görmelisin."

Telefonumu çevirdiğimde Karen'in beni defalarca aradığını ve mesaj attığını, Dean'in de bir kez aradığını görüyorum. "Kısa bir arama yapmamın sakıncası var mı?" Ona soruyorum.

"Devam edin," diyor ve meşgul olmak için not defterini çıkarıyor.

Dean'in numarasını çeviriyorum. "Hey, Dean. Oyalandım."

"Gavin, buraya gel," diyor. "Bu parti destansı. Sanırım kampüsün yarısı geldi."

"O konuda," diyorum. "Biraz dikkatim dağıldı." Baylor'a bakıyorum ve notlarını gözden geçiriyormuş gibi yaptığını görüyorum, ama dudaklarının köşelerinin yukarı kıvrıldığını görüyorum. "Eğer gelirim, bu çok daha sonra olacak. Şu anda gitmem gerekiyor."

"Oh, anladım." Telefona doğru gülüyor. "Senin için uzun bir kuraklık dönemi oldu, dostum. Git birileriyle yat da o huysuz kışınla bizi rahatsız etmeyi bırak." Sonra bağırıyor, "Dinleyin çocuklar, McBride sevişiyor!" Arka plandan alkış sesleri duyabiliyorum.

Gözlerim doluyor ama Baylor'un tavrından Dean'in telefonumdan yaptığı açıklamayı aslında duymadığını anlıyorum. "Öyle bir şey değil dostum. Ama bana bir iyilik yap ve Karen'a bana mesaj atmayı bırakmasını söyle. Gitmem gerek." Telefonu kapattım ve cebime geri koydum.

Baylor defterini yere bırakıyor. "Bir yere gitmen gerekiyorsa, seni tutmama izin verme."

"Baylor, olmam gereken bir yer yok," diyorum. "Ben burada olmak *istiyorum*. Peki ya sen? Seni bekleyen kimse yok mu? Adı neydi acaba, oryantasyondan?" Sanki onun adı benim için acı verici bir şekilde açık değilmiş gibi.

"Chris," diyor.

"Evet, Chris," diye tekrarlıyorum. "Erkek arkadaşın, değil mi?"

Utangaç bir şekilde omuzlarını silkiyor ve neredeyse utanmış gibi başını sallıyor.

"Yani burada evlilik ve bebeklerden mi bahsediyoruz, yoksa 'o' kişiyi bulana kadar biriyle vakit geçirmekten mi?" Ben soruyorum.

"Vay canına, ne kadar direkt?" diye soruyor.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," diye takılıyorum.

Bana sırtıyor. "Chris ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Yıllardır arkadaşız ama buraya geldikten sonra çıkmaya başladık. Sanırım bir sonraki mantıklı adım bu gibi görünüyordu."

"Yani senden bekleneni mi yaptın?" diye sordum.

"Touché," diyor. Smoothie'sini bitiriyor, şanslı pipetini çıkarıp altını yalıyor. Büyülenmiş gibiyim. Başka tarafa bakamıyorum. "Peki, politika ve futbol sana göre değilse, ne sana göre?" diye soruyor.

Ona başımı salladım. "Gülerdin."

"Bana hayatının hayalini anlatırsan neden güleyim ki, Gavin?"

Mağlup bakışlarım masaya düşüyor. *Çünkü herkes öyle yapar.* Ya da yaptı. Ben de insanlara söylemeyi bıraktım. Ama bir şekilde Baylor farklı. Sanırım bana sadece kendim olabileceğimi hissettiren tek kişi o. Sanki lanet bir surat takınmak ve Kongre Üyesi McBride'ın mükemmel oğlu gibi davranmak zorunda değilmişim gibi.

Gözlerimi kapatıp "Film yapımı." diyorum. Hayalime güldüğünü duymayınca tekrar açıyorum.

Sadece bana bakıyor. "Film falan yapmak gibi mi?" diye soruyor gülmeden. Ya da gözlerini devirmeden.

Başımı salladım. "Evet," diyorum. "Lisede seçmeli ders olarak bir dönem almıştım ve bilmiyorum, gerçekten aklımda kaldı."

"UNC'de bu alanda uzmanlaşabileceğinizi biliyorsunuz," diyor. "Hatta duyduğuma göre oldukça iyi bir programları varmış."

Tekrar başımı salladım. "Evet."

"Aman Tanrım, Gavin," diyor ellerini soru sorar gibi uzatarak. "O zaman neden *bu* alanda uzmanlaşmıyorsun?"

"Babamla hiç tanışmadın, Baylor."

"Hayır, görmedim. Senin hakkında da pek bir şey bilmiyorum, bunun dışında... Politikayı sevmiyorsun. *Çalışmaktan* bile hoşlanmıyorsan siyasette kariyer *yapmaktan* nasıl zevk alacaksın? Ve eğer mesleğinden zevk almıyorsan, hayatta mutluluğa nasıl ulaşacaksın?" Bir nefes alıyor ve devam etmeden önce beni değerlendiriyor: "Futbolda iyisin ama sevmiyorsun. Ve bir şeyi sadece iyi olduğun için yapmak da sana mutluluk getirmez, özellikle de bunu yanlış nedenlerle yapıyorsan. Gördüğüm kadarıyla, birkaç yıl sonra sadece Şükran Günü'nde ya da Noel'de göreceğin bir adamı memnun etmek için hayatını nefret ettiğin bir şeyi yaparak geçireceksin. Peki söyle bana, yaşlanıp saçların ağardığında ve ölüm döşeğinde yatarken Gavin'den ne için pişmanlık duyacaksın?"

Vay anasını!

Daha önce hiç sessizliğe gömüldüğümü sanmıyorum. Bu kızla bir ilk daha.

Tepkimi görüyor ve elini kaldırıp ağzını kapatıyor. "Oh, kahretsın! Çok özür dilerim, Gavin. Sana böyle şeyler söylemeye hakkım yok. Haklısın. Babanı tanımıyorum." İç geçirdi. "Geleceğini dikte etmeye çalışan bir aileden gelen bir anneyle büyüdüm. Onlardan kurtuldu ve sanırım beni baskıcılığa karşı isyan etmem için yetiştirdi."

Ona bakıyorum. Muhteşem bir kadın. Dalgalı saçları yüzünün etrafına dökülüyor. Gözleri, kahverengi olduklarına yemin edebileceğim halde, giydiği Tar Heels tişörtüyle aynı açık mavi rengi almış. Suçlulukla boş smoothie bardağına bakıyor. Uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Hayır, sorun değil Baylor. Annen seninle gurur duymalı. Harika bir kız yetiştirmiş."

Onun elinin üzerinde duran elime bakıyorum ve o tanıdık kıvılcımları hissediyorum. Tanıştığımız günkü aynı elektrik. Bunu hayal etmemiştim. Ama bu sefer kıvılcımlar kasıklarına gitmiyor. Durdular.

göğsümün ortasında. Lanet olası kalbime yerleştiler.

ALTINCI BÖLÜM

Lanet olsun.

Telefonuma bakıyorum.

Numarası bende yok. Soyadı bile yok. Cumartesi gecesini soyadını öğrenmeden nasıl atlattık? Genelde görüştüğüm kadınlardan bu tür bilgiler almaya alışık olmadığımı biliyorum ama o farklı. Tamamen farklı. Eğer yarın birlikte koşmayı planlamamış olsaydık, onu tekrar takip etmeye meyilli olabilirdim. Bir sapık gibi. Ben de bu hale düştüm. Baylor'u takip etmek.

Dün geceki randevumuzu düşündüm. *Nasıl adlandırmak istersem öyle adlandıracağım.* Karen'i çok kızdıracak şekilde partiye hiç gidemedim. Kahve içmeye gittikten sonra Baylor'la birlikte olduğumuzdan değil. Çıkmadık. Ve sürpriz bir şekilde, ben de istemedim.

Eğer ona sahip olursam... ona sahip olduğumda... bu, o hala başka bir adama bağlıyken olmayacak. Hayır, sadece kafede saatlerce konuştuk. Sonra onu yurduna bıraktım. Sonra eve gittim. Bana sarıldıktan hemen sonra. Onunla ilgilendiğim için bana sarıldı. Onu kurtardığım için. Kahretsin, bu konuda uzmanlaşabilir miyim? Çünkü önümüzdeki iki buçuk yıl boyunca yapmak istediğim tek şey bu. Baylor'a bakmak. Soyadını bile bilmediğim Baylor'a.

Pazartesi günü, koşmak için onunla buluştuğumda, yanıma gelir gelmez telefonunu istiyorum. Sevimli koşu pantolonu ve dar gömleğinin yanı sıra saçlarını da aldıktan hemen sonra. Saçları.

Doğruluğunu kontrol etme zahmetine girmeden saç bandına takmış gibi görünüyor. Çok sevimli. Onu selamladıktan sonra elimi uzatıyorum. "Telefon lütfen," diyorum kol bandını işaret ederek.

Telefonu çıkarıp bana uzattı. "Biliyor musun, gerçekten telefonunla koşmalısın. Bunu yapmamak tehlikeli. Ya düşersen ya da başka bir şey olursa?" Sonra bana tuhaf tuhaf baktı. "Gavin, şortun neden çalıyor?" Telefonumu sessize almak için uzandığımda bana kötü kötü bakıyor.

Telefonunu ona geri veriyorum. "Çünkü numaram sende olsun diye kendimi aradım." Ona kaşlarını kaldırıyorum, hareketlerime meydan okuması için cesaretlendiriyorum. "Eve kadar eşlik edecek birine ihtiyacın olursa bana ulaşabilmeni istiyorum." Parmağımla göğsünü işaret ediyorum. "Her zaman. Ciddiyim Baylor."

"Tamam, tamam." Elleri teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Anladım," diyor. Üç parmağını kaldırıp izci kız yemini ediyor. "Derse gitmediğim sürece asla yalnız yürümeyeceğime söz veriyorum."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Sınıfa yalnız mı gidiyorsun?" İnanamayarak soruyorum.

Bana gözlerini deviriyor. "Gün boyunca, Gavin," diye kızıyor. "Tanrım, sakın ol." Beni onu takip etmeye zorlayarak koşmaya başlıyor.

Tecrübeli bir koşucunun işareti olan iyi bir ısınma temposu tutturuyor. Saçlarının aşağı yukarı zıplamasını izliyorum ve ona yetişirken gözlerimi belinden yukarıda tutmaya çalışıyorum. *Kıçına bakma*, diye düşünüyorum kendi kendime.

"Peki, ekibin nerede?" diye soruyor, ben onun yanındayken.

"Bugün sadece ben varım," diyorum.

"Siz hep birlikte koşmaz mısınız, sürü olarak falan?"

"Çoğunlukla," diye yanıtlıyorum. "Sanırım benden beklenenin dışına çıkıyorum." Göz kırpiyorum. O da gülümsüyor. Koşuyoruz.

Tempoyu onun ayarlamasına izin verdim. Ben oldukça iyi bir koşucuyum. Olmak zorundayım. Bazen tek bir oyunda beş ila yedi mil arasında yol kat edebiliriz. Biz biraz küçük küçük konuşmalar yaparız, ama kendi hızımızda ,

anlamalı konuşma başka bir zaman beklemek zorunda. Benim için sorun yok. Bu süre boyunca onunla birlikte koşmak benim için gayet iyi.

Üç mil gittiğimizde yavaşladık ve onun yurduna doğru yola çıktık. Kendime sormayacağımı, olayların doğal gelişmesine izin vereceğimi söyledim. Çenemi kapalı tutmalıydım. Sonra ağzımdan çıktı. "Adı her neyse ona birlikte koştuğumuzu söyledin mi?"

Bana bakmıyor. "Chris mi? Hayır."

Ben de dosdoğru önüne bakıyorum. "Ona söyleyecek misin?" "Evet," diye hemen cevap veriyor.

Lanet olsun. Söylemesini istediğim şey bu değildi.

Onun yatakhaneğine geldik. Beni geride bırakıyor, ön basamakları ikişer ikişer koşarak çıkıyor. "Çarşamba aynı saatte mi?" diye soruyor, arkasını dönüp dudağını ısırarak.

Kahretsin, dudağını ısırıyor. Oraya koşmak ve o dudağı dişlerinin arasından çekip ağzıma almak istiyorum. Normalde birlikte koştuğum adamların canı cehenneme. "Evet, tabii," diyorum. Antrenmanımı bitirmek için dönüyorum. Sonra yeşil alanın yarısına geldiğimde bir şey hatırlıyorum.

"Baylor?" Seslendim.

Merakla arkasını dönüyor.

"Soyadın ne?" Bağırıyorum.

"Telefonunu kontrol et McBride," diyor ve gülümseyerek binanın içinde kayboluyor.

Koşarken hep sessize aldığım telefonumu çıkarıyorum. Yeni bir mesaj var.

Hey, McBride. Koşu için teşekkürler. Baylor Mitchell.

Zaman damgasını kontrol ettim. Bir dakikadan fazla olmuş. Ben dönüp gittikten sonra ama ona sormadan önce göndermiş olmalı. Bu kız cidden çok havalı. Kesinlikle sıçtım. Hemen ona geri mesaj attım.

Ben: Sen de. arşamba görüşürüz, Mitchell.

Üç mil daha yapmak yerine eve gidip soğuk bir duş alıyorum.

arşamba koşumuz da aynısını getiriyor. Sabah koşularımı hiç bu haftaki kadar iple çekmemiştim.

"Haftada birkaç gün benimle koşuyor olman takım arkadaşlarını rahatsız ediyor mu?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum. "Onlara Bay Watch'ta olduğumu söyledim." Gülüyorum.

"Baywatch?" Gözleri kısılıyor ve normalde pürüzsüz olan kaşlarında küçük bir kırısklık oluşuyor.

"Evet," dedim. "Sen Baylor'sun ve futbol maçındaki o şerefsizlerin artık sana bulaşmaması için sana göz kulak olmam gerekiyor. Bilirsin, Bay Watch."

O sevimli bukalemun gözlerini bana çeviriyor. "Gavin, beni korumak zorunda değilsin, biliyorsun."

Tabii ki bilmiyorum. O geceyi kafamda nasıl canlandırdığımı asla bilemeyecek, sadece ona rastlamadığım korkunç, alternatif bir sonla. "Bunu biliyorum Bay," diyorum yeni takma adını deneyerek. "Ama *senin* koşmaya ihtiyacın olduğu ve *benim* de koşmaya ihtiyacım olduğu sürece birlikte koşabiliriz, değil mi?"

Beni inceliyor. "Tamam," diyor. "Sanırım bu iyi düşünülmüş mantıkla tartışamam." Gülüyor.

Hızlanmaya başladığımızda ona "Adı her neyse ona koşularımızdan bahsettin mi?" diye sordum.

Sanırım bir gülümseme görüyorum. "Chris mi? Hayır." "Ona söyleyecek misin?"

"Evet, öyleyim" diyor. Hızla ilerliyor. Ben de arkasından koşuyorum. Onu her yerde takip ederim.

Pazar gecesi Baylor'a üzümlere mesaj attım.

Ben: Koçum yarın için sabah antrenmanı istedi. Salı günkü maç için alıştırmlar yapmak istiyor. Seninle koşamayacağım için üzgünüm.

Baylor: Sorun değil. Çarşamba görüşürüz. Ben:

Neden kapalı pistte koşmuyorsun? Baylor: Gavin, iyi

olacağım.

Ona hemen mesaj atmıyorum. Ne yapacağımı kontrol edemiyorum.

Öyle. Yine de onun sabahın köründe tek başına koştuğunu düşünmek antrenmanı ekmeme ve oyuna başlama şansımı mahvetmeme neden oluyor. Başka bir mesaj yazamadan telefonum titriyor.

Baylor: Tamam. Kapalı pistte koşacağım. Tanrım.

Yüzümdeki gülümseme o kadar büyük ki, lanet dudaklarımı acıtıyor. Küçük sesini duyabiliyor ve güzel gözlerinin kafasının içinde yuvarlandığını görebiliyorum. Gözlerini hayal edince ne renk gömlek giydiğini merak ediyorum. Ama ona ne giydiğini sorarsam bu biraz fazla sapıkça olabilir, o yüzden sormuyorum.

Ben: Teşekkür ederim. Hey, gazetede hiç futbol maçlarını yazıyor musun? Bu hafta santraforda harika bir oyuncu olabileceğini duydum.

Baylor: Evet, ben de duydum. Bir yazı yazmam gerekebilir. Güle güle, Gavin. İyi maçlar. Çarşamba günü görüşürüz.

Ne demek bu? Bu da ne demek oluyor? Maça geliyor mu, gelmiyor mu? Bu düşünce önümüzdeki iki gün boyunca beni rahatsız etti. Daha önce hiç etkilemek istediğim biri maça gelmemişti. Üniversite gözlemcilerini saymazsak.

Maç öncesi ısınmak için sahaya çıktığımızda kendimi öğrenci bölümünü tararken buluyorum. Tribünlere asla bakmam. Asla. Baylor Mitchell'a kadar.

Baylor Mitchell. İsmi kafamda dönüp duruyor. Göbek adını merak ediyorum.

Kahretsin McBride, kafanı oyuna ver, diyorum kendime başlama vuruşundan önce kenar çizgisinde toplanırken. Muhtemelen burada bile değildir. Ondan hiç haber almadım. Beni çarşamba günü göreceğini söylemişti. Sonunda kendimi onun gelmeyeceğine ikna ediyorum ve yapmam gerekeni yapmaya konsantre oluyorum.

Yaklaşık iki saat sonra, ne yazık ki kaybeden takımım için bir gol atmış olarak sahadan koşarak çıkıyorum. Kızgın olmalıydım. Bazı oyuncularım bugün üzerlerine düşeni yapmadığı için kızgın olmalıydım. Ama takımımın sahadan çıktığı yerin yanındaki tribünlerden Baylor'un bana baktığını görünce tek yapabildiğim gülümsemek oluyor. Terli saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıp ona göz kırpıyorum. Sonra ayaklarına bakarken yüzünde beliren o sevimli kızarıklığı izliyorum.

Yarın sabaha kadar bekleyemem.

"Pazartesi beni özledin mi?" Çarşamba koşumuz sırasında Baylor'a soruyorum. "Hayır," dedi.

"Yalancı." Ona bir bakış attım.

"Evet," diye yanıtlıyor, dosdoğru önüne bakarak.

"Adı her neyse ona koşularımızdan bahsettin mi?" diye sordum. Gülmemeye çalışıyor. "Chris'e mi? Hayır."

Gülümsüyorum. "Ona söylemeyi düşünüyor musun?"

Sonra protokolü bozarak, "Kiminle çalıştığım onu ilgilendirmemeli ama ona söyleyip söylemediğimle neden bu kadar ilgilendiğini merak ediyorum" dedi.

"Çünkü niyetimi bilseydi, tir tir titrerdi," diyorum, cesurca ortaya koyarak.

Sanırım nefesinin kesildiğini duyuyorum, ama zaten ağır ağır nefes alıyor, bu yüzden söylemek zor. "Chris çizme giymez," diye takılıyor. "Sence ona söylemeli miyim?"

"Tanrım, hayır!" Hemen cevap veriyorum. "Ona söylemediğin sürece, benim için hala umut var."

"Oh, tamam," diye düşünür. "Sanırım ona söylesem iyi olacak."

Çatlak.

Kalbim parçalanıyor. Sonra ona bakıyorum ve gülümsememek için dudaklarını ısırıldığını görüyorum. İçimden onu çimlerin üzerine fırlatmak ve yere yatırıp güreşmek geliyor. Onun yerine "Elbette yapacaksın," diyorum. Önünden koşarak geçiyorum ve ona neyi kaçırdığını gösteriyorum.

Bana yetişmeden önce arkamdan homurdandığını duyuyorum. "Kendini övme McBride," diyor ve üç milimize başlamak için tam adım atıyor.

Sakinleşmemiz sırasında ona, "Gelecek hafta Pazartesi günkü koşuyu yine kaçıracağım için üzgünüm. Notre Dame'daki maçımız için Cuma günü yola çıkıyoruz ve Pazartesi gecesi geç saatlere kadar dönmeyeceğiz."

"Önemli değil," diyor yatakhanesine vardığımızda. "Fetzer'daki piste gideceğim." Göz ucuyla bana bakıyor çünkü gülümsediğimi biliyor.

"Bay Watch'ı özleyeceğim," diyorum.

"Evet, ben de." Uzaklaşıyor.

"Hey, Mitchell," diye bağıriyorum arkasından.
Gölümseyerek arkasını döndü.
"Evet?" "Göbek adın ne?" diye
sordum.
"Telefonunu kontrol et McBride," diyor gülerek, binasına girerken.
Hayatta olmaz. Telefonumu çıkarıyorum ama yeni mesaj yok.
Sonra titriyor.

Ben Christine. Seninki? Ben:

Maddox.

Baylor: Pekala, Gavin Maddox McBride, Indiana'ya iyi yolculuklar.

Ben: Evet hanımefendi, Baylor Christine Mitchell.

Notre Dame'a giden lanet otobüs yolculuğu boyunca, tanıştığımız ilk günden kalma anahtarlığıma bakıyorum. Parmaklarımı yazının üzerinde gezdiriyorum.

Başka hiç kimsenin olamayacağı şey olun ... kendiniz

Okula döndüğümde ne yapmam gerektiğini biliyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Salı öğleden sonra kayıt ofisine gittim. Trina'nın hâlâ burada çalıştığını gördüğümde, görevimin ne kadar kolaylaştığını fark ediyorum. Trina ve ben ilk yılımda birkaç kez takılmıştık. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyorum ve takma kirpiklerinin arasından bana bakışı da bunu gösteriyorsa, haklı olduğumu söyleyebilirim.

İstediğimi elde etmek için onunla flört ettiğim için kendimi bir pislik gibi hissedeceğim, ama bu bir sonuca giden yol. "Trina!" Yüzümde akademi ödüllü bir gülümsemeyle tezgâha doğru yürüyorum. "Nasılsın? Uzun zaman oldu." Daha etkili olması için elini tutmak için uzandım.

"Gavin McBride," diyor. "Ben iyidim. Ama artık işler yoluna girmeye başladı."

Eğilip kulağına yakın bir yerden fısıldıyorum, "Bir arkadaşım için bir iyiliğe ihtiyacım var, Trina."

İç çekti. "Elbette, Gavin, neye ihtiyacın varsa."

"Arkadaşımın kız kardeşi önümüzdeki dönem buraya transfer oluyor," diye yalan söylüyorum. "En yakın çocukluk arkadaşıyla aynı sınıflara girebileceğinden emin olmak istiyor. Ama bunun bir sürpriz olmasını istiyor. Bana yardım edebilir misin tatlım?" Parmaklarımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum.

Tam bir ahmağım.

"Elbette. İsim?" diye soruyor.

"Baylor," dedim. "Baylor Mitchell." Onun için heceliyorum.

İki dakika ve yanağıma hain bir öpücük kondurduktan sonra, cebimde Baylor'un bahar programıyla kayıt ofisinden çıkıyorum. Sonraki durak: danışmanımın ofisi.

Son birkaç hafta cehennem gibiydi. UNC'nin Şükran Günü'nden sonra Elit Sekiz'e yükselmesiyle birlikte, Baylor'la fazla vakit geçirmek bir yana, neredeyse nefes alacak vaktim bile olmadı. Arada birkaç koşu sığdırmayı başardık ama tüm seyahatler ve yoğun programım nedeniyle zor oldu.

Final Four'a kalamadığımız zaman benim için acı-tatlı oluyor. Bir yandan takımımızın elinden gelenin en iyisini yapmasını istiyorum. Diğer yandan, futboldan bıktım ve başka şeylere odaklanmak istiyorum.

Baylor Christine Mitchell gibi şeyler.

"Gavin? Söylediklerimin tek kelimesini bile dinliyor musun?" Karen'a bakıyorum, elleri kalçalarında ve onu görmezden geldiğim için ağzı büzülmüş bir halde başımda dikiliyor.

"Huh ... oh, evet, parti," diyorum, sanki son birkaç dakikadır onun konuşmasını dinliyormuşum gibi davranarak. "Ne olmuş ona?"

"Dean gitmeyeceğini söylüyor," diye suratını asıyor. "Neden?"

"Çünkü öyle hissetmiyorum Karen. Unuttuysan söyleyeyim, bugün kaybettik."

"Bu gece benimle sarhoş olmak için bir sebep daha." Gülümsüyor.

"Hiç sanmıyorum," diyorum.

Yanımdaki kanepeye oturdu. "Neyin var senin, Gavin?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Son zamanlarda neyin var senin?" Ona bakmaktan başka çarem kalmasın diye yanıma doğru manevra yapıyor. "Başta sadece futbola falan merak saldığını düşünmüştüm ama son bir aydır kendin gibi davranmıyorsun," diyor. "Partileri terk ediyorsun

erken. Tek başına. Ya da daha kötüsü, hiç gitmeye zahmet etmemek, şu anda olduğu gibi. Uyuşturucu mu kullanıyorsun, Gavin McBride?"

İçtiğim suda boğuluyorum. "Kahretsin, Karen. Beni bundan daha iyi tanırırsın," diyorum. "Asla o seviyeye inmeyeceğim gibi, üniversite sporcularına uyuşturucu testi yapıyorlar, biliyorsun."

"O halde nedir?" diye sorar.

Omuzlarımı silkiyorum. "Belki de kısa etekli her kızla yatmaktan bıkmışımdır." Derin bir nefes aldım. "Her şey çok anlamsız." Arkadaşlarımdan hiçbirinin bana siksiz ucube dememek için etrafıma bakıyorum.

Karen ağzı bir karış açık bana bakıyor. "Artı, bir de şu kız var," diyorum.

Ağzını kapatıyor ama az önceki büzüşmesine şimdi kalkık kaşları eşlik ediyor. "Kız mı?" diye sorar. "Ne kızı?" 'Kız' kelimesini kötü bir kelimeymiş gibi kullanması gözümünden kaçmıyor. "Gavin diye biriyle mi çıkıyorsun?"

"Hayır," dedim. "Ama sanırım isteyebilirim."

"Ne, biriyle çıkmak mı? Yani gerçek bir kız arkadaşın mı var?" diye soruyor, inanamayarak.

"Şey, evet," diyorum. "Değişiklik olsun diye deneyebileceğimi düşündüm."

Başını arkaya atıyor ve platin sarısı saçlarının omuzlarının arkasına düşmesine neden olacak şekilde iç çekiyor. Sonra yere bakıyor ve kot pantolonunun dikişlerini karıştırıyor. "Kim o?"

"Onu tanı mıyorsun," diyorum. "Sadece oryantasyonda karşılaştığım bir kız."

"Karşılaştınız mı?" Beni inceliyor. "Aman Tanrım, 'Şey 2'yi kastetmiyorsun, değil mi?"

Baylor'un tanıştığımız gün giydiği o aptal tişörtü hatırlayarak gülüyorum. Başımı sallıyorum. "Evet, neden o olmasın?"

Bana gözlerini deviriyor. "Tanıdığım hiç kimse giydiği o iğrenç tişörtle ölüme yakalanmazdı," diyor. "O daha yeni yürümeye başlayan bir çocuk, Gavin. Çok daha iyisini yapabilirsin."

"Belki de daha iyisini yapmak istemiyorum, Karen."

Başını sallayarak beni başından savıyor. "Kış tatilinin önümüzdeki hafta başlaması iyi bir şey. Eve döndüğün beş hafta sana iyi gelecektir." Ayağa kalktı ve elimi tuttu. "Şimdi kışını koltuktan kaldır ve hazırlan. Bizimle partiye geliyorsun."

Beni yukarı çekmesine izin verdim. Sanırım futbol sezonundan sonra evden çıkıp rahatlamak güzel olacak. "Peki," diyorum. "Bırak da duşa gireyim."

Ciyaklıyor ve yüzüne daha fazla gereksiz şey sürmek için makyaj çantasını çıkarıyor.

Köşeyi koşarak dönüyorum ve Fetzer Hall'un önünde bekleyen Baylor'u görüyorum. Yüzümde aptalca bir sırıtış olduğunu biliyorum. Ama umurumda değil.

Cumartesi günü partide tüm zamanımı sessizce onun yüzünü görmeden beş haftalık tatili nasıl atlatacağımı düşünerek geçirdim. İçtim, konuştum ve Karen'in kışından kalkması için sosyal olmaya çalıştım, ancak tüm zaman boyunca ailemin Noel'i NYC veya Boston'da geçirmesini sağlamanın yollarını düşünüyordum, sadece ona daha yakın olmak için.

"Beni özledin mi McBride?" diye soruyor yanıma koşarak. Durumu nasıl tersine çevirdiğine gülüyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyorum.

"Yalancı." Bana dirsek attı.

"Evet," diye onaylıyorum.

"Final Four'u kaçırdığın için üzgünüm," diyor. "Çok yakın bir maçtı."

Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırıyorum. "İzledin mi?"

"Tabii ki yaptım," diyor. "Gol atma konusunda oldukça iyi olan bir adam tanıyorum."

"Oh, öyle mi?" Gülümseyerek soruyorum.

"Evet, ben Dean Jorgensen. Onu tanıyor musun?"

Ona dirsek atıyorum. "Hain," diyorum en iyi arkadaşımın bahsedilince.

"Takımdaki en iyi kanat beki-orta forvet olduğunu duydum." Futbol terminolojisi konusundaki kendi beceriksizliğine gülüyor.

"Sana futbol hakkında öğreteceğim çok şey var Mitchell."

"Hadi bakalım McBride," diye meydan okuyor. "Belki bir gün bana da çalmayı öğretirsin."

Tanrım, ona futbol oynamayı öğretmeyi çok isterdim. Onu sahaya çıkardığımı ve onunla top sürdüğümü hayal edebiliyorum. Saçları rüzgârla savrulurken, bana bakıp topu ona vermem için başını sallayarak kenar çizgisinden aşağı koştuğunu görebiliyorum. Bu kızın nesi var ki, tüm 'üslere' ulaşmayı hayal etmek yerine onunla futbol oynamayı hayal ediyorum?

"Bahara kadar beklemek zorunda kalacak," diyorum üzülerek. "Bu dönem çok hızlı geçti. Şimdiden sınav haftasına girdiğimize inanamıyorum."

"Biliyorum," diyor. "Benim son finalim Çarşamba günü. Seninki ne zaman?" "Perşembe," diyorum. "Çarşamba koşabilecek misin?"

Sanırım onun cevabını beklerken nefesimi tutuyorum ki bu koşu yaparken yapılacak iyi bir şey değil. Bunun Ocak ayına kadar onu son görüşüm olacağını sanmıyorum.

"Evet, tabii, Çarşamba günü koşabilirim. Bay Watch'ı kaçırmamı istemem," diye takılıyor.

Konuşmaya devam ettiğimizi ve hiç hızlanmadan koştuğumuzu fark ediyorum. Onun da beni bırakmak istemediğini düşünerek içten içe gülümsüyorum. Kahretsin, Pazartesi ve Çarşamba koşularımızı özleyeceğim.

Sonra aklıma bir fikir geldi. "Bay, kış tatili boyunca benimle koşmaya devam etmek ister misin?"

Bana garip bir bakış attı. "Maple Creek'e geliyor musun?"

Evet, keşke.

"Hayır ama yine de birlikte koşabiliriz. Bilirsin, her Pazartesi ve Çarşamba bu saatlerde." Sessiz olduğunu fark ettim ve ona bir tokat atmak istedim.

alnımdaki boku çıkarmamı istiyor.

Sonra yüzündeki gülümsemeyi görüyorum. "Saat farkını nasıl halledeceğiz?" diye soruyor. "Sen mi daha erken koşacaksın, yoksa ben mi daha geç koşacağım?"

"Tatilde çok erken kalkmak zorunda kalmak istemiyorum. Bir saat sonra koşmaya ne dersin?"

"Bununla yaşayabilirim," diyor. "Ama senin çirkin, terli suratını şahsen göremeyecek olmam çok yazık."

Bu bana başka bir fikir verdi. Eğer doğru oynarsam benim de işime yarayacak bir fikir. "Telefonunu bana ver." Koşmayı bıraktım ve elimi uzattım. O da benimle birlikte durdu, telefonu verirken kaşlarını çattı. Kol uzunluğunda tutuyorum ve kendi fotoğrafımı çekiyorum. Sonra ona geri veriyorum ve tekrar koşmaya başlıyorum.

Arkamdan geliyor. "Neyim ben, doğranmış ciğer mi?" diye soruyor. "Sen de istemiyor musun?"

Evet! Görev tamamlandı.

"Elbette," diyorum, hayatımdaki diğer tüm kızların terli görünümünün bu şekilde belgelenmesinden utanacaklarını bilerek. Ama bu Baylor. O hayatımdaki diğer kızların tam tersi. Onda sevdiğim şeylerden biri de bu.

Sevdim.

Onda *sevdiğim* şeylerden biri de bu.

"Ver şunu," diyerek bizi bir kez daha durduruyor.

Telefonumu uzattım ve sonra yaptığı şey gerçekten inanılmazdı. İnanılmaz derecede aptal suratlar yaparken üç ya da dört fotoğrafını çekiyor. Hepsinde de saç çizgisi terden parlıyordu. Rüzgârda savrulan saçları at kuyruğundan gelişigüzel çıkarken.

Lanet olsun.

Eve gidip bu resimlere bakmak için sabırsızlanıyorum.

Baylor: Üzgünüm, Gavin. Programıma yeterince yakından bakmamışım. Son finalim sabahmış, düşündüğüm gibi öğleden sonra değil. Yarınki koşumuzu kaçıracam.

Kahretsin.

Son finalinin ne zaman olduğunu nasıl bilmez? Profesörlerimiz derslerin son haftasında bunu boğazımıza tıkıyor. Belki de yalan söylüyordur. Belki de göt herife koşularımızdan bahsetmiştir ve artık yapmasına izin vermiyordur. Bilmek zorundayım. Bu şekilde tatile çıkmasına izin veremem.

Ben: Adı her neyse ona koşularımızdan bahsettin

mi? Baylor: Chris'e mi? Söylemedim.

Hâlâ küçük oyunumuzu oynadığını gördüğüme sevindim.

Ben: Gidecek misin?

Baylor: Evet.

Ben: Yalancı.

Baylor: Olabilir.

Ben: Finalini gerçekten bilmiyor muydun?

Biliyordum. Sadece garip olmasını istemedim, hepsi bu.

Bu yeni bir haber. Bu beni özleyeceği ve nasıl veda edeceğini bilmediği anlamına mı geliyor? Kahretsin, bu kız beni

yer. Telefonumu resim galerime çeviriyorum ve onun muhteşem yüzüne bakıyorum. Bir resimde dilini bana doğru uzatıyor. Bir diğerinde burnu kırışırken büzüşüyor. Sonuncusunda ise sağ yanağındaki gamzeyi ortaya çıkaran kocaman, sevimsiz bir gülümseme var ve gözleri şaşı.

Ben: Resimler için teşekkürler.

Sana da.

Ben: Son finalinde iyi şanslar ve eve güvenli bir uçuş dilerim. Sana da.

Ben: Koşularımızı unutma.

Baylor: Hiç şansın yok. Ocak'ta görüşürüz, Gavin Maddox McBride.

Görüşürüz, Baylor Christine Mitchell.

İşte bu kadar.

Telefonumu yere bıraktım. Bu hayatımın en uzun ayı olacak.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Erkenciyim. Erken geldiğimi biliyorum ama bekleyemedim. Saatimi tekrar kontrol ettim.

Hiç konuşmadık. Hiç mesajlaşmadık. Bahar dönemi ve derslerin başladığı Pazartesi sabahı ne olacağı hakkında hiçbir şey söylemedik.

Yine de burada sahibinin onu çişe çıkarmasını bekleyen lanet bir köpek yavrusu gibi bekliyorum. Gelip gelmeyeceğini merak ederek etrafımda dönüp duruyorum. Beş hafta oldu. Beş haftada çok şey olabilir. Bildiğim kadarıyla parmağında lanet olası bir yüzük olabilir. Tatillerde böyle şeyler çok olur.

Anneme ondan bahsettim.

Anneme ilk kez bir kızıdan bahsettim. Hem de hiç. Annem sadece oturdu ve tüm zaman boyunca bana sıırttı. İçimi dökmek istediğim her şeyi ona anlatmam sanırım bir saat ya da daha fazla sürdü. Sonra ona okul hakkında ne yaptığımı söyledim. Kimseye söylemediğim bir şeyi. Baylor'a bile. Bana sarıldı. Annem bana sarıldı ve benimle gurur duyduğunu söyledi. Diğer yandan kongre üyesi öğrendiğinde kalp krizi geçirecek. Ben de annemin tavsiyesi üzerine ona söylemedim. Şimdi annemin ona bunca yıl nasıl katlandığını biliyorum. Seçici bilgi paylaşımı. Annem akıllı bir kadın.

Saatimi kontrol ettim. Sekizi iki dakika geçiyor.

Lanet olsun. O hiç geç kalmaz.

Üç dakika daha bekleyeceğim ve sonra sabah koşuma devam edeceğim. Yani, o kadar çaresiz değilim. Bütün gün bekleyecek değilim.

Gün

· Saatimi tekrar kontrol ediyorum.

Tamam, on dakika bekleyeceğim. Ama bir dakika daha değil.

Amcık.

Sekizi on geç, isteksizce yavaş bir koşuya başladım.

Fetzer Hall. Onun gelmemesi bir şey ifade etmiyor. Bunu tartışmadık. Planlamadık. Belki de bu sabah yeni yeni yerleşiyordur. Ya da belki uçağı geç kalmıştır.

"Beni özledin mi, McBride?" Arkamdan duydum.

Kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum. Göğsümdeki bu garip hissin ne olduğundan emin değilim. Sanki nefes alamadıktan sonra ciğerlerim yeniden şişmiş gibi.

"Hayır," diyorum, yüzümü parçalayan gülümsememi saklamanın imkânsız olduğunu fark ederek. "Yalancı," diyor.

"Evet," diye cevap veriyorum. Ve işte böyle, yine Baylor ve Gavin oluyoruz, sanki hiç durmamışız gibi koşuyoruz. Sanki otuz dört acı dolu günü telefonumda çektiğı o aptal fotoğraflara bakarken onu hayal ederek geçirmemişim gibi. Sanki o günlerin çoğunda ona mesaj atma isteğimi azaltmak için telefonumu bilerek geride bırakmamışım gibi. Sanki sırf onun dünyası hakkında bir şeyler öğrendiğimi hissetmek için dizüstü bilgisayarımda Maple Creek, Connecticut'ı Google'da aratmamışım gibi.

Lanet olsun. Aşağı uzanıp artık bir çift taşağı sahip olduğumdan emin olma dürtüsüne direniyorum.

Göz ucuyla birbirimize bakıyoruz. O kızarıyor. Ben gülüyorum. Koşuyoruz.

Geçen aydan beri daha da hızlandı. Kendini gerçekten zorluyor olmalı. Acaba bunu benim için mi yapıyordu? Orada bir şey olmadığından emin olmak için dikkat çekmeden sol yüzük parmağına bakmaya çalışıyorum, ama parmağını hareket ettirmeye devam ediyor, bu yüzden acı verici bir şekilde belli olmadan iyi bir bakış elde edemiyorum.

Tamam, işte başlıyoruz.

"Adı her neyse ona koşularımızdan bahsettin mi?"

"Evet," diyor. Gülmek yok. Gülümseme yok. Dirsek yok.

Çatlak.

Lanet olası şey parçalandı ve parçaları bana saplanıyor. Koşmayı bıraktım. "Gerçekten mi?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Evet."

"Peki, ne dedi?"

"Ona söyledim ve sonra ayrıldık," diyor.

Umut göğsüme çarpıyor, kalbim yeniden atmaya başlamadan önce nefesimi kesiyor.

"Senden ayrıldı mı, Baylor?" Biraz fazla inanmaz bir şekilde soruyorum. "Hayır, ondan ayrıldım" diyor. "Ama bu daha çok Karşılıklı bir şey, gerçekten. Arkadaş olarak daha iyiyiz."

"Hâlâ arkadaşsınız yani?" Eski sevgilisinin erkek arkadaşı olduktan sonra onun hayatında olması fikrinden hoşlanıp hoşlanmadığımı tam olarak bilemediğimden soruyorum.

"Elbette. Chris her zaman benim arkadaşım olacak," diyor. "Bununla ilgili bir sorunun yok, değil mi?"

Ne diyebilirim ki? Kızları korkutanların kraliçesi Karen'ı yirmi dört saat peşimden koşturuyorum, bu yüzden adı her neyse ondan şikâyet edemem.

"Ne? Hayır, tabii ki yok," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum, pantolonumun alev almamasını umarak.

Yatakhanesine vardığımızda telefonu kapatıyor. "Çarşamba görüşürüz McBride," diyor merdivenleri koşarak çıkarken.

"Önce ben seni görmezsem Mitchell."

Binasına girerken bana şaşkın şaşkın bakıyor ama ben sadece el sallıyorum ve koşmaya devam ediyorum.

Bahar bizim sezon dışı dönemimiz. Hala ara sıra diğer okullarla maçlar yapıyoruz, ancak bunlar sadece becerilerimizi taze tutmak için gerçekten scrimmages. Her gün antrenman yapıyoruz ya da koşuyoruz. Günde üç kez antrenman yapıyoruz.

hafta. Ama çoğunlukla geceler ve hafta sonları boş. Sezon dışı dönemi seviyorum. Ve yeni planımı uygulamak için bu kadar boş zamanım olmasını seviyorum. Baylor'un benimle dışarı çıkmasını sağlayacak bir plan.

Bunların hepsi yeni. Burada bakir bir bölgedeyim. Düzinelerce kızla birlikte oldum ama hiç ilişki istediğim biri olmadı. Bunun nasıl gideceğinden tam olarak emin değilim. Emin olduğum şey, bunu mahvetmek istemediğim. Mükemmel olmak zorunda. Çünkü o mükemmel.

Felsefe 101 dersine bilerek birkaç dakika geç giriyorum. Kampüsteki en büyük oditoryumlardan birinde büyük bir ders. Bu nedenle, çoğu öğrencinin arkada oturmayı sevdiğini ve sadece ön tarafta koltuk kalacağını biliyorum. Bu yüzden asistanlar ders kitaplarını dağıtırken ben de ön tarafa doğru yürüyorum ve Baylor'u altıncı sırada görüyorum. Altıncı sıra, o zaman iyi bir öğrenci. Üçüncü sıranın ortasında bir koltuk bulmak için birkaç kişinin yanından geçerken kendimi mazur görüyorum. Oturduktan sonra Baylor'un çenesinin kucağına düştüğünü görecektim kadar arkamı dönüyorum. Göz kırpiyorum. O da kızardı. Gülümsedik.

"Birlikte dersimiz olduğunu biliyordun, değil mi?" diye soruyor bir saat sonra çıkarken. "Bu sabah tuhaf davrandığını düşünmüştüm."

"Bunu nasıl bilebilirim Baylor?" Masum numarası yapıyorum. "O zaman neden birinci sınıf seviyesinde bir ders alıyorsun?"

"Çünkü kolay bir A'ya ihtiyacım var," diye yanıtlıyorum. "Zor bir programım var ve molaya ihtiyacım olacak."

"Oh," diyor açıklamamı kabul ederek. Binadan çıktığımızda buz gibi bir havayla karşılaşırız. Tek yapmak istediğim, titrerken onu ısıtmak için kolumu ona dolamak. Ama bu planın bir parçası değil. Plana sadık kalmalıyım. Benim gittiğim yönün tersini işaret ediyor. "Şimdi Comp Two'ya gitmeliyim. Sadece on beş dakika molam var."

Elbette bunu biliyorum çünkü arka cebimde onun programının bir kopyası var.

"Çarşamba görüşürüz," diyor uzaklaşırken. "Sen öyle diyorsan, Mitchell," diye takılıyorum.

Bana bakıyor ve gözlerini deviriyor.

Planım daha iyi bir şekilde bir araya gelemezdi. Haftada beş gün. Sömestr boyunca hafta içi her gün onu göreceğim ve şanslıysam hafta sonu da çalışabilirim. Danışmanım, yeni programımı onunla almak istediğim iki derse uydurmak için çok çalıştı ve düzenli olarak yüz yüze zaman geçireceğimizi garanti etti. Evet, kabul ediyorum, üniversite sporcusu olmanın avantajları var. Öncelikli ders kaydı gibi.

Salı günü, onun Film Çalışmaları sınıfına girdiğimde, Baylor güldü. Yüksek sesle. *Kahretsin*. O gırtlaktan gelen kahkahası beni tam taşaklarımdan vuruyor ve ona bunu tekrar yaptırma ihtiyacıyla iki katına çıkıyorum.

Yanındaki boş koltuğa geçiyorum. Profesörümüze odaklanmaya çalışıyoruz ama not defterindeki karalamalardan anladığım kadarıyla o da benden bir metre ötede otururken benim onunla yaşadığım kadar cinsel gerilim yaşıyor.

"Zor bir program, değil mi?" diyor çıkarken.

Omuz silktim. "Hey, bu derste çok fazla ödev yazmamız gerektiğini duydum. Bu zor," diyorum. "Ayrıca bir ton film izlememiz gerekiyor. Bence şimdi bir program yapmalıyız."

"Ne için bir program?" diye soruyor.

"Film izlemek için," diyorum. "Perşembe geceleri senin için uygun mu?" Cuma ya da Cumartesi önerirdim ama bu çok ileri gitmek ve randevulaşmak olur ve plana sadık kalmak zorundayım.

"Oh," diyor şaşırarak. Ders programındaki uzun film listesine bakıyor. "Bunları birlikte izlemek ister misin?"

"Evet, neden olmasın?" diye sordum. "Yurttaş Kane'i izlemeyi biraz daha katlanılabilir hale getirirdi" -listesine bakıyorum- "sence de öyle değil mi? Renkli bile mi?"

Bana gülümsüyor. "Perşembe günleri benim için uygun."

Evet! Evet! Planımın ikinci kısmı yerine oturuyor.

"Gavin," diyor, yüzü artık oldukça ciddi, "bu kadar çok seçmeli ders alırsan Poli Sci'den geri kalmayacak mısın?"

"Onlar seçmeli ders değil Baylor," diyorum ona. "Ben artık Siyaset Bilimi bölümü öğrencisi değilim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Gerçekten mi? Bu ne zaman oldu?"

"Tanıdığım derin felsefi bir hatun, hayallerimin peşinden gitmezsem tüm varlığımdan pişman olacağıma dair bir şeyler söylemişti," diye açıklıyorum. "Ben de ne olacak ki diye düşündüm. Babamı gerçekten kızdıracak olması da işin bonusu."

"Aman Tanrım, Gavin! Film Yapımcılığına mı geçtin?" Gözleri sevinçle parlıyor. Sırf yüzündeki bu ifadeyi görmek için geri dönüp boktan dersler almaya değer. Sanki benimle gurur duyuyor. Sanki babamın hevesli siyasi kariyerinin gölgesinde yaşamadan gerçekten bir şey olabilirmişim gibi. Anneme söylediğimde de aynı bakışı atmıştı.

"Aslında alacağım derecenin doğru adı 'Film Yapımcılığı Güzel Sanatlar Lisansı' ama, evet-Film Yapımcılığı," diyorum, onun neşeli ifadesini yansıtarak.

Eğildi ve kollarını bana doladı. "Bu harika, Gavin. Çok heyecanlı olmalısın!"

Branşımı değiştirdiğim için heyecanlıyım. Şimdi de onun bana sarılmak için bir neden bulması beni heyecanlandırıyor. Uygunsuz ve ürkütücü görünmeden onu burada ne kadar tutabileceğimi düşünürken mutlu bir şekilde sarılmak için onu kendime doğru çekiyorum. Acaba o da aynı şeyi mi düşünüyor? O da ayrılmak için acele ediyor gibi görünmüyor. Burnumu saçlarına dayıyorum ve ilk kokladığım günden beri -belki de çok daha öncesinden beri- arzuladığım o meyvemsi kokuyu içime çekiyorum. Birbirimize uyumumuzun tadını çıkarırken vücudum elektrikle uğulduyor. O benden çok daha kısa. Boyu beş dörtten fazlaysa şaşırirım, ama başının çenemin altına mükemmel bir şekilde girmesi ve kollarımın vücudunu sararak onu tamamen içime alması bana doğru geliyor.

Sonunda, sadece arkadaşça olamayacak kadar uzun ama yeterince uzun olmayan bir kucaklaşmadan sonra ayrılıyoruz ama yine de yakın duruyoruz. Ona bakıyorum ve yemin ederim gözleri zümrüt rengini almış.

giydiğim tişörtten. O kadar yakın duruyor. Her zaman bu kadar yakın durmalı. Gözleri her zaman ne giydiğimi yansıtmalı. Onun üzerindeki kişisel izim gibi. Ona baktığımı ve onun kızardığını fark ediyorum.

"Uzun boylusun," diyor, dizginlenemeyen cinsel gerilimi kırmaya çalışarak.

"Belki de sadece kısasın," diye takıldım.

"Hayır." Başını sallıyor. "Ben mükemmel boyuttayım, McBride."

Sen de öylesin. Benim için mükemmel, sanırım.

Bir sonraki dersine kadar onunla yürüyorum. Nerede olduğunu sormama gerek yok. O da nereden bildiğimi sormuyor.

"*Ne yaptın?*" Birlikte almamız gereken hükümet dersine neden gelmediğimi açıkladığımda Karen bana bağıırıyor.

"Beni duydun," diyorum. "Bölümümü değiştirdim. Siyaset Bilimini hiç sevmedim. Bir kez olsun benden beklenen bir şeyi yapmak yerine yapmak istediğim bir şeyi yapacağım."

"Baban çıldırarak," diyor onaylamayarak. Gözlerini bana dikti. "Gavin McBride, bunun 'Şey 2' ile bir ilgisi var mı?"

"Hayır... evet... Bilmiyorum Karen. Sanırım bir bakıma öyle. Ama düşündüğün gibi değil. O bir sinema öğrencisi değil, yani bunu onun pantolonuna girmek için falan yapmıyorum." *Tam olarak değil.* "Ve ona 'Şey 2' demekten vazgeçer misin, onun bir adı var. Adı Baylor."

"Baylor?" diye tükürdü. "Baylor ne biçim bir isim? Ailesinin futbolla ilgili bir tür psikopat takıntısı falan mı var?"

Aslında Karen'ın bu ikisini ilişkilendirmesinden bile etkilendim, ama üniversiteden sadece bir saat uzaklıkta büyüdüğümüzü düşünürsek

onun adını taşıyor, bu anlaşılabilir.

"Karen, her zaman bir sürtük olmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Ugh!" Bir ayağını yere vuruyor. "Ben sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum,

Gavin," diyor. "Koruman gereken bir aile adın var."

"Bunun gayet farkındayım Karen. Bana hatırlatmana gerek yok," diyorum. "Babam benimle her konuştuğunda bu konuda oldukça iyi bir iş çıkarıyor."

"Tatil boyunca çok iyi anlaştığımızı sanıyordum, değil mi?"

"Bu sadece onu idare etmekte daha iyi olduğum için," diyorum.

"Ne yani, bölümünü değiştiriyorsun ve şimdi de gidip küçük Bayan Şey ile mi çıkıyorsun? Baban bunu da onaylamazdı," diye çok istekli bir şekilde işaret ediyor.

Ona başımı salladım. "Babamın neyi onayladığı artık umurunda değil Karen. Ve eğer bu konuda bu kadar kaltak olacaksan, evimi terk etmek için kapının nerede olduğunu çok iyi biliyorsun."

Gözlerinden yaşlar süzülür. *Kahretsin*. Onu ağlatmak istememiştim.

Yanına gittim ve kollarımı ona doladım. "Karen, özür dilerim. Duygularını incitmek istememiştim. Ama kararlarım saygı duymayı öğrenmek zorundasın, tamam mı?"

Bana sıkıca sarılıyor, omzumda ağlıyor. Baylor'dan ne kadar uzun olduğunu fark ediyorum. Karen'ı bana sarmak o kadar kolay ve rahat değil ve annesinin ona on sekizinci doğum günü için aldığı mağazadan alınmış göğüsleri göğsüme sertçe bastırıyor. Ellerim sırtındaki kaburgaların kemikli hatlarına bastırıyor ve tek düşünebildiğim Baylor'ın dokunuşlarımin altında ne kadar yumuşak olduğu.

Dışarıdan bakıldığında Karen ve benim mükemmel bir çift olduğumuzu biliyorum. Lisedeki çocuklar bize 'Ken ve Barbie' derlerdi. Karen'ı seviyorum, gerçekten. Ama bazen katlanılması zor biri olabiliyor. Yüzeysel eğilimleri çoğu zaman üçüncü sınıfta birlikte doktorculuk oynadığım tatlı kızın önüne geçiyor. Bir gün o kızın yeniden ortaya çıkacağına dair umudumu asla yitirmeyeceğim.

"Seni kaybetmek istemiyorum, Gavin," diye kekeliyor.

"Beni asla kaybetmeyeceksin," diye güvence veriyorum ona. "Biz her zaman arkadaş kalacağız. Sen benim hayatımın önemli bir parçasısın."

Hıçkırıklarının arasından burnunu çekerek, "Görünüşe göre biriyle çıkacak kadar önemli değil," diyor.

Ve iş t e oldu. Odadaki fil sonunda ameliyatla değiştirilmiş yüzünü gösterdi.

"Karen," ona sıkıca sarıldım. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" Başını omzuma doğru sallıyor.

"Belki farklı koşullar altında olsaydık, çıkabilirdik. Ama arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyorum. Bunun olduğunu gördüm," diyorum. "Ve Baylor'la bu işin nereye varacağını gerçekten görmek istiyorum."

Gömleğimin içine doğru hıçkırıyor. "Neden o?" diye soruyor. "Onun nesi bu kadar özel?"

Baylor hakkında özel olan yüzlerce şey sıralayabilirim. Ama asıl önemli olan en çok öne çıkan şey. "Kendim olmama izin veriyor."

DOKUZUNCU BÖLÜM

İki hafta, dört koşu, on ders ve üç film gecesinden sonra Dean, Tim ve Jonesy ile paylaştığım evin alt katındaki banyoyu temizliyorum.

"Başkan'dan bir ziyaret bekliyor muyuz?" Tim arkamdan oturma odasına doğru yürürken soruyor.

Tuvaleti temizlemek için kullandığım bir tomar kağıt havluyu ona doğru fırlattım. Yoldan çekilemeden göğsüne çarpıyor. "Dostum, bu çok yanlış," diyor, ayaklarının dibinde yerde yatan sidikle ıslanmış tomara bakarak.

"Lanet olası tuvalete nişan almayı öğrenseydin, bunu yapmak zorunda kalmazdım." Birkaç yaprak kâğıt havlu daha yırtıyorum.

Gömleğini çıkarıp bana fırlattı. "Bunu kendi çamaşırlarına ekle, sik kafalı." İçinde durduğu odaya bakıyor. "Cidden, oda neden bu kadar düzenli? Ve neden burası Pine Sol reklamı gibi kokuyor?"

"Çünkü Baylor'un bu gece geldiğinde senin pis kıcını koklamasını istemiyorum," diyorum ona.

"Ama Karen ve diğer kızlar kokusunu alırsa sorun olmaz, öyle mi?" diye soruyor. "Ne koktukları umurumda değil, Tim."

Başını bana doğru sallıyor. "Bir de bana ve Jonesy'ye kırbaçlı diyorsun," diyor. "Kötü durumdasın, dostum."

"Sana ne bundan?" Ona çıkıştım.

Ellerini kaldırıyor. "Hey," diye teslim oluyor. "Bence bu harika." Yanıma geldi ve sırtıma dostça bir tokat attı. "Bu yaklaşık

"Nefes alan her şeye çubuğunu daldırmayı bırakmanın zamanı geldi."

Evet, bunu uzun zaman önce yaptım. Dört aydır *sopamın* gördüğü tek hareket kendi elimin içi. Ama bu gerçeğin planımı yönlendirmesine izin vermiyorum. Her şey yolunda gidiyor, tam da istediğim gibi. Her zamanki koşu rutinimize sadık kaldık. Son iki haftadır onunla film gecesi için yurdun ortak salonunda buluşuyoruz. Birlikte birkaç ders çalışma seansımız bile oldu. Masanın karşısında oturmaya başladığı oturumlar, ama dün, beni karşı konulmaz bulmasından başka bir sebep olmaksızın, tüm zaman boyunca yanımda oturdu. Sanırım birkaç kez yanlışlıkla bana dokunmuş bile olabilir.

Evet, sanırım planımdaki bir sonraki adıma geçmeye hazır olabilirim. Bu gece nasıl geçecek göreceğiz. Bu hafta film gecesi için onu buraya davet ettim. Yurttaki küçük ekranı izlemeye çalışırken odada elli kişinin dolaşıp dikkatimizi dağıtmasından bıktım. Film umurumda bile değil ama ne zaman biri gelip onunla konuşsa Bay Watch zamanımdan çalışıyor.

Utangaç bir birinci sınıf öğrencisine göre Baylor'un çok fazla arkadaşı var. Arkadaş derken, bir gün onu kız arkadaşım olarak güvence altına aldıktan sonra tanımak isteyeceğim dürüst, ayakları yere basan insanları kastediyorum. Ama şimdilik, onu tamamen kendime istiyorum. Ve bu gece, çocuklar dışarı çıkıyor. Hatta Karen'ın sosyal takvimini iki kez kontrol ettim, hâlâ kız öğrenci birliği toplantısının olduğundan emin olmak için. İhtiyacım olan son şey Baylor ve Karen'ın karşılaşması. Birbirlerinden iki kızın olabileceği kadar uzaklar ve Karen'ın ortaya çıkıp Baylor'ı bana bir şans bile vermeden korkutmasına kesinlikle ihtiyacım yok.

Mobilyaları, benim oturmayı planladığım kanepeden başka bir yere oturursa boynunu eğmek zorunda kalacağı şekilde bilerek düzenledim.

Baylor, son iki filmi kiraladığım için kiralamakta ısrar ettiği 'Ben-Hur'un bir kopyasıyla tam zamanında geldi. Altı paket soda ve büyük bir paket tereyağlı patlamış mısır getirdi. Film tekrar okumam gerekiyor.

Çünkü ilk bakışta üzerinde 'diyet' yazmadığına inanamadım.

Bana Pepsi kutularını uzatıyor ve duştan sonra hâlâ ıslak olan saçlarımı inceliyor. "Saçını kestirmelisin," diyor.

"Bu saç mı?" İğrenmiş gibi yapıyorum. Kıkırdıyor.

Hay sikeyim. Bu uzun bir gece olacak.

"Evet, o saç," diyor gülümseyerek. "Futbol oynarken engel olmuyor mu?"

"Sanırım biraz. Ama piliçler bu saç'a bayılıyor," diyorum ve onu oturma odasına götürürken dirsek atıyorum.

"Hmmpf." Benim yorumumu duymazdan geliyor ve profesyonel futbolun mabedine dönüşmüş olan evde etrafına bakınıyor. Kitap raflarına doğru yürüyor ve çocuklarla benim yıllar boyunca topladığımız imzalı futbol toplarına göz atıyor. Duvarda asılı birkaç formamız var ve hatta ünlü futbolcularla çekilmiş birkaç fotoğrafımız bile var. Bu yaz Brezilya'ya gittiğimde bu koleksiyona yenilerini eklemeyi planlıyorum.

"Hepiniz bir avuç hayran erkeğisiniz, değil mi?" diyor gülerek.

"Gülüp geçin," diyorum. "Ama bir gün, çocuklar *benim* ve sonra seni bulup bu sözleri sana yedireceğim."

Başını iki yana sallar. "Bunu yapmak zorunda kalmaktan hiç endişe etmiyorum, Gavin. Ünlü bir film yapımcısı olacaksın, futbolcu değil."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu filmleri izlediğimizde hiç kendi etrafında oldun mu?" diye soruyor. "Sanki başka bir insan oluyorsun. Işıklandırma, sahne yaratımı ve karakter yerleşimi hakkında yorum yapıyorsun. Aslında bunu izlemek oldukça eğlenceli."

Hiçbir fikrim yoktu. Yani, evet, bunu biraz yaptığımı biliyordum. Ama bunu nasıl yaptığım hakkında konuşması inanılmaz, sanki ruhumu görebiliyor ve derinlerde yatan hayallerimi içinden çekip çıkarabiliyor. Bu kız

Aslında bir gün film yapımcılığı dünyasında yer alabileceğime kendim bile inandığımdan emin olmasam da bana güveniyor.

Sodayı buzdolabına koymak için mutfığa giriyoruz. Tezgahın üzerindeki bir şey gözüme çarpıyor ve aklıma parlak bir fikir geliyor. "Tamam, hadi yapalım" diyorum.

"Ne yapmak? Film yapmak mı?" Gülüyor.

"Hayır," dedim. "Hadi saçımı keselim." Yanına gidip Marcie'nin dün Jonesy'nin saçını keserken bıraktığı seti alıyorum. Dün gece o gittikten sonra, saçını onun kesmesinin ne kadar seksi olduğunu söylemişti. Bir daha asla berbere gitmeyeceğini söyledi.

Bunu istiyorum. Baylor'da bunu istiyorum.

Saç kesim setini onun eline bırakıyorum. Kocaman gözlerle bana bakıyor. "Ne var? Hayır, hayır, hayır. Saçını kesmeyeceğim, McBride."

Önlüğü çıkarıp boynuma geçiriyorum ve çıtçıtını boynumun arkasına sabitliyorum. "Evet, öyle. Eğlenceli olacak," diyorum. "Bu senin fikrindi, Mitchell."

O sevimli gamzesini görene kadar ağzının kenarları yukarı doğru dönüyor. "Tamam, ama kötü bir Justin Bieber saç günü gibi görünüyorsan gelip bana ağlama."

O malzemeleri masaya dizerken ben mutfak sandalyesine oturuyorum. "Gerçekten sadece biraz çıkarılman gerekiyor," diyor. "Sadece gözlerine çok fazla takılmaması için." En uzun makası eline alıp bıçak gibi tutuyor ve daha geçen hafta izlediğimiz aynı filmdeki 'Carrie'nin iğrenç derecede kötü bir taklidini yapıyor.

Ne kadar aptal olduğuna gülüyorum ve aptal görünebileceğini umursamadığı gerçeğine hayret ediyorum. Tek yapmaya çalıştığı eğlenmek.

Ve tek istediğim onunla eğlenmek.

Bunu ciddiye aldığını söyleyebilirim. Kestiği her parçayı parmaklarının genişliğiyle ölçüyor. Ü z e r i n d e çalışıyor,

Tam olarak doğru yaptığından emin olmak için. Tüm bu süre boyunca, derin bir konsantrasyon içinde alt dudağını ısırıyor. Etrafımda yavaşça yürüyor, beni her açıdan inceliyor. Ön tarafı kestiğinde, önümde duruyor, göğüsleri neredeyse yüzüme geliyor ve uzanıp ona dokunmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Tanrım, çok güzel kokuyor.

Kendini işine o kadar kaptırmış ki bana ne yaptığının farkında bile değil. Üzerimdeki önlük olmasaydı, çok iyi bir fikri olacaktı çünkü eşofman altımda kesinlikle küçük çocukları yağmurdan koruyabilecek bir çadır var.

İşi bittiğinde ve doğruluğunu kontrol etmek için ellerini saçlarımda gezdirdiğinde neredeyse yanacaktım. Sanırım sandalyemi aniden geriye itip hızla ayağa kalktığımda onu ürküttüm.

"Ah, saçlarımı yıkamak için duşa girmem gerekiyor," diyerek uzaklaşıyorum.

"McBride," diye sesleniyor arkamdan.

Arkamı döndüğümde onun bana doğru geldiğini ve boynuma uzandığını görüyorum. Yemin ederim beni öpeceğini düşünüyorum ve içinde bulunduğum durumda onu yere atıp mutfakta yere yatırabilirim.

Plana sadık kal, Gav.

Önlüğün düğmelerini açıp koluna geçiriyor. Sonra benim durumumu fark etti. Gözleri yuvalarından fırlıyor ve kan kırmızısı bir kızarıklık kaplıyor yüzünü.

Omuzlarımı silkiyorum ve yürüyüp gidiyorum. "Beş dakika içinde çıkacağım Mitchell."

Cevap vermiyor. Vermesini beklemiyorum.

Son derece soğuk ve rahatsız duşumun ardından DVD'yi koyduk. Onunla vakit geçirmek istemediğimden değil ama 'Ben-Hur' uzun bir film. Ve beni asıl kızdıran şey, filmin tamamını tekrar izlemek zorunda kalacak olmam. Çünkü o saç kesiminden ve yanımda oturup patlamış mısır almak için kaseye her uzandığında elime dokunmasından sonra neredeyse hiç izlemedim. İzledim.

Gece yarısı kalkıp gittiğinde Ben-Hur'un kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"DVD bende kalsa sorun olur mu?" diye sordum. "Senin için geri veririm ve gecikme ücretini öderim. Sadece birkaç bölümün üzerinden tekrar geçmek istiyorum."

"Sorun değil," diyor ve ceketini giyiyor.

Ayakkabılarımı giyiyorum ve kapüşonumu başıma geçiriyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Eve yalnız yürümene izin vereceğimi düşünmediğini biliyorum Bay."

"Scooter'ımı buraya kadar getirdim, Gavin," diyor. "Önemli bir şey değil." "Ne? Bu daha da kötü," diyorum ona. "Geceleri kapalı otoparklar

gaspçıların ve tecavüzcülerin çöplüğüdür."

Bana gözlerini deviriyor. "Her yerde güvenlik kameraları ve acil durum telefon kapsülleri olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Doğru, tıpkı o gün stadyumun dışında olduğu gibi." Ona sertçe baktım. "Seni eve götürüyorum, Baylor." Anahtarları almak için elimi uzattım ve o da hiç itiraz etmeden anahtarları verdi. Hatta biraz da gülümseyerek uzattı.

Evet, onu eve götürmemi istiyor. Sadece istiyormuş gibi görünmek istemiyor. *Senin peşindeyim, Mitchell.*

Arkamdan scooter'a bindikten sonra ellerini belime doladığında, çok yakın bir gelecekte bir soğuk duş daha alacağımı hiç şüphesiz biliyorum.

Scooter'ı park ettik ve onunla yatakhanesine kadar yürüdüm. Yol boyunca, yarın dersten sonra onu tekrar görebilmek için bir bahane bulmaya çalışıyorum. Sonra söylediği bir şeyi hatırlıyorum.

"Antrenman yarın öğleden sonra iptal edildi ama yine de bir antrenmana ihtiyacım var," diyorum. "Geçen sonbahar bana çalmayı öğrenmek istediğini söylemiştin. Eğer hâlâ istiyorsan, sana öğretebilirim."

Gözleri parlıyor ve o sevimli gamzesi ortaya çıkıyor.

ONUNCU BÖLÜM

"Yani onlara kaleci denmiyor mu?" diye soruyor bana.

"Hayır, öyle ama artık onlara kaleci de diyoruz," diyerek farklı futbol pozisyonlarını açıklıyorum.

"Ve sen bir santraforsun."

"Evet, bazen bize forvet de deniyor," diyorum. "Yani tipik bir diziliş üç savunma oyuncusu, dört orta saha oyuncusu ve üç forvet şeklinde olur. Ama bu çok değişebiliyor."

Bir uçta oynayan birkaç genç çocuk ve babaları dışında bugün çoğunlukla boş duran büyük antrenman sahasına doğru ilerliyoruz. Bugün hava mevsim normallerinin dışında ılıman olduğu için mutluyum. Baylor'un düzgün bacaklarını bir çift şortun içinde tekrar görmeyi dört gözle bekliyordum. Yeterince ısındıktan sonra eşofmanlarını çıkardığında beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"Yani en önemli iş santrforlara düşüyor," diyor. "Hayır, pek sayılmaz." Başımı sallıyorum. "Yani, evet, gollerı biz atıyoruz. Gollerin çoğunu attık ama o gollerı hazırlayan harika defans oyuncularımız ve orta saha oyuncularımız olmasaydı bir halta yaramazdık. Futbol tamamen takım ve oyuncu koordinasyonuıla ilgilidir."

Ona bir şeyler anlatırken ayaklarım ve dizlerimle topla hokkabazlık yapıyorum. Ustaca becerilerim karşısında gözleri büyüleniyor. Sırf o bana baksın diye bunu gün boyu sürdürmek istiyorum.

Ben ona top sürmeyi gösterirken sahada birkaç tur atıyoruz, sonra pas ve şut çalışıyoruz. Çabuk öğreniyor ve belli ki koştuğu için kondisyonu iyi, bu yüzden bana ayak uydurmakta hiç zorlanmıyor. "Harika bir orta saha oyuncusu olursun," diyorum ona. "Genelde bir oyunda en çok koşan onlar olur."

Gururla gülümsüyor.

Başboş bir top Baylor'a doğru uçarak geliyor ve ben onu uyaramadan sırtına çarpıyor. Koşarak yanına gittim. "Kahretsin, iyi misin?"

Gülüyor ve arkamızdaki çocuk grubunun topunu almak için eğiliyor. "Ben iyiyim, Gavin." Topu yedi-sekiz yaşlarında bir çocuğa benzeyen bir çocuğa geri veriyor. Tıpkı ona öğrettiğim gibi ayağının iç kısmını kullanarak bunu ustalıkla yapıyor.

Çocuk hemen topu ona geri veriyor ve içlerinden biri iskalayana kadar ileri geri paslaşarak koşmaya başlıyorlar. Diğer çocuklardan biri yanıma geliyor ve topu dizlerimin arasında nasıl zıplattığımı gösterip gösteremeyeceğimi soruyor. Bu çocuklar belli ki futbolda yeniler.

Baylor ve ben bir saat boyunca çocuklara nasıl oynayacaklarını öğrettik. Kendisi de yeni yeni öğreniyor olsa da onlara yardım edişinden bunu asla anlayamazsınız. Bu genç çocukların onun her sözüne nasıl kulak verdiği hayretle bakıyorum. Ama yine de nasıl hissettiklerini biliyorum. Ben de tamamen onun büyüğü altındayım.

Birkaç ebeveyn eğitim için teşekkür ettikten ve çocuklar sahadan ayrıldıktan sonra Baylor, "Devam et McBride" dedi.

Topu benden çalmaya çalışmasıyla bire bir oynamaya başladık. Tabii ki ona yumuşak davranıyorum ama düşündüğüm kadar yumuşak değil. Sahanın aşağısına doğru koşmaya başladım. O yanıma geliyor ve topu önümden dışarı atmaya çalışıyor, tökezlememe ve onu da benimle birlikte yere düşürmeme neden oluyor.

Yaralanmadığını, sadece nefes almak için yanıma uzandığını fark ettiğimde, "Bu senin için kesin bir sarı kart, Mitchell" diyorum.

"Ne?" diye itiraz ediyor nefes nefese. "O sadece sen ve senin iki sol ayağındı."

"İki sol ayağım. Hiç sanmıyorum," diye espri yapıyorum.

Bana dirsek atıyor ve ben de yaralanmış gibi yapıyorum. "Dikkat et yoksa sana *kırmızı* veririm

kart," diye takılıyorum.

Sonra üzerime tırmanıyor, beni şakacı bir şekilde tutuyor ve "Böyle bir şey yapmayacaksın, McBride" diyor.

Onu ters köşeye yatırmam sadece iki buçuk saniye sürdü. Onu yakaladım ve tek bir hareketle altıma aldım. Bu şekilde kalıyoruz ve nefes almaya devam ederken göğüslerimiz kabarıırken birbirimize bakıyoruz. Şimdi mavi gökyüzünü yansıtan sayısız renkteki inanılmaz gözlerine bakıyorum. Saçları terden hafifçe keçeleşmiş ve gömleği çim kırpıntılarıyla kirlenmiş. O şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

Planın canı cehenneme.

Yavaşça ona doğru eğiliyorum ve ağırlığımı dirseklerime verirken ellerim yüzünün yanlarını kavramak için yukarı kalkıyor. Kızarıyor ve dudağını ısıtıyor. Ben yaklaştıkça bakışları gözlerimden ağızma kayıyor. Yapmak üzere olduğum şeyi beklerken dili dudaklarında geziniyor. Çünkü onu öpmek üzereyim. Bu kızı öpmememin imkanı yok.

Ne zaman benim Dudaklar tanışmakonun, Bu lanet olsun Noel ve Ağacın altındaki en büyük, en güzel hediye açıyorum. Dudakları yumuşacık ve aklıma toparlayabilmek için birkaç saniyeliğine dudaklarımı dudaklarıma değdiriyorum. Bu anı hafızama kazımak istiyorum, böylece asla unutmayacağım. Dudaklarımı onun dudaklarında gezdirmeye başlıyorum, önce ağzının köşelerini öpüyorum, sonra üst dudağını öpüyorum ve son olarak alt dudağını dudaklarımın arasına alıp nazikçe emiyorum.

Boğazının derinliklerinden gelen küçük bir inilti çıkarıyor ve anında sertleşiyorum. Dudaklarını benim için ayırıyor ve dillerimiz, bunu daha önce yapıp yapmadığımızı ve sadece unutup unutmadığımızı merak etmeme neden olan bu senkronize dansa düşüyor. Doğal, alışılmış ... tanıdık geliyor.

Ellerini yukarı kaldırıyor ve önce sırtımda, sonra omuzlarımda gezdiriyor. Sonra parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve şu anda, tam şu anda, başka bir kızın ellerini saçlarımda gezdirmesini asla istemediğimi biliyorum. Sadece onun. Sadece Baylor Christine Mitchell.

Mantıklı sesim bunu durdurmazsak tutuklanabileceğimizi söylediğinde dudaklarımı isteksizce onunkilerden çekiyorum. Hâlâ ağır ağır nefes alıyoruz; şimdi futbol oynadığımız zamankinden bile daha fazla. Ona gülümsüyorum. O da bana gülümsüyor. Sonunda birkaç kelime buldum. "Benimle çıkar mısın Baylor Mitchell?" diye sordum. "Bu gece mi?"

Yanağındaki gamze sayesinde cevabını daha o söylemeden biliyorum. "Evet, Gavin McBride, seninle bir randevuya çıkacağım."

Eğildim ve ağzına fısıldadım, "Ben ödüyorum." Benimle tartışmadan onu tekrar öpüyorum. Dudaklarıma karşı gülümsediğini hissediyorum.

Ben sinirlenmem. Gavin McBride kızlar için sinirlenmez.

Peki, yurt odasının kapısını çalmak için elimi kaldırdığımda neden elim titriyor? *Lanet olsun. Topla* kendini, diyorum kendime. Birkaç derin nefes alıyorum ve yan komşusu beni bunu yaparken yakaladığında gözlerimi kendime deviriyorum.

Kapı açılır. "Selam Gavin," diyor Baylor'un oda arkadaşı Tori. "İçeri gelsene. Baylor komşumuzdan bir şey almak için yan kapıya uğradı.

Kendimi biraz hasta hissediyorum. Umarım az önce kapıda hıyarlık yaptığıma şahit olan komşu değildir.

"Teşekkürler, Tori." Odasına giriyorum ve Baylor'un ranzasının altındaki şilteye oturuyorum. Buraya daha önce sadece bir kez gelmişim. Birkaç hafta önce bir film gecesinde beni buraya getirmişti.

ve beni oda arkadaşıyla tanıştırdı. Terli ellerimi kotuma siliyorum ve onu beklerken odaya bakıyorum. Kesinlikle bir kız odası, evet, ama tanıdığım bazı kız öğrenci yurdu kızları gibi her yerinde bir şişe Pepto-Bismol patlamış gibi görünmüyor.

Bir sürü dergi görüyorum. Vogue, Cosmo ya da o tür dergiler değil. Çoğunlukla gazetecilik dergileri ve hatta Time'ın bir kopyası. Tori'ye bakıyorum. "Sen de mi gazetecilik okuyorsun?"

Başını sallıyor. "Evet, bu kattaki kızların çoğu öyle. Bu yüzden burada yaşamayı seçtik."

"Hmmm," diye mırıldanıyorum, geçen yıl tüm birinci sınıf futbolcularının aynı katta oturduğunu düşünüyorum.

Bana ters ters baktığını fark ediyorum ve Baylor'un bu garipliği bir an önce kesmesini umarak saatime bakıyorum.

Öyle bir şans yok. "Baylor'la niyetin ne?" Tori açık açık soruyor.

"Niyetim mi?" Ben soruyorum.

Değer biçen bakışları beni şilteye yapıştırıyor. "Şöhretinin senden önce geldiğini bilmelisin."

Ona başımı sallıyorum. "Bu eski bir haber, Tori," diye açıklıyorum. "Birinci sınıftayken çılgın olduğumu biliyorum ama artık öyle değilim."

"Gerçekten mi?" o diyor, şüpheli bir şekilde, eller üzerinde onu kalçalar vurgulamak için.

İki parmağımı kaldırıyorum. "Scout'un onuru."

"Yani zamparalığını mı değiştirdin?" diye soruyor. "Öylece mi?"

"Öyle böyle değil," diyorum. Ve elimi çok erken oynama riskini göze alarak ekliyorum, "Sadece bir fetih olmaktan daha fazlası olabilecek gibi görünen tek kişiyle tanıştığınızda, işler değişir."

Kapı açılıp Baylor içeri girdiğinde bana bakıp doğruluğumu değerlendiriyor. Tori bana bakarken dudaklarını büzüyor ve sonra Baylor'a dönüyor. "Tamam," dedi. "O iyi."

Gülüyorum. "Oda arkadaşın tarafından inceleniyor muydum?"

"Ha?" Baylor açıkça kafası karışmış bir şekilde sorar.

"Siz ikinize iyi eğlenceler," diyor Tori, Baylor'a ceketini verip bizi kapıdan dışarı iterken.

Baylor uzun yatakhane koridorunda önümde yürüyor. Saçlarını açmış ve benim böyle sevdiğimi bilip bilmediğini merak ediyorum. Minyon vücudunu okşayan bir kot pantolon giyiyor ve montunun altında gözlerini çikolata gibi göstereceğinden emin olduğum koyu kahverengi bir kazak var.

Bu kamyonetime ilk binışı değil. Hatta ilk kez binerken kapıyı onun için açık tutmuyorum. Ama bu sefer farklı ve ikimiz de bunu biliyoruz. Yolcu koltuğuna tırmanırken bana bakıyor. Yüzünde beliren o sevimli kızarıklıkla, "Teşekkür ederim." diyor.

"Kamyona binmene yardım ettiğim için mi?" diye sordum. "Sorun değil."

"Bu gece için," diyor. "Daha sonra size teşekkür etmeyi unutursam diye, ne kadar harika vakit geçirdiğimi bilmenizi istedim."

Kapıyı kapatırken ona gülümsedim.

Kahretsin, diye düşündüm, büyük kamyonetimin önünden geçerken.

Onun beklentilerini karşılamak için çok iyi bir iş çıkarsam iyi olur.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

En sevdiğim hamburgerciye girdiğimizde Baylor'un gözleri parlayınca iyi bir başlangıç yaptığımızı anlıyorum. Uzak köşede bir yer kapıyoruz ve menülerimizin üstünden birbirimize bakıyoruz. Hemen yanına oturmayı düşünüyorum ama o zaman bütün gece onun muhteşem yüzüne bakamayacağım.

Garson kız siparişimizi almaya geldiğinde Baylor utanmadan çizburger ve patates kızartması sipariş ediyor. "Ben de aynısından alacağım. Ama benimki duble olsun. Ve birkaç tane de çikolatalı shake getir," diye ekliyorum, Baylor'un tatlı içeceklere olan düşkünlüğünü bildiğimden.

"Oh, nefis," diyor. Restoranın etrafına bakıyor. Masalar siyah-kırmızı kareli masa örtüleriyle süslenmiş. Işıklandırma düşük ve tepeden gelen sessiz müzik yumuşak rock. Tüm mekan bir çelişki. Böyle bir mekânda menüde biftek ve kaliteli şarap olmasını beklersiniz. Unutulmuş bir mücevher ve çoğu üniversite öğrencisinin bütçesinin üzerinde olduğu için, gürültülü ve sarhoş reşit olmayan çocuklarla dolu değil.

"Burayı seviyorum," diyor, gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Bana evdeki restoranımızı hatırlatıyor."

"Doğru ya," diyorum, Maple Creek'teki küçük aile restoranları hakkında bana anlattıklarını hatırlayarak. Küçük kız kardeşleri Skylar ve Piper ile birlikte gecelerini ve hafta sonlarını 'Mitchell's'de çalışarak geçirerek büyümüş. "Peki, neden aile şirketi yerine gazeteciliği seçtiğinizi tekrar anlatın." Bu konu hakkında daha önce de kısaca konuşmuştuk.

ama bana neden ailesinin izinden gitmek istemediğini hiç söylemedi.

"Büyürken, özellikle de ben küçükken, restoran sahibi olmak ailem için bir mücadeleydi. Ama bu onların hayaliydi ve bunu gerçekleştirmek için mümkün olan her şeyi yaptılar; evlerini ve tüm üniversite fonlarımızı borç almak da buna dahildi." "Sonra bir gün bir kadın restorana geldi ve özel siparişi verdi. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Çoğu müşteri gibi onun da şehre giderken buradan geçtiğini düşündük. Ama iki hafta sonra bir zarf geldi ve içinde New York Times'ın Maple Creek'teki bir anne ve pop restoranından bahsettiği bir gazete makalesi vardı. *Bizim restoranımız*. Makalede yemekler, servis ve ambiyans övülüyordu. Ondan sonra işler on kat arttı ve ailem bir daha evimizin haciz altında olmasından endişe etmek zorunda kalmadı." Düşünceli bir şekilde peçetesini karıştırıyor. "İşte o zaman gazeteciliğin gücünü anladım. Yazabileceğim kelimelerle insanlara neşe getirecek biri olmaya yemin ettim."

Önümde oturan bu kız beni bir kez daha hayrete düşürdü. Ama bir aptal gibi davranıp ona tekrar ne kadar harika olduğunu söylemeden önce garson kız yemeğimizle birlikte geliyor. Baylor'un küçük ellerinin tutamayacağı kadar büyük olan çizburgerden büyük bir ısırık almasını izliyorum. Ağzının kenarından meyve suyu damlıyor ve çenesini silmek için masaya uzanmamak için ellerimin üzerine oturmak zorunda kalıyorum ve sonra parmağımdan onun tuzlu tadını yalıyorum.

"Umugud," diye mırıldanıyor ağız dolusu etin arasından, gözleri tavana kayarken.

Artık onun da en sevdiği hamburger olacağından emin olduğum hamburgerden ilk ısırığını alırken, kendi yemeğimi önümde unutmuş bir halde hayranlıkla onu izliyorum.

Çizburger sipariş etmesine bayıldım. Karen ve arkadaşları sirkeli salata sipariş ederlerdi. Neden bu kadar zayıf olmanın seksi olduğunu düşünüyorlar? Erkeklerin bir kadın gibi hissetmek istediklerini mi sanıyorlar?

onlara dokunduğumuzda iskelet mi oluyor? Kollarımı Baylor'a doladığım, ellerimin altında onun yumuşak kıvrımlarını hissettiğim birkaç zamanı hatırlıyorum ve birden siyah-kırmızı kareli masa örtüsünün altında sertleşmeye başlıyorum.

Kendi hamburgerimi alıp hızlıca yiyorum. Koçumun geçen hafta antrenmanda bize denettiği yeni futbol düzenini düşünüyorum. Yükselen sorunumu sakinleştirecek herhangi bir şey.

Ne olduğunu anlamadan tabağım boşalıyor ve kendimi Baylor'un patates kızartmalarından birini almak için uzanırken buluyorum. Elimi şakacı bir şekilde tokatlayarak uzaklaştırdı. "Ne?" dedim. "Ne?" dedim. "Bütün kızlar randevularında yemeklerini paylaşmaz mı?" Neredeyse yarısı yenmiş devasa burgeri ve yanında duran patates kızartmasını asla bitiremeyeceğini bildiğim için tabağında kalanları sayıyorum.

"Bilmiyorum, öyle mi?" diye soruyor, bir kızartmayı alıp parçalıyor ve yarısını ağzına atıyor. "Ben sadece kız değilim, McBride."

"Hayır, kesinlikle değilsin Mitchell."

Tabağını işaret ediyor. "Paylaşmaya karşı değilim," diyor. "Sadece karşılığında bir şey istiyorum."

Boş tabağıma bakıyorum ve sonra sorgulayan gözlerle ona dönüyorum.

"Yemek değil," diyor. "Bilgi." Meraklı bir kaşımı kaldırıyorum.

"Size bir soru soruyorum ve cevapladığınızda patates kızartmalarımdan biraz alıyorsunuz" diyor.

Gülüyorum. "Yirmi Soru, ha?"

"Pek sayılmaz." Başını sallıyor. "Sadece merak ettiğim şeyler."

Tabağındaki büyük patates kızartması yığınınına bakıyorum. "Ateş et o zaman. Ben hâlâ açım."

Dudağını ısıırıyor ve gözlerini bir o yana bir bu yana çeviriyor, belli ki önce benim hakkımda ne bilmek istediğini düşünmeye çalışıyor. "Pekâlâ. Futbol oynamaya ilk ne zaman başladın?"

Daha önce kimse bana bu soruyu sormamıştı. Koçlarım bile. O günü neredeyse acı verici bir netlikle hatırlayabiliyorum.

"Ben beş yaşımdayken babam bir yargıçlar kongresine katılmak üzere şehir dışındaydı," diyorum. "Ne zaman böyle bir şey olsa, benim evimde Noel gibi olurdu. Annem ve ben babamın normalde izin vermeyeceği şeyler yapardık. O her zaman çocukların bir şeyleri hak etmesi gerektiğini düşünürdü. Ve diyelim ki benim asi eğilimlerimden etkilenmedi."

Babamın beş yaşındaki yaramaz bir çocuğu kontrol etmeye çalıştığını hatırlayınca gözlerimi deviriyorum. "Annem beni bir spor malzemeleri mağazasına götürdü ve istediğim her şeyi seçmemi söyledi. Etrafta dolaşıp beyzbol sopaları ve futbol kaskları gördüğümü hatırlıyorum. Sonra bir baba ve oğlunu gördüm. Büyük siyah beyaz bir topu dizlerinin üzerinde ileri geri zıplatıyorlardı. Gülümsüyor ve kahkaha atıyorlardı. Çok mutlu görünüyorlardı. Bunu istedim. Onların sahip olduğu şeyi istiyordum. Ve beş yaşındaki beynim belki de futbol topunun bunun anahtarı olduğunu düşündü."

Baylor'a bakıyorum ve onun üzgün gözlerini üzerimde görüyorum. Şimdiye kadar babamın benim için nasıl bir pislik olduğunu biliyordu, bu yüzden muhtemelen bu büyük bir sürpriz değil. "O gün annemin yüzündeki üzgün ifadeyi asla unutmayacağım. O zaman anlamamıştım ama o biliyordu. Neden topu seçtiğimi biliyordu ve o küçük çocuğun yaşadıklarını asla yaşayamayacağımı da biliyordu.

"Ertesi gün annem beni ilk futbol maçıma götürdü." Gülüyorum. "İronik bir şekilde Baylor Üniversitesi'ndeydi," diyorum ona gülümseyerek. "İşte o zaman oynamaya başladım. Ondan sonra elimde futbol topu olmadan beni bulmanız çok zor olurdu."

Baylor bana empati dolu bir yüz ifadesiyle bakarken bir yandan da elindeki bütün patates kızartması tabağını önüme itiyor. Birkaç tanesini alıp ona geri itiyorum. "Benim için üzülme Bay. Babam her zaman çok iyi bir örnek olmuştur."

"Ne?" diye sorar, açıkça kafası karışmıştır.

"Nasıl bir baba olmak istemediğime dair iyi bir örnek," diye açıklıyorum.

Anlayışla başını sallıyor. "Demek çocuk istiyorsun, ha?" diye soruyor yarısı yenmiş yemek tabağına bakarak.

"Evet, tabii ki" diyorum. "*Şimdi* değil ama bir gün." Gülüyorum. Kıkırdıyor. Bakıyoruz.

"Sıradaki soru," diyorum.

Başını yana eğiyor ve dudaklarını büzüyor. Bunun iyi bir şey olacağını söyleyebilirim.

"En son ne zaman biriyle çıktın?" diye soruyor. "Gerçekten oraya gitmek istiyor musun, Mitchell?"

"Anlıyorum." Başını sallıyor.

Bir nefes üflüyorum. "Sanırım teknik olarak, asla." "Teknik olarak mı?" diye soruyor.

"Baylor, benim hakkımda bir şeyi anlamalısın," diye açıklıyorum. "Eminim söylentileri duymuşsundur. Ve duyduklarının çoğu muhtemelen doğru." Ona karşı olabildiğince dürüst olacağıma yemin ederek utanç içinde gözlerimi indiriyorum. "Daha önce hiçbir kızla gerçekten çıkmadım. Evet, belli ki birçoğuyla birlikte oldum." Kendi sözlerimden utanıyorum. "Ama gerçek bir randevuya çıkmak isteyeceğim biriyle hiç tanışmadım. Senden önce yani."

Düşünceli bir şekilde bana bakıyor. Sonra muhtemelen sorduğu soruya tam olarak cevap vermediğimi fark ettim. O yüzden ekliyorum: "En son ne zaman bir kızla *birlikte* olduğumu soruyorsan, geçen Ağustos'tu. Murphey Hall'da sana çarpmadan önceki hafta sonu."

Keskin bir nefes aldığını duyuyorum. Sonra patates kızartması tabağını tekrar önüme iterken o güzel pembe rengin yüzüne yayıldığını görüyorum. "Benden çok daha deneyimli olduğunu bilmelisin, Gavin."

"Öyle görünebilir, Baylor. Ama bunların hepsi benim için yeni." Elimi sallayarak restoranı gösteriyorum. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bu durumda, korkarım saf olan benim."

Bana gülümsüyor. "Tamam," diyor. "Sanırım ikimiz birlikte bir şeyler öğrenebiliriz."

Sikim pantolonumun içinde seğiriyor. Bu ona bir şeyler öğretmemi istediği anlamına mı geliyor, merak ediyorum. Tanrım, umarım öyledir.

Birkaç patates kızartması alıp tabağı ona doğru itiyorum ve bir sonraki derin felsefi sohbetimizin ne olacağını merak ediyorum.

"En sevdiğin renk?" diye soruyor.

Ona gülüyorum. Sonra gözlerinin içine bakıyorum. "Bunun bir adı var mı bilmiyorum ama mavi ve yeşil parçaları olan kahverengi bir şey." Uzanıp birkaç patates kızartması alıyorum.

Gamzesi bir sonraki sorusundan önce ortaya çıkıyor. "En sevdiğiniz film?" diye sorar.

"Ben-Hur değil," diyorum hemen ve onu güldürüyorum.

"Senin için çok uzun, ha?" diye soruyor.

"Aslında henüz izlemedim bile, o yüzden kötülememeliyim."

"Ha?" diye soruyor.

"Kabul ediyorum, dün gece filmi pek izlemiyordum."

Gülümsüyor. "Ben de öyle," diye itiraf ediyor.

Gülüyorum. "Yarın gelip tekrar denemek ister misin?" Bu hafta sonu onu bir kez daha görme şansına sahip olduğum için mutluyum.

"Tamam," diye kabul ediyor. "Ama bu sefer mobilyalarını eski haline getir ki dikkatini dağıtacak bir şey olmasın." O konuşmaya devam ederken gözlerim açılıyor. "Halıdaki kanepe izlerini gördüm McBride. Bir dahaki sefere girintilerin içinde bir küp buz eriterek çıkmalarını sağla." Bana gülüyor. Çok şaşırdım. Tanrım, bu kızı seviyorum.

Sevdim.

Bu kızı *sevdim*.

Tanrım.

Hesabı ödedim ve restorandan çıktık. Onu binanın arkasındaki göle doğru çekiyorum ve soruyorum, "Yürüyüşe çıkacak kadar sıcak mısın? Burada gölün etrafında gerçekten harika bir patika var."

"Kulağa hoş geliyor," diyor.

Yürümeye başladık ve elini tutmak için uzandım. Göz ucuyla gülümsediğini görüyorum ve onun da benimle aynı kıvılcımları hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"Oh," dedi. "Sana söylemeyi unuttum. Bugün erken saatlerde öğrenci gazetesinden bir telefon aldım. Bana ön bürolarında öğrenci asistanı olarak iş verdiler."

"Bu harika, Baylor!"

"Yazar ya da editör kadrosunda olmak kadar iyi değil. Basit bir ofis asistanı olacağım ama bir yerden başlamak gerektiğini düşünüyorum" diyor.

"Eminim kısa sürede yazarlığa terfi edeceksin," diyorum ve elini güven verici bir şekilde sıkıyorum.

Gölün yarısına geldiğimizde titremeye başladı ve bu soğukta yürümesini istediğim için kendimi bir pislik gibi hissettim. Yürümeyi bırakıp kollarımı ona doluyorum, ellerimi sırtında aşağı yukarı ovuşturarak onu ısıtmaya çalışıyorum. Bana gülümsüyor ve yolu kaplayan ışıkların yumuşak parıltısı altında burnunun soğuktan kızardığını görebiliyorum. Eğildim ve burnumu onunkine sürttüm. Sonra da son altı saattir hayalini kurduğum şeyi yapıyorum. Onu tekrar öpüyorum.

Bugün sadece hayal görmüyordum; iyi öpüşüyor, hatta harika. O ve Asswipe'ın geçen dönem muhtemelen çok öpüştükleri gerçeğini aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Acaba onların öpüşmeleri de böyle miydi? Mümkün değil. Mümkün değil. Yüzlerce kızla öpüştüm ve hiçbiri bu öpüşmenin yakınına bile yaklaşmadı. Onunla başka neler yapmış olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Ne zaman bu kadar ikiyezlü oldum? Başka erkeklerle birlikte olduğu için ona kızamam. Belli ki benim pek de parlak olmayan geçmişımi biliyor ve bunu sorun etmiyor.

Benden önce gelen herkesi unutuyorum ve onu öpmeye konsantre oluyorum. Dudaklarımız birleşiyor ve vücut ısıımız birkaç derece artıyor. Dillerimiz birbirini keşfetmeye başladığında, içime doğru inliyor ve onu daha da yakınımaya çekiyorum, vücutlarımızı birleştiriyorum

Böylece bana ne yaptığını hissedebilecek. Sonunda ayrıldığımızda, nefeslerimizi kontrol altına almaya çalışırken nefeslerimiz hızlı bir şekilde dumanlı nefesler halinde çıkıyor. Alnımı onunkine bastırıyorum, mümkün olduğunca çok tenine temas etmek istiyorum.

"Geri dönmeye hazır mısın?" diye sordum.

Bana başını sallıyor ve ben de onu suskun bir şekilde öpmüş olmanın tadını çıkarıyorum.

Uzun yoldan onun yurduna dönerken kamyonetimin içinde konuşuyor ve el ele tutuşuyoruz. Gülümsediğini görmek için ona bakıyorum çünkü o da bunu biliyor. Sonunda otoparka vardığımızda, vedalaşmadan önce bir öpüşme seansı umuduyla bilerek tepe ışıklarıyla aydınlatılmayan bir noktaya çekiyorum. Üniversite öğrencileri için nispeten erken bir saat olduğundan park yeri seyrek ama onu evime davet ederek geceyi uzatmaya çalışmak istemedim. Onunla ağırdan almalıyım. Yavaş ve istikrarlı olan yarışı kazanır. Ve bu yarışı kazanmaya niyetliyim.

Motoru kapatıyorum ve bir dakika sessizce oturuyoruz. Sonra ikimiz de garip bir kahkaha atıyoruz çünkü ikimizin de randevuyu bitirmek istemediğimizi biliyoruz. Elimi tekrar onun elinin üzerine koyuyorum ve bankta bana yaklaşması için onu çeğiştiriyorum. Emniyet kemerini çözdü ve mecbur kaldı. Ben de kendiminkini hızla çözüyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Elini bırakıyorum ve başparmağımı çenesinde gezdirmek için uzanıyorum. "Burası yeterince sıcak mı?"

"Sayılır," diyor. Motoru çalıştırmaya ve ısıtıcıyı açmaya gidiyorum. Ama ben yapamadan kolumu tutuyor ve elimi tekrar yüzüne götürüyor. "Beni ısıtmanın başka bir yolunu biliyorum."

Sikim bir kez daha canlandı. Acaba bir daha onun yanında tombullaşmadan durabilecek miyim? Eğilip onu öpüyorum. Tadı patates kızartması, çikolata ve nanenin bir araya gelmesi gibi. Normalde harika bir kombinasyon olduğunu düşünmem ama onda fena halde iyi. Kamyonetimin ön koltuğunda vücutlarımızı daha dengeli bir şekilde eşleştirmeye çalışarak hareket ediyor. Vücudumu çeviriyorum,

Onu daha rahat ettirmeye çalışıyorum ama çok hızlı hareket ediyorum ve dişlerimiz birbirine çarpıyor.

"Özür dilerim," dedim. "Buranın pek rahat olmadığını biliyorum."

Utangaç bir şekilde bana bakıyor. Sonra etrafına, artık yeterince buğulanmış olan camlara bakıyor. Ne yaptığını merak ediyorum ama üzerime tırmandığında kamyonun içini gören biri olup olmadığına baktığını anlıyorum.

Kucağıma yerleştğinde ve kapüşonlu göz kapaklarının altından bana baktığında, kot pantolonumda biraz daha yer açmak için kendimi onun altına kaydırmak zorunda kalıyorum. Eğer daha önce onun muhteşem olduğunu düşündüysem, belli ki üzerimdeyken ne kadar inanılmaz görüneceğini bilmiyordum. Bana tereddütle bakıyor, sanki bunun uygun olduğundan emin değilmiş gibi. Konuşmak yerine uzanıp başını kendime doğru çekiyorum ve onu bir öpücüğün içine çekiyorum.

Nefesimiz tükenene kadar öpüşüyoruz. Ciğerlerini yeniden şişirmek için hafifçe geri çekiliyor. Bu fırsatı değerlendirip ağızla boynunu keşfediyorum, dudaklarımı boynu ile omzu arasındaki hassas ete bastırıyorum, burada nabzının yüksek atışını hissediyorum. Yalayıp emiyorum ve kulaktan kulağa tatlı tadının tadını çıkarıyorum. Kulak memesinin hemen altındaki bir yeri dilimle ısırıldığında inliyor ve bana sürtünüyor, ben de bir süre orada takılıyorum. Ben cildinin bu küçük bölgesine konsantre oldukça nefes alış verişinin hızı artıyor. Gelecekte zevk almak için zihnimde belgelediğim bölge.

Kucağımda kıvrılırken sikim taş gibi sertleşiyor. Montunu çıkarmak için benimle temasını bir anlığına kesiyor. Evet, burası kesinlikle ısınıyor. Normalde, eğer bir kız bana böyle sarılısaydı, kıyafetlerini yırtar atardım. Ama o zaman öyleydi. Şimdi ise bu. Bunu aceleye getiremem ve kesinlikle ilk buluşmamızın ilk randevumuz olmasını istemiyorum. Kamyonetimde. Bu çok adice. Ve Baylor Mitchell rüküşlükten çok daha iyisini hak ediyor.

Ama göğüs uçlarının ince kazağının altında çakıllandığını gördüğümde uzanıp göğüslerini avuçlamaktan kendimi alamıyorum. İzin almak için gözlerinin içine bakarken ellerimi nazikçe üzerlerine koyuyorum.

Bana gülümsüyor ve gözlerini kapatıyor, ben de onları kavıyorum, tişörtünün ve sütyeninin içinden bile ellerime mükemmel bir şekilde oturmalarının tadını çıkarıyorum. Parmaklarımı meme uçlarında gezdiriyorum ve kazağının kumaşından hafifçe çekiştiriyorum. Bu onun başını geriye atmasına ve inlemesine neden oluyor.

Siktir. Sikimin daha da sertleşebileceğini düşünmemiştim. Ve kendini bana sürtünerek duruma yardımcı olmuyor. Göğüslerini okşarken yüzünü izlemek beni daha önce hiç olmadığı kadar tahrik ediyor. Pornodan daha iyi.

Gözlerini açtığında ona baktığımı görüyor ve yüzü anında kızarıyor. Utanacak hiçbir şeyi yok. Bir elimle alnımız birleşene kadar başını kendime doğru çekiyorum, diğer elimi de sıkıca göğsünün üzerinde bırakıyorum. "Tanrım, çok seksisin Bay."

Dudaklarını dudaklarımın üzerine koyuyor ve ağzımın içinde inliyor. "Gavin," diye mırıldanıyor şimdiye kadar duyduğum en seksi sesiyle. Üstümdeki erotik dansına devam ederken öpüşmelerimiz daha sert, daha uzun ve daha çaresiz hale geliyor. Vücudunu biraz sola kaydırıyor ve ona daha zevkli bir sürtünme sağlayan bir yer keşfettiğinde inliyor. Elleri omuzlarımda, boynumda ve saçlarımda dolaşırken ben de göğüslerini okşamaya devam ediyorum. Meme uçlarını çimdiklediğimde saçlarımı çekiştiriyor. Başını arkaya yaslıyor ve ben de kulağının altındaki yeri emme fırsatını değerlendiriyorum.

"Oh, Tanrım ..." diye nefes alıyor. Vücudu titremeye başlıyor ve ben ne olduğunu anlayana kadar adımı haykırırken üstümde dönmeye başlıyor.

Vay anasını!

Bugün erken saatlerde mastürbasyon yapmamış olsaydım, ben de onunla birlikte geliyor olurdum. Tanık olduğum şey inanılmazdan daha azı değil ve yeni hayatımın tutkusu bunu mümkün olduğunca çok yapmasını sağlamak.

Sarsıntıları durduğunda ve az önce ne olduğunu anladığında, çenesi düşer ve kıpkırmızı yüzü sersemlemiş görünür. "Bu

normalde böyle mi olur?" diye soruyor utangaç bir şekilde, tamamen giyinik bedenlerimizin arasına bakarak.

Birdenbire onun deneyimsizliğinin büyüklüğü yüzüme çarpıyor. "Olabilir, evet," diyorum başparmağımı öpüşmekten şişmiş dolgun dudaklarında gezdirerek.

Başını boynuma gömüyor. "Özür dilerim," diyor. "Sana çok deneyimli olmadığımı söylemiştim."

Onu kendimden uzaklaştırıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Baylor," diyorum. "Her şeyden önce, az önce olanlar için *asla* ama *asla* üzülme. İnanılmazdı. *Sen* inanılmazsın." Saçlarının bir kısmını kulaklarının arkasına itiyorum ve ellerimi hâlâ kızarmış olan yüzünün iki yanına koyuyorum. "Sevgilim, sen bakire misin?" diye sordum.

Burnunu bana doğru kırıştırıyor ve utangaç bir şekilde başını sallıyor.

"Tamam o zaman," diyorum. "Yavaştan alacağız. Senin kesinlikle istediğinden daha hızlı gitmeyeceğiz." Tekrar bana bakması için çenesini yukarı çekiyorum. "Kontrol sende, anladın mı?"

Tekrar başını sallıyor ve alnını kendime doğru çekiyorum. "Çok güzelsin Baylor," diyorum.

Yüzünü tekrar boynuma gömüyor ve "Bana tekrar o diğer isimle hitap edebilir misin?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. "Senin için her şeyi yaparım sevgilim," diyorum. Ve her kelimesinde ciddiydim. Bu kız için her şeyi yaparım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Dört saat süren filmi izlemek için odanın karşı taraflarına oturmaya çalıştık. Sonra kanepenin iki ucuna oturmaya çalıştık. Sonra birbirimize dokunmadan yan yana oturmaya çalıştık.

Evet, bu benim Film Çalışmaları dersimdeki en iyi ödevlerimden biri olmayacak.

"Okula döndüğüm uçak yolculuğundan beri bu kadar uzun süre oturduğumu hatırlamıyorum," diyorum Baylor'a. "Yürüyüşe çıkmaya ne dersin?"

Kapüşonumu giyip montunu giymesine yardım ediyorum ve öğleden sonra güneşinin tadını çıkarmak için dışarı çıkıyoruz. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Bunu her yaptığımda, dün gece orgazm olduğunda kucağımda çırpınışını hayal ediyorum. Eğer bunu şışeleyip satabilseydim, milyonlar kazanabilirdim. Ama hayır, bu sadece benim için. Sadece benim için. Bencilce, ona dokunan başka erkeklerle orgazm olup olmadığını merak ediyorum.

Bakire olduğu gerçeğini düşünüyorum. Eminim daha önce onlarla birlikte olmuşumdur. Yani, şansım oldukça yüksek zaten. Ama hiçbir zaman sorma zahmetine girmedim ve hiçbirini bir şey söylemedi; ya da söyledilerse bile sağır kulaklara düştü. Baylor'la birlikte olan ilk kişi olabileceğimi, onu keşfedilmemiş topraklara götürebileceğimi, ona başkaları gibi sahip çıkabileceğimi düşünmek ... sikimi biraz sertleştirdi. Ancak bundan çok daha fazlası. Onu bir tür fetih olarak görmüyorum. Diğerlerine *hiç* benzemiyor. Birlikte olduğum diğer kızlarla aynı kategoride bile değil. Eğer bana bekaretini verirse, bunu hak ettiği özen ve saygıyla ele alacağım.

Kafamın içinde kimin barındığını merak ederek içimden kısa bir kahkaha atıyorum, çünkü o kişinin ben olmadığım kesin.

Bir grup erkeğin yanından geçerken, hepsinin ona baktığı gerçeğini gözden kaçırmıyorum. Onlara gülümsediği gerçeğini de kaçırmıyorum. Tamam, bu arkadaşça bir gülümseme, 'gel buraya' gülümsemesi değil. Ve tabii ki içlerinden biri "gel buraya" demeye kalksa canlarına okurdum ama yine de ... onları onaylıyor ve bu da kalbimi bir mengene gibi sıkıyor.

"Ah," diyor, elini elimden çekmeye çalışarak.

Onu başka erkeklerle düşünürken bilinçsizce sıkıyordum. "Özür dilerim." Elini dudaklarıma götürdüm ve arkasına bir öpücük kondurdum. Yürümeyi bırakıp diğer elini de kendi elime alıyorum, böylece ikisini de tutmuş oluyorum. "Dün kendimi yeterince açık ifade edebildiğimden emin değilim Baylor."

Başını yana eğerek kaşlarını soru sorar gibi bana doğru kaldırıyor.

"Dün gece benimle çıkmanı istediğimde, senden kız arkadaşım olmanı istemiştin," diyorum. "Çıktığın tek kişi ben olmak istiyorum, sevgilim."

Gözleri sevecenliğim karşısında yumuşuyor ve yüzündeki gülümseme görmeyi arzuladığım gamzeyi ortaya çıkarıyor. "Başka türlüünü hiç düşünmemiştim Gavin," diyor. "Aynı anda iki erkekle asla çıkmam." Sonra gözlerini yere indirirken gülümsemesi kayboluyor ve ne düşündüğünü tam olarak anlıyorum.

Ellerinden birini bırakıyorum ve parmağımı çenesinin altına koyarak başını yukarı kaldırıyorum. "Bu benim için de geçerli Baylor," diye onu temin ediyorum. "Başka biriyle görüşmeyi planlamıyorum. Sana söz veriyorum."

Bana sırtıyor ve kolumu kaldırıp saatimi görmek için kapüşonumun kolunu geriye itiyor. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Tarihe bakıyorum," diyor şakacı bir şekilde. "Hmmm, yirmi dört Ocak. Gavin McBride piyasadan çekiliyor - tüm insanlık için çok önemli bir olay." Bana sırtıyor.

Onun bu cüreti karşısında çenem düştü. Benden uzaklaşıyor ve alaycı bir şekilde koşmaya başlıyor, ama ben hemen ona yetişiyorum, kolunu tutuyorum ve onu bir öpücüğün içine çekiyorum. Öpüşmelerimizle ısınan soğuk dudaklarının her bir tadına varıyorum. Kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum ama Baylor Mitchell'in varlığında kontrol benim sahip olduğum bir şey değil. *Benim ilk kız arkadaşım.* Gülerek geri çekiliyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Yok bir şey," diyorum, elini tutup onu yürüyüşe çekerek. "Sadece yirmi yaşında olduğumu ve senin benim ilk kız arkadaşım olduğunu düşünüyordum."

"Vay canına, bu çok acıklı," diye alay ediyor. "Bil diye söylüyorum, istediğin kadar yavaş gideceğiz. Rahat olmadığın hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin." Bizi durduruyor ve gözlerimin içine bakarken ciddileşiyor. "Kontrol tamamen sende."

Sık beni. Sikim seğiriyor ve pantolonumun içinde kabarmaya başlıyor. Birden onu burada, donmuş çimlerin üzerine atma isteği duydum.

"Sevgilim," diyorum, sözlerinin ne yaptığını hissedebilmesi için onu kendime çekerek, "toplum içindeyken böyle şeyler söyleyemezsin."

Sevimli yüzünü kaplayan o kıpkırmızı allıkla bana bakıyor. "Oh," diyor, üzerimde sahip olduğu mutlak güç karşısında afallamış bir halde.

"Evet," diyorum gülerek, eğilip soğuk burnunun ucuna bir öpücük kondururken.

Midem gurulduyor ve bana yemek vaktinin yaklaştığını hatırlatıyor. "Akşam yemeği için planın var mı?"

"Evet," diyor, biraz fazla hevesli bir şekilde.

Kaşlarımı çattım. "Ama kontrolün tamamen bende olduğunu söyledin, ben de diyorum ki benimle yemeğe çıkmalısın."

Kıkırdıyor. "Öyle dedim, değil mi?" Ona başımı sallıyorum.

"Tamam o zaman," diyor, "benimle gelmeye ne dersin?"

"Seninle gelmek mi? Nereye?" diye sordum.

"Skylar'la akşam yemeği yemeye." Parlak bir şekilde gülümsüyor. "Skylar mı? Kız kardeşlerinden biri mi?"

"Evet. Hafta sonu için en iyi arkadaşıyla birlikte burada," diyor. "Janie bir tür dahi ve sadece on altı yaşında, bu yıl mezun olacak. UNC'yi araştırıyor ve takılabilmemiz için kız kardeşimi de yanında getirdi."

Onun zamanını teketime aldığım için anında kendimi suçlu hissettim. "Tanrım, Bay, bunca zamandır onun yanında olmalıydın. Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Çünkü Janie ile tura çıkmak istiyordu. Bilirsiniz, kampüsle resmi olarak tanışmak falan. Bu akşam Janie'nin ailesi onu saat altıda yurda bırakana kadar onu görmemem gerekiyordu. Yarın da günü onunla geçireceğim."

Saatime baktığımda saatin beş olduğunu görüyorum. "Kız kardeşinle tanışmamı gerçekten istiyor musun, yoksa seni yemeğe davet ettiğim için mi beni davet ediyorsun?"

Bana gözlerini deviriyor. "Gavin, saçmalama. Bizimle gel. Eğlenceli olacak," diyor. "Ama pizza yemeye gitmeliyiz. Skylar sertifikalı bir pizza aşığı."

"Pizza o zaman," diyorum. "Hepinizin seveceği harika bir yer biliyorum."

El ele evime doğru yürüyoruz. Beni tanıyan insanlardan birkaç bakış alıyoruz ve yeni ilişki durumumun kampüste biraz heyecan yaratabileceğini fark ediyorum. Sanırım bazı arkadaşlarımla oturup onları uyarmalıyım. Arkadaşlarım derken Karen'ı kastediyorum.

"Vay be!" Skylar geçen sezon kaç gol attığını söylediğimde "Vay canına!" diyor.

O da Baylor gibi güzel. Skylar'ın yeşil gözleri ve benim rengimde saçları olması dışında. Henüz Baylor gibi güzel bir kadına dönüşmedi.

ama onun bir kalp kırıcı olacağını söyleyebilirim. Ayrıca bana ciddi aşıık. Keşke küçük bir kardeşim olsaydı dedirtiyor.

"Futbolla ilgileniyor musun?" diye soruyorum. "Artık ilgileniyorum" diyor.

"Skylar!" Baylor kız kardeşini azarlıyor. Bana dönüyor ve ağzının kenarından, "Kusura bakma, biraz açık sözlü olabiliyor," diyor.

"Tam burada oturuyorum," diyor Skylar. "Seni duyabiliyorum, biliyorsun." Bir parça pizzayı dudaklarına götürürken ablasına gözlerini deviriyor. Çiğnerken düşünceli düşünceli bana bakıyor. Sonra bir ağız dolusu yemekle soruyor: "Bu yaz ne yapmayı planlıyorsun? Yani birbirinizden binlerce kilometre uzakta yaşıyorsunuz. Bu berbat bir şey olmalı."

Baylor ve ben kaşlarımızı kaldırarak birbirimize baktık. Bundan üç ay sonra neler olabileceğinin ikimizin de aklına geldiğinden emin değilim. Benim aklımdan bile geçmediğini biliyorum. Daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı. Geleceğe hiç bakmadım. Kendimden başka kimseyi düşünmeye ihtiyacım olmadı.

Baylor ona kem gözlerle bakarak, "Bu konuyu hiç konuşmadık Skylar," diyor. "Daha dün çıkmaya başladık."

"Evet, ama bir süredir birbirinizden hoşlanıyorsunuz," diyor Skylar. "Yani, hadi ama, sırf ikinizden biri bunu yapıyor diye tatil boyunca her Pazartesi ve Çarşamba sabahı aynı saatte koşunuz." Bize bir göz devirmesi daha yapıyor.

"Skylar!" Baylor onu bir kez daha azarlar.

Küçük kız kardeşini tekmeledikten hemen sonra masanın altından bacağını sıkıyorum.

Gülümsüyorum çünkü Baylor'a tatilden önce yaptığımız anlaşmaya sadık kalıp kalmadığını hiç sormadım. Bana bu konuyu hiç açmadığı için, bunun belki de açmadığı anlamına geldiğini düşündüm. Şimdi biliyorum ki sadece yaptığımız anlaşmaya sadık kalmadı, aynı zamanda evdeyken benim hakkımda konuştu. En azından Skylar'a.

"Ne? Ben gördüğümü söylerim," diyor Skylar masadan kalkarken. "İşemem lazım. Hemen dönerim, siz iki aşk kuşu."

Baylor bana döndü. "Çok üzgünüm, Gavin. O her zaman çok kaba olmuştur. Bizimle geleceğini söylediğimde ona mesaj attım ve medeni olmaya çalışacağına söz verdi."

"O iyi," diyorum ona. "Daha on altı yaşında Baylor, onu biraz rahat bırak." Gülümsedim ve ona doğru eğildim. "Demek benimle koştun, ha?"

Kızarıyor ve sonra başını sallıyor. "Her zaman. Kötü bir kar fırtınası yaşadığımız hafta bile yerel spor salonuna gittim ve koşu bandına çıktım." "Ben de." Ona doğru eğildim ve altındaki noktaya bir öpücük kondurdum.

Kulak memesi nefesini kesiyor. "Sana mesaj atmayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

Gözlerini benimkilere dikti. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Tam bir ezik gibi görünme riskini göze alarak, ben de her gün senin resimlerine baktığımı itiraf edeceğim," diye itiraf ediyorum.

"Bu seni ezik yapmaz, Gavin. Seni romantik yapar."

"Huh." İfadesini düşündüm. "Hayatımda pek çok şeyle suçlandım ama bir kez olsun kimse beni romantik olmakla suçlamadı."

Kıkırdıyor ve aletim sarsıldığında, kendime on altı yaşındaki kız kardeşinin yakında bize yeniden katılacağını hatırlatmak zorunda kalıyorum. Kulağına doğru eğilip sıcak nefesimin üzerine akmasına izin verdikten sonra şöyle diyorum: "Sensin sevgilim. Böyle olmak istememe neden oluyorsun."

Gözlerini kapattığını ve ağzının hafifçe açık olduğunu görmek için geri çekiliyorum. Tanrım, onu yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum. Ama bu gece olmayacak. Skylar'ın yurttan onunla kalabilmesi için Tori'nin bir arkadaşının odasında kalmasını ayarladı. Her şey yolunda. Son iki gündür birbirimize kenetlenmiş durumdayız ve muhtemelen biraz ayrı zaman geçirmeliyiz. Sonra bu saçma düşünce karşısında hemen başımı sallıyorum.

"Peki, yaz tatili ne kadar sürecek?" diye soruyor. "Muhtemelen kış tatilinden çok daha fazla pazartesi ve çarşamba." Kaşlarını çatıyor.

Elini kendi elime alıp uyluğumun üstünde birleştiriyorum. "Yaz için plan yapmak için uzun bir zamanımız var Bay. Ama sana söylemeliyim ki ben şimdiden altı haftalığına Brezilya'ya gitmeye karar verdim."

"Brezilya ... vay canına!" diyor heyecanla. "Orada futbol mu oynayacaksın?"

"Olabilir ama gitme nedenim bu değil," diye açıklıyorum. "Bu geçen dönemin başında planlanmıştı. Üniversite transkriptlerimde iyi görünecek bir iş-çalışma programı. Ve evet, Brezilya'yı seçtim çünkü orada futbolda çok iyiler."

"Kulağa harika bir deneyim gibi geliyor," diyor, benim adıma gerçekten mutlu görünüyor.

Ona bundan sonra ne söylemem gerektiğini söylemekten korkuyorum ama Baylor'a karşı her zaman dürüst olacağıma dair kendime söz verdim. İç çekiyorum. "Sevgilim, ben arkadaşım Karen'la gidiyorum," diyorum. "Şimdi değiştirebilseydim değiştirirdim ama para ödendi ve iade edilemez. Bilseydim kabul etmezdim. Ama kabul ettim ve şimdi sıkıştım. Özür dilerim."

"Gavin, bu senin hatan değil," diyor. "Kulağa inanılmaz bir deneyim gibi geliyor-"

"Kulağa inanılmaz bir deneyim gibi gelen şey nedir?" Skylar, Baylor'ın sözünü keserek geri dönüyor. "Siz seks mi yapıyorsunuz?" Kıkırdıyor. Kıkırdaması Baylor'unkine benziyor ama bana hiçbir şey yapmıyor. Bu iyi bir şey, çünkü bu sapıkça olurdu.

"Tanrım, Skylar, yürümeye başlayan bir çocuk gibi davranmayı bırakacak mısın? Gavin bana bu yaz Brezilya'ya gideceğini söylüyordu," diyor Baylor. "Arkadaşı Karen'la birlikte. Harika değil mi?" Bu konuda mutlu görünmeye çalıştığını söyleyebilirim.

Onu sadece kısa bir süredir tanıyorum ama ne zaman mutlu, ne zaman üzgün ve ne zaman saçmaladığını şimdiden anlayabiliyorum. Ve Karen'ın benimle geleceğini söylediğim anda, bok-metresinin tamamen dolup taşıtığını biliyorum.

Lanet olsun. Şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Skylar'ın yüzünde kocaman bir sırıtiş beliriyor. "Arkadaş, ha?" diye soruyor, gözlerini aramızda bir ileri bir geri gezdirerek. "Gavin'e bu yaz restoranda Chris'le birlikte çalışacağını söyledin mi?"

Şimdi Baylor dokunuşumla sertleşirken onu emme sırası bende.

"Chris ailenin evinde çalışıyor, ha?" Baylor'un gözlerinin içine bakmak için dönerek soruyorum.

"Evet," diyor. "Son beş yıldır orada çalışıyor. Sanırım babam, kızlarından hiçbiri burayı işletmek istemediği için onu burayı devralması için yetiştiriyor."

Skylar'a bakıyorum. "Mitchell'in yerini işletmek istemiyor musun? Ne yapmak istiyorsun Skylar?" Ben Brezilya'da beş bin mil uzaktayken Asswipe'ın kız arkadaşımın yanında çalışacak olması yüzünden yumruklarımı sıkıp kulaklarımdan buhar fışkırtmamak için boş konuşmaya çalışıyorum. Babası da belli ki adamdan hoşlanıyor. Hem de çok.

İkiyüzlü.

"Restoran işletmek mi? Maple Creek'te mi?" Skylar gülüyor. "Tabii ki hayır. On sekiz yaşına basar basmaz şehre gideceğim. Bir sürü deneyimim var ve eminim havalı bir yerde harika bir iş bulabilirim."

"New York City mi?" Ben soruyorum.

Skylar başını sallar. "Evet." Heyecanla zıplıyor. "Orayı çok seviyorum. Annem ya da babam ne zaman restoran işine gitmek zorunda kalsa ben gidiyorum."

"Peki ya Piper?" Ben soruyorum. "O ne, on iki yaşında mı? Ne yapıyor restoran hakkında ne düşünüyorsun?"

Skylar gözlerini deviriyor. "Bundan nefret ediyor. Babam hafta sonları yardım etmesi için onu zorlamak zorunda kalıyor. Nankör müşteriler için masa beklemek zorunda kalmak istemediğini söylüyor. Ama daha çok genç, kim bilir?" diyor on altı yaşındaki dünyalı kız.

Kız kardeşler New York hakkında konuşmaya başlarken ben de Baylor'la ayrılmadan önce kalan günlerimi sayıyorum. Neden ona geçen dönem çıkma teklif etmedim ki? Belki çalışma gezimizde yer kalıp kalmadığına bakabilirim. Gitmesi için para bile veririm.

Sonra hatırladım, sadece yurtdışında eğitim hazırlık sınıfı almış kişiler içindi. *Hay sikeyim*. Bunun başka yolu yok. Gitmezsem babam beni öldürür. Bu fırsatı tepersen annem bile beni öldürür. Brezilya'ya gitmek harika olacak. Başka bir kültür görmek. Belki inanılmaz oyuncularla futbol bile oynayabilirim. Gitmek zorundayım. Gitmem gerektiğini biliyorum.

"Gavin?" Kafamı kaldırdığımda ikisinin de ayağa kalkmış bana b a k t ı ğ ı n ı görüyorum. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet, tabii." Kabinden dışarı çıkıyorum.

Yurda döndüğümüzde, Baylor ve ben Skylar'ın önünde vedalaşırken PG derecesinde bir öpücük paylaşıyoruz. İkisine de yarın eğlenceli bir gün geçirmelerini söyledim. Sonra eve gidip önümüzdeki üç ay içinde ABD'yi Brezilya ile nasıl savaşa sokabileceğimi planlıyorum.

Gece yarısı yatağa giriyorum.

Ben: Sadece iyi geceler demek istedim, sevgilim. Tatlı rüyalar.

Baylor: Gördün mü? Romantik olduğunu söylemiştim. İyi geceler, Gavin.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yazı ayrı geçirmek zorunda kalacağımız kesinliğine odaklanmayı reddediyorum. Baylor ve ben geçtiğimiz birkaç hafta boyunca bu konu hakkında çok konuştuk ve sanırım güvensizliklerimizi büyük ölçüde yatıştırdık. Baylor şu ana konsantre olmamız gerektiğini söyledi. Anı yaşamalıymışız. Sadece kendimiz olmalıymışız. Ve bu plana sadık kalmamızı sağlamakta çok başarılı.

Okul içi bir futbol takımına katıldı ve ben de mümkün olan her maça gidiyorum. O kısa futbol kıyafetleri içinde ter içinde koşturmasını seyretmeye bayılıyorum.

Onu altımda terletmek için sabırsızlanıyorum. Ama resmi bir çift olduğumuzdan beri neredeyse hiç ayrılmamış olmamıza rağmen, söz verdiğim gibi yavaştan alıyoruz. Şaşırtıcı bir şekilde, yavaşlık benim için sorun değil. Birbirimizin belden aşağısına dokunmadık bile. Bir sürü soğuk duş aldırıyor ama ben bu işte uzun vadede varım. Damalı bayrağa kadar. Bunu mahvetmeyeceğim.

"Gavin," diye duyuyorum arkamdan. Odamdaki masada oturduğum yerden arkamı döndüğümde Karen'ı görüyorum.

"Hey, Karen. N'aber?"

Bana tatlı tatlı gülümsüyor ve ben de bir kez daha yeni ilişkimle ne kadar iyi başa çıktığını düşünüyorum. Birkaç hafta önce ona Baylor'un resmen kız arkadaşım olduğunu söylediğimde, beklediğim gibi çıldırmadı. Ağlamadı, sinirlenmedi ya da surat asmadı. Sanırım sandığımdan daha olgun biri.

Yeni statümü benimsediğini söyleyecek kadar ileri gitmezdim ve Baylor'u Kızlar Gecesi'ne tam olarak davet etmiyor, ama bu konuda nazik davrandı ve bunun için minnettarım.

"Hiçbir şey, gerçekten," diyor. "Marcie'nin uğrayıp Jonesy'ye bir şey iade etmesi gerekiyordu, ben de peşine takıldım. Seni özledim, biliyorsun."

Masamdan ona gülümsüyorum. "Ben de seni özledim."

"O zaman Cumartesi günü evdeki partimize gelmeye ne dersin?" diye soruyor. "İstersen Baylor'u bile getirebilirsin."

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırıyorum. Sonra Baylor'ı bir kız öğrenci yurdu partisinde hayal etmeye çalıştım.

"Bu kadar aptal olma, Gav," diyor. "Benim de bir kalbim var, biliyorsun."

Ona gülüyorum. "Evet, oralarda bir yerde öyle olduğuna inanıyorum," diye takılıyorum. "Ve bir gün, bunu verebileceğin harika bir adam bulacaksın."

"Evet ... bir gün," diyor, kısa bir an için üzgün görünüyor. "Gavin, Chris'in soyadı ne?" diye soruyor. "Baylor'un Chris'i."

Gözlerimi ona dikiyorum. "O Baylor'un Chris'i değil," diye sahipleniyorum. "O Samson, neden?"

Gülümsüyor. "Onun seksi olduğunu düşünen bir arkadaşım var, bu yüzden bana onun için keşif yaptırıyor" diyor.

"Keşif mi?" Gülüyorum.

"Evet. Onu biriyle çıkarken görmek istemez miydin?" diye soruyor. "Bilirsin, onun eski erkek arkadaşı olduğu için."

Şimdi düşündüm de, *evet*. Eğer Asswipe biriyle yatarsa, gözünü Baylor'a dikme olasılığı azalır. "Bu harika bir fikir Karen. Davet için teşekkürler, Baylor gelmek ister mi bakacağım."

"Daha sevişmedin mi, Gav?" Cuma sabahı Dean soruyor.

Koş

"Seni ilgilendirmez Dickwad," diye cevap veriyorum.

"Ve bu kocaman bir hayır!" Tim gülüyor, ben de onu itiyorum.

kaldırım.

"Ne zamandır çıkıyorsunuz?" Jonesy soruyor. "Birkaç haftadır, değil mi?"

"Evet," dedim. "Bugün üç hafta oldu."

Dean bana dirsek attı. "Dostum, sayıyor musun? Kahretsin, bu düşündüğümden de kötü."

Kafasının arkasına bir şaplak attım. "Evet, öyle. Ve Baylor kadar harika birini bulduğunda sen de aynı şeyi yapacaksın," diyorum. "Ama yine de onun gibi birini asla bulamazsın. O türünün tek örneği."

"Lanet olsun," diyor Dean, koşumuzu durdurarak. "Basına haber verin! Gavin McBride'in amcığı kırbaçlandı." Üçümüzü geride bırakarak tekrar koşmaya başladı. "Üzgünüm çocuklar, artık sizinle birlikte koşamam, sizde ne halt varsa ona yakalanmak istemiyorum."

Jonesy, Tim ve ben birbirimize baktık. Tim, "Evet, ama altmış yaşına geldiğinde ve hala gelinciği çekeştirdiğinde, son gülen biz olacağız" diyor. Yumruklarımızı tokuşturduktan sonra koşumuzu bitirmek için Dean'e yetiştik.

"Bu şimdiye kadar yediğim en iyi biftek," diye ilan ediyor Baylor, kabinde karşımda otururken.

Baylor'u yemek yerken izlemek en sevdiğim şeylerden biri. Beni her zaman zorluyor. Her lokmanın tadını son lokmasıymış gibi çıkarıyor. Yemeği bu kadar sevmesine bayılıyorum. Sanırım bir restoranda büyüyünce böyle oluyor. Hangi bifteği yiyeceğine seçici bir şekilde karar verişine bakıyorum, rengini ve suyunu inceliyor sanki

Eğer yiyecek parçası onun ağzına layıkça. Değmez. Size söyleyebilirim ki hiçbir şey o dudaklara ve o dile layık değil ve böyle bir kızın benim gibi bir pislikle birlikte olmak istemesi beni her lanet günde şaşırtıyor.

Yüzünü inceliyorum ve gözlerinin etrafının biraz daha renklendiğini ve yeşil göz farının irislerindeki zümrüt beneklerini ortaya çıkardığını görüyorum. Saçlarına da daha fazla zaman ayırmış. Normalde dalgalı olan saçlarını tamamen düzleştirmiş ve elbisesinin önünden aşağıya doğru mükemmel bir açık kahverengi parlaklıkla sarkıyor. Bu akşamki Sevgililer Günü randevumuz için her şeyi yapmış. Göz kamaştırıcı görünüyor. Ama yine de, o her zaman iyi görünüyor. Onun şaşırtıcı güzelliğine acı verici bir şekilde çekiliyorum.

"Çok güzel görünüyorsun Bay," diyorum ona.

Gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Sen de gayet iyi temizliyorsun."

Umarım benim için bu kadar uğraşması gerektiğini düşünmüyordur. "Evet ama sen her zaman güzelsin hayatım, sadece güzel bir elbise giydiğinde değil."

Kızarıyor. Birkaç haftadır birlikte olmamıza rağmen benim yanımda hâlâ kızarıyor olmasını seviyorum.

Garson kız patates kızartması getirdiğinde güldüm. "Ne? Bunları ne zaman sipariş ettiniz?"

"Sen banyodayken," diyor. Boş yemek tabağıma bakıyor ve sonra şakacı bir şekilde bana bakıyor.

"Yirmi Soru?" Ben sorarım. Göz kırpıyorum. O da gülümsüyor.

Oynuyoruz. "Ailemle tanışmak ister misin?" diye soruyor.

"Oh, kahretsin. Gerçekten mi?" Far ışığına tutulmuş bir geyik gibi göründüğümü biliyorum.

"Şey, ikisi birden değil, aynı anda restorandan nadiren uzaklaşabiliyorlar. Ama babam birkaç hafta içinde ziyarete gelebilir."

"Baban, ha?" Koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum.

"Sorun değil. Yapmak zorunda değilsin," diyor, hafifçe sönmüş görünüyor. "Hayır, hayır, istiyorum," diyorum. "Sadece bunu daha önce hiç yapmadım."

Daha önce Baylor. Ya benden nefret ederse? Ya beni seni öperken görürse?

ve beni dövüyor mu?"

Gülüyor. "Gavin, babam kocaman bir oyuncak ayıdır," diye açıklıyor. "Seninle tanışmayı çok istiyor ve seni de çok seveceğini biliyorum..." Kıpır kıpır oluyor.

Ne kadar? Kafamın içinde çığlık atıyorum. Düşündüğüm şeyi mi söylemek üzereydi?

"Ah, seninle gerçekten tanışmak istiyor," derken sözcükler arasında bocalıyor.

Onun bariz rahatsızlığına sırtıyorum. "Benimle tanışmak istiyor, ha?" diye soruyorum. "Demek ona benden bahsettin."

Utangaç bir şekilde başını sallıyor. "Tek yapman gereken kendin olmak, Gavin. Kaba dış görünüşünün altında ne kadar harika olduğunu gerçekten küçümsüyorsun."

Bunu söylemesi bana cebimdeki şeyi hatırlattı. Her zaman cebimde olan şeyi çünkü onu her sabah oraya koyuyorum. Anahtarlığı çıkarıp önündeki masaya koyuyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben de bunu arıyordum! Nereden aldın bunu?" Onu eline alıyor ve her zaman yaptığım gibi parmağını yazının üzerinde gezdiriyor.

"Tanıştığımız günden beri bende," diyorum. "Sana veremedim kaçıp gittin. Sonra bu bende büyüdü. Bu benim ilham kaynağım. Şu anda kız arkadaşım olan havalı hatunla birlikte."

Gamzesi beliriyor ve yüzünü aydınlatıyor. "Annem bunu bana lisedeki ilk günümde vermişti."

"Zebranın önemi nedir?" diye sordum.

Parmağıyla çizgilerini çizerken şöyle açıklıyor: "Hiçbir zebra birbirine benzemez. Çizgilerin her bir deseni benzersizdir, şimdiye kadar yaşamış diğer zebralara benzemez. Bu annemin bana sadece kendim olmamı hatırlatma şekliydi. Herkes gibi olmaya çalışmak zorunda olmadığımı. Öne çıkmak için." Gülüyor. "Ve görünüşe göre zebralar kırılmıyor. Evcilleştirilemezler. Annem ben büyürken bana hep yarı zebra olduğumu söylerdi çünkü beni asla evcilleştiremezdi."

Bana geri vermeden önce anahtarlığı tekrar inceliyor. "Sende kalsın."
"Ne? Hayır." Ona geri itiyorum. "Belli ki senin için çok şey ifade ediyor. Sende kalmalı."

Bukalemun gözleri benimkileri yakalıyor ve tutuyor. "Sen de benim için çok şey ifade ediyorsun Gavin ve buna sahip olmanı istiyorum."

Anahtarlığı ondan alıyorum ve anahtarlarımı cebimden çıkarıyorum. Onları şu anda üzerinde bulundukları şişe açacağı anahtarlığından çıkarıp onun yazılı anahtarlığının üzerine yerleştiriyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bana sadece ne zaman ve nerede olacağını söyle, babanla tanışmaktan mutluluk duyarım, Bay."

Parlak bir şekilde gülümsüyor ve biraz almam için patates kızartması tabağını bana uzatıyor.

"On dokuz tane daha var," diyorum. "Sırada ne var?"

Diyor ki, "On dokuz tanesine ihtiyacım yok. Sadece bir tanesine ihtiyacım var." "Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Dudağını ısıtırken restoranın etrafına bakıyor. Bu bakışı biliyorum, o gece kamyonetimdeyken, kucağıma tırmanmadan hemen önceki bakışıyla aynı. Bana bakıyor, kızarıyor ve fısıltıyla soruyor, "Bu gece benimle seks yapmak ister misin, Gavin?"

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

Sersemlemiş bir şekilde sustum. Doğru duyduğumdan emin olmak için sözlerini kafamda anında tekrar oynatmam gerekiyor. Ama sertleşen aletim bir gösterge ise, duyduğuma oldukça eminim.

Ona söyleyebileceğim tek bir şey var. Başımı sallayıp "Hayır." diyorum.

Şaşırmış görünüyor ve sonra üzüntüyle gözlerini masaya indiriyor. Hemen kalkıp kabinin diğer tarafında ona katılıyorum. Güzel saçlarını kulağından uzaklaştırıyorum ve fısıldıyorum, "Daha önce birçok kez seks yaptım ve seninle yapmak istediğim şey hiç de bu değil." Onu çıldırtan kulak memesinin hemen altındaki o yerden öpüyorum. "Ama seni eve götüreceğim ve seninle sevişeceğim, sevgilim."

"Gavin," diye nefes veriyor ve ben onun titreyen elini tutuyorum.

Hesabı istedikten sonra kalkıp restorandan çıkıyoruz ve kalan patates kızartmalarını masanın üzerinde dokunulmadan bırakıyoruz.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Karanlık evime girdiğimizde, saatin henüz erken olduğuna ve çocukların büyük olasılıkla saatlerce evde olmayacaklarına şükrediyorum. Baylor'un ceketini çıkarmasına yardım ediyorum ve bir sandalyenin arkasına asıyorum. O gergin. *Ben* de gerginim. Bunu daha önce sayısız kez yaptım. Ancak hiçbir zaman, aletimin bir kızın ağzının ya da amının içinde olmaktan ne kadar mutlu olacağından başka bir şey düşünmemiştim.

Ama bu, Baylor'la olan, onun için olduğu kadar benim için de yeni bir şey. Baylor'u becermek istemiyorum. Onunla zaman geçirmek ve vücudunun her santimini hissetmek istiyorum. Onu neyin iyi hissettirdiğini, neyin inlettiğini, neyin onu en çok boşalttığını öğrenmek istiyorum. Şu anda, kendim hakkında bir sıçanın kıcını verebilirim. Tek istediğim, üç hafta önce kamyonetimde üstümde parçalandığında yaptığı o inanılmaz surat ifadesini yapmasını görmek. Eğer boşalırsam... bu sadece bir bonus olacak.

Eve dönerken kamyonda sessizdim. Restoranda söylediklerine hâlâ inanamıyordum. Aklımdan bir sürü şey geçiyordu. Odam dağınık mı? Çarşaflarımı en son ne zaman yıkadım? Kaç tane prezervatifim var?

Bu onun için çok mu erken?

O da sessizdi ve ben her şeyden çok onun kafasının içinde olabilmeyi diledim. Düşünceli bir şekilde radyo dinlerken el ele tutuştuk ve birbirimize gülümsedik. Ama ona gereksiz beklentilerle baskı yapmayacaktım. Eğer bundan vazgeçecekse, benim için sorun yoktu.

Burada dururken ve o masum gözleriyle bana bakarken, bunu gerçekten yapmak isteyip istemediğini sorguluyorum. Elimi kaldırıp boynunun arkasında sabitliyorum. Elime bastırıyor, dokunuşuyla teni karıncalanırken gözlerini kısa süreliğine kapatıyor. "Hazır olmadığın hiçbir şeyi yapmayacağız Bay," diyorum ona. "Ne zaman durmak istersen söylemen yeterli, duracağım. Söz veriyorum."

Bana gülümsüyor ve sonra sıçrayıp kollarını boynuma doluyor. Onu yakalıyorum ve vücuduma doğru çekiyorum, bacakları onu bana doğru sabitlerken kışından tutuyorum. "Beni yukarı çıkar, Gavin." diye içime nefes verirken göz göze ve ağız ağıza geliyoruz.

Anında sertleştim. Beni bundan daha fazla tahrik eden dört kelime duyduğumdan emin değilim. Bu gece ona iyi görünmek için yaptığım gergin girişimde odamın zemininde bok bırakmadığımı umarak onu merdivenlerden yukarı taşıyorum.

Odama hiç girmemişti. Daha önce birçok kız odama girmişti ama hiçbirini gerçekten önemsememiştim. Hiçbirini hızlıca yatmak için gerekenden daha uzun süre burada tutmak istemedim. Kapıyı itip açtığımda rahat bir nefes alıyorum ve etrafta kirli iç çamaşırı bırakmadığımı görmek için odayı hızla tarıyorum. Yatağım biraz dağınık ve yerde birkaç ayakkabı var ama bunun dışında her annenin gurur duyacağını düşünüyorum.

Baylor hâlâ vücuduma sıkıca bağlıyken kapıdan içeri giriyorum. Işığı yaktı ve kapıyı arkamızdan kapattı. Sonra yatağa baktı.

"Dünya kadar vaktimiz var, Baylor." Ona doğru eğilip burnumu çenesinin yanından aşağı doğru gezdiriyorum. Kulağının altındaki eti emiyorum ve o da içime doğru titriyor. Dudaklarım onunkileri bulmak için geri dönüyor. Tadı nane gibi; her zaman nane. Dilimi ağzının içine itiyorum ve o da dudaklarıyla yakalıyor, sanırım yapmak üzere olduğumuz hareketi taklit ediyor.

Kahretsin, bu çok ateşli.

Ellerini sırtımda saçlarımdan belime kadar gezdiriyor ve gömleğimin düğmelerini açıyor. Sonra titreyen parmaklarıyla yavaşça düğmelerini açıyor ve altındaki düz beyaz tişörtümü ortaya çıkarıyor. "Bunu çıkarabilir miyim?" diye sordu.

"Ah, evet," diye cevap veriyorum. Onu isteksizce yere bırakıyorum ve sonra tişörtümü omuzlarımdan iterek yere düşmesine izin veriyor. Tişörtümün eteklerinden tutup vücuduma doğru itiyor. Boynumun arkasına uzanıp tişörtü kavıyorum, yukarı ve başımın üzerine doğru çekiyorum.

Çıplak göğsüme bakıyor, ağzı hafifçe açık, gözleri gövdem her çıkıntısını ve dalgalanmasını inceliyor. Gözleriyle beni okşaması kendimi kral gibi hissettiriyor. Ellerini tenime koyduğunda, dokunuşunun altında titriyorum. Parmak uçlarından içime doğru akan elektrik daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Elleri, saniyeler önce gözlerinin açtığı yolu izliyor. Ellerini üzerimde bu şekilde hissetmek, bana başka yerlerimden dokunduğunda buna nasıl dayanacağımı merak etmeme neden oluyor.

"Benimkini de çıkarmamı ister misin?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde sorar.

Utangaç kız arkadaşıma ne olduğunu merak ediyorum. Bütün gece kontrolü elinde tuttu. Sanki bir görevdeymiş gibi - umutsuzca onunla birlikte gitmek istediğim bir görev. Bunların hepsi çok yeni ve farklı. Kontrol bende. Görünüşe göre onun dışında her zaman yetki bende. Ve şaşırtıcı bir şekilde, bu benim için sorun değil.

"Evet, ama senin için çıkaracağım." O kızarıırken ben ona göz kırpıyorum.

Güzel. Baştan çıkarıcı Baylor'un, koyunsu Baylor'un yerini tamamen almadığını bilmek beni mutlu etti.

Elbette *gömleği* aslında bir elbise ve gömleği çıkardığımda onu ilk kez kıyafetsiz göreceğimin tamamen farkındayım. Elbisesinin arkasındaki V'nin dibindeki fermuarı bulmak için ellerimi onun etrafında dolaştırıyorum. Fermuara ulaşmadan önce, ellerimi kürek kemiklerinin etrafında dolaştırmak için zaman ayırıyorum.

kadifemsi yeşil kumaşın arkasından dışarı bakıyor. Tanrım, sırtını seviyorum, çok yumuşak, tıpkı geri kalanı gibi.

Arkası bana dönük olacak şekilde onu çeviriyorum. Sonra fermuarı acı verecek kadar yavaş bir hareketle indiriyorum ve siyah dantelli sütyeninin arkasını açtığımda nefesim kesiliyor. Eşleşen dantelli külotun üst kısmına kadar fermuarı indirmeye devam ederken aletim pantolonumun fermuarında zonkluyor. Omuzlarını silkerek elbiseyi çıkardığında ve elbise ayaklarının dibine düştüğünde, külotunun aslında kıcının mükemmel yuvarlak hatlarını ortaya çıkaran bir tanga olduğunu görüyorum.

Sanırım öldüm ve cennete gittim. "Çok güzelsin, sevgilim," diyorum, doğrudan kıcına gitme dürtüsüne direnerek ve bunun yerine ellerimi saçlarının altından omuzlarına koyarak.

Bana doğru geri çekiliyor ve görkemli poposunu pantolonumun ön kısmına bastırıyor. Tamamen bana doğru eğiliyor ve bekleyen dudaklarını öpebilmem için başını çeviriyor. Ben onu rahatsız etmeyecek bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini düşünürken bir dakika boyunca bu şekilde durup öpüşüyoruz.

Etrafına uzanıyorum ve son birkaç haftadır birkaç kez hissettiğim göğüslerini tutuyorum. Sütyeninin dantelli kumaşının altında sert meme uçlarını hissediyorum ve onları çekiştirdiğimde boğazından derin, muhtaç bir inilti geliyor. Hızla arkasını dönüyor ve ağzımı sertçe kendine doğru çekiyor.

Öpüşmelerimiz daha talepkâr hale gelirken ellerini sırtımın çıplak etinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Dillerimiz birbirine dolanırken uzanıp sütyenini çözüyorum, aletim şu anki tutsaklık durumunda acı çekecek kadar zonkluyor.

Aklımdan geçenleri okuyan Baylor geri adım atıyor ve ellerini pantolonumun düğmelerine götürüyor. Titrek bir şekilde düğmemi ve fermuarımı kurcalarken, onun ön tarafına ilk kez bakıyorum ve bu da arka tarafı kadar hayal kırıklığı yaratıyor. Onu örten tek şey küçük siyah bir kumaş üçgeni.

Pantolonumu çıkarıp ayağımla kenara itiyorum. Sonra kafası düşerken ellerim süt beyazı göğüslerini okşamak için yukarı kalkıyor.

hafifçe geri çekiliyor ve nefes alış veriş hızlanıyor. Kollarımı ona doluyorum ve onu kendime çekiyorum, her birimiz sadece küçük bir pamukla ayrılıyor. Çıplak göğsünü göğsüme yasladığında harika hissediyor ve bizi birbirimize sıkıca sarıyorum. Eğilip saçlarının arasına fısıldıyorum, "İyi misin hayatım?"

Göğsüme doğru başını sallıyor ve boynuma bir öpücük kondurarak bana cevap veriyor. "Ben mükemmelim."

Onu yatağa doğru geri geri götürüyorum ve odanın kararması için yanındaki ışığı kapatıyorum. Onu göremeyeceğim kadar karanlık değil ama utanmayacağını düşündüğüm kadar da karanlık. Bacaklarının arkası yatağa değdiğinde, kenarda oturması için onu nazikçe aşağı itiyorum. Şimdi kasıklarımın göz hizasında olduğunun acı verici bir şekilde farkındayım, ki niyetim bu değildi. Bu gece beni idare etmesi gerektiğini düşünmesini istemiyorum. Bu onunla ilgili. Bunu o kadar özel kılmak istiyorum ki başka bir erkeğe bakmak bile istemesin.

Parmaklarını boxer külotumun bel bandına geçirip aşağı çekerek aletimin gururlu ve sert bir şekilde ortaya çıkmasını sağladığında beni şaşırtıyor. Ereksiyonuma baktı. Sonra bana baktı. "Sana nasıl dokunmamı istediğini göster bana."

Bu tanrıça gerçek mi? Hiç kimse bana nasıl otuzbir çekmeyi sevdiğimi sormamıştı. "Baylor, bunu yapmak zorunda değilsin. Bu gecenin seninle ilgili olmasını istiyorum." Onu öpmek için eğildim.

"Ne? Bu çılgınlık," diyor. "Bu işte beraberiz ve senin de benim kadar eğlenmeni istiyorum."

Kocaman gülümsüyorum. Gülümsüyorum çünkü bana eğlendiğini söyledi. Acaba sadece bunu yapıp kurtulmak mı istiyor diye merak ediyordum. Kızların ilk seferleri ve bunun ne kadar acı verici olabileceği hakkında hikayeler duydum. Ona herhangi bir rahatsızlık verebileceğimi düşünerek çekiniyorum. Tereddütümü gördü ve sikimi kavradı.

Oha! Küçük, yumuşak elinin zonklayan sikimi çevrelediğini hissederek neredeyse boşalıyordum. Elini bile oynatmıyor ve ben boşalmak üzereyim.

"Göster bana," diyor.

Elini nazikçe çekiyorum ve yanındaki yatağa tırmanıyorum. "Bunu daha önce yaptın mı?" Cevabı bilmek istediğimden tam olarak emin değilim.

Başını sallıyor. "Evet, ama hızlı ve garipti ve doğru yapıp yapmadığımdan emin değildim." Loş ışıktaki bile kızardığını söyleyebilirim. "Ama bunu seninle doğru yapmak istiyorum."

İki duygu arasında bocalıyorum. Mutlu çünkü beni nasıl tatmin edeceğini öğrenmek için zaman ayırmak istiyor. Çok kızgınım çünkü başka bir adamın yılanına dokundu. Muhtemelen göt herifin.

"Ne oldu?" diye soruyor, yüzümdeki sert ifadeyi görünce.

"Yok bir şey." Boynunu öpüyorum. "Sadece seni başka biriyle düşünmekten hoşlanmıyorum," diye itiraf ediyorum.

Kıkırdıyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, biliyorum, ben lanet olası bir ikiyüzlüyüm," diyorum. "Ama sana baktığımda. Seni düşündüğümde bile. Aklıma gelen tek bir kelime var." Kulağına eğilip fısıldıyorum, "Benim."

Nefesindeki kesiklik duyulabiliyor ve bedenini bana bastırıyor. "Gavin, başka bir erkek için endişelenmene gerek yok." Sonra utanmadan sikimi kavırıyor ve bana bakıyor. "Her iki taraf için de geçerli, biliyorsun. Benimkini," diyor beni sıkarak.

Vay anasını, bu kızı seviyorum.

Aman Tanrım. Bu kızı *seviyorum*. Bu farkındalıkla zihnim alt üst oluyor. Bunu sadece sikim elinde olduğu ve beni boşaltmak üzere olduğu için düşünmediğimin farkına varıyorum. Ama hayatımın geri kalanında bunu yapmak istediğim tek kızın o olduğu kesin. *Vay anasını!*

"Göster bana," diyor tekrar, ben aydınlanmamı şimdilik zihnimin gerisine itmeye çalışırken elini yavaşça şaftım boyunca hareket ettiriyor. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve beni nasıl ovacağını gösteriyorum. Çoğu kız sadece sertçe sıkar ve çekiştirir, genellikle çok sert ovuşturur, ama ben öğretiyorum

Beni hızla doruğa ulaştıran hafif ve hızlı vuruşlarla, çoğunlukla başın etrafını nasıl yukarı ve aşağı ovuşturacağını.

Elimi onunkinin üstünden bırakıyorum ve ona gösterdiğim şekilde ustalıkla beni okşamaya devam ederken yanımdaki çarşafı kavırıyorum. Beni patlamanın eşiğine getirdiğinde içimdeki zevk kıvrılıyor. Sonra çenem sıkılıyor ve saf sıvı ısı içimden göğsüme ve onun eline akarken bacaklarım sertleşiyor.

Hayatımın en iyi elle muamelesinden sonra kendime gelirken, beni dizlerimin üzerine çöktürmüş olmanın verdiği memnuniyetle gülümseyen tatlı yüzünü izliyorum. Bu kadar şanslı olmak için ne yaptım ben?

Nefesimi tuttuktan sonra tuvalete gitmek için izin istiyorum. Bir havluyu ılık suyun altına tutup yatağa geri getiriyorum. Baylor'un elini elime alıp onu siliyorum. Sonra göğsümü siliyorum ve havluyu yere atıyorum. "Bu inanılmazdı, Bay."

"Gerçekten mi?" diye soruyor biraz da güvensizlikle.

Onu yere yatırıp üzerine tırmanıyorum, dantel parçası hâlâ bizi ayırıyor. "Baylor." Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Bu en iyisiydi. *Sen* en iyisisin." Eğildim ve kızarması güzel yüzünü ele geçirmeden onu öptüm. Ellerini yana doğru açıp dudaklarımla ağzını, boynunu ve omuzlarını kavrarken ağırlığımın bir kısmını nazikçe üzerine bırakıyorum.

Kalçalarını içime doğru iterken altımda inliyor. Bir kez daha sertleşmeye başlıyorum. "Bana dokunabilirsin, Gavin," diye fısıldıyor dudaklarımız ayrıldığında. "Sorun değil. Dokunmanı istiyorum."

"Nerene dokunmamı istiyorsun, sevgilim?" "Her yerime," diye nefes alıyor içime.

Bana iki kere söylemesine gerek yok.

Öpücüklerimi göğsüne doğru ilerletiyorum ve o altımda kıvrılırken meme ucunu ağzıma alıyorum. Ben göğüslerini öpmek, yalamak ve emmekle meşgulken, elim güneydeki dar külotuna doğru ilerliyor. Sularıyla sıırıslamak bulmak için onu malzemenin üzerine sürüyorum. Sonra bir elimle kalçalarından aşağı indiriyorum. Ne zaman

ulaşamayacağım bir noktaya geldiklerinde, ayaklarını kullanarak onları tamamen çıkartıyor. Başımı göğsünden kaldırıyorum ve altımdaki muhteşem örneğe bakıyorum. "Baylor, sen muhteşemsin."

Ellerini saçlarımda gezdiriyor. "Muhteşem olan sensin, Gavin."

Bu sözler benim için hiçbir zaman onun dudaklarından dökülenler kadar anlamlı olmamıştı. Uzanıp ona ilk kez dokunduğumda aletim yine elik gibi sertleşmişti. Doygun kıvrımlarının arasından bir parmağımı kaydırırken bu konuda hala iyi olduğundan emin olmak için yüzünü izliyorum. Parmağımı yavaşça içinde gezdirirken başı yastığıma düşüyor ve bir o yana bir bu yana yuvarlanıyor.

Göğsünü öpmeye devam ederken ikinci bir parmağımı soktuğumda inliyor. "Oh, Gavin ..." benim için hazır olduğundan emin olmak için üçüncü bir parmak eklediğimde sıkı kasları parmaklarımin etrafında sıkılıyor. "Lütfen."
." diye yalvarıyor.

Yatağımın başucundaki masaya uzanıp ekmecedem bir prezervatif çıkartıyorum. Getirip ona gösteriyorum. "Sevgilim, bunu yapmak istediğine emin misin?"

Bana gülümsüyor. "Gavin, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Güm. Kendisiyle ilgilenmem için bana bu kadar güvenen kızıma bakarken kalbim bir an için duracak gibi oluyor. Ona söylemek istiyorum. şu anda onun için ne hissettiğimi söylemek istiyorum. Ama bunu berbat etmek istemiyorum, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum ve prezervatifi takmak için oturuyorum.

Üstüne ıkıyorum ve yüzündeki istek ve ihtiyaçla gerilmiş karanlık ve kapaklı gözlere bakıyorum. Uzanıp yavaşça içine giriyorum ve iyi olduğundan emin olmak için her nüansını izliyorum. "Gavin, yap şunu. Lütfen, sadece yap!"

Yalvarması üzerine içine giriyorum ve irkiliyor, hafifçe çekilmeme neden oluyor. Kıımı kavırıyor ve beni içinde tutuyor.

"Sorun yok, ben iyiyim," diyor. Yanağından süzülen gözyaşları bir yerlere vurma isteği uyandırıyor bende. "Sadece bir dakikalığına sana alışmama izin ver."

Hiç kıpırdamadan duruyorum ama eğilip çenesine ve kulağının altına öpücükler konduruyorum, bir yandan da onun çekici güzelliğini fısıldıyorum. Etrafımda nasıl rahatça şekillendiğinin tadını çıkarırken aletim onun içinde seğiriyor. Bunu onunla yapan ilk kişi olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum. Şu anda biliyorum ki, ben de son kişi olmak istiyorum.

Dizleri iyice açıldığında rahatladığını hissedebiliyorum. Ellerini yukarı kaldırıyor, sırtımda ve saçlarımda gezdiriyor. Yön bulmak için ona bakıyorum. "Artık hareket edebilirsin," diyor.

Kalçalarımı yavaşça aşağı yukarı hareket ettirerek, içinde olmamın verdiği yabancı duyguya alışmasına izin veriyorum. O kadar sıkı ve mükemmel ki, on dakika önce boşalmamış olsaydım, tam şu anda boşalırdım. Bunu onun için iyi hale getirmek istiyorum. İlk seferi anlamlı ve güzel olmalı, sadece çuvalda hızlı bir boğuşma değil. Kalçaları altımda hareket etmeye başlıyor, benimkilerle buluşmak için yukarı çıkıyor ve aramızda bizi gerçeküstü bir seviyede birbirine bağlayan bir ritim oluşturuyor.

Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. *Hiçbir şey.*

Dakikalarca yavaş ve sabit tempoda devam ediyor, onun zevkli inlemelerle transa geçmesini izliyorum. Başının altındaki yastığı sıkılamak için uzandığında, yakın olması gerektiğini anlıyorum. Ağırlığımı bir dirseğime veriyorum ve klitorisini bulmak için aramıza uzanıyorum, altımda parçalanmaya başlamasını izlerken üzerinde uzun ve yavaş daireler çiziyorum.

Aniden gözlerini açıyor ve duvarları üzerime kapanmadan hemen önce şaşkın bir bakışla bana bakıyor ve boğuk bir çığlıkla omzuma boşalıyor. Tatmin olmuş yüceltmeleri beni uçurumun kenarına gönderiyor ve kendi doruk noktama sertleşiyorum, prezervatifi içine doldururken onun adını haykırıyorum.

İkimiz de nefesimizi tutmaya çalışırken onun üzerine yığılıyorum. Böyle olacağını kim bilebilirdi?

İnanılır gibi değil.

Yüzümü göğsüne gömüyorum, başım ileri geri sallanıyor. "Gavin, bir sorun mu var?"

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diyorum.

Kadın sertleşiyor. "Oh, Tanrım ... prezervatif kırıldı, değil mi?" "Hayır, ondan değil," diyorum.

"Beni korkutuyorsun," diyor. "Beklediğin gibi değil miydi?" "Hayır, değildi." Başımı göğsünden kaldırıp ona bakıyorum.

Gözleri dökülmemiş yaşlarla dolu. "Hiç beklediğim gibi olmadı, sevgilim. Ve bu beni de çok korkutuyor."

Güzel başını yana eğiyor ve parlayan gözleriyle yüzümü inceliyor.

Kalbimi ortaya koymadan önce derin bir nefes alıyorum. Onu tutmasını istediğim tek kıza teslim etmeden önce. Elimi kaldırıp yanağını okşuyorum ve başparmağımı çenesinde gezdiriyorum. "Seni seviyorum, Baylor Mitchell."

Gözlerinden henüz düşmemiş olan yaşlar akıyor ve başının yanlarından aşağı yuvarlanıyor. Onları yakalamak için uzanıyorum ve Tanrı'ya onun da benim için aynı şeyleri hissetmesi için dua ediyorum.

Gözlerinden yaşlar akarken bana kafa sallamaya devam ediyor.

Sonunda, "Evet... evet... Ben de seni seviyorum, Gavin."

Gülümsüyorum. Ağlıyor. Uyuyoruz.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Doğan şafağın yumuşak ışığında onu izliyorum. Birkaç saatten başka uyumadım. Tek yapabildiğim o uyurken ona bakmak. O çok güzel. Masum. O benim.

Aklım sürekli dün geceye, bekaretini almama izin vermesinden sonrasına gidiyor. Pişmanlık gözyaşları dökmesini bekliyordum ama tam tersi oldu. Olayı onun için ne kadar harika hale getirdiğimi itiraf ederek beni şaşırttı. Hayal edebileceğinden çok daha iyiydi. Sanırım orgazm olmasının da bununla bir ilgisi var. Biraz gözyaşı döktü ama sadece karşılıklı aşk ilanlarımız için.

Birbirimize sarılarak uykuya daldık. Bu yabancı bir duyguydu, daha fazla yaşamak istediğim bir duyguydu, ama sadece onunla. Sadece Baylor'la. Dün gece ilk kez bir kızın gece kalmasını istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, kalmasını *istediğimden* değil, daha çok ilkel bir ihtiyaçtan kaynaklanıyordu.

Kıpırdanmaya başladığında, gözlerimle yüzünü izliyorum. Pencereden süzülen sabah ışığında görebildiğim burnunun üzerindeki hafif çillere bakıyorum. Dudakları birbirimize duyduğumuz şehvetin izleriyle hâlâ kabarık. Çenesinin şekli bana bir kalbin alt kısmını hatırlatıyor ve yüksek elmacık kemikleri mükemmel boyuttaki yüzünü düzleştiriyor.

Dün gecenin bir rüya olmamasını sessizce dilerken dudaklarımın gözlerimin açtığı yolu aynen takip etmesine izin veriyorum.

Gözleri yavaşça açılıyor ve ardından yavaşça sırtarak yüzünü kaplıyor. Gülümsemesi içimi rahatlatıyor. Bu bana dün gecenin bir hata olmadığını söylüyor.

"Günaydın, sevgilim." Ellerimle yüzünü çerçeveleyorum ve hiç şüphesiz seksi bulduğum dağınık saçlarını matlaştırıyorum. Onu bütün gün burada tutmak istediğimi fark ediyorum. Onunla birlikte yatak odama kapanmak ve bencilce onu tamamen kendime saklamaktan başka bir şey istemiyorum. Gizli bir hazineye, dünyayla paylaşılsa kaosa neden olacak değerli bir mücevhere rastladığımı hissediyorum. Kadınlar için savaşlar yapıldı ve Baylor'un varlığının gerçek derinliğini bilen biri olsaydı, onu çok daha değerli birine kaptıracağımdan eminim.

Onu hak etmiyorum. O tatlı ve iyi olan her şey. Ama artık başka seçeneğim yok. Onunla birlikte olmak zorundayım. Beni diğer herkes için mahvetti. *O bana sahip.*

"Günaydın," diyor utangaç bir şekilde, çarşafı açıkta kalan göğsünü örtecek şekilde yukarı kaldırarak.

Bunu yaptığında, göğüslerinin görüldüğünü bile fark etmediğimi fark ettim. Yüzüne o kadar odaklanmışım ki, normalde bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürecek şeyi fark edemedim.

"İyi misin?" diye sordum.

"Ben harikayım," diyor ve gamzesinin görüntüsü bana doğru söylediğini anlatıyor.

Boynuma sokuluyor ve "Kokunu seviyorum." diyor.

Elimi sırtında gezdirerek onu ürpertiyorum. "Teninin dokunuşumla karıncalanmasını seviyorum." diyorum.

Yüzünü bana gömdüğü yerden boğuk kelimeler geliyor. "Çünkü bana dokunma şeklini seviyorum."

"Buna alışsan iyi olur, çünkü bunu çok yapmayı planlıyorum."

Sözlerime iç geçiriyor ve bana sarılmak için yan dönüyor, ancak bacağı sabah odunuma değdiğinde gözleri kocaman açılıyor.

Kıkırdıyorum ve sonra onun yattığı, yanında uyandığı, *sevdiği* ilk erkek olduğumu *bilmenin* tadını çıkarıyorum. Aniden, bilme ihtiyacım vücudumun onun yumuşak kıvrımlarına sürtünme ihtiyacının önüne geçiyor.

"Baylor, daha önce hiç aşık oldun mu?"

Başını omzuma doğru sallıyor. "Hayır," diye onaylıyor ve vücudumda bir rahatlama dalgası daha yaratıyor. "Sen ilksin."

"Ve umarım sonuncusu olur," diye ekliyorum. Yüzünü görebilmem için başını kaldırıyor ve bana muhteşem bir şekilde gülümsüyor, ben de sessizce kafamın içine kimin girdiğini ve bana bu romantik saçmalıkları düşündürüp söylediğini merak ediyorum.

Kafamı sallıyorum, daha fazla taşak küçültücü düşünceden arındırıyorum ve daha acil konulara geri dönüyorum. Yumuşak kıvrımlarının sert sikime baskı yapması gibi. "Lütfen bana bugün bir planın olmadığını söyle," diyorum.

Gözlerimin içine baktı. "Lütfen bana daha fazla prezervatif olduğunu söyle."

Tatlı, masum Baylor'uma ne olduğunu merak ederken gülüyorum. Kalçasını aletimin üzerinde dalgalandıran bu cinsellik yüklü kadın da kim? Sonra erkeklerin mutfakta iyi bir kız ama yatak odasında bir sürtük istediklerine dair eski bir deyişi hatırlıyorum. Tamam, yani bir sürtük gibi davrandığını söyleyecek kadar ileri gitmezdim. Belki de Kutsal Kase'yle ya da gökkuşağının sonundaki altın küpüyle yeni tanışmış bir kadın gibi. Varlığından bile emin olmadığı bir şey.

Uzanıp komodininin çekmecesini açıyorum ve endüstriyel boyuttaki prezervatif kutusunu çıkarıp yatağın üzerine döküyorum. Gözleri kocaman oldu ve "Noel gibi!" diye haykırdı.

"Ve sen hayatımda aldığım en güzel hediyesin," diyorum.

Kızardı.

Güzel, tatlı kızımın hala oralarda bir yerde olmasına sevindim.

Öğleden sonra güneşinin aydınlattığı yatağında uzanıyoruz. Yorgunluktan bitap düşmüştük ve iki prezervatif daha kullandığımız için seksten yara almışız.

"Sevgilim, bir şey yapmaya karar verdiğinde, elinden geleni ardına koymuyorsun, değil mi?" Alay ediyorum.

"Ne derler? Ya büyük oyna ya da evine dön?" Gülüyor.

Elini tutuyorum çünkü şu anda bedenimin fiziksel olarak yapabildiği tek şey bu. "Asla eve gitme," diyorum. "Burada kal ve büyük oyna. Tekrar ve tekrar."

Kıkırdıyor. Şaka yaptığımı sanıyor.

Daha önce birkaç şişe su almak için aşağı indiğimde aldığım telefonlarımıza uzanıyorum. Telefonları sessize almıştım ama biliyorum ki günün büyük bölümünde ortalıkta görünmediğimiz için ikimizin de aklından bir sürü soru geçiyordur. Telefonunu ona uzattım ve ikimiz de birkaç dakika konuştuk.

"Tori'ye eve gelmeyeceğimi mi söyledin?" Ben sırtüstü uzanmaya devam ederken o bir dirseğinin üzerinde yükseliyor.

"Dün gece sen uyuduktan sonra ona mesaj attım. Senin için endişelenmesini istemedim," diye açıkladım. Sanki Baylor'dan gelmiş gibi basit bir mesaj atmış, Tori'ye onun için endişelenmemesini ama eve gelmeyeceğini söylemişim. Ondan sonra nasıl bir mesaj yağmuruna tutulduğunu tahmin edebiliyorum.

Baylor bana doğru eğiliyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim," diyor. "Bu gerçekten çok hoştu. Eve gitmezsem çıldıracağı gerçeğini düşünmemiştim bile." Beni inceliyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Bunu daha önce yapmadığına emin misin?"

"Ne, bir kızla yatıya kalmak mı?"

"Hayır," diyor kısa süreli bir hayal kırıklığı ifadesiyle. "Erkek arkadaşım oldu. Daha önce erkek arkadaşın olmadığına emin misin? Sen

çok iyi."

Gururla birlikte, erkek arkadaş olmak yerine UNC'nin erkek fahişesi olduğum için duyduğum suçluluk duygusu da içime akıyor. Onu kendime çekiyorum ve burnumu yanaklarında gezdiriyorum. "İkisine de hayır," diyorum. "Hiç kimsenin erkek arkadaşı olmadım ve hiç bir kızla yatıya kalmadım."

"Ha?" diye sorar, kaşları çatılmıştır.

"Her iki konuda da ilk sizsiniz," diye açıklık getiriyorum.

"Hiç bir kızla yatıya kalmadın mı?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum. "Birinin o kadar uzun kalmasını hiç istemedim." Bunun beni nasıl bir pislik gibi gösterdiğini fark ettiğimde sözümü kesiyorum. Suçlu gözlerle ona bakıyorum.

İç geçirdi. "Gavin, geçmişinin gayet iyi farkındayım. Ve sadece geçmişin olarak kaldığı sürece bunu görmezden gelmeye hazırım. Herkes yaptığı bir ya da on hatadan sonra kendini kanıtlama şansını hak eder." Gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "Bana anlatma. Yatak direğindeki çentiklerin uzun çizgisinde kaçınıcı sırada olduğumu bilmek istemiyorum."

Utanç verici bir şekilde 10'dan fazla. Bilmesi gerekmediğine katılıyorum. Bu kızla elde edebileceğim her avantaja ihtiyacım var. Cinsel geçmişimden çok daha fazlasını görmezden gelmek zorunda ve ben bunu biliyorum. "Sevgilim, benim için asla bir numaradan başka bir şey olmayacaksın. Bundan emin olabilirsin."

Yüzü aydınlanıyor ve sonra titreşen telefonuna bakıyor. "Ben Tori, buna baksam iyi olacak."

Ona başımı sallıyorum ve kendi mesajlarımı ve sesli mesajlarımı gözden geçirmeye başlıyorum.

Kahretsin. Karen'ın kız yurdundaki partiyi unutmuşum. Ona gideceğimizi söylediğimi biliyorum ama Baylor'un bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değilim. Bu doğru değil. Baylor'un nasıl hissedeceğini bildiğimden eminim.

Bay telefonu kapatır kapatmaz, "Partiye var mısınız?" diye sordum.

"Parti mi?" diye soruyor heyecanla. "Tabii, nerede?"

"TriDelt'in evinde," diyorum kasıtlı bir irkilmeyeyle. "Kız öğrenci birliği partisi mi?" Mutlu havası bozuluyor.

Telefonumu bırakıp elini tutuyorum. "Sana göre olmadığını biliyorum. Sen kesinlikle kız öğrenci birliği üyesi *değilsin* ve öyle olmanı da beklemiyorum. Aslında, sen tam tersisin. Sende sevdiğim şeylerden biri de bu. Sadece kendin olabilme yeteneğin," diyorum. "Ama artık birlikteyiz ve hayatımın her alanında olmanı istiyorum."

Gülümsemesi bana karşı koymayacağını söylüyor.

Elinden telefonunu alıp kollarından çekiştiriyorum. "Hadi, seninle duş almak istiyorum."

Yataktan yuvarlandığında, bacağı üst çarşafa dolanıyor, çarşafı yataktan koparıyor ve birlikte geçirdiğimiz gecenin sonucunu ilk kez görüyoruz. Çarşafıların birkaç yerinde küçük kan lekeleri var. Baylor'un yüzü kızardı. "Çok özür dilerim, Gavin. Senin için değiştireceğim."

Gülüyorum. "Belli ki çarşafıların görünümüyle benden çok daha fazla ilgileniyorsun," diyorum. "Ayrıca, artık manevi bir değer taşıyorlar, öyle değil mi? Ve senden ve benden başka kimse onları görmeyecek." Onun çıplak bedenini arkamdan banyoya çekiyorum. "Duş alacağız, sonra çarşafı yıkayabiliriz. Ya da yenilerini alırız."

Duşum ancak iki kişi için yeterli büyüklükte, ki bu da vücudunun mümkün olduğunca çoğunun benimkine dokunmasını istediğim için sorun değil. Ellerime biraz vücut yıkama suyu sıkıyorum ve yavaşça kollarına, ellerine, her bir parmağına sürüyorum. Masajın tadını çıkarırken başı geriye düşüyor, sıırsıklam saçlarından omuzlarına doğru su akıyor ve o kadar ateşli görünüyor ki ona bakmaya zor dayanıyorum.

Vücut yıkaması ellerimin onun her kıvrımında kolayca gezinmesini sağlıyor. Cinsel ihtiyaçlarıma boyun eğmem ve ellerimi onun muhteşem göğüslerini avuçlamak için kaldırmam çok uzun sürmedi.

Şampuanımı ve vücut yıkayıcıyı kullandığında benim gibi kokacağı aklıma geliyor. Bu düşünce beni daha da sertleştiriyor. Ama ben

Dün geceden ve bu sabahki maraton seansımızdan sonra tamamen ham hissetmesi gerektiğini biliyorum, bu yüzden kendimi ona tekrar ne kadar gömmek istesem de, bunu kesinlikle zevkim için yapmayacağım.

Zevkim zaten umurumda değil. Hayatımı onun dün geceki yüz ifadesini takınmaya çalışarak geçireceğim. Bana bekâretini verdikten hemen sonra -onu sevdiğimi söyledikten hemen sonra- bana attığı o bakış, sanki piyangoyu kazandığını yeni öğrenmiş gibiydi.

Memeleri üzerinde çalıştıktan ve ondan pornoya layık inlemeler çıkardıktan sonra, sabunla kayganlaştırılmış ellerim düz karnının üzerinde aşağı doğru ilerliyor. Açık kahverengi buklelerine ulaştığımda klitorisinin neredeyse aletim kadar zonkladığını görüyorum. Başparmağımla yavaş daireler çiziyorum, ta ki benim bakıcılığım altında parçalanana kadar... Onu izlerken neredeyse boşalırken benimkiyle birlikte Tanrı'nın adını haykırıyor.

Bunu istiyorum. Bunu her zaman istiyorum. Onu istiyorum. Her lanet gün. Aklıma saçma bir düşünce geliyor ve onu sansürleyemeden ağzımdan çıkıyor. "Bahar tatilinde benimle yaşa."

Bana bakıyor, gözleri kamaşmış ve hala orgazmın etkisinde. Yüzünde sevinç, şaşkınlık ve kafa karışıklığının karışımı bir ifade vardı.

Devam ediyorum, "Tatil için birkaç hafta içinde eve gitmeyi planladığını biliyorum, ama kal. Uçak biletini yaz tatili için ayrılacağın zamana al. Tüm oda arkadaşlarım gidiyor ve ev bize kalacak."

Bir dakika boyunca beni inceledi. Gözlerinin arkasında devam eden tartışmayı görebiliyorum. Sonra yüzünü yavaşça bir sırtıma kaplıyor ve elini uzatıp sikimi tutuyor. Sanki daha önce binlerce kez yapmış gibi, ona gösterdiğim şekilde beni ustalıkla boşaltıyor. Yükümü birleşik bedenlerimizden akan ılık su perçinlerine boşaltmam uzun sürmüyor.

Cevabımı aldığıma eminim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Baylor'u kız öğrenci birliğine getirirken ne düşünüyordum ki? Ön kapıdan içeri girerken aklıma gelen tek şey, diğerlerine ait olmayan tek bir şeyi seçtiğiniz resimlerdi.

Bay, üzerinde "OUTSIDER" yazan bir neon tabela taşıyarak da gelebilirdi. Bu kadar öne çıkması neredeyse gülünç, ama komik olan şu ki, bence bunu böyle planladı.

Benim üzerimde ince çizgili düğmeli bir polo var, dirseklere kadar kıvrılmış ve düz beyaz bir tişörtün üzerine açık bırakılmış. Bu benim her zamanki kıyafetim ve Yunanlılarla iyi uyum sağlama eğilimindeyim.

Baylor hiçbir zaman başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü önemseyen biri olmadı. Yine de, partiyle ilgili gerginliği yüzünden, ortama uyuyormuş gibi görünmeye çalışabileceğini düşündüm. Onu bir kez daha tepeden tırnağa süzdüğümde, ifade etmekte asla başarısız olmadığı bireyselliğine hayran kaldım. Kısa bir etek ya da dar bir tasarım elbise giymiyor, stilettolarla mükemmel bir şekilde eşleştirilmiş ve bu evdeki kızların çoğunun giydiklerini yansıtacak şekilde uyumlu bir pedikür yaptırmış. Hayır, benim kızım paçaları yıpranmış soluk bir kot pantolon, converse spor ayakkabılar ve kıvrımlarını belirginleştirecek kadar dar, sevimli bir gömlek giymiş. Onu daha önce aldığımda, Şapkadaki Kedi'yi resmeden ve üzerinde 'Kitap oku - Okulda kal' yazan Dr. Seuss tişörtüne gülmekten kırıldım. Anlaşılan bugün Karen bana mesaj atıp 'Şey 2'nin benimle partiye gelip gelmeyeceğini sorduğunda omzumun üzerinden kitap okuyormuş. Tişörtün kasıtlı olduğuna eminim.

Benim için bu şekilde giyinmediğini biliyorum - muhtemelen sadece bu gece için bile olsa ondan uyum sağlamasını beklediğimi düşündü. Elim cebime atıyorum ve parmağımı onun kazınmış anahtarlığının pürüzlü kabartması üzerinde gezdiriyorum. Bilmediği ve ona söylemeyi ve daha sonra göstermeyi planladığım şey, bir kızdan hiç şu an olduğum kadar etkilenmediğim.

Saçlarını açık bırakmış ve açık kahverengi dalgalar yürürken zahmetsizce omuzlarına dökülüyor. Neredeyse kusursuz bir güzellik yayıyor. Dikkat çekmek için çaba sarf etmesine bile gerek yok. Ve odadaki birkaç erkeğin bakışlarına bakılırsa, bu uzun bir gece olacak.

Karen'ı odanın öbür ucunda Angie ve diğer arkadaşlarıyla konuşurken görüyorum. Hepsi durup bize doğru bakıyor. Kolumdaki kıza sanki başka bir gezegenden gelmiş gibi tepeden tırnağa bakarken teker teker çeneleri düşüyor.

Yorgun bir şekilde Baylor'a bakıyorum ve onun da kendisine verilen tepkileri izlediğini görüyorum. Bana dönüyor ve "Sinekleri ya da daha kötüsü erkek öğrenci penislerini yakalamadan önce ağızlarını kapatsalar iyi olur" diyor.

Şu anda çenesi düşen benim. Baylor ve ben o kadar çok gülüyoruz ki gözlerimden yaşlar geliyor. *Tanrım, bu kıızı seviyorum.*

"Bu kadar komik olan ne?" Karen gülme krizimiz sırasında gizlice yanımıza yaklaşıp soruyor.

Bay ve ben gözyaşlarımızı silerken hep bir ağızdan "Hiçbir şey," diyoruz.

Karen ve Baylor'ın birbirleri hakkında benden çok şey öğrenmelerine rağmen aslında hiç tanışmadıklarını fark ediyorum. Uzanıp Baylor'un elini tutuyorum, Karen'ın bu hareketi gözlerini devirerek izlediğini de gözden kaçırmıyorum. "Karen Thompson, Baylor Mitchell ile tanış," diyorum.

Baylor diğer elini Karen'a uzatır. "Sizinle tanıştığıma gerçekten memnun oldum. Hakınızda çok şey duydum."

Karen, Baylor'un uzattığı eli kendi eliyle gevşekçe sıkmadan önce bir süre ona bakıyor. Ellerinin birbirinden ayrılmasını bekliyordum.

-Benzer yüklere sahip iki mıknatısın birleşmeye çalışması ancak birleşmemesi gibi

asla fiziksel olarak bağlanamazlar. Bu kızlar her yönden çok farklılar ama bir tanesi hariç - ikisi de kalbimi istiyor. Karen'a o kadar çok istediği şeyi asla veremediğim için bazen kendimi hâlâ suçlu hissediyorum. Ama Baylor'la birlikte olmak, onunla tanışmamış olsaydım tam olarak neyi *kaçırmış* olacağımı, neyi kaçırdığımı, hayatım boyunca neyi kaçırılmış olacağımı fark etmemi sağladı. Kendimi özlüyordum.

-Sadece onunla olabileceğim bir şey. Anahtarlığındaki sözler cebimde ağırlaşıyor.

"Evet, sen de," diyor Karen küçümseyerek.

Karen, Baylor'ın yanında tam bir sürtük olmamak için yarım yamalak bir girişimde bulunur ve Bay, Karen'ın harika çocukluğumuza ve yakın arkadaşlığımıza yaptığı sayısız atıf karşısında gözlerini devirmekten kaçınır. Cennette yapılmış bir eşleşme.

Karen sonunda ekibine geri dönüyor ve ben de fıçıya giderken Baylor'u birkaç kişiyle tanıştırıyorum. Kalabalığın arasından geçerken hala benimle olduğundan emin olmak için arkama uzanmam gerekiyor. Herkesin içinde bana sarılmak zorunda olmayan bir kızla birlikte olmak çok rahatlatıcı. Bir partide takıldığım diğer her kız, benim üzerimde bir tür hak iddia ederek bana kalçadan bağlanmaya çalıştı. İronik bir şekilde, bunu yapmayan tek kız bana sahip olan kızdır.

Takımımından birkaç kişi tarafından kenara çekildim. Onlarla konuşmam için başıyla işaret eden Baylor'a dönüp bakıyorum. *Korkak, sanırım. Gerçekten de arkadaşlarıyla konuşmak için kız arkadaşından izin mi istedin?*

Bir dakika geçmeden ona dönüp baktığımda, Grayson Butler'ın ona çok yakın durduğunu, birasını yere döktüğünü ve bana o futbol maçı gecesini hatırlattığını görüyorum.

Saniyeler içinde Grayson'ı ayaklarının dibine bira dökülmüş halde duvara yapıştırdım. Yakınına eğildim ve kulağına homurdandım, "Senin değil."

Gevşeyen kavrayışımından sıyrıldı ve tükürdü, "Siktir git, McBride. Sanki üzerinde 'Mülkiyeti' yazan bir tabela var."

"Artık biliyorsun," diyorum dişlerimi sıkarak. "Böylece sifonlu sikini ve fazla kullanılmış tavlama cümlelerini alıp başkasının üzerinde deneyebilirsin."

"Her neyse," diyor. "Sanki sen de aynı şeyi yapmadın, Gavin. İkiyüzlü olmayı bırak." Bana saldırırken düşürdüğü kırmızı bardağı almayı reddederek yürüyüp gitti.

"Syph-dick?" Baylor soruyor.

"Evet, geçen yıl bir piliçten frengi kaptı ve ona bu ismi kazandırdı. Bazı erkekler bu konuyu kapatamayacak kadar aptaldır," diyorum. Hemen ona dönüyorum ve ekliyorum, "Her zaman Her zaman yaptım, Bay. Endişelenmeni istemiyorum."

Yüzü yumuşar. "Endişelenmiyorum," diyor. "Beni incitecek bir şey yapmayacağını biliyorum, Gavin."

Yanağından öperim. "Bunun üzerine ödüllü bir at gibi bahse girebilirsin, sevgilim."

"Biliyor musun," diyor kaşlarını kaldırarak, "üzerime 'Bay Watch' gibi gelmene gerek yoktu. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Geçen sonbahar bulduğum terimi kullanmasına gülüyorum. Elimi kolunda gezdiriyorum ve parmaklarımızı birbirine doluyorum. "Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum," diyorum ona. "Ama yine de her zaman sana göz kulak olacağım." Hâlâ içkisiz olan diğer eline bakıyorum. "Gidip bize içecek bir şeyler getireyim. Sen burada kal, ben hemen dönerim."

Yol boyunca birkaç kız tarafından durduruldum. Parlak gülüşlerini ve sahte göğüslerini göstererek açıkça bana asılan kızlar - daha önce dikkatimi çekecek bir şey. Her birinden kibarca uzaklaşıyorum ve içkilerimizi alıp Baylor'a dönene kadar on dakikamı boşa harcadığımı fark ediyorum. Döndüğümde Jonesy ve birkaç TriDelt kızının da ona katıldığını görüyorum. Yanlarına gidip Baylor'un yanındaki yerimi aldığımda bazı kahkahalar duyuyorum. "Ne konuşuyorsunuz siz?" diye soruyorum.

Karen'ın arkadaşı Missy iç geçiriyor. "Onun rüya gibi Teksas aksanına bayılmışıyormusun?"

Jonesy gözlerini devirirken Baylor'un ince kaşları eğlenerek kalkıyor. Baylor'da sevdiğim bir şeyin daha farkına vardım. Aksanıma bayılmıyor. Diğer kızlar neden benim milyonlarca insanla paylaştığım güneyli aksanım için çılgına dönüyorlar, anlamıyorum.

Gece ilerledikçe, kendimi kızların yapmasından nefret ettiğim şeyi yaparken buluyorum - Baylor üzerinde hak iddia ediyorum. Ne zaman bir erkeğin ona doğru baktığını görsem kolumu omzuna atıyorum. Tüm bunların benim için yeni olduğunun farkındayım. Erkeklerin kolumdaki güzelliğe bakması beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Aslında, bunu memnuniyetle karşıladım. Bu sadece partideki en ateşli piliçlerle birlikte olduğum anlamına gelmiyordu, aynı zamanda onlarla işim bittiğinde artıkları toplayacak bir sürü erkek olduğu anlamına geliyordu.

Baylor'ı odanın diğer ucundan ona hayranlıkla bakan bir adamı fark ederken yakalıyorum. Gündelik kıyafetleriyle bile, ameliyatla iyileştirilmiş kız öğrenci yurdu kızlarından herhangi biri kadar dikkat çekiyor. Adama zayıfça gülümsüyor ve sonra hâlâ onu tutan elime dokunuyor. Yakınına eğildim ve fısıldadım, "Benim."

Bir an için dahil olduğu sohbete ara verip kulağıma "Seninki" diye üfledi. Sonra Ryan Gosling'in en iyi filminin hangisi olduğu üzerine katıldığı tartışmaya kayıtsızca geri dönüyor, aletimin canlandığından tamamen habersiz.

Daha önce hiç kimsenin bana bu kelimeyi söylemesini istememiştim. Geçmişte olsa, bu beni tepelere doğru koştururdu. Ama o zamanlar öyleydi. Baylor'dan önce. O benim hayatımı değiştirdi. Beni değiştirdi.

Baylor tuvalete gitmek için izin istedi. Birkaç dakikalığına bana sahip olduğu için mutlu olan Karen'a yetişmek için zaman ayırıyorum.

Karen, "Chris'in biriyle görüştüğünü öğrendim," diyor. "Chris kim?" Hangisi olduğunu anlamaya çalışarak soruyorum. kız arkadaşlarından bahsediyor.

"Chris," diye tekrarlıyor. "Biliyorsun, Baylor'un Chris'i."

Oh, Asswipe. "O Baylor'un Chris'i değil," diyorum ona. "Ona öyle demeyi bırak."

"Tanrım, çok mu kıskandın, Gav?"

"Her neyse," diyorum. "Yani, biriyle çıkıyor, bu harika. Ama sanırım bu arkadaşının şansının kalmadığı anlamına geliyor."

"Evet, sanırım öyle," diyor. "Kiminle çıktığını söylemedi ama. *Sen* biliyor musun?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum, umurumda da değil. Bay'ın peşine düşmesini engellediği sürece, gerçekten umurumda değil."

Saatimi kontrol ettiğimde Baylor'un işemesi için yeterince zaman geçtiğini görünce, Karen'ın hoşnutsuzluğuna rağmen onu bulma arayışına giriyorum.

Koridorun sonundaki köşeden dönüyorum ve neredeyse Angie'nin sırtına çarpıyordum. Baylor'la konuşuyordu. Angie uzun boylu ve Baylor'ın üzerinde yükseliyor, boyu ve kabarık siyah bukleleri beni Baylor'ın görüş alanından koruyor. Angie'nin kız arkadaşımıyla kaynaşmak için çaba göstermesinden memnun olduğum için köşede birkaç adım geri çekilip konuşmalarına izin veriyorum. Adımı duyduğumda, ne söylediklerini duymak için yaklaştırmaya çalışmak insanın doğasında var.

Angie, "Şu anda her şey eğlence ve oyun gibi görünüyor olabilir ama Gavin'in senin hakkında bu kadar ciddi olamayacağını bilmelisin," diyor. "Babası buna asla izin vermez."

Baylor gülüyor. *Aferin kızıma.*

"Gavin büyük bir çocuk," diyor. "Bence hayatta kiminle birlikte olmak istediğini seçme konusunda son derece yetenekli."

"Hayatta mı?" Angie tükürür. "Gerçekten de uzun vadede bu işin içinde olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Babasının bir gün başkanlığa aday olabileceğini biliyorsun. Bu da Gavin'in kiminle birlikte olabileceği konusunda belli standartlara uymasını gerektiriyor. Önemli biriyle evlenmeli ve babasının lokantasında çalışan bir garsonla evlenemez."

O sürtük öyle demedi. Baylor'un daha önce kendine dikkat etmekle ilgili söylediklerini hatırlayarak kendimi tutuyorum.

"Dur tahmin edeyim... Karen gibi biriyle mi birlikte olması gerekiyor?" Baylor soruyor. "Hayatında bir gün bile çalışmadığından emin olsam da."

"Evet," diyor Angie. "Ailesi Teksas'ın yarısına sahip. Parmağını bile kıpırdatmasına gerek yok. Sadece olduğu kişi olması bile onu onun için mükemmel biri yapıyor. Onunla asla rekabet edemezsin, o yüzden hiç zahmet etme."

"Denemek bile istemezdim," diyor Baylor. Konuşmaları boyunca sakın kalmasına şaşıyorum. Eğer Angie'nin üzerine atlayıp gözlerini oymak isteseydi, arkama yaslanıp gösterinin tadını çıkarırdım. "Bu beni sen ve diğer plastik arkadaşların gibi yapar," diyor. "Şimdi izin verirsiniz, ben gidiyorum. Karen'a rapor verdiğinde, ona Gavin'i becermeye gittiğimi söylemekten çekinme. Yine."

Vay anasını!

Golyat'a karşı ufak tefek, utangaç bir kız olarak kendini koruduğu için ona beşlik çakmak istiyorum. Ama kulak misafiri olduğumu bilmesini istemiyorum, bu yüzden geri çekiliyorum ve sadece köşede yürüyormuşum gibi davranıyorum.

"Hey sevgilim," diyorum, onu baştan çıkarıcı bir kucaklamanın içine çekiyorum ve Angie'nin -tamam, belki de benim- yararı için onu anlamsızca öpüyorum. Angie'nin hışımla uzaklaştığını duymuyorum bile, çünkü Bay'in dudaklarını dudaklarımın altında hissetmek ve Angie'ye az önce bana yapacağını söylediği şeyin yankısı başımı döndürüyor. Öpüşmeyi kesip onu arkama çekiyorum ve tek kelime etmeden düzinelerce insanın yanından geçiyorum. Konuşmak için duramam, aletim kotumun fermuarına acı verici bir şekilde baskı yaparken olmaz. Baylor'un *sikiş* dediğini duymak bile ihtiyacım olan tek ön sevişme.

Onu eve götürdüm ve benim için ne kadar mükemmel olduğunu tekrar tekrar gösterdim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Son birkaç haftayı düşünürken takımla birlikte antrenman yapıyorum. Hayatın böyle olabileceğini hiç bilmezdim. Her gün Noel'deymişim gibi uyanıyorum çünkü Baylor'u göreceğimi biliyorum.

Bahar turnuvası ve babasının ziyareti nedeniyle birkaç hafta yoğun geçmesine rağmen, yine de her gün birbirimizi görmek için zaman ayırdık. Seks için zaman bulmak tamamen başka bir şey. Gelecek haftayı iple çekmemin bir başka nedeni. Bahar Tatili. Baylor ve benden başka hiçbir şeyin olmadığı yedi koca gün. Okul yok. Futbol yok. Oda arkadaşı yok. Bolca seks.

Tamam, belki babasına tatil için eve gideceğimi söylerken biraz suçlu hissediyordum. Ama küçük kızının benimle birlikte olacağını düşünmesini istemedim. Çünkü tam olarak yapacağı şey bu. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar iple çektiğimi hatırlamıyorum.

Bay'ın babasıyla tanışmak gerçeküstüydü. Bir ilk daha. Sanki içime bakıp lekeli geçmişimi görebiliyormuş gibi hissettim. Sanki bir çeşit baba radarı vardı. Bir kongre üyesinin oğlu olmamdan bile etkilenmedi. Onun gözünde hala kızı için yeterince iyi değildim. Haklı, değilim. Ama bana k a l ı r s a başka kimse de değil. Ancak onunla birkaç yemek yedikten sonra, onun bana yaklaştığını ve benim de ona biraz ısınmaya başladığımı hissettim. Sporcu bir öğrenci olmam bana puan kazandırdı. Alabileceğim her yardımı alırım.

Zaman zaman ortaya çıkan hafif güneyli tınısını özlemedim; bu, onun benim bölgemde geçirdiği ilk yılların bir kanıtıdır.

Woods. Bunun için daha fazla puan. Baylor'ın babasıyla çok iyi bir ilişkisi olduğu belli, bunu kıskanıyorum. Kızlar babaları gibi erkeklere aşık olur derler ya. Yoksa erkekler anneleri gibi kızlara mı aşık olur? İkisi de bizim için geçerli. Bay anneme çok benziyor. Ben de babası gibiyim, tıpkı onun gibi, onun için her şeyi yaparım.

Antrenmandan eve dönerken çocuklarla birlikte koşarken konuşmak istediğim birini görüyorum. Chris'in bir ağacın yanında durduğu Çan Kulesi'ne doğru yürürken oda arkadaşlarıma bensiz devam etmelerini söylüyorum. Bana bakışından anladığım kadarıyla burada olması tesadüfi bir karşılaşma değil.

Ben yaklaşırken, birbirimize değer biçerek bakıyoruz. Benden hoşlanmıyor. Bu benim için yeni bir şey değil. Acaba Baylor'u ondan çaldığımı düşündüğü için mi, yoksa ünümü iyi bildiği ve arkadaşını incitmemi istemediği için mi?

"Gavin," diye selamlıyor beni.

Asswipe. "Chris," diye onaylıyorum.

"Baylor'un tatil boyunca burada kalmaya karar verdiğini duydum," diyor. "Sanırım bunun seninle bir ilgisi var."

"Sanırım öyle," diye itiraf ediyorum. "Bununla ilgili bir sorunuz var mı?"

Rahatsız bir şekilde yer değiştiriyor, bu yüzden ağzından hangi kelimeler çıkarsa çıksın, bildiğinden eminim.

"Ona zarar vermedikçe olmaz," diyor tehditkâr bir tonla. Kaslı olduğu belli olsa da Chris iri bir adam değil. Ama şu anda bana bakışına bakılırsa, bana bir yumruk atacağından hiç şüphem yok. onun üzerinden aşağı.

"Öyle bir planım yok,"

diyorum. "Kimse plan yapmaz,"

diye takılıyor.

"Neden Baylor için endişelenmeme izin vermiyorsun? Sen kendi kız arkadaşın için endişelen," diyorum.

Neden bahsettiğimi anlamamış gibi kaşları çatılıyor. "Biriyle görüştüğünü duydum." diye açıklıyorum.

"Ben mi?" diye sorar, inanamayarak. "Hayır. Çıkmıyorum. Ama çıksaydım bile Baylor için endişelenirdim. O benim arkadaşım. Her zaman benim arkadaşım olacak. Tıpkı Karen'ın her zaman senin arkadaşın olacağı gibi."

Ahhh. İşte burada. Baylor'un onunla onun hakkında konuşup konuşmadığını merak etmiştim. "Ne olmuş?" Kollarımı vücudumda kavuşturarak soruyorum. "Yok bir şey," diyor. "Sadece tatil boyunca Baylor'la takılacaksın ve bir ay sonra da Karen altı haftalığına."

Bunu söyleme şekli bana Karen'la Brezilya'ya gitmemin Baylor'u sandığından çok daha fazla etkilediğini düşündürüyor. Bu konuyu hiç açmıyor. Ben sadece onun için sorun olmadığını düşündüm. Hiçbir şekilde kıskançlık göstermedi, bu da beni üzüyor.

"Karen'la birlikte yaşamıyorum," diye açıklıyorum. "Aslında orada ayrı evlerde kalıyoruz. Bu seni ilgilendirmez. Bunun Baylor'un Maple Creek'e dönüp her gün restoranda seninle çalışmasından ne farkı var? Sizin eskiden çıktığınızı ve Karen'la benim sadece arkadaş olduğumuzu düşünürsek, sarkacın diğer tarafa doğru sallandığını söyleyebilirim, değil mi?"

Haklı olduğum bir nokta var ve o da bunu biliyor.

"Dinle," diyorum, "belli ki konuşuyorsunuz, ama sana ne kadarını anlattığını tam olarak bilmiyorum. O yüzden açık konuşayım. Onu seviyorum."

Chris sanki onu göğsünden itmişim gibi bir adım geri çekildi. Bu ve yüzündeki katıksız yenilgi ifadesi arasında, az önce onu da sevdiğini itiraf ettiğini söyleyebilirim.

Sikeyim.

Bu sabah yüzümde aptal bir sırıtışla uyandım. Aynı bok yiyen
sırıtmak o var toplandı garip bakışlar
itibaren benim

Bütün hafta oda arkadaşı. Bugün Baylor'daki haftamın başladığı gün.

Bırakın herkes Key West ve Cozumel gibi yerlere gitsin. Benim geçireceğim haftayı geçirmelerine imkan yok. Lanet olası cennette olacak olan benim.

Dean, Tim ve Jonesy'ye veda ettikten sonra temizliğe başlıyorum. Baylor'la vaftiz etmeyi planladığım alt kattaki her yüzeyden erkeklerin belirgin kokusunu temizlemek için elimden geleni yapıyorum. Kanepede, La-Z-Boy koltuğunda, mutfak tezgahında ona gömüldüğümde benden başka hiçbir şey koklamamasını istiyorum. Evi temizlemenin ereksiyon yaratabileceğini kim bilebilirdi?

Bu hafta onunla yapabileceğim eğlenceli ve heyecan verici şeyler bulmaya çalıştım. Ama bencilce, tek yapmak istediğim onu evimde saklı tutmak.

Bir mesaj tam da bu düşüncüyü kesintiye uğratır.

Baylor: Hızlı bir soru. Eşyalarımı topluyorum ve ne kadar kıyafete ihtiyacım olacağını bilmem gerekiyor ;-)

Göz kırpan surat bana aynı fikirde olabileceğimizi söylüyor.

Ben: Ne kadar az olursa o kadar iyi.

Baylor: Çok fazla kıyafete ihtiyacım yoksa yeni iç çamaşırlarımı evde mi bırakmalıyım?

Anında sertleşti.

Ben: 30 dakika içinde orada olacağım. Getir

onu. Baylor: Haha - görüşürüz o zaman.

Sonraki yirmi dakikayı hızlı temizlik yaparak geçirdim. Ve belki ılık alarak.

Kapı zili alar. Baylor ıplak bedenini kanepeden aldığı battaniyeye sarar ve yakındaki masadan çantasını alır.

"Kapıyı bu şekilde açmana izin verdiğimi düşünmediğini biliyorum, sevgilim," diyorum.

Hemen battaniyeyi bırakıyor ve gömleğimi yerden alıp başının üzerine geçiriyor. Cüzdanından biraz para almak için eğildi ve bana çıplak kışını göstererek son zamanlarda kullandığım aletimi bir kez daha hayata geçirdi.

Siktir, bu çok seksi.

Boxer külotumu giyip onu yakaladığımda kapıya doğru yürüyor, onu belinden tutup kanepeye geri çekiyorum. Battaniyeyi yerden alıp ortama sarıyorum.

"Sadece pizzacı ocuk," diyor, battaniyeyi bedenimden sıyrırken bana surat asıyor.

Tamam, bu oyunu iki kişi oynayabilir. "Seksen yaşında olması umurumda değil. Başka kimse seni böyle göremez." Elinden yirmiliği aldıktan sonra sadece iç amaşırlarımla uzaklaşıyorum, daha sonra gizlice ona borcumu ödeyeceğimi biliyorum. Her zaman yaparım. Ya bunu yaptığının farkında ya da parasını çok kötü takip ediyor. Zeki biri, bu yüzden bahse girerim benden haberdardır ama sadece savaşlarını seçmeyi tercih ediyordu.

Kapıyı açıyorum ve yirmili yaşlardaki adam neredeyse pizzamızı düşürüyor. Gözleri iç amaşıırıma dolan yarı popomda gezinirken çenesi düşüyor.

"Yüce İsa, bahşış için teşekkürler," diyor, ben ona para uzatmadan önce. Yüksek ve müstehcen sesi, Baylor'a muhtemelen ikinci kez bakmayacağı konusunda beni uyarıyor.

Kahkahasını bastırmak için eliyle ağzını kapatarak kanepenin arkasından bakan Baylor'a dönüp bakarken sırtıyorum.

"Üstü kalsın," diyorum ve yirmiliği uzatıyorum. Ben kapıyı kapatırken dönüp gitmek için hiçbir çaba göstermiyor. Sadece kapı tamamen kapanmadan önce bana son bir kez bakmak için başını yana eğiyor.

Pizzayı sehpaye doğru götürürken Baylor'un kıkırdamaları oturma odamı dolduruyor. Sonra gözlerini deviriyor. "Erkeklerin ve kadınların ağzının suyu akıyor Gavin. Şanslı değil misin?"

"Sevgilim, üzerimde salyalarının akmasını istediğim tek bir kişi var." Kutuyu yere bırakıp yanına oturdum. "Senin için de aynısının geçerli olduğunu bilmiyor musun?"

"Aynı olan ne?"

"Erkeklerin ağzının suyu akıyor," diyorum. "Güzel yüzüne bakmadan edemiyorlar."

"Huh uh," diyor gül rengi yanaklarıyla.

"Baylor, ne kadar muhteşem olduğunun farkında bile değilsin, değil mi?"

Yorumuma gülüyor ve "Sanırım o zaman harika çocuklarımız olurdu, değil mi?" diyor.

Sözleri karşısında vücudum içgüdüsel olarak sertleşiyor. *Çocuklar*. Bir gün onları istediğimi hep bilmeme rağmen, düşüncesi bile ödümü koparıyor. Ama aynı zamanda, küçük kollarını çektiğimizde Baylor ve benim aramda bacaklarını yukarı doğru sallayan ve gülen küçük, sevimli kahverengi saçlı bir kızın hayalini görebiliyorum.

"Aman Tanrım. Ben ... demek istemedim." Baylor kucağıma otururken kelimelerinde tökezliyor. "Lütfen az önce söylediklerimi unut," diye yalvarıyor, gömleğimin eteğinden tutup yukarı çekiyor ve başının üzerinden geçirerek altındaki çıplak etini ortaya çıkarıyor.

İç çektim. Tabii ki iç çekiyorum, üzerimde çıplak bir Baylor oturuyor. Bana pişmanlıkla bakıyor ve ne düşündüğümü yanlış anladığını fark ediyorum. Açıklamak için ağzımı açtığımda sikimi tuttu.

Sonra açıklarım.

Her hareketinde göğüslerinin zıplamasını izlerken elini aşağı yukarı hareket ettiriyor. Sanırım gezegendeki en şanslı orospu çocuğu ben olmalıyım.

Son birkaç gündür hem kendi vücudu hem de benim vücudum konusunda çok daha rahat. Loş odada etrafıma bakıyorum ve tam burada ona oral seks yaparsam onu utandırıp utandırmayacağımı merak ediyorum. Bu haftalardır yapmak istediğim bir şeydi. Dilimin altında kıvrınmasıyla ilgili birkaç fantezim vardı. Ama tereddüt ettim çünkü bana bunu yapmaya hiç ilgi göstermedi. Bazı kızlar kafa vermeyi sevmez ve Baylor sevmiyorsa, benim için sorun yok, ama onu tatmadan bir gün daha geçirebileceğimi sanmıyorum.

Onu aniden kaldırıp pozisyonlarımızı tersine çevirdiğimde ciyaklıyor. Önünde yere diz çöküp bacaklarını açtım. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Vücudum onun için yanıyor. Onu öpmek için eğildim, bunu yaparken aletimi bacaklarının arasına sürttüm, kendimi onun arzusuyla kapladım.

Öpücüklerimi boynundan aşağı ve göğsüne doğru ilerletiyorum, ellerini saçlarımda gezdirirken erotik inilti çıkarıyor. Dilim karnına doğru bir çizgi çizmek için dışarı fırlıyor. Yumuşak buklelerine ulaşım niyetimi belli ettiğimde, şaşkın yüzünü görmek için başımı kaldırıyorum. Kollarımı bacaklarının altına koyup vücudunu kanepenin kenarına çekerken onu izliyorum. Uyluklarının iç kısmını öpüp tepesine doğru ilerlediğimde, şaşkınlığı arzuya dönüşüyor ve başı yastığa yaslanırken gözleri büyüyor ve kısmen kapanıyor.

Bu benim yeşil ışığım, bu yüzden yavaşça, dikkatlice kıvrımlarını açıyorum ve dilimi sert sinir demetinin üzerine koyuyorum. Vücudu istemsizce sarsılıyor. Nefes nefese kalıyor, parmaklarını omuzlarıma geçiriyor. Ona karşı gülümsüyorum, ilk kez onun tadına bakıyorum.

Dilimi içine gömüyorum ve nefis ağzından çıkan zevkli inlemelerden zevk alıyorum. Dilimi iki parmağımla değiştirip zonklayan klitorisini emmeye devam ettiğimde, bir ayağını arkamdaki sehpayı dayıyor ve

kanepeye. Kalçalarının sıkılaştığını hissedebiliyorum. Yakın olduğunu biliyorum, bu yüzden dilimle saldırıya devam ediyorum. Başımı tutup adım haykırırken beni kendine çekene kadar onu yalıyorum, emiyorum ve yalıyorum, sıkı duvarları ondan son titremeyi çıkarmaya çalışan parmaklarıma karşı titreşirken altımda kalçalarını sallıyor.

Vay anasını, bu çok ateşliydi. Onu altımda parçalanırken izlemek için yaşıyorum. Onun için yaşıyorum. Lanet olası kalbim onun için atıyor. Zihnim onun düşünceleriyle dolup taşıyor. Benim sahibim o. Kalbim, ruhum, içimden çıkan her nefes onun.

"Vay canına," diyor, yüzünde bir sıcaklık beliriyor. "Çok şey kaçırmışım." Kıkırdıyor.

"Artık değil," diyorum ona. "Ben buralarda olduğum sürece olmaz."

"O zaman hiçbir yere gitmeyi düşünme McBride," diyerek beni güldürüyor.

"Hiç şansın yok," diyorum.

Onu öpmek için eğildim ve o kendi sularının tadıyla inledi. Neden yaptığı her şey bu kadar ateşli?

Sessiz sorunun cevabını onaylarcasına öpüşmemizi kesiyor ve beni kendine yakın tutarak içime doğru nefes alıyor: "Bunu sana yapmak istiyorum."

Oh, evet!

"Zorunda değilsin," diyorum, aklım ağzıma çenemi kapatmamı söylemeden hemen önce.

"İstiyorum, Gavin," diye fısıldıyor. "İzin verecek misin?"

En aptalca. Soru. Şimdiye kadarki.

"İstediğin her şeyi yapmana izin vereceğim, sevgilim."

Sevdiğim tek kızın sikimi ağzına almasını izlerken, dudaklarının üzerimdeki hissinin tadını çıkarabilmek için on saniyeden fazla dayanabilmem için dua ediyorum.

Beni nasıl boşalttıysa öyle boşaltıyor. Talimata gerek yok. Ben cennetteyim ve Baylor bir melek; ama ağzı beni şeytan tarafından ele geçirilmiş bir kadın gibi yutuyor. Taşaklarımı avuçlamak için altıma uzanıyor, taşaklarımla birlikte sıkılaştığını hissediyorum.

geri kalanımı. Onu uyarıyorum, "Şimdi dursan iyi olur yoksa ağzına boşalacağım."

Sözlerim onu daha çok çalışmaya itiyor. Dili başımın üzerinde dönerken, eli şaftımı pompalıyor, nabzım atarken ve ağzına patlarken sertleşmeme neden oluyor. Benden her son damlayı sağarken, diğer karışık yüceltmelerle birlikte onun adını haykırıyorum.

Elinin tersiyle ağzını siliyor. "Tadı gerçekten de düşündüğüm kadar kötü değilmiş."

Vücudumun geri kalanı kanepede sıcak bir jöle havuzu olarak kalırken ona gülüyorum. "Bunu yapmana gerek yoktu," diyorum. "Yutmanı beklemiyordum."

"İstedim," diyor. "Senin her parçanı sevmek istiyorum, Gavin."

Yanımdaki koltukta yerini alırken ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Sen gerçek misin Bay?" Ona soruyorum, sonunda uzuvlarımın kontrolünü tekrar kazanıyorum ve yumuşak yanağını okşamak için elimi kaldırıyorum.

Gülümsüyor. "Ben de kendime her gün seninle ilgili aynı soruyu soruyorum, Gavin Maddox McBride."

Çarşamba geldi ve biz hala evden çıkmadık.

Cumartesi günü Baylor'u aldığımda, fazla dışarı çıkmak zorunda kalmamak için yiyecek stoklamak üzere doğruca markete gittik. Marketin koridorlarında Baylor'la birlikte el arabasını iterek yürümek çok evcildi. Daha önce bir kızla yaptığım her şeyden çok farklıydı. Şaşırtıcı derecede harikaydı.

Baylor her gece yemeğimiz bitene kadar bize yemek pişirdi. Neden şaşırdığımı bilmiyorum; ailesinin bir restoranı var. Ve eğer onu zaten sevmemiş olsaydım, yemekleri kesinlikle anlaşılmayı mühürlerdi.

Bugün, kamyonetimle daha fazla alışveriş yapmak için dışarı çıktığımızda, caddenin aşağısında bir Dave & Buster's görüyor. Kaşlarını kaldırdı ve "Skeet topu oynamak ister misin?" diye sordu.

Önümüzdeki birkaç saati kimin en çok bileti kazanıp en çok ıvır zıvrı alabileceğini görmek için kıyasıya bir rekabet içinde geçiriyoruz. Biletlerimizi birkaç D&B bira kupasıyla değiştirdiğimizde, adam bize bilet gişesinin yanındaki büyük boy sakız makinesinde ücretsiz bir tur atabileceğimizi söylüyor.

Baylor bana meydan okuyor ve ben de kolu birkaç kez çeviriyorum, sonra da içinde ödül olan şu plastik yumurtalardan birini gönderiyorum.

"Ne aldın?" diye soruyor.

Açtığımda gördüğüm en gösterişsiz yüzük ortaya çıktı. Gümüş renkli plastik bant, ayarlanabilir çatallar nedeniyle tam bir daire bile oluşturmuyor. 'Taş' büyük pembe bir kare. Uzaklaşırken ona uzattım. Gülüyor ve bana sağ elini uzatıyor. "Vay canına, adamım nasıl büyük yapılacağını iyi biliyor. Ben çok şanslı bir kızım."

Elini şakacı bir şekilde uzaklaştırıp diğerine uzanıyorum. Ucuz plastik parçasını sol yüzük parmağına geçiriyorum ve ayarlanabilir çatallarla sıkıyorum. Tüm bu süre boyunca Bay'in yüz ifadesini görebiliyorum.

Çenesinin düşme şekli tamamen komikti.

Eğilip dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Bir gün sevgilim," diye söz veriyorum. Bu iki kelimedenden daha fazla bir şey ifade ettiğimden emin değilim.

Yüzü aydınlanıyor ve giydiği mavi kazağı yansıtan güzel gözleri yaşlarla parlıyor. "Beni eve götür, Gavin."

Evime evim demesini seviyorum. Pazara hiç çıkmıyoruz.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Limuzin şoförü Karen'ı arkaya almak için kapıyı açar. Karen ciyaklıyor ve "Gavin, bu çok eğlenceli oldu." diyor. Sürünerek içeri giriyor, kısa eteğinin altından gözüme çarpan sıcak pembe külotunu saklamak için hiçbir çaba göstermiyor.

Ancak bana tek yaptığı Baylor'u özletmek oldu. Bu gece benimle birlikte olması gerekiyordu, bir hafta önce bahar tatilinin son gecesinde ona sürpriz yaptığım paket anlaşılmayı kullanacaktı. Limuzinle yolculuk, birinci sınıf bir restoranda akşam yemeği ve üstüne üstlük konser biletlerini de içeriyordu. Ama son dakikada Bay iptal etmek zorunda kaldı. Görünüşe göre birlikte geçirdiğimiz onca zaman sayesinde notları düşmüş. Gazetecilik profesörü ona A'sını geri almasını garantileyecek ekstra bir kredi önerdi, ancak bu gece gerçekleşecek bir etkinliğe katılması gerekiyordu - konserle aynı gece.

İptal ettiği için kendini çok suçlu hissediyordu ve ben de onun notlarının düşmesine neden olduğum için kendimi suçlu hissediyordum, bu yüzden elbette anlayışlı olmaktan başka çarem yoktu. Bana onsuz gitmemi ve arkadaşlarımdan birini götürmemi söyledi.

Karen son dakikada yerimi doldurmaya fazlasıyla istekliydi. Eğlenceli bir gecenin ardından limuzin bizi eve götürürken, onunla ne kadar harika vakit geçirdiğimi fark ettim. Tıpkı çocukken yaptığımız gibi konuştuk, anılarımızı tazeledik ve şakalaştık. Gösterişli kız öğrenci yurdu kızı görüntüsünün altında bir yerlerde sıcak, sevecen bir insan olduğunu biliyordum. Sanırım bunun ortaya çıkması için onu arkadaşlarından uzaklaştırmak gerekti.

"Aman Tanrım, grup çok iyiydi," diye övünüyor. "Hiç bu kadar harika bir canlı gösteri görmemiştim."

"Oldukça havalıydılar," diye katılıyorum. "Biletleri hâlâ kullanabildiğime sevindim. Benimle geldiğin için teşekkürler."

"Senin için burada olduğumu biliyorsun, Gav," diyor. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa, buradayım."

Eğiliyorum ve başının yan tarafına, tam saçlarının arasına bir öpücük konduruyorum. "Ben de," diyorum. "Son zamanlarda pek müsait olmadığımı biliyorum ama bana ihtiyacın olursa buradayım."

Işıl ışıl gülümsüyor. Karen, Baylor'la olan ilişkim konusunda daha iyiydi. Birlikte takıldığımız falan yok. Aslında TriDelt partisinin olduğu gecedan beri birbirlerini gördüklerinden bile emin değilim. Ama Karen artık ona laf atmıyor ve bunu takdir ediyorum.

"Oh, hey," diyorum, "sana söylemek istedim, birkaç hafta önce Chris'le konuştum. Kimseyle çıkmadığını söyledi. O yüzden arkadaşına söyle peşinden gitsin."

Sanırım yüzünde bir gülümseme belirtisi görüyorum. Başını sallıyor. "Huh uh," diyor. "Çok güvenilir bir istihbarat aldım, bu işi kabul etmiş ve ayrılmak istemiyor. Evden Jaylen onun Yurttaşlık Bilgisi dersine giriyor. Onunla birkaç kez konuştu ve bu konuda oldukça kararlıydı."

"Hmmm," diyorum. "Birileri gerçekleri doğru anlamıyor."

Karen omuz silkiyor ve ikram edilen şampanyasından bir yudum daha alıyor. Sessizce pencereden dışarı bakıyorum ve Chris'in kime yalan söylediğini merak ediyorum, bana mı yoksa Karen'ın arkadaşına mı? Ve sonra nedenini merak ediyorum.

Baylor sabah koşusu için köşeyi döndüğünde kalbim duracak gibi oluyor. Onu her gördüğümde hala nefesimi kesiyor. Ne yaptığı ya da nasıl görüldüğü önemli değil, ciğerlerim

her seferinde sönüyor. Sonra bana yaklaştığında sanki bana hayat üflüyormuş gibi vücuduma yeniden hava giriyor. Bir bakıma öyle. Daha önce hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Okulu bitirmek için sabırsızlanıyorum. Önümüzdeki birkaç yılın uçup gitmesini istiyorum. Mezun olduktan hemen sonra evlenmeye karar verdim. Sonsuza kadar benimle olmasını istiyorum. Benimle olmasına *ihtiyacım* var. Bu konuda bir seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum. Buna ilk buluşmamızda karar vermiş olabilirim. Hatta futbol maçından sonra kafeye gittiğimiz gece bile karar vermiş olabilirim.

Yüzünü parçalayan bir gülümsemeyle koşarak yanıma geldi. Karanlık bir odayı aydınlayabilecek bir gülümseme. Sağ yanağındaki gamzeye ve burnundaki kırışıklığa kadar tüm yüzü gülümsemeye dahil oluyor. Bugün kahverengi olan ve giydiği çikolata renkli atleti yansıtan gözleri adeta parlıyor ve beni görünce bu şekilde tepki verdiğini bilmek kendimi Kral-Kong gibi hissetmeme neden oluyor.

Bacaklarım istemsizce vücudumu onunkine yaklaştırıyor, sanki onun ateşinin pervanesiymişim gibi. O da tam olarak öyle. Beni cayır cayır yakabilecek büyük bir alev. Üzerimde sahip olduğu güç hakkında en ufak bir fikri var mı merak ediyorum.

Birbirimize çarpıyoruz, gözlerimiz birbirimizi yutuyor ve dudaklarımız sanki dünkü Film Çalışmaları dersinden beri değil de aylardır göz göze gelmemişiz gibi buluşuyor.

Aletim sertleşmeye başladı. Kâğıt kadar ince bir spor şortu giydiğim düşünülürse, bu içinde olmak istediğim bir durum değil. Öpüşmeyi kesmek için kendimi zorluyorum. Jonesy'nin dün gece yediği Hint yemeği yüzünden bu sabah evi ne kadar kötü kokuttuğunu düşünmeye çalışıyorum.

Evet, işe yaradı.

"Beni özledin mi McBride?" diye soruyor. "Hayır," diyorum.

"Yalancı," diyor.

"Evet," diye

cevap

veriyorum.

Hep aynı şey. Bu biziz. Baylor ve Gavin. Oda arkadaşlarımla benim korkak bir sırt kedi olduğumu düşünmeleri umurumda değil. Nasıl birlikte olduğumuza, aramızda nasıl bir bağ olduğuna dair en ufak bir fikri olan varsa bile, ancak anlamaya *başlayabilir*. Kahretsin, ben bile tam olarak anladığımdan emin değilim. Tek bildiğim bu her neyse daha fazlasını istediğim. Ben bir bağımlıyım ve Baylor da benim uyuşturucum.

Anlamlı bir konuşma yapmadan önce üç milimizi bitiriyoruz.

"Ekstra kredi projen nasıl sonuçlandı?" Soğuma hızımızı yavaşlattığımızda soruyorum.

Bana gülümsüyor. "Fena değildi. Daha önce hiç siyasi bir tartışmaya katılmamıştım ve şimdi katıldığımı göre, dürüstçe söyleyebilirim ki muhtemelen bir daha asla katılmayacağım. Ancak çok şey öğrendim ve hatta adaylardan biriyle röportaj bile yaptım. Yazıyı yazmak için sabahın ikisine kadar ayaktaydım ama iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum. Eğer A'mı geri alırsam her şeye değecek." Koşmayı bırakıyor ve yatakhanesinin yanındaki çimlerin üzerinde yürüyor. İç geçiriyor ve burnunda suçlu bir kıvrıklıkla bana bakıyor. "Planladığın özel geceyi mahvettiğim için çok üzgünüm."

Ona başımı salladım. "Baylor, notların şehirde bir gece geçirmekten daha önemli."

"Biliyorum. Ama planladığın şey gerçekten çok romantikti ve ben sadece ... şey, gerçekten çok üzgünüm," diyor tekrar. "Umarım yine de eğlenmişsindir. Sonunda kimi aldın?"

"Karen benimle geldi," diyorum. "Grup iyiydi ama yemek Joe'nunkinin yanında hiç kalır." En sevdiğimiz hamburgercinin Karen'la gittiğimiz 5 yıldızlı restorandan daha iyi olduğunu söylemenin suçluluk duygusunu biraz olsun hafifleteceğini umuyorum.

Baylor yürümeyi bıraktı ve daha önce hiç görmediğim bir şekilde bana baktı. Bana sert bir bakış atarken yanağının içini çiğniyor, sonra da ofluyor.

Büyük ihtimalle kıskanç Baylor'u ilk kez gördüğümü fark ediyorum. İçimden yükselen kahkahayı zar zor tutabiliyorum.

bağırsak. İçimden fırlamadan hemen önce elleri yumruk oluyor ve ısırıyor, "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Oh, kahretsin! Bu kıskanç Baylor değil. Bok gibi kızgın Baylor.

Bir daire çizerek yürüyor, binanın önündeki bankın yanındaki küçük çalıların etrafında volta atıyor. "Onunla romantik randevunuzda eğlendiniz mi?" diye soruyor.

Ne yapacağımı şaşırdım. Kızgın Baylor'la nasıl başa çıkacağımı henüz bilmiyorum. Bir yanımda gülmek istiyor. Bir yanımda kuyruğumu bacaklarımdan arasına kıştırıp merhamet dilenmek istiyor. Bir yanımda onu yere atıp becermek istiyor. "Bana kızgın mısın?" diye soruyorum.

Geriye dönüp baktığımda bunun aptalca bir soru olduğunu fark ettim.

"Evet, Kaptan, sana kızgınım!" diye bağırarak yanımdan geçen birkaç öğrencinin dikkatini üzerimize çekti.

Öğrencilere omuz silkiyorum ve sonra Baylor'a dönüyorum, sert bir dil kullandığı için hayrete düşüyorum. Sakince, "İptal eden sendin, Baylor. Bana arkadaşlarımdan birini götürmemi söyledin."

"Bir *arkadaş*, Gavin," diyor. "Başka bir kız değil. Bu kadar kesin konuşmam gerektiğini düşünmemiştim. Yani, romantik randevumuza başka bir kıızı götürecektir kadar zalim olacağını hiç düşünmemiştim."

"O başka bir kız değil," diyorum. Sonra gözlerimi deviriyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. O sadece bir arkadaş."

"Pantolonuna girmek isteyen bir arkadaş," diyor yüksek sesle ve yanımdan geçen bir adam gülüyor.

"Sen kendi işine bak," diye bağıriyorum o koşarak uzaklaşırken. O anda kendimin de oldukça sinirli olduğumu fark ediyorum. Neden Karen konusunda bana güvenmiyordu ki? Onunla düzenli olarak görüştüğümü biliyor, neden birdenbire onunla takıldığım için bana kızdı? Belki de arkadaşlarım haklıdır. Beni taşaklarımdan yakaladı. Kimse beni taşaklarımdan yakalayamaz, sevdiğim kız bile.

"Gerçekten oraya gitmek istiyor musun?" Ben soruyorum. "Peki ya sen ve Chris? Birlikte vakit geçirdiğinizi biliyorum ve Tanrı aşkına o senin *eski sevgilin*. Ağzını ağzına dayadı. Lanet olası ellerini vücudunda gezdirdi!"

"Beni onun seni istediği gibi istemiyor, Gavin," diyor. "Artık istemiyor."

"Sikerim öyle şeyi," diyorum, bankın etrafında volta atarken. "Hadi ama Bay. Sana karşı ne hissettiği o kadar açık ki. Bunu nasıl göremezsın?"

Başını bana doğru sallıyor. "Yanılıyorsun. O beni sadece bir arkadaş olarak görüyor."

"Her neyse," diye homurdandım. "Ama bana öyle geliyor ki sen tencere dibin kara, seninki benden kara, hayatım."

"Siktir git, Gavin," diye bağılıyor, uzaklaşmak için dönerken. "Ve bana sevgilim deme!"

Kolunu tuttum. Tuttuğum yerden çekip çıkarmaya çalışıyor ama ben sıkıca tutuyorum. "Neden ona bizden bahsetmedin?"

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyor öfkeyle. "Onunla her birlikte olduğumda senin hakkında konuşuyorum."

"Doğru," diyorum. "Bu yüzden birkaç hafta önce onu gördüğümde ve sana aşık olduğumu söylediğimde, bir hayalet gibi bembeyaz kesildi."

"Bunu ona sen mi söyledin?" Dehşete düşmüş görünüyor.

"Evet, bunu ona söyledim," diyorum, onu hâlâ avucumun içinde tutarak. "Asıl soru şu: Neden *söylemedin*?"

"Gavin, bırak beni," diyor. "Bunu bana çeviriyorsun. Bunu neden yapıyorsun? Bana söylemediğin bir şey mi var? Dün gece bir şey mi oldu?"

Beni yakmış gibi kolunu bırakıyorum. Burada durup sorumu geçiştirirken beni bir bokla suçlamasına o kadar sinirleniyorum ki.

Kendimi durduramadan, "Ne duymak istiyorsun? Onu öptüğümü mü? Dilimi boğazına sokarken ona dokunduğumu mu? Bu bizi ödeştirir miydi - ikimizin de seviştiğimiz arkadaşlarımız olması?"

Kahretsin! Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan, onları söylediğime pişman oluyorum. Beni bu kadar kızdırdığına ve bu kavgayı sürdürdüğüme inanamıyorum.

"Cehenneme kadar yolun var, Gavin," diye bağıyor ve yatakhanesinin merdivenlerini koşarak çıkıyor. Arkasını dönüyor ama gözlerimin içine bakmıyor. "Beni takip etme. Sadece git."

"Sorun değil," diyorum ve sırf onu kızdırmak için "sevgilim," diye ekliyorum.

İşe yaradı. Arkasını döndü ve binanın içinde kaybolmadan önce bana orta parmağını çevirdi.

"Dostum, bu çok sert," diye duyuyorum yanımdan geçen bir adamdan. Onu tersliyorum ve uzaklaşırken bana gülmesini dinliyorum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Karen'ı öptüğüm düşüncesini aklına sokmakla bile ne kadar aşağılık biri olduğumu anlamam yaklaşık on saniye sürdü. Karen'ı randevumuza götürdüğüm için kendini güvensiz hissediyordu. Durum tersine dönseydi ve o da aynı randevuya Chris'i götürseydi durum farklı mı olurdu? Biliyorum, çok öfkelenirdim.

Hay sikeyim. Her şeyi berbat ettim. Karen'ı almanın sonuçlarını düşünmedim bile. Bay iptal ettiğinde, o konseri izlemeyi çok isteyeceğini bildiğim tek kişiyi düşündüm.

Baylor bana kızmakta sonuna kadar haklıydı ve ben bunun ilk kavgamıza dönüşmesine izin verdim. Yapmam gereken şey onu kollarıma almak ve birlikte olmak istediğim tek kişinin o olduğuna dair ona güvence vermektir. Birlikte olmak isteyeceğim tek kişi o.

Bu işler nasıl yürüyor bilmiyorum. Az önce ayrıldık mı? Çiçek mi göndermem gerekiyor? Bana gitmemi söylediği halde gidip kapısını mı çalmalıyım? Ona zaman mı vermeliyim, vereceksem ne kadar?

Evime dönmek için iki mil koşarken, kendimi bu karmaşadan kurtarmak için ne yapabileceğimi anlamaya çalışıyorum.

Baylor'un gazetecilik derslerinden birini verdiği Carroll Hall'un dışındaki bankta oturuyorum. Elimde bir demet mor çiçek tutuyorum.

çiçekçinin attığı diğer şeylerle birlikte, futbol antrenmanını ilk kez nasıl ettiğimi düşündüm. Asla.

Kızlar gülümseyerek geçer. Erkekler gözlerini deviriyor. Acaba romantik bir saçmalık yaptığımı mı düşünüyorlar, yoksa birkaç saat önce yaptığım gibi asil bir hıyar olduktan sonra kız arkadaşıma geri döndüğümü mü hissediyorlar?

Baylor binadan çıkıp gözlerini bana diktiğinde, yüzünde bir rahatlama dalgası oluşurken gözlerinin yumuşadığını gördüğümü sanıyorum. Gözleri çiçekleri bulduğunda nefesi kesiliyor ama neredeyse anında tavrı değişiyor, yanındaki kızlara bir şeyler söylerken sert bir bakışa dönüşüyor. Hepsi başını sallıyor, bana bakıyor ve sonra uzaklaşıyorlar.

Ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim. Temas kurmamı engellemek için elini uzatıyor. "Bu doğru değil, değil mi? Sadece sinirliydin ve istemediğin şeyler söyledin, değil mi?"

Gözlerindeki acıyı görebiliyorum ve onu oraya koyduğum için kendimi tekmelemek istiyorum. Muhtemelen son birkaç saatini Karen'la takılıp takılmadığımı merak ederek geçirdi ve ona söylediklerimden sonra haklı olarak öyle oldu. Onun yerinde olsaydım, başka bir erkeğin ona dokunduğu düşüncesiyle çıldırırdım.

"Hayır Bay, bu doğru değil," diye onu temin ediyorum. "Çıkmaya başladığımızdan beri başka bir kadını düşünmedim bile, bırakın dokunmayı."

Tüm vücudu gözle görülür şekilde rahatlıyor ve ona bir adım daha yaklaşıyorum. Yakınlığıma verdiği tepkiyi ölçüyorum ve o da bunu sorun etmiyor gibi görünüyor. "Sensin . . . sadece sensin . Sadece sen olacaksın, sevgilim." Koluna dokunmak için uzandım. Elimi onunkine doğru uzattım ve mahremiyet için onu arkamdan binanın yan tarafına çektim. "Çok özür dilerim. Hiç hakkım yokken sinirlendim. Ama *sen yaptın*. Düşündükten sonra yaptığının yanlış olduğunu anladım ve söz veriyorum seni bir daha asla böyle incitmeyeceğim."

Eğilip gözünden kaçan ve yanağından aşağı yuvarlanan yaşı siliyorum. "Seni seviyorum Baylor. Seni o kadar çok seviyorum ki."

Kollarını bana dolayarak çiçekleri aramızda eziyor. Kulağıma, "Bu sözünü tutacağım, McBride. Lütfen kalbimi kırma."

Onun bu sözleri söylediğini duymak beni neredeyse yıkıyor. Boğazımın düğümlendiğini ve gözyaşlarımın gözlerimi diken diken etmekle tehdit ettiğini hissetmek beni biraz şaşırtıyor. Hüzünlü bir aşk köpeğine dönüşmeden önce gözlerimi kırıştıyorum. Boğazımı temizliyorum ve fısıldıyorum, "Hayatın üzerine bahse girebilirsin."

Geri çekiliyor ve çiçekleri tuttuğumu yeni fark etmiş gibi onlara bakıyor. "Mor orkideler," diyor. "Nereden biliyorsun?"

Kucaklaşmamızda ezdiğimiz çiçek demetini düzeltmeye çalışıyorum. "Aileni aradım ve babanla konuştum. Ona her şeyi berbat ettiğimi söyledim. O kelimelerle değil ama senden af dilemem gerektiğini söyledim ve ona en sevdiğin çiçeğin ne olduğunu sordum." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bunu bilmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Özür dilerim."

"Babamı mı aradın?" Kocaman gözlerle bana bakıyor.

Başımı salladım. "Evet."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ve o sana *Bunlar mı?* Özellikle mor orkide mi dedi?" "Evet, neden, bu uygun değil mi?" Ben soruyorum.

Gülümsüyor, bana mükemmel dişlerini ve o sevimli gamzesini gösteriyor. Sanırım o zaman sorun yok.

"Aslında on beş dakika konuştuk. Telefonu kapatmadan önce, hatalı olduğumu kabul ettiğim ve onu aradığım için benimle gurur duyduğunu söyledi." Başımı sallıyorum, hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum. "Bunu hayal edebiliyor musun?"

Babasının hatalarımı kabul edip sonra da gurur duyduğunu söylemesini aklım almıyordu. Hayatımda ilk kez koçlarım dışında bir erkek bana bu sözleri söylemişti. Telefonu kapattıktan sonra oturdum ve saatlerce ona baktım. Bu adam, eğer yeterince şanslıysam, bir gün benim kayınpederim olacak ve ben onu şimdiden kendi babamdan daha çok seviyorum.

"Tabii ki yapabilirim, Gavin," diyor. "Sana daha önce de söyledim, o sadece büyük bir oyuncak ayı."

"Evet... Seni bir daha incitirsem taşaklarımı tepsiye koyacak büyük bir oyuncak ayı."

Gülüyor. "Öyle demedi."

"O kadar çok kelimeyle değil ama anlamını çok iyi ifade etti."

"Teşekkür ederim." Bana gülümsüyor. "Çiçekler için. Babamı aradığın için. Gerçekten üzgün olduğun için." Yere bakıyor. "Ben de üzgünüm. Sana söylemek istememiştim. . um, söylemek istememiştim ..."

"Üzülme Bay. Sanırım ikimiz de bu yaz ayrı kalacağımız için kendimizi biraz güvensiz hissediyoruz. Sana söz veriyorum, bu yaz oraya varır varmaz Maple Creek'e geleceğim." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Vahşi atlar beni senden uzak tutamaz." Alnından öpüyorum. "Altı hafta. Hepsi bu kadar. Çok çabuk geçecek ve sonra birlikte olacağız."

Çok üzgün görünüyor ve alt dudağının titremesini izliyorum. Bunun onu bu kadar etkilediğini gerçekten düşünmemiştim. Yüzündeki o ifadeyi silmek için her şeyi yaparım. *Her şeyi*. Uzun bir nefes veriyorum. "Sanırım Brezilya'yı iptal etmeliyim."

Cam gibi gözlerini benimkilere dikti. "Ne var? Hayır! Hayır! Bunu benim için yapamazsın. Sana izin vermem. Daha sonra bunun için bana kızarsın. Ayrıca, bu inanılmaz bir fırsat."

"Anladığımı sanmıyorum, Bay." Belini kavradım ve onu kendime doğru çektim. "Bunu senin için yapmazdım. Sensiz nefes alamıyorum. Bunun beni lanet bir kız gibi gösterdiğini biliyorum ama bu doğru." Gözlerimle, öpmeden önce yüzünden akan gözyaşını takip ediyorum, teninin tatlı tadıyla birlikte tuzluluğunu da tadıyorum. "Ayrı kalarak sonsuza kadar riske mi giriyoruz, sevgilim?"

Bana tatlı tatlı gülümsüyor ve elini pazumda gezdiriyor. "Brezilya'dan döndüğünde sonsuza dek orada olacaksın, Gavin."

Tanrım, bu kızı seviyorum.

"Felsefeyi atlayıp benim evime gidip düzgünce barışmaya ne dersin?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Ben hiç

"Makyaj seksi konusunda tecrübeliyim ama çok ateşli olduğunu duydum." Göz kırıyorum. Kızardı. Gülüyoruz.

"Çok isterdim ve söz veriyorum daha sonra da yapabiliriz ama dersi asmayı göze alamam. Zaten yeterince gerideyim." Gözlerini çekingen bir şekilde bana dikti. "Gavin Maddox McBride, senin antrenmanda olman gerekmiyor muydu?"

"Bazı şeyler daha önemlidir," diyorum.

Başını sallıyor. "Hayır. Benim için antrenmandan kaçmanı istemiyorum. Bunu bir daha yapma. Asla" diye emrediyor. Sesindeki baskınlık sikimin seğirmesine neden oluyor.

"Bay, seni bu duvara dayamadan önce sınıfa gitsek iyi olur."

Felsefe dersimizin sonraki bir saat on beş dakikasını bu gece yatağında onunla nasıl barışacağımı düşünerek geçiriyorum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Baylor'un derslerine konsantre olması gerektiğini anlıyorum. Ama bu, birinden, genellikle Karen'dan, onun Asswipe ile Starbucks'ta, kütüphanede, hatta yurttta görüldüğünü duyduğumda daha az acı vermiyor. Arkadaş olduklarını biliyorum ve görünüşe göre ben çok 'dikkat dağıtıcı' olduğum için onun ders çalışmasına çok yardımcı oluyor. Ve tabii ki, birkaç hafta önceki patlamamızdan sonra bir şey söylemek tam bir hıyarlık olurdu. Ama lanet olsun, altı hafta ayrı kalmadan önce sadece birkaç haftamız kaldı. Uyanık olduğu her dakikayı benimle geçirmek isteyeceğini sanırsın. Kavgamızdan beri benden uzaklaştığına kendimi ikna ettiğim zamanlar oluyor. Ama sonra birlikte olduğumuzda, sadece birkaç saatliğine bile olsa, bana tüm dikkatini veriyor ve beni hayatındaki en önemli kişi gibi hissettiriyor - hatta dünyada kalan tek erkek gibi. İşte böyle zamanlarda kendimi şu anki gibi hissettiğimi hatırlamaya çalışıyorum, ki bu da olduğumdan çok daha fazla mızımız bir amcık gibi.

Mesele şu ki, okul benim için her zaman oldukça kolay olmuştur. Çoğu öğrenci gibi kitaplara sıkı sıkıya sarılmak zorunda kalmadım. Bay neredeyse A alan bir öğrenci olsa da, bunu yapmak için tonlarca çaba sarf etmesi gerekiyor. Bu yüzden onu derslerinden alıkoymayı düşünmek bile beni bencil bir piç gibi hissettiriyor. O Asswipe ya da diğer arkadaşlarından biriyle ders çalışırken ben de kütüphanede film yapımcılığı işlerini ve iyi bir iş bulmak için neler gerektiğini araştırıyorum. Okulda daha iki yılım olduğunu biliyorum, ama kesinlikle emin olmalıyım.

Bay'e kongre üyesinden sadaka kabul etmek zorunda kalmadan hak ettiği hayatı verebilir.

Babam şu anda benden pek memnun değil. Brezilya'dan döndüğümde onun ofisinde staj yapmak yerine birkaç haftalığına Connecticut'a gideceğimi açıkladım. Bu kararımı desteklemiyor ama desteklemek zorunda da değil. Yirmi yaşındayım, çok iyi bir burs kazandım ve babamın ablasından kalan küçük bir güven fonum var. Benimle ilişkisini tamamen kesebilir ve ben yine de geçinebilirim, annem buna asla izin vermez.

Ona hala bölüm değiştirdiğimi söylemedim. Elimden geldiğince mezun olana kadar onunla bu konuyu konuşmayı düşünmüyorum.

Bu yüzden, benimle dişe diş mücadele etmesine rağmen, devam ettim ve Brezilya'dan döndükten iki gün sonra kalkacak olan New York uçak biletimi aldım. Baylor'a henüz söylemedim. Onu ziyaret etmek istediğimi biliyor ama her şeyi planladığımdan haberi yok ve eminim iki hafta kalacağımı da tahmin etmeyecektir. Hangi otelde kalmam gerektiğini sormak için aradığımda bunu babasına da söyledim elbette. Kabul etmedi. Kurallarına uyduğum sürece misafir odasında kalabileceğimi söyledi.

Bu hafta sonu ona söylemek için sabırsızlanıyorum. Final haftasından hemen önce bir gün planladık. Okul yok, ders çalışmak yok, Karen ya da Asswipe yok, sadece biz. Yatıya kalmayı kabul etti. Bahar tatilinden beri o ya da bu sebepten yatıya kalmamıştık ve bu tam bir işkenceydi. Son birkaç haftadır kitaplara sıkı sıkıya sarıldık ve kendini 'Gavin Günü' ile ödüllendiriyor - onun sözleri, benim değil. Yirmi dört harika saat boyunca onunla baş başa kalacağım anlamına geldiği sürece buna istediği adı verebilir.

Telefonum titriyor ve mesajı görünce gülümsüyorum.

Baylor: Ne yapıyorsun?

Ben: Araştırma. Sen mi?

Baylor: Yaratıcı yazarlık dersimin final ödevine ara verdim. Kulağa heyecan verici geliyor.

Baylor: Parmaklarımı güçlü vücudunda gezdirmek ve kot pantolonunun içine uzanıp seni yakalamak kadar heyecan verici değil. . .

Pantolonum daralıyor ve kimsenin fark etmediğinden emin olmak için hızla etrafıma bakıyorum. Kimse fark etmedi tabii ki. Hepsi finallerine çalışmakla o kadar meşguller ki bana hiç dikkat etmiyorlar.

Ben: Benimle seks mi yapıyorsun,

sevgilim? Baylor: Sana mesaj atmamı

mı istiyorsun?

Evet! Ama şu anda kütüphanede oturduğumu düşünürsek bunun ne kadar akıllıca olduğundan tam olarak emin değilim.

Baylor: Durmamı ister misin?

Ben: Kesinlikle hayır! Bana neyi yakalayacağını söyle.

Seni yakalayacaktım, Gavin.

Ben: Söyle, Bay. Kelimeleri bana mesaj atarken görmek istiyorum.

Tam bir radyo sessizliği. Ona şaka yaptığımı söylemeyi düşünüyorum ama gerçekten yapıp yapmayacağını görmek için ona birkaç saniye daha veriyorum.

Sikini tutup bana gösterdiğin gibi okşamak istiyorum.

Vay anasını! Kız arkadaşımın gerçekten *sık* kelimesini mesaj attığını doğrulamak için tekrar okudum. Bir süre hareket edemeyeceğim. Hızla büyüyen bir sertleşme ile sandalyeye yapıştım. Umarım yangın tatbikatı yoktur.

Ben: Beni ne kadar zorladığını biliyor musun, sevgilim?

Baylor: Hayır, bilmiyorum. Ama bana gösterebilirsin.

Ona göstermek mi? Ne yani, fotoğrafını çekmemi mi istiyor? Cevap veremeden telefonum tekrar titriyor.

Baylor: Arkana bak, Gavin.

Durumumu belli etmeden dönebildiğim kadar dönüyorum ve hemen arkamdaki masada oturan güzel, kızarmış kız arkadaşımı görüyorum. Sessizce gülüyorum ve başımı sallıyorum, sonra bir mesaj yazıyorum.

20 dakikan var mı? Tamam, belki 30.

Baylor: Sadece. Aklında ne var?

Ben: 3^{üncü} kata git, 39 numaralı çalışma odasını bul - orası futbolculara ait. Anahtarım var. Orada bekle. Takip etmem için bana birkaç dakika ver. İçeri girince, istediğin her şeyi alabilirsin.

Arkamdan sesli bir nefes sesi duyuyorum ve okuduğunu anlıyorum.

Baylor: Ciddi misin?

Kalp krizi gibi, tatlım.

Baylor: Oraya kaç kişi götürdün? Ben: Sadece sen

olacaksın, Bay. Sadece sen olacaksın. Baylor: K. 5

dakika sonra orada buluşalım :-)

Günüm çok daha iyi geçti.

Çarşamba sabahı koşumuz için köşeyi döndüğümde Baylor'u gördüğümde anında kıpkırmızı oluyor. Dünkü Film Çalışmaları dersi iptal edildiğinden, iki gün önce çalışma odasını ihlal ettiğimizden beri onu ilk kez görüyorum.

Ayrı kaldığımız altı haftayı atlatmamı sağlayacak bir anıya ihtiyacım olursa, bu, masanın üzerinde oturup bacaklarını benim için açtığı ve küçük özel odanın floresan ışıkları altında ona ziyafet çektiğim an olacak. Yanımda prezervatif yoktu ama birbirimize mümkün olan her şekilde baktık. Şimdiye kadar geçirdiği en iyi çalışma molası olduğunu söyledi. See-King-fucking-Kong.

Kızarmış yüzünü elleriyle kapatıyor ve sonuç olarak, ellerinin arkasındaki horoz seğirmesi kıkırdamasını zar zor duyabiliyorum.

"Günaydın, sevgilim." Onu kucaklıyorum.

"Günaydın," diye yanıtlıyor. "Bunu yaptığımıza hâlâ inanamıyorum, Gavin."

"Hey, herkesin üniversite kariyeri boyunca kütüphanede en az bir kez cinsel kaçamak yapması gerekir," diyorum. "En azından biz kilitli çalışma odasındaydık, bazıları gibi raflarda değil."

Bazı öğrencilerin bunu gerçekten yapabileceğinden dehşete düşmüş görünüyor. Doğru olduğuna ikna etmek için başımı sallıyorum.

"Demek her şey 'üniversite deneyimi' ile ilgiliydi," diyor tırnak işareti kullanarak.

"Tabii ki hayır, 'Baylor Deneyimi' ile ilgiliydi," diyorum. "Seni bulabildiğim her yere ve her şekilde götüreceğim. Bu doğru bir gerçek, sevgilim."

Bugün yorgun göründüğünü geç de olsa fark ettim. Bu erken saatte normalden daha fazla. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve kilo kaybettiğine yemin edebilirim. "Bay, kendini çok fazla yormadığından emin misin? Belki de bazı sorumluluklarını azaltmalısın."

Bana ters ters bakıyor. "Hangisini yapmamı isterdin Gavin, işimi bırakmamı mı yoksa hastanedeki çocukları hayal kırıklığına uğratmamı mı?"

Şu anda bana bakışına bakılırsa, doğru bir cevap olduğundan emin değilim. Bu yüzden benim durumumda olan her erkeğin yapacağını yaptım. Bu konuda çenemi kapadım.

"Bana çocuk hastanesinde tam olarak ne yaptığınızı tekrar anlatır mısınız?"

"Çocuklara kitap okumaya başladım. Bazen grup halinde, bazen de ortak alana geçemeyecek kadar güçsüzlerse başuçarlarında. Ama sonra onlara hikayeler anlatmaya başladım ve bundan gerçekten hoşlanmış görünüyorlar. Her gittiğimde heyecanlanıyorlar ve bir sonraki adımda ne olacağını soruyorlar."

Bir süre onu inceledim. "Belki de kitap yazmalısın. Harika bir hayal gücün olduğu çok açık."

Gülüyor. "Asla gerçek bir yazar olamadım, Gavin. Gazete makaleleri falan dışında."

"Denemeden asla bilemezsin," diyorum. "Yani, deneyene kadar harika bir oral seks yapabileceğini bilmiyordun, değil mi?"

Yüzü kırmızının üç tonuna dönerken, elini tutup koşumuza başlamak için onu yanıma çekiyorum. Bunun bir süre için son koşumuz olduğunu bildiğim için her dakikasından keyif almaya çalışıyorum. Son birkaç haftadır geç saatlere kadar çalışmaktan çok yorgun olduğunu iddia ederek bazılarını kaçırdı. Her seferinde ona Asswipe ile geç yatıp yatmadığını sormamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Onunla tekrar kavga etmemek için her şeyi yaparım, hatta gerekirse inkar ederek yaşarım. Ve inkar, onun bir parçası haline geldi.

bu günlerde normal rutinimiz. Kavgamızdan bu yana ikimiz de Karen ya da Chris'ten bahsetmiyoruz ve eğer bir mesaj ya da arama sırasında onlarla birlikte olursak, sadece arkadaşlarımızla birlikte olduğumuzu söylüyoruz. İkimiz de bunu yaptığımızı biliyoruz. Bu konuşulmayan bir kural. Ama bazen bunun doğru bir şey olup olmadığını ya da kaçınılmaz olarak yüzleşmek zorunda kalacağımız bir şeyi erteleyip ertelediğimizi merak ediyorum.

"Brezilya'ya gittiğinde de benimle koşacak mısın?" diye sorduğunda yavaşlıyor ve yatakhanesine yaklaşıyoruz.

Konuyu açtığı için gülümsedim. Bunu yapıp yapmayacağını görmek için bekliyordum ve saat farkını çoktan çözmüştüm. "Bu yaz çoğu sabah restoranda çalışacağını söylediğini biliyorum ve gün içinde yoğun bir programım olduğu için belki koşularımızı daha sonraya kaydırabiliriz. Ben benim saatimle yedide koşsam, sen de senin saatinle öğleden sonra dörtte koşsan nasıl olur? Bu senin için uygun olur mu?"

Yüzü aydınlanıyor. "Bunu çoktan düşündün mü?"

"Tabii ki sevgilim. Unutma, artık *biz biz*eyiz - her koşudan önce ya da sonra mesajlaşabilir ya da arayabiliriz. Sanki hiç gitmemişim gibi olacak. İstersen terli suratımı görmek için Facetime bile yapabilirsin."

"Eve dönmeden önce birkaç fotoğrafınızı daha çekebilir miyim?" diye soruyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Şimdi, tam olarak ne tür resimlerden bahsediyoruz Bay?"

Kızarıyor ve kaburgalarımın dirsek atıyor. "Sapık," dedi.

"Eğer istersen yaparım. Hatta onları almana bile izin verirdim," diyorum, beş bin mil uzakta birbirimizin çıplak fotoğraflarıyla neler yapabileceğimizi düşünmek bile beni yarı yarıya heyecanlandırıyor.

Bu hafta çok hızlı geçti. Hatta bu dönem bile. Üç ay. Bu kadar zamandır birlikteyiz. Ama hissediyorum ki

Sanki onu hayatım boyunca sevmişim gibi, sanki o benim için özel olarak yaratılmış gibi. Artık sekiz ay öncesine göre tamamen farklı bir insanım. Baylor'ı takip etmek yirmi yıl boyunca verdiğim en iyi karardı.

Bu hafta sonu her şeyi yaptım. Hatırlayacağı bir gün olması gerekiyordu. Çiçekler. Mumlar. Müzik. Kızların sevdiği tüm o saçma sapan şeyler. Yaz tatilinden önce önümüzdeki Cuma günü gerçekten birlikte olmak için sadece bir şansımız daha olacak, ama o bile sadece birkaç saat olacak çünkü öğleden sonra uçağına yetişmesi gerekecek. Bu yüzden elimden geleni yapıyorum. Baylor'u tamamen tatmin olmadığı sürece Asswipe ile Maple Creek'e geri gönderme şansım yok.

Maraton seksiyile geçen bir gecenin ardından birkaç saatlik kısa bir uykudan sonra burada uzanıp onun tuvaletten dönmesini beklerken iyi bir başlangıç yaptık. Çıplak Baylor. Bir gün yatak odamda kendime ait özel bir banyoya sahip olduğumda ne kadar mutlu olacağımı hiç fark etmemiştim. Ama mümkün olduğunca çıplak kalma arayışımızla birlikte, bu çok kullanışlı oldu.

Banyodan koşarak çıkıyor ve hızla yatağına atlıyor, üzerimden atlayıp yorganın altına dalıyor. Utangaçlığına gülüyorum. "Sevgilim, seni onlarca kez bir alakarga kuşu kadar çıplak gördüm ve seni temin ederim ki utanacak hiçbir şeyin yok."

"Kendimi şişman hissediyorum," diye sızlanıyor, çarşafı etrafına çekiyor.

Ona başımı sallıyorum ve gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. "Baylor, denesen bile şişman olamazsın," diye onu temin ediyorum. "Kıvrımların mükemmel." Elim kalçasında, onu örten çarşafın üzerinde gezdiriyorum. "Minyon ve güzelsin ve inanılmaz vücuduna gün boyu bakabilirim."

Sözlerim karşısında yüzü aydınlanıyor. "Ama birkaç kalori daha yakmak istersen, tam sana göre bir şey biliyorum" diye ekliyorum.

Kıkırdıyor. "Sen bir makinesin, Gavin McBride. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sadece senin için, sevgilim." Elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçirerek bir anıyı canlandırışımı izliyorum. "Kazandığımız o plastik yüzüğü ne yaptın, attın mı?"

Burnunu kırıstırıyor ve tereddüt ediyor.

"Ne?" diye soruyorum.

İç çekiyor. "Ben aptal ve duygusal bir kızım, Gavin. Tabii ki atmadım."

Meyve kokan dağınık saçlarına yaklaşıp fısıldıyorum: "Bir gün seninle evleneceğimi biliyorsun, değil mi?"

Vücudu sertleşiyor, kalbime zehirli oklar gönderiyor. "Sadece üç aydır birlikteyiz. Böyle şeyler söylememelisin," diyor kaşlarını çatarak.

Sözlerinin beni öldürmesine izin vermeyerek onu sıkıca kendime çekiyorum. "Geçen ay bundan bahsettiğimde seni rahatsız etmiyor gibiydi. Neden değişti?"

"Bilmiyorum," diyor omuz silkerek. "Belki de sadece bu yaz için kendimi güvensiz hissediyordumdur. Altı hafta içinde çok şey olabilir."

Ondan uzaklaşıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Olacak tek şey sana daha da aşık olacağım. .
. tabii bu mümkünse."

Bana gülümsüyor ve sonra komodinin üzerindeki çiçek buketine bakıyor. Uzanıp bir tanesini vazodan çıkarıyor ve inceliyor. "Babam bana mor orkide almanı söylediğinde neden bu kadar şaşırdığımı bilmek ister misin?"

"Elbette." Başını boynuma yaslarken kolumu ona doluyorum ve çiçeği ikimizin de görebileceği şekilde göğsümün üzerinde tutuyorum.

"Ben büyürken babam bazen anneme çiçek getirirdi. Bilirsiniz, doğum günleri ve yıldönümleri için her zamanki güller. Ama bir gün, ben beş yaşındayken, en güzel mor çiçeklerden oluşan kocaman bir buketle eve geldi.

"Annemi hiç bu kadar mutlu görmemiştim. O kadar mutluydu ki ağladı. Babam onu kucağına aldı ve etrafında döndürdü.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca güldüler ve birbirlerini öptüler. Sonraki günler boyunca onu izledim ve ona çiçek getirmesinin onu adeta bir peri prensesi gibi etrafta süzülmesini sağlaması karşısında büyülendim."

Baylor sapından ipeksi bir taç yaprağı koparır ve parmaklarının arasında ovalar.

"Babama çiçeklerin büyülü olduğunu düşündüğümü çünkü annemi çok mutlu ettiklerini söyledim. Ve görünüşe göre, bu konuşmadan sonra çiçekleri araştırdı ve daha sonra bana mor orkidelerin sevgi ve güzelliği temsil ettiğini ve tüm çiçeklerin 'gerçek kraliçesi' olarak bilindiğini söyledi. Tıpkı annemin onun gerçek kraliçesi olduğunu düşündüğü gibi. Ona bir gün prensimin *bana* mor orkideler getireceğini söyledim. Ondan sonraki yıllarda da sık sık mor çiçekler ve prenslerle ilgili masalsı resimler çizdim.

"Elbette o sırada annemin tepkisinin gerçek nedeninin Mitchell's için aldıkları kredinin onaylanması ve ilk restoranlarını açacak olmaları olduğunu bilmiyordum. Çiçekleri eve heyecan verici haberlerle birlikte getirmişti." Başını sallıyor ve nefes nefese kahkahası göğsümde yankılanıyor. "Ben on iki yaşındayken babamın kız kardeşine anlattığı hikâyeye kulak misafiri olmuşum. Ama önemli değildi, o zamana kadar çiçeklere o kadar aşık olmuşum ki hiçbir şey bu fanteziyi mahvedemezdi.

"O gün ortaya çıkıp babamın bana o çiçekleri getirmeni söylediğini söylediğinde, sanki bizi kutsuyormuş gibi hissettim ve sen benim ... şey, aptalca, biliyorum."

Çiçeği ondan alıp elini dudaklarıma götürdüğümde kızarıyor. "Aptalca değil. Beş yaşındaki bir çocuğun peri masalı" diyorum. "Ve ben o adam olmak istiyorum. Seni ağlatacak kadar mutlu eden o adam. Seni günlerce yüzdüren o adam." Burnunun ucunu öpüyorum. "Yemin ederim sana her zaman mor orkideler getireceğim, sevgilim."

"Ah, Gavin," diye inliyor gözleri parlayarak, "lütfen bana her şeyin yoluna gireceğini söyle. Bana çabuk geçeceğini ve konuşacağımızı söyle.

her gün ve endişelenecek hiçbir şeyim yok."

Şakağından öperim. "Evet. Hepsine," diyorum. "Şimdiye kadar senin olduğumu bilmiyor muydun? Bana *sahipsin*. Kulağıma küpe takıp kıcıma da adını yazabilirsin çünkü senden başkasına yaranmamın imkânı yok."

Kıkırdıyor. "Bunu yapabilirim," diyor en iyi güneyli ağzıyla ve benim de gülmeme neden oluyor.

"Hey, neredeyse unuttuyordum." Uzanıp komodinin çekmecemini açtım. "Sana bir sürprizim var." Seyahat programımın çıktısını alıp ona uzatıyorum.

Dudakları yukarı kalkarken ve yüzüne yerleşen gülümseme yüzünden yüzü neredeyse ikiye ayrılırken mektubu okumak için bir dakikasını ayırıyor. "İki hafta mı?" diye ciyaklıyor. "İki hafta boyunca mı geliyorsun?"

"Babanla çoktan anlaştım," diyorum ona. "Hatta senin evinde kalmam için ısrar etti."

Elindeki kâğıt parçasını düşürüyor. "Sormak için babamı mı aradın?" Başını sallar. Sonra gerçekten inanılmaz bir şey yapıyor. Uzanıp kovboy şapkamı aldı ve kafasına geçirdi. Sonra üstüme tırmanıyor, sabahın parlak ışığında çırılçıplak bana sarılıyor. "Seni seviyorum, Gavin Maddox McBride."

Onun altında canlanırken, "Bana ne kadar olduğunu göster, sevgilim," diyorum.

Gözleri göğsümde bir yol izlerken kararıyor, beni sadece bakışlarıyla ele geçirirken içimi yakıyor. Sanki daha birkaç saat önce seks yapmamışız gibi o boğucu kapüşonlu gözleriyle beni yutuyor.

Henüz ona dokunmamıştım bile ama kalçalarını bana doğru iterken meme uçları sertleşiyor ve büzüşüyordu. Doğrulup yatak başlığına yaslanıyorum, onu kucağımda tutuyorum ve memelerini emmek için kendimi mükemmel bir konuma getiriyorum. Birini ağzıma alıyorum, parmaklarım diğerini çimdikleyip çekiştirirken onu yalıyorum. İnliyor ve başını geriye atarak göğsünü ağzıma daha da sert bastırıyor. Yapabilirim

Üstümde kıvrılırken ıslaklığının aletimin ve kalçalarımın üzerine yayıldığını hissediyorum.

Altında acı içinde zonkluyorum, beni kucaklayan bu mükemmel varlığa duyduğum yoğun arzuyla şişiyorum. Sadece kaygan klitorisini üzerime sürmesinden bile yakın olduğunu anlayabiliyorum. "Tanrım, Bay, beni ne kadar çok istediğinin *kokusunu* alabiliyorum. Çok seksisin."

Kendini sikime sürmesine izin verirken emmeye, yalamaya ve meme uçlarını dilimle fiskelemeye devam ediyorum. "Oh, Tanrım, Gavin ... oh, Tanrım" diye çığlık atarken ona bakıyorum.

Üstümde kasılırken çırpınıyor, orgazmı onu yıkıyor. Tanık olmak inanılmaz bir şey, Baylor kovboy şapkamdan başka bir şey giymeden bacağımın üzerine boşalıyor. Neredeyse kendimi kaybediyordum ama dayanmak için elimden geleni yapıyordum çünkü boşaldığımda onun içine gömülmekten başka bir şey istemiyordum.

Onu sırtüstü çevirdiğimde hala altımda titriyor ve prezervatif için hızla komodinine uzanıyorum. Rekor sürede taktım ve sonra doruk noktasından tamamen kurtulamadan kendimi kaygan girişinin içine soktum.

Sonuna geldiğimde gözlerini açıyor. Kıpırdamadan duruyorum ve onun sıkı duvarlarının beni tamamen çevrelediği hissinin tadını çıkarıyorum. Gözlerimizi kilitliyoruz ve hissettiğimiz her duygu tek bir kelime bile etmeden ortaya çıkıyor.

Yakında, hatta birkaç saat içinde gideceğini ve tüm hafta boyunca birbirimizi neredeyse hiç göremeyeceğimizi biliyorum. İkimiz de bunun farkındayız, bu yüzden birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirdik ve son yirmi dört saat içinde bol bol seviştik. Yatağında seviştik. Sandalyemde seviştik. Duşta ve yerde seviştik. Ama şu anda, bakışlarımız birbirimizi tutarken ve bedenlerimiz sanki tekmişiz gibi birbirine karışmışken sevişiyoruz. Daha önce hiç yapmadığımız gibi sevişiyoruz. Onun içinde hareket etmeye başlıyorum ve her vuruşum bu kıza olan aşkımın bir kanıtı. Her nazik itiş, taşan duygularımın bir sonesi. Yumuşak dudaklarına kondurduğum her öpücük geleceğimizin bir vaadi.

"Beni sevdiğini söyle, Bay," diye yalvarıyorum. "Her zaman benim olacağını söyle."

"Evet, Gavin. Ben seninim," diye ilan ediyor unutulmaz gözlerinden yaşlar süzülürken. "Seni seviyorum. Ne olursa olsun, seni her zaman seveceğim."

Sözleri zonklayan şaftımı sağıyor ve onu benimle birlikte getirdiğimden emin olmak için başparmağımı klitorisine yerleştirirken beni titreşen bir orgazma gönderiyor.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Cumartesi günü birlikte geçirdiğimiz gün ve geceden sonra Baylor'u sadece iki kez gördüm. Pazartesi günü öğle yemeği yedik ve onu Film Çalışmaları finalimiz sırasında gördüm. Bugün Perşembe ve birbirimizi sadece bu kadar gördük - bana verdiği tek şey bu.

Gazetede ki işinin gerekliliklerini anlıyorum, özellikle de bu hafta işleri bitirirken. Yaz boyunca o çocukları göremeyeceği için zaten üzgün olduğu için gönüllülük zamanını atlamayacağını da biliyorum. Ama kahretsin, bunlar ve okul arasında, bencilce, meşhur totem direğinde oldukça aşağıda olduğumu düşünmekten kendimi alamıyorum.

Hatta bu haftaki iki koşumuzu da kaçırdı. Bu her zaman *bizim* zamanımızdı. Kış tatilinde bile yaptık. Bütün yaz da yapmayı planlıyoruz. Şimdi bu onun için bir kenara itilen bir başka şey haline geldi.

Sikeyim.

Kafamı kıcımdan çıkarmam lazım. Geçen Cumartesi harikaydı ve kendime bunu hatırlatmam gerekiyor. Baylor'un güzel gamzesini gösteren tatlı bir gülümsemeyle bana doğru yürümesini izlerken bunu yapmak o kadar da zor değil. Kollarını bana doladı ve "Beni özledin mi?" dedi.

"Hayır," dedim.

"Yalancı," diye cevap veriyor.

"Sanki inanmayacaksın," diyorum.

Gülüyor ve ona bir öpücük veriyorum. Sonra felsefe sınavına girebilmemiz için onu arkamdan sınıfa çekiyorum.

İki saat ve bir baş ağrısından sonra finali bitirdik ve öğle yemeği için öğrenci birliğine gittik.

"Finalleri gece yapmalarına izin verilmemeli," diyor. "Ama en azından sadece bir tane daha var ve sonra birinci sınıfla işim bitecek." Gözleri parlıyor.

Öğle yemeğinden sonra Bay'ın bu akşamki finalden önce son dakika çalışması için Chris'le buluşacağını düşünmemeye çalışıyorum.

Yemek yerken dikkati dağınık görünüyor. Muhtemelen yaklaşan sınavın onu strese soktuğunu biliyorum. Ekonomi onun en zor dersi ve bu derste başarılı olmak için çok çalıştı. A sınırında, yani final notunu belirleyecek. Şanslıyım ki, Asswipe derslerinde ona yardım etmeye çok hevesli.

Masadaki görünmez bir noktayı sessizce karıştırırken yemeğinin çoğuna dokunmadan bırakıyor. Bir tutam saçı yüzüne düşüyor ve ben onun bunun farkında olduğundan bile emin değilim. Onu bu kadar stresli görmek benim için fiziksel olarak acı verici ama kaşlarının çatıklığı ve yüzündeki çatıklık bile güzel görünmesini engelleyemiyor. Onu bu kadar depresif yapan okul mu yoksa yaklaşan ayrılığımız mı emin değilim.

"Harika işler çıkaracağını ve her şeyin yoluna gireceğini biliyorsun," dedim.

Söyle.

Bir ileri bir geri çalışan parmağına bakıyor.

Masa.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi Bay?" Ben soruyorum.

Dünyaya kendini kaptırmış ve yine cevap vermiyor. Uzanıp saçlarını kulağının arkasına itiyorum. "Sevgilim?" Elimi yanağında gezdiriyorum. "Beni duydun mu?"

"Ha?" Sanki burada olduğumu bile unutmuş gibi sonunda gözlerini benimkilere dikti. İçimden geçen hüznün dalgasına engel olamıyorum. "Özür dilerim. Bir şey mi diyordun?" diye soruyor.

"Sadece seni sevdiğimi ve her şeyin yoluna gireceğini."

"Oh." Bana gülümsüyor. "Şimdi sen söyle," diyorum.

"Ne?"

"Beni sevdiğini söylüyorsun," diyorum ona. "Bu işler böyle yürür. Ben seni sevdiğimi söylerim, sen de karşılık verirsin."

"Özür dilerim." Başını sallıyor. "Elbette seni seviyorum, Gavin. Sadece her şey dikkatimi dağıtıyor."

"Hey. Neşelen," diyorum. "Her birimiz için son bir final ve sonra işimiz bitecek. Yarın öğlen benimle evimde buluşmayı unutmayın. Geç kalmayın ve gelmeden önce tüm eşyalarınızı topladığınızdan emin olun. Seninle sadece beş saat geçireceğim ve her dakikasını en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyorum." Vurgulamak için elini sıkıyorum.

Kıkırdıyor. Ve kızarıyor. *İşte benim kızım.*

Yarın öğlen. Baylor'umu o zaman geri alacağım. En azından beş saatliğine.

Biz kalkarken masamızın önünden bir çift geçiyor ve ben onların 'Şey 1' ve 'Şey 2' tişörtlerine gülüyorum. Baylor'a "Şey 1' kim?" diye sordum.

"Ne?" Zar zor yediği sandviçini tepsime yığıyor.

"Biliyorsun, 'Şey 1'," diyorum, uzaklaşan çifti işaret ederek. "Sende 'Şey 2' tişörtü var. 'Şey 1' kim?"

"Oh." Gülümsüyor ve bir süre düşünüyor. "Aslında hiç kimse," diyor. "Lisedeki asi dönemlerimden birinde tek başıma almıştım. Kimseye ihtiyacım olmadığını hatırlatan bir şeydi. Aptalca, biliyorum."

Başımı sallıyorum ve bağımsız kızıma gülüyorum. Sonra ona veda öpücüğü veriyorum.

"Yarın öğlen görüşürüz McBride," diyor.

"Önce ben seni görmezsem Mitchell." Göz kırıyorum. O da gülümsüyor. Ayrılıyoruz.

Nihayet!

Mavi kitabımı son sınavım için kapatıyorum ve ön taraftaki masaya koymak için ayağa kalkıyorum. Asistan bana başını sallıyor ve ben de ona yarım bir gülümseme veriyorum. Baylor'dan gelen o şifreli mesajdan sonra bütün sabah kafam meşguldü. Mesajı saat 10'da, sınavımdan hemen önce göndermişti.

Baylor: Konuşmamız lazım. Sınavdan hemen sonra yurduma uğrayabilir misin?

*Planladığımız gibi evimde buluşmaya ne dersin? Ve **ben** konuşmaktan çok daha fazlasını yapmayı planlıyorum.* □

Baylor: Önce konuşabileceğimizi düşündüm ve oda arkadaşların tarafından bölünmek istemedim.

Midemde tuhaf bir his vardı.

Sorun ne Bay?

Baylor: Yalnız kaldığımızda anlatırım. Yüz yüze konuşmamız gerek. Lütfen, sınavınız biter bitmez buraya gelin.

Tabii ki hayatım. Acele etmek için elimden geleni yapacağım.

Baylor: Hayır! Yapma bunu. Sınavına gereken özeni göster, hemen sonra görüşürüz.

Binadan çıkarken mesajları tekrar okudum ve hiçbirinde her zamanki kısaltmaların ya da gülen yüzlerin olmadığını fark ettim. *Kahretsin. Ona neler oluyor böyle?*

Yatakhanesine giderken Karen'ın yüzünde hüznü bir gülümsemeye bana doğru koştüğünü görüyorum. "Gavin, konuşmamız gerek," diyor kolunu dirseğime dolayarak.

Bugünlerde kadınların konuşma ihtiyacı nereden çıktı? "Karen, konuşmak için önümüzdeki altı haftamız var. Şu anda Baylor'ın bana ihtiyacı var ve onunla sadece beş saatim daha var."

"Gavin, bu Baylor'la *ilgili*," diyor ve beni olduğum yerde durduruyor. Sorgulayan gözlerle ona bakıyorum. "Bana sadece beş dakika ver. Tek istediğim bu. Her zaman birbirimizin yanında olacağımızı söylediğimiz zamanı hatırlıyor musun? İşte bu da o zamanlardan biri." Dirseğimi çekti. "Şuraya oturalım. Lütfen, Gavin?"

Bir nefes üflüyorum. "Beş dakika," diyorum, isteksizce beni binanın kenarına çekmesine izin vererek.

Bir banka oturuyoruz ve telefonunu çıkarıp derin bir iç çekiyor. "Facebook denen şu yeni internet şeyini biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Jonesy geçen ay bana gösterdi. Bana sorarsanız oldukça aptalca görünüyor. Mesajlaşarak yapabildiklerimden çok da farklı görünmüyordu, o yüzden ne anlamı var anlamadım." Ona başımı sallıyorum. "Bütün bunlar da ne demek oluyor Karen?"

"Bu mesajlaşmaktan çok daha fazlası, Gav. Sana bir şey göstermem gerekiyor ve senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum." Bana yaklaşıyor ve telefonunu karıştırıyor. "İstersen hemen şimdi Brezilya'ya gidebiliriz."

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?" İnanamayarak sordum.

"Sadece bak." Telefonunu kaldırdı. "Bak, bu Baylor'un Facebook sayfası." Telefonu ondan alıyorum ve gözlerimin Baylor'un resminin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Resmi tanıdım. Kendi telefonumdan çekip onun telefonuna göndermiştim çünkü gerçekten iyi bir fotoğraf olduğunu düşünmüştüm.

"Tamam," diyorum Karen'a. "Bu konuşmanın amacını hâlâ anlamış değilim." Sabırsızlanmaya başlıyorum ve Baylor'a gitmek istiyorum.

"Yakından bak," diyor. Eğilip ekrana dokunuyor ve Bay'in daha fazla fotoğrafı çıkıyor. Sadece Bay'in değil, Bay ve Asswipe'in fotoğrafları. Aslında neredeyse hepsinde o var. Kalp atışlarım hızlanırken ve bakışlarım sertleşirken onları kaydırıyorum. Resimler var

Birinde birlikte yemek yiyorlar, diğesinde el ele tutuşıyorlar ve hatta bir tanesinde öpüşüyorlar. Hiçbirinde ben olmadığımı fark ettiğimde kanım kaynamaya başladı. Tek bir resim bile yok.

Sonra kafama dank ediyor ve vücudumdan bir rahatlama dalgası geçiyor. *Duh*, diye düşündüm kendi kendime. Hepsi geçen dönem çıktıkları zamandan kalmaydı. Muhtemelen biz birlikte olduğumuzda Facebook kullanmayı bırakmıştır.

"Karen, neden bu pisliği ortaya çıkarıyorsun? Onun ve Chris'in tüm bu fotoğrafları belli ki geçen sonbahardan. Eskiden çıkıyorlardı. Bunu biliyorsun."

Telefonu ona uzatmaya çalışıyorum ama o bana geri itiyor. "Hayır, Gavin. Bak." Üzerine dokunuyor. "Buna onun 'duvarı' diyor ve yazdığı tüm durum güncellemelerini gösteriyor. Herkes görebilir ama sadece Baylor bir şeyler yazabilir. Yazdığı tarihleri bile görebiliyorsun."

Programı sadece biraz aşınayım. Jonesy bazen bana 'duvarlarında' saçma sapan resimler ve mesajlar yayınlayan birkaç arkadaşının güncellemelerini gösteriyor.

Karen bacağıma rahatlatıcı bir el koydu. "Mesajları gözden geçir, Gav. Çok üzgünüm tatlım ama Baylor sana karşı dürüst davranmamış gibi görünüyor."

Dediğini yapıp Baylor'un duvarına yazdığı durum mesajlarına göz atarken kalbim göğüs duvarıma çarpıyor. Mesajlarla birlikte bir sürü resim de var. Çoğunlukla onun ve Chris'in, ama bazıları sadece onun. Yakın zamanda çekilmiş birkaç resmini hatırlıyorum.

Sayfasında gördüğüm ilk şeyi okudum. *'Bugün çok zor bir şey yapmak zorundayım, ama en iyisi bu. Artık oynamayacağım, seçimimi yaptım. Kalbimin sesini dinlemek zorundayım, anlıyor musun? Durumun bugün tarihli olduğunu ve zaman damgasının bana konuşmamız gerektiğine dair mesaj attıktan yaklaşık bir saat sonra olduğunu görüyorum.*

Bir sonraki yazıyı okudum. Dün geceden. Chris'le birlikte çekilmiş bir fotoğrafı var. Diyor ki, *"Çalışma zamanı bitti. Oyun zamanı!"* yazıyor.

Ellerim terliyor ve daha fazlasını okumak için aşağı kaydırmadan önce bir tanesini kotuma siliyorum. Geçen haftadan bir tanesinde şöyle yazıyordu: *'Neden sadece erkeklerin sahada oynamasına izin verilmeli? Nasıl oluyor da bir erkek bunu yaptığında havalı oluyor ama kızlara sürtük deniyor?*

Kavga ettiğimiz gün tarihli bir tane gördüm. Basitçe şöyle yazıyor, *"Erkekler pisliktir."*

Bahar tatili haftasından bir tanesinde şöyle yazıyor: *'Bir kızın, kedi uzaktayken yapacak bir şeyleri olmalı - Maple Creek'e döndüğünde'.*

Üniversitenin yulaf dikmek ve oyun oynamaktan ibaret olduğuna dair yazdığı mesaj üzerine mesaj okudum. Her şeyi okudum, çıkmaya başladığımız güne geri döndük. Ona kız arkadaşım olmasını teklif ettiğim gün olan 24 Ocak'ta durumu şöyle yazıyordu: *'Skor! Ellerime doğru oynadıklarında buna bayılıyorum.'*

Ama içimi en çok *parçalayan*, beni en derinden yaralayan, *"Bir günde iki adam. Canavar serbest bırakıldı. Bunu neden daha önce yapmadım?"*

Artık okuyamıyorum. Telefonu Karen'a doğru ittim. Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Bu bir çeşit eşek şakası. Baylor'u tanıyorum, o hiç öyle biri değil. Ayağa kalktım ve yatakhanesine doğru yürümeye başladım. Onu görmem lazım.

Karen kolumu tutup beni geri çekti. "Nereye gidiyorsun?" "Onu bulmak zorundayım," diyorum. "Nasıl oldu da Böyle şeyler yazmış. Bu o değil."

"Gerçekten mi?" diyor. "Yüzüne sıcsın diye mi oraya gidiyorsun? Neden ona bu zevki tattırıyorsun? Hadi gidelim. Kalan eşyalarını toplayıp erkenden ayrılabiliriz."

"Karen, aptal bir web sitesinde gördüklerime inanacağımı düşünüyorsan delirmiş olmalısın." Ben uzaklaşıyorum ama o peşimden geliyor ve tüm bu süre boyunca beni evime geri götürmeye çalışıyor.

Baylor'un yurduna yaklaştığımızda, onu ön merdivenlerde otururken gördüm. Üzgün görünüyordu. Neden bu kadar üzgün? Ona doğru koşmaya hazırlanıyordum ki başını kaldırdı ama bana doğru bakmıyordu. Diğer tarafa bakıyor ve yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. Görmek için bakıyorum

Gözüne çarpan şeyi. Bu Chris. Ayağa kalktığında ona doğru koşmaktadır. Chris yaklaşır ve kız onun uzanmış kollarına atlar.

Ne. Ne. Sikeyim.

Önümdeki sahneyi izlerken yumruklarım sıkılıyor. Chris onu şakağından öpüyor, tıpkı benim yüzlerce kez yaptığım gibi. Sonra yanağını öpüyor, bir yandan da ellerini kollarında gezdiriyor. Kız ona bakıyor ve yemin ederim gözlerinden yaşlar akıyor. Sonra onu kucağına alıp bir gelini eşikten geçirir gibi binanın içine taşıdığında lanet kalbim ikiye ayrılıyor.

Acı bana saldırıyor, cam parçaları ruhumu keserken nefesimi çalıyor. Ama lanet tabutumu çivileyen şey, onun parlak kırmızı bir tişört giydiğini fark etmem oldu. Üzerinde 'Şey 1' yazıyordu.

Aklımdan aynı anda çok şey geçiyor. Zihnim birlikte geçirdiğimiz son birkaç aya geri dönüyor. Kavgamızdan sonra nasıl uzaklaşmaya başladığını, koşturmak için bahaneler uydurduğunu, beni görmemek için bahaneler uydurduğunu, bir yandan da ders çalışma kisvesi altında *ona* zaman ayırmayı hiç ihmal etmediğini düşünüyorum.

Geçen hafta bir gün onunla evleneceğimi söylediğimde çılgına döndü.

En son seks yaptığımızda, "ne olursa olsun" beni seveceğini söylemişti. Bu "ne olursa olsun" mu? İkimizi de sevdiğini falan mı düşünüyor? Bir karar verene kadar ikimizi de oyalıyor muydu? Yoksa Karen ve benim yaz gezim konusunda gerçekten o kadar güvensizdi ki, tanıdık olana geri mi döndü?

Gerçekten bunca zamandır ikimizi de beceriyor muydu?

Telefonuma baktım ve bu sabah gelen o şifreli mesajı okudum. Bana bir şey söylemesi gerekiyordu. Yüz yüze konuşmaya ihtiyacı vardı. Kendi sahasında.

Cevabımı aldım.

Sikerim böyle işi.

Karen'a döndüğümde hâlâ yatakhaneye baktığını, ağzının şaşkınlıktan bir karış açık olduğunu görüyorum. Sonra en ufak bir gülümseme belirtisi gördüğümü sanıyorum.

"Hadi gel." Gitmek için döndüm. "Gidip toplanalım."

Evime döndüğümde Karen'a yalnız kalmak istediğimi söyledim. O daha erken bir uçuş ayarlamak için ararken ben tüm eşyalarımı iki bavula dolduruyorum. Eşyalarımı toplarken, asla gerçekleşmeyecek olan geleceği düşünüyorum. Bir daha asla kucağıma alamayacağım kızı düşünüyorum. Asla sahip olamayacağım hayatı düşünüyorum.

Sonra yatağımın kenarına oturup dirseklerimi dizlerime koyuyorum ve daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapıyorum. Ağlıyorum.

bölüm yirmi iki

Günümüz . . .

"Kahretsin dostum," diyor Scott, viskisini ve sodasını bitirip bir tane daha içmek için. "Sonra ne oldu?"

Başımı sallıyorum ve son iki saat boyunca tükettiğim alkolün etkisiyle başım dönmeye başlıyor ve ona içimi dökmek zorunda kalıyorum. "Onu bir daha hiç görmedim."

"Bu cidden berbat bir durum," diyor. "Bir sonraki sonbaharda onu okulda görmedin mi?"

Önümdeki barın üzerinde duran el ilanına bakıyorum. Tüm ilişkimizi yeniden gözden geçirdiğim için duygularım ham. İçimi tamamen boşalttı.

"Onu her yerde aradım," diyorum ona. "Her gün gazetecilik binasının önünden geçiyordum, onu derse girerken ya da çıkarken yakalamayı umuyordum. Yemek yemeyi sevdiği öğrenci birliğine sık sık gittim. Kütüphanede otuz dokuz numaralı çalışma odasında ders çalışarak kendime işkence bile ettim. Berbat bir haldeydim. Sonra bir gün oda arkadaşlarımla koşmaya çıktık ve Chris'e rastladım.

"Aptalcaydı, biliyorum, ama yanından geçerken ağzımı açtım ve 'İki kez birlikte olduğun kız arkadaşın nasıl, Asswipe?' diye tükürdüm." Peşimden koştu ve üzerime atladı, bana pislik dedi ve artık onu sormaya hakkım olmadığını söyledi. Sonra da bana yumruk attı.

"Yüzünü parçalamak üzereyken arkadaşlarım beni ondan çekti. Beni uzaklaştırdılar ve buna değmeyeceğini söylediler. Ondan sonra Chris ve ben bir daha hiç konuşmadık ve birbirimizden uzak durduk.

Maliyetler. Ama kızla birlikte olan adamın bana neden bu kadar kızdığını hala anlamıyorum.

"İki yıl sonra Baylor'u sistemimden çıkarmayı başarısız bir şekilde denedikten sonra mezun oldum. Birileriyle çıkmaya çalıştım ama kimse bana uygun değildi. Sonunda, son sınıfta, Karen birlikte olmamızı önerdi ve oldukça iyi bir argüman sundu. Onu 'o şekilde' sevmediğimi bildiğini ve bunu kabul etmeye hazır olduğunu söyledi. Birlikte olmamızın en iyisi olduğuna beni ikna etti. Bölümümü ve temelde tüm hayatımın gidişatını değiştirmemle ilgili bombayı patlattıktan sonra bunun babamı yatıştırmak için uzun bir yol kat edeceğini söyledi.

"Bir daha kimseye aşık olamayacağımı biliyordum. Baylor'un beni incittiği gibi incinmek için kendimi asla ortaya koymazdım, bu yüzden teklifi o zaman iyi bir fikir gibi göründü. İkimiz de bundan bir şey kazandık. Karen çok uzun zamandır istediği bir şeyi, beni elde etti ve ben de beni asla incitmeyeceğini bildiğim bir arkadaşımınla kendimi güvende hissettim. Biz aslında çıkarları olan arkadaşlarız, sadece alyans takıyoruz."

Parmağıyla içkisini karıştıran Scott'a bakıyorum, düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Karen'la alışılmadık bir ilişkiniz olduğunu biliyordum," diyor. "Bu pek çok şeyi açıklıyor." Gülüyor.

"Evet. Anlaşılmalı evliliğimiz," diyorum. "Tam olarak sonsuza kadar mutlu bir sikiş değil, ha?"

Sırtıma bir tokat attı ve el ilanına doğru başını salladı. "Baylor burada, şu anda bu otelde. Bunun olasılığı nedir, dostum?" dedi. "Belki de onunla konuşmalısın. Bilirsin, bunca yıldan sonra bir kapanış yapmak için."

İçkimi biraz sertçe yere çarpıyorum ve damlacıklar barın her yerine ve Baylor'un resmine sıçırıyor. El ilanını alıyorum, siliyorum, katlıyorum ve cebime koyuyorum. Başımı ona doğru salladım. "O zaman seçimini yaptı, Scott. Söyleyeceği hiçbir şey bir i ş e yaramaz."

Cüzdanımı açıyorum ve ayağa kalkarken barın üzerine birkaç büyük banknot atıyorum. "Ben süite geri dönüyorum," diyorum, tökezleyerek

Barın girişinde.

Scott yanıma gelip beni sakinleştiriyor. "Oraya tek parça halinde varmanı sağlayacağım, dostum."

Açık bir asansöre doğru yürüyoruz ve diğer birkaç kişiyle birlikte asansöre doluşuyoruz. Scott on altıncı katın düğmesine basmak için uzandığında bir kadın "Asansörü durdurun!" diye seslendi.

Scott hızla kolunu kapanan kapıların arasına sokarak ona binmesi için zaman tanır.

"Teşekkür ederim," diyor, arabaya doğru yürürken omzuna aldığı deri çantayla boğuşuyor.

Asansöre adım atan kişiye bakıyorum ve kalbim göğüs duvarıma çarpıyor. *Baylor Mitchell*.

Hayır, ilandaki resim kesinlikle Photoshop'lu değildi. Bence sekiz yıl önceki halinden bile daha güzel. Boğazımda bir yumru oluşuyor ve nefes almaya devam etmek için ihtiyacım olan oksijeni kesiyormuş gibi hissediyorum.

Yanımda Scott kahkahalarla gülüyor ve sarhoş halimle kendimi sabitlemeye çalışırken benim de ona bir tekme atmama neden oluyor. Baylor beni görünce donakaldı. Farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyor. Sonra gözle görülür bir şekilde soluyor ve kapanan asansör kapılarıyla yüzleşmek için arkasını dönmeden hemen önce bukalemun gözlerinde öfke parlıyor. Onuncu katın düğmesine basmak için uzanan titrek elini kaçırmıyorum. Tüm vücudu geriliyor ve asansörün sınırları boyunca öfke yayıyor.

Yanımdaki birkaç adam, yükselen sıcaklıktan ve etraflarında yüzen dizginlenemez gerginlikten habersiz bir şekilde sohbet ediyor. Gözlerimi onun arkasından ayıramıyorum. Bakışlarım yavaşça vücudundan aşağı kayarken onun görünüşünü inceliyorum. Neredeyse düz olan saçları sırtının ortasına dökülüyor. Eskisine benzer açık kahverengi bir rengi var ama ya röfle yaptırmış ya da güneşte çok vakit geçirmiş gibi görünüyor.

Küçük belini vurgulayan özel dikim bir takım elbise giyiyor. Giydiği bir kilometre yüksekliğindeki ayakkabılar kısa boyuna birkaç santim ekliyor.

boyu poslu. Dizlerinin hemen üstünden itibaren çıplak olan bacaklarına bakıyorum. Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor - ya bu ya da fit, bronzlaşmış baldırlarına daha da şekil vermeye yardımcı olan gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılar yüzünden ayakları acıyor.

Lanet olası sikim seğiriyor. Bunca zaman sonra beni hala nasıl böyle etkileyebiliyor? Beni kandırıp kalbimin üzerinde tepindikten sonra?

Asansörün kapıları açılıyor ve bir anne ile çocuk dışarı çıkıyor. Sadece yedinci kattayız ama Baylor'un bacaklarının inmek için ilerlediğini görebiliyorum. Sonra tereddüt ediyor ve kapılar bir kez daha kapanıyor.

Birkaç saniye daha işkence çektikten sonra onuncu kata varıyoruz. Daha kapılar tamamen açılmadan asansörden iniyor. Scott dirseğiyle beni dürtüyor.

Sarhoş sözlerimi sansürleyemeden dudaklarımdan dökülüyorlar. "Beni özledin mi?"

Adımları titriyor ve bir an durduktan sonra topuklu ayakkabılarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde uzaklaşmaya başlıyor, bana bakmak için asla arkasını dönmüyor.

Saniyelik bir kararla onu asansörden çıkarken takip ediyorum. Kapıların kapandığını duyduğumda Scott arkamdan kıkırdıyor ve şansla ilgili bir şeyler mırıldanıyor, beni onuncu katta Baylor'un uzaklaşmasını izlerken bırakıyor.

Eminim arkasından yürüdüğümü duyuyordur ama bunu fark etme zahmetine girmiyor.

"Baylor," dedim.

Olduğu yerde durdu. Ellerinin yanında yumruk haline geldiğini fark etmedim. Arkasını döndüğünde hüznün dolu bir yüzle karşılaşıyorum. Silinmemiş gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıp mükemmel pembe dudaklarını geçiyor. Ben daha tek kelime edemeden ifadesi tamamen değişiyor ve eğer biri gözlerinden ateş saçabilseydi, bu o olurdu, tam burada, tam şu anda.

Avuç içi dışarıda bir elini kaldırarak geride durmamı işaret ediyor. "Benden uzak dur," diyor yüksek sesle. "Sen benim

bir daha asla görmek istemedim ve Şimdi sen mükemmel bir günü mahvettin."

Arkasını döndü ve uzaklaştı. Bunca yıldan sonra onun sesini duyunca afallamış bir halde burada duruyorum. Onu Chris'in kollarına atlarken gördüğüm günden beri rüyalarımın giren ses.

"Çekip gitme, Baylor!" Arkasından bağıryorum. Uzun otel koridorunda onu takip etmeye devam ediyorum. "Bana bir açıklama borçlu olduğunu düşünmüyor musun? En azından bana bunu verebilir misin?"

Arkasını dönüyor, gözlerinden daha fazla yaşla birlikte zehir sızıyor. "*Sana* bir açıklama borçlu muyum?" Başını sallıyor. "Sen de oradaydın, Gavin. Her şeyi tek başıma yapmadım, biliyorsun."

"Evet, ben de oradaydım," diye karşılık verdim ona. "Chris'e kaçtığımda ben de oradaydım. Ama bunu gördüğümü bilmiyordun, değil mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye bağıryor. "Beni terk ettin!" Açık elini vurgulamak için yanındaki duvara vuruyor. "Beni terk ettin ve senden bir daha haber alamadım."

Ne söylediğini anlamaya çalışıyorum. Onu terk ettim. Brezilya için mi? Başından beri gideceğimi biliyordu. Tanrı aşkına gitmemi o *söyledi*. Peki ya Facebook itirafları?

"Sanırım Facebook'ta paylaştığın tüm o saçmalıkları da inkar edeceksin!" Arkamda hızlanan ayak seslerinin belli belirsiz farkına vararak bağıryorum.

"Sarhoş musun, Gavin?" Soğuk ve acı dolu gözlerle bana bakıyor. "Beni orospularından biriyle karıştırıyor olmalısın!" diye bağıryor.

"Evet, sarhoşum sevgilim!" Koridordaki bir masayı tekmeleyip çiçeklerle dolu bir vazoyu devirerek bağıryorum. "Lanet olası kalbimi söktüğünü itiraf edecek kadar sarhoş ve aptalım." Elimi cebime atıp anahtarlarımı çıkardım ve görmesi için havaya kaldırdım. "Beni önce yücelttin, sonra da parçaladın Mitchell."

Tanıştığımız ilk gün yerde bulduktan sonra bana verdiği anahtarlığa bakıyor. Bunca yıldır bana kendim olmamı ve hayatta kendi yolumu çizmemi hatırlatan anahtarlık. Asla yapmamam

benden beklenen şey. Beni bugün olduğum kişi yapan o lanet anahtarlık.

"Neden?" diye sorar. "Bana yaptıklarından sonra neden onu saklamaya zahmet ettin?"

Güçlü bir el omzumu kavradı. Döndüğümde otel güvenlik üniforması giymiş iri yarı bir adam görüyorum. "Efendim, korkarım hemen sakinleşip benimle gelmezseniz polisi devreye sokmak zorunda kalacağım" diyor. Baylor bu fırsatı değerlendirip koridorda koştururken birkaç kapı açılıyor ve bu kargaşanın ne olduğunu görmek için kafasını koridora uzatıyor. Köşeyi döndüğünü görüyorum ve sonra bir ses duyuyorum.

Kapı çarparak kapandı.

Brutus kolumu tuttu. "Burada bir sorun mu yaşayacağız?"

Peşinden gitmek için onunla mücadele etmeyi düşünüyorum ama sarhoş halimle bile bunun sonunun kötü olacağını fark ediyorum.

"Hayır, otelde kalıyorum," dedim ona. "Odama geri döneceğim."

"Tamam o zaman," diyor. "Oraya gittiğinden emin olacağım."

bölüm yirmi üç

Hiç uyuyamadım. Bütün geceyi ne olduğunu merak ederek tavana bakarak geçirdim. Neden beni onu terk etmekle suçluyordu? Orada durup Facebook'ta yazdıklarını nasıl inkâr edebiliyor, ben kendi gözlerimle gördükten sonra Chris'e geri döndüğünü nasıl inkâr edebiliyordu?

Ayılmak için birkaç şişe su içtim. Sonra sabah sekiz civarında otelin spor salonuna gitmeye karar veriyorum, kapısını yumruklamamak için koşu bandına biniyorum. Koşarken, birlikte yaptığımız tüm koşuları düşünüyorum. Brezilya'da her pazartesi ve çarşamba akşamı saat yedide nasıl koştuğumu hatırlıyorum, *onunla* birlikte olmasına rağmen onun da aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordum. Yıllarca onun fotoğraflarına bakıp neden okulu bıraktığını ve neler yaptığını merak ettiğimi hatırlıyorum.

Ayaklarım beni yarı yolda bıraktığında ve koşu bandının güvertesine yüzüstü düşmeden önce kendimi zor toparladığımda, bunun yerine yüzmeye gitmeye karar veriyorum.

Otelin havuzunda, onun peşinden gidecek enerjim kalmasın diye kendimi tüketmeye çalışarak cezalandırıcı turlar atıyorum. İşe yarıyor. Elli turdan sonra, kendimi havuzdan çıkaracak gücü bile toplayamıyorum. Suyun içinde durup sessizce tur atan diğer birkaç kişiyi izliyorum, bir yandan da kollarımı ve bacaklarımı yeniden hissetmeye çalışıyorum.

Birisi havuzun benim tarafıma doğru serbest stil kulaç atarken yanımdaki kulvarda küçük ayakların tekmelediğini görüyorum. Şaşıyorum.

Yansıtıcı gözlük takan bir çocuk yanımdaki sudan fırladı. Hızından etkilendim. "Oldukça hızlısın, ortak."

"Teşekkürler," diye yanıtlıyor.

"Adın ne evlat? Bir gün Olimpiyatlarda seni izlemem gerekecek."

"Max" diye cevap verirken gamzeli gülümsemesi gururla doluydu.

"Max, bahse girerim sen benden bile hızlısındır ve kaç yaşı nda s ın , sekiz mi dokuz mu?"

"Yedi," diyor bana bakarak.

"Max!" diye bağı rıyor bir kadın havuzun diğ er ucundan.

Ona baş ımı sallıyorum. "Annen mi?"

"Hayır, o benim dadım. Bana her zaman yabancılarla konuşmamamı söyler." Parmağ ını kulağ ının etrafında havada döndürerek beni güldürüyor.

"Maddox Mitchell, hemen buraya gel!" diye bağı rıyor dadısı.

"Gitmeliyim bayım." Gözlüklerini çevirerek delici mavi gözlerini ortaya çıkarıyor. "Güle güle."

Havuzun diğ er tarafına doğru kulaç atarken bana bakıyor.

Gözlerine odaklandığı mda tam bir panik havasına kapılıyorum.

I

Nefes

alamıyor

um.

Sığ suda boğuluyormuş um gibi hissediyorum.

Hareket edemiyorum.

Bacaklarım felç edici bir belirsizlikle yerinde sabitlenmiş durumda.

Midemin çukurundan kemirici bir ağrı yükseliyor ve boğazımı bir mengene gibi kavırıyor. Kendimi havuzun kenarına dayayıp derin bir nefes alıyorum, bu sırada düşüncelerim bir açıklama arıyor. Baş ımı sallıyorum, şakaklarıma kan hücum ediyor. *Bu nasıl oluyor da*

Mümkün mü? Onun gözleri, onlar *benim!* Az önce kendi gözlerimin içine baktım.

Bacaklarımın kontrolünü yeniden kazanıyorum ve havuzdan çıkıp havlumu bulmaya çalışırken kafamda hızlıca hesap yapıyorum. Yedi yaşında olduğunu söyledi. Onu neredeyse sekiz yıldır görmedim. *Bu olamaz.* Ama Tanrı aşkına, benim göbek adımı taşıyor; Asswipe'ın çocuğuna benim adımı vermezdi herhalde. Ve benzerlik . . .

Çılgın zihnim kalbimin doğru olduğunu bildiği şeyi anlamaya çalışıyor. Havuzda yanımda yüzen çocuk... yanağında Baylor'un gamzesiyle bana gülümseyen çocuk... Maddox adındaki çocuk, eğer dürüst olmak gerekirse, benim ayna gibi bir görüntüm - o çocuk benim oğlum olmalı.

Bir çocuk.

Benim bir çocuğum var!

Birden aklıma sekiz yıldır bu bilgiden mahrum bırakıldığım geldi. Bunu benden sakladığını düşünen kim? *Onu* benden sakladığını mı?

Kurulanmayı bile bitirmeden, sıırıslıkam ve iyice sinirlenmiş bir halde yukarı odama koştum. Odaya girdiğimde Scott ve Angie'nin çünkü evrak işlerini gözden geçirdiklerini gördüm. "Avukatımızı ara," diye Angie'ye tükürdüm. "Hemen şimdi!"

"Gavin." Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Neyin var? İyi misin?"

Scott'a bir bakış atar ve bakışlarını paylaşırlar. "Bunun Baylor Mitchell ile bir ilgisi var mı?" diye sorar.

Başımı yana eğip ona bakıyorum.

"Scott bana dün gece onu gördüğünü söyledi." diye devam etti. Ön masadan bana kuru bir havlu getirdi. "Neden bir avukata ihtiyacın var, Gavin?" Gözleri birden irileşti. "Onu öldürüp cesedini gömmek gibi aptalca bir şey yapmadın, değil mi?" Sinirli bir şekilde gülüyor.

Ona sert bir bakış attım. "Hayır. En azından henüz değil," diyorum. "Yedi yaşında bir çocuğu var. Adı *Maddox.*" Göğsümü gösteriyorum. "Benim

lanet çocuk!"

Beni incelerken kafası karışmış görünüyor. "Bunun bir olasılık olduğunu biliyordun, Gavin. Neden birdenbire senin çocuğunu doğurmasını umursamaya başladın?"

"Sen neden bahsediyorsun, Ang? Hamile olduğunu bile bilmiyordum," diyorum ona. "O şerefsiz Chris'le kaçtı ve bir daha ondan haber alamadım."

Angie soluk soluğa kalır. Yürüyerek kanepeye oturdu. Scott ona iyi olup olmadığını soruyor ve o da başını sallayarak bana soruyor: "Baylor'a bir mektup yazıp kürtaj için para vermedin mi? Seninle bir daha asla iletişime geçmemesini söyleyen bir mektup?"

Havlumu fırlatıyorum, yakındaki bir masadan bir şeyi yere düşürdüğümü umursamıyorum bile. Angie'nin oturduğu yere doğru yürüyorum. "Hayır, ben mektup falan yazmadım. Hiçbir şey yapmadım. O *beni* terk etti, Angie. Onu seviyordum. Hamile olduğunu bilseydim onunla evlenirdim."

"Aman Tanrım," diyor. Yüzü üzüntü ve pişmanlıkla boyanmış.

"Konuşmaya başlasan iyi olur Angie, hem de hemen." Saatin erken olmasına rağmen kendime sert bir içki dolduruyorum. İçimde buna ihtiyacım olacağına dair bir his var. Tüm dünyanın değişmek üzere olduğunu biliyorum.

"Bilmiyordum, Gavin," diyor. Alt dudağı titriyor ve gözleri cam gibi oluyor. "Bebeği öğrendikten sonra bir mektup yazdığını söyledi. Bu konuyu sana hiç açmamamı söyledi çünkü muhtemelen çok üzölmüşsündür."

"Bunu sana kim söyledi? Baylor mu?" Baylor'un Angie'yle böylesine hassas bir konu hakkında neden konuştuğuna şaşırarak soruyorum.

"Baylor değil. Karen," diyor.

"Ne?" Kafamda uçuşan soruların cevaplarını bulmak için Scott ve Angie'nin arasına bakarak soruyorum. "Karen bebekten haberim bile yokken neden sana Baylor'a mektup yazdığımı söylesin ki?"

Vücudu titrerken Angie'ye bakıyorum. Gözlerini kapatıyor ve iç çekiyor. "Tanrım, Gavin. Bunların hepsi benim suçum. Karen'in sizi ayırmaya çalıştığını biliyordum. Sahte Facebook sayfasını biliyordum. Her şeyi biliyordum. Ama hiçbir şey söylemedim, çünkü bana hamileliği bildiğini ve Baylor'dan kendi başına ayrıldığını söyledi."

"Sahte Facebook sayfası mı?" Soruyorum. "Baylor'un bunca zamandır ikimizle de görüştüğünü iddia eden sayfayı mı kastediyorsun?"

Utanç içinde başını sallıyor. "Evet, o. Facebook yepyeni bir şeydi. E-posta adresi olan herkes bir kimlik talep edebiliyordu. Henüz çok fazla kişi kullanmıyordu, bu yüzden Baylor'un arkadaşlarından herhangi birinin görme şansı çok azdı. Karen, Baylor'la çıkmak istediğini söyler söylemez başladı. Senin telefonundaki resimleri aldı ve bir şekilde bir arkadaşına Chris'in telefonundaki resimleri aldırdı. Sanırım kız kardeşlerimizden biri onunla aynı sınıftaydı.

"Chris'in biriyle görüştüğünü söyleyerek sizi kışkırtmaya çalıştı, bunu ona ya da Baylor'a soracağınızı ve onların da bunu inkar ederek sizi şüphelendireceklerini biliyordu. Karen, sahtekârlığın ne kadar eskiye dayandığını görebilmeniz için zaman zaman sahte Facebook sayfasına güvenilirlik kazandıracak paylaşımlar yapıyordu. Başından beri Brezilya'ya gittiğinizde bunu size göstermeyi planlıyordu ama sonra Baylor hamile kaldı ve bunu kendi lehine kullandı."

Hâlâ kafam karışık. "Ama ben kendim bile bilmezken Karen, Baylor'un hamile olduğunu nasıl bilebilirdi?"

"Stephanie Jeffries," diyor Angie.

"Kim?"

"O bizim kız kardeşimizdi. Kampüsün tıp merkezinde çalışıyordu. Karen bana Stephanie'nin Baylor'u tanıdığını söyledi. Görünüşe göre kliniğe doğum kontrol hapı almak için gitmiş. Doğum kontrolü için reçete yazmadan önce hamilelik testi yapmak adettendi. Baylor o güne kadar hamile olduğunu bile bilmiyordu. Stephanie Karen'ı aradı, böylece sana haber verebilecekti. Sonra Karen bana bebekten korktuğunu söyledi,

Babanın seni evlatlıktan reddedeceğini falan söyleyerek, zaten Baylor'la sadece takıldığını söyledin ve bir mektupla onu başından savdın."

Scott çenesi kucağında oturup dinledikten sonra nihayet söze giriyor. "Bu cidden berbat bir durum, Gavin."

Angie, "Yemin ederim Gavin, bu kadar ileri gittiğini bilseydim asla yanına bırakmazdım," diyor. "Çok üzgünüm. Bana inanmalısın, Gavin." Yüzünden yaşlar süzülüyor ve ben onun doğru söylediğini biliyorum. Angie'nin iki küçük çocuğu var ve gördüğüm tüm anneler kadar üzerine titriyor, bu yüzden bunu başka bir canlıya inkar etmesini hayal edemiyorum.

Kalan viskimi yakıcı bir yudumda içtim. Bunca zamandır Baylor bebeği bildiğimi sanıyordu. Onu bununla baş başa bıraktığımı sanıyordu. Tanrı aşkına, ondan kurtulması için ona para verdiğimi. Şimdi her şey mantıklı geliyor - Baylor'ın final sabahı bana neden mesaj attığı, o gün yurttan neden perişan görüldüğü, neden okulu bıraktığı. Dün gece bana neden yeni bir göt deliği açtı.

Yüce Tanrım, hayatım kendi bencil karım tarafından düzenlenmiş lanet olası bir yalan yatağı üzerine inşa edildi.

Baylor'a açıklama yapmaya ve af dilemeye çalışmadan önce düş almak için ayağa kalkıyorum. Odadan çıkarken Angie'ye dönüyorum. "Avukatımızı ara," diyorum.

"Velayet için gitmek ister misin?" diye soruyor.

"Hayır. Ona boşanmak istediğimi söyle." "Dün!" diye bağırırken banyoya doğru giderken yumruğumu kapıya vuruyorum.

ikinci bölüm

baylor

bölüm yirmi dört

"Lanet olsun, Baylor. O muhteşem yakışıklı adam senin bebeğinin babası mı?" Callie, havaalanı arabasında ona sadece otuz dakika önce havuz kenarındaki duşta neden bağırdığımı açıkladıktan sonra soruyor.

Şoförümüz sessizce gülüyor ve başını sallıyor.

"O ağzınla çocuğumu mu öpüyorsun?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

Maddox'un kulağındaki kulaklıkları işaret ederek gözlerini bana çeviriyor. Onu kendi ailem kadar sevdiğimi biliyor. Muhteşem masmavi gözleri, bronz teni ve uzun, dalgalı sarı saçlarıyla bana bakıyor, üç yıl önce benimle arkadaş olan ailesine iyilik olsun diye işe aldığım Kaliforniyalı kızın her bir parçası. Callie Spencer bir dadıdan çok daha fazlası. O benim en iyi arkadaşım, mihenk taşım, insanım. Maple Creek'te ailemden aldığım evde Maddox ve benimle birlikte yaşıyor; bu durumun, kendi evini tutacak parayı biriktirene kadar geçici olması gerekiyordu. Ancak o zaman geldiğinde, ikimize de bağlandığı için ayrılmak için acele etmedi ve yirmi dört-yedi onun arkadaşlığı ve desteği olmadan olmayı hayal edemezdim. İşimize yarıyor. Ben yazarken Maddox'u meşgul ediyor ve kitap turlarına çıktığımda yatılı bir dadıya sahip olmak içimi rahatlatıyor. Bazen onları da yanımda götürüyorum, şimdi olduğu gibi. Ailem restoranlarıyla mücadele ederken Maddox'un çocukken sahip olmadığım her fırsata sahip olmasını istiyorum.

Callie kaşlarını çatı. "Orada kimin durduğunu bilseydim Max'e asla tam adıyla hitap etmezdim, biliyorsun." Nefes nefese kalır. "Onunla *konusuyordu*, Baylor. Yani, kahretsin!" Başını iki yana sallıyor. "Tanrım, her şeyi mahvettim, değil mi?"

Bacağına güven verici bir el koydum. "Cal, onun orada olduğundan haberin yoktu. Dün gece eve geldiğimde uyuyordun. Bu senin hatan değildi."

Boş bir süite uyandığımda hissettiğim o kötü duyguyu hâlâ üzerimden atamıyorum. Callie'ye bir not bırakmadığım için kendimi tekmeledim. Daha iyi bilmeliydim. Maddox yüzmeyi sever ve Callie ne zaman bir otelde olsak her sabah onu havuza götürür. Üzerime yoga pantolonumu ve dünden kalma eski bir tişörtümü geçirirken dua ettim. Bir şekilde onunla karşılaşmamaları için dua ettim. Yine de içimdeki kötü his, havuz duşlarının köşesini dönüp oğlumu havuzun diğer ucunda Gavin'le konuşurken gördüğümde tam bir dehşete dönüştü. İkisi de diğerinin kim olduğunu bilmiyordu. Neredeyse oracıkta kusacaktım. Callie'ye acil bir durum olduğunu ve Maddox'u alıp hemen odaya getirmesi gerektiğini söyledim. Benden sadece birkaç dakika sonra onu oraya getirdiğinde, tüm eşyalarımızı bavullarımıza doldurmuş ve otelin aşağıda bekleyen bir araba ayarlamasını sağlamıştım.

"Peki, şimdi ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Avukatımı ara," diyorum ona. "Gavin'in Maddox'un kim olduğunu fark ettiğinden bile emin değilim, fark etse bile muhtemelen umursamazdı."

"Bildiğini söyleyebilirim," diyor Callie. "Max'in adını söylediğimde adam havuzun içinde neredeyse bayılacaktı. Çok güzeldi, yırtık pırtıktı ve güneşten bronzlaşmıştı ve yemin ederim Baylor, Max'i yanıma çağırdığımda yüzündeki tüm kan çekildi. Adam kalp krizi falan geçiriyor sandım. Odaya dönmemiz konusunda bu kadar kararlı olmasaydın, muhtemelen ağızdan ağıza sunardım," diye şaka yapıyor.

Gözlerimi kapatıp yumuşak deri koltuğa yaslanıyorum ve beni tehdit eden baş ağrısını engellemeye çalışıyorum. Onca şehirdeki onca otel varken, Gavin McBride neden benimkine gelmek zorundaydı?

"Bu adam cidden çok seksi," diyor. "Max'in bu kadar sevimli olmasına şaşmamalı. Büyüyünce tam bir kalp kırıcı olacak."

Ne söylediğini söyledikten birkaç saniye sonra fark ediyor. Elini kaldırıp ağzını kapattı. "Oh, Baylor, çok özür dilerim. Bu benim için çok boktan bir şeydi." Gözlerimin arkasındaki yaşların diken diken olduğunu hissettiğimde beni kucaklamak için yanıma yaklaşıyor.

Ağlamayacağım.

Daha fazla gözyaşı dökmesine izin vermeyeceğim. Beni terk ettikten sonraki ilk yıl okyanuslar kadar ağlamış olmalıyım. Dün gece onu görünce sanki her şey geri geldi ve sonsuza dek kapandığını sandığım musluk aniden açıldı. Ama bugün kendimi tutmaya kararlıyım. Ona verecek daha fazla gözyaşım yok.

"Sorun ne anne?" diye soruyor güzel oğlum, bir kulağındaki kulaklığı çıkararak.

"Yok bir şey tatlım," diye cevap veriyorum. "Sadece eve gideceğim için mutluyum." "Büyükanneni ve babanı özleyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, öyle. Skylar Teyze de öyle. Bu hafta Pazar brunch'ını kaçırdık ve bu beni üzdü. Yarın şehre gidip onlara restoranda sürpriz yapmaya ne dersin?"

Buz mavisi gözleri parlıyor ve başını ısrarla bana doğru sallıyor. "Evet, evet!" diye ciyaklıyor. "Beni de büyük parka götüreceksin? Lütfen anne?"

Onu nasıl inkâr edebilirim? Bir zamanlar benim de asla inkâr edemeyeceğim sarı saçlı, mavi gözlü başka bir çocuk olduğundan habersiz olan tatlı oğlum. Arkadaşları tarafından Max, hatta Callie'nin ona taktığı bir lakap olan Mad Max olarak çağrılmayı tercih eden Maddox'a bakarken onu ilk gördüğüm günü hatırlıyorum. Doğduğu anda Gavin'in tıpatıp aynısı olduğunu anlamıştım. Hatta kısa bir süre için Gavin'e benzeyen bir bebeği sevip sevemeyeceğimi merak etmişim.

Tıpkı beni kıran adam gibi. Ama hemşirenin onu temizleyip göğsüme yatırması için geçen yirmi saniyenin tamamında Maddox'un hayatımın aşkı olacağını biliyordum.

Ailem ve yakın arkadaşlarım, on sekiz yaşında hamileyken beni terk eden o piçin adını ona nasıl verdiğimi merak ediyorlardı. Ama bir parçam - çok küçük bir parçam, derinlerde bir yerde saklı, çelik asma kilitli bir çitle çevrili - bir gün oğlumun babasını arayabileceğini biliyordu. O küçük parçam oğlumun bir şeylerin parçası olduğunu hissetmesini, belki de babası için kolay bir yatıştan ve ardından varlığına son vermek için beş yüz dolar içeren bir 'Sevgili Jane' mektubundan daha fazlasını ifade etmesini istiyordu.

Maddox'a şimdi ne söyleyeceğim? Daha önce de babasını sormuştu ve ben her seferinde birbirimizi üniversitede tanıdığımıza dair küçük ayrıntılarla onu yatıştırmayı başarmıştım. Ona bazı erkeklerin baba olmaması gerektiğini söyledim. Onun hakkında asla kötü konuşmadım. Bir kere bile. Maddox'u bu şekilde incitmeyi reddediyorum. Ve her neyse, çoğunlukla, yedi yıl boyunca bir baba figürü olmadan hiç gitmedi.

Babam ilk günden beri onun yanında ve Chris'le birlikte Maddox'un ihtiyacı olduğunda her zaman yanında bir erkek olmasını sağlıyorlar. Babam onu her yıl Maine'e kamp gezisine götürüyor. Ayrıca şehirdeki haftalık Pazar brunch'ımızda da onun üzerine titriyor.

Chris Maddox'u okuldaki her baba-oğul etkinliğine götürüyor ve artık iki oğlu olmasına rağmen ona spor hakkında bilmesi gereken her şeyi öğretiyor. Chris, Maddox'un bazı günler restoranda tuzlukları doldurmak ve peçeteleri kaplara sarmak gibi işlere yardım etmesine bile izin veriyor.

Chris harikaydı. Yıllarca benim dayanağım oldu, hamileliğim boyunca yanımda durdu, hatta UNC'den buraya kadar geldi. Sonunda benimle evlenmeyi ve Maddox'u kendi çocuğu gibi büyütmeyi teklif etti. Bu inanılmaz bir jestti ama ona bunu yapamazdım, onu sevgisiz bir evliliğe hapsedemezdim. O bundan daha fazlasını hak ediyordu ve bunu buldu,

Mezun olduktan kısa bir süre sonra ailem New York'ta ikinci bir yer açtıktan sonra Mitchell's'ı işletmek için Maple Creek'e geri döndü.

Telefonunu çıkarmış ve gözlerinde sinsi bir bakışla etrafta dolaşan Callie'ye bakıyorum.

"Neyin peşindesin?" diye sordum. "Onu Google'da araştırıyorum," diyor.

Maddox'a bakıyorum ve kulaklıklarını tekrar taktığını ve el bilgisayarında bir oyun oynadığını görüyorum.

Callie'ye kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ne?" diyor. "Sanki daha önce hiç yapmamışsın gibi."

"Yapmadım," diyorum.

"Ah, doğru, Baylor," diyor suçlayıcı bir şekilde. "Sen *de* öyle."

"Hayır, bu doğru. Öğrenmedim," diyorum. "O yılan hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum." Onu gördüğümünden bu yana geçen neredeyse sekiz yıl boyunca, onunla yolumun kesişmesi anlamına gelebilecek her şeyden kaçındım. Teksas'ta kitap turu yapmıyorum, bu da menajerimi gerçekten kızdırıyor. Sosyal medya kullanmıyorum ve profesyonel olmaya karar verirse diye futbol izlemekten kaçınıyorum. Onun hakkında bildiğim tek şey babasının birkaç yıl önce öldüğü. Senatördü, bu yüzden tüm haberlerdeydi.

Callie telefonuna dokunmaya devam eder. "Huh," diyor. "Bak, bir Wikipedia sayfası var."

Gözlerimi deviriyorum. "*Benim* bir Wikipedia sayfam var Cal. Bugünlerde çoğu insanın var gibi görünüyor."

"Bilmiyorum," diye suratını asıyor ve telefonu bana doğru itiyor. "Okumalısın," diyor. "Bu hafta sonu olanları göz önüne alırsak, onun hakkında bir şeyler öğrenmenin zamanı gelmedi mi sence de?"

İsteksizce telefonu ondan aldım ve web sitesindeki fotoğraf karşısında nutkum tutuldu. Onu dün gece gördüğümü biliyordum ama bağırıp çağırmaktan ve ondan kaçmaktan ona yakından bakma fırsatım olmamıştı. Hatırladığım her şeye ve daha fazlasına sahip. Yüzü biraz dolgunlaşmış ve sıkı çenesi neredeyse ona değen seksi bir kirli sakalla noktalanmış.

elmacık kemikleri. Her gün Maddox'a baktığımda gördüğüm o inanılmaz mavi gözler, güçlü ve kendinden emin ve kenarlarında gülme çizgileri var. Ve saçları, ah, saçlarını kestirirken dokunduğum ilk günden beri parmaklarımı gezdirmeyi sevdiğim buğday rengi saçları. O zamanki kadar uzun ve asi değil ama tepesi alınına gelişigüzel düşecek kadar uzun ve dalgalı. Utanmadan güç, otorite ve çiğ cinsellik yayıyor. Bu fotoğrafta doğrudan kameraya bakıyor ve sanki bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Sanki onun işine burnumu soktuğumu, ondan sekiz yıldır uzak durmamı ihlal ettiğimi biliyor. Derin bir nefes alıyorum ve onun hakkında bir şeyler okumak için aşağıya iniyorum.

Bir film yapım şirketinin ortak sahibi olduğunu okuduğumda dudaklarımda beklenmedik bir gülümseme beliriyor. Sonra ismi okuduğumda nefesim kesildi.

"Ne oldu?" Callie soruyor. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Ona telefonu ve içinde ne olduğunu gösterdim. Bana okudu. "Burada Bay Watch Productions'ın kurucusu ve sahibi olduğu yazıyor. Neden hepiniz telaşlandınız?"

"Aman Tanrım," diyorum. "Neden işine benim adımla versin ki?"

"Bay Watch'taki 'Bay' kelimesinin *seni mi* kastettiğini düşünüyorsun?" Callie bana kuşkulu bir sırıtış fırlattı. "Neden böyle düşündün ki? Yani, hadi ama, sana yaptıklarından sonra, neden işine senin adını versin ki? Muhtemelen bir tesadüftür."

Başımı salladım. "Hayır, bu bir tesadüf değil." Ona Bay Watch'un önemini ve şirketine yanlışlıkla bu ismi vermiş olmasının mümkün olmadığını anlatıyorum.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diyor kaşlarını çatarak.

"Katılıyorum," diyorum. "Ama bu doğru."

"Şunu doğru anlamama izin verin. Çocuğunuza onun adını verdiniz. O da şirketine senin adını verdi. Ama birbirinizden nefret ediyorsunuz?"

Benden gergin bir kahkaha kaçıyor. "Evet, bu her şeyi özetliyor."

"Bunun bir anlamı *olmalı*," diye ısrar ediyor. Konuşmaya devam ediyor, kayıp ruh eşleri hakkında bir şeyler söylüyor, ama sayfayı aşağı kaydırmaya devam ederken onu görmezden geliyorum.

Bir sonraki paragrafa geldiğimde neredeyse Callie'nin telefonunu düşürüyordum. Boğazıma bir şey kaçıyor. Bu sabah köşeyi döndüğümde Gavin'in Maddox'la konuştuğunu gördüğümde hissettiklerimin aynısı.

"Böcek yemiş gibi görünüyorsun," diyor Callie. "Şimdi ne oldu?"

"Onunla evlendi." Kelimeleri ancak fısıltıyla söyleyebildim.

"Kiminle evlendi?"

"Karen," diyorum, adını söylerken fiziksel olarak dilimi acıtıyor. Muhtemelen ısırdığım içindir. "Üniversitede onun bir arkadaşıydı. Onu istiyordu ve kız öğrenci yurdundaki kız kardeşleri onun kız arkadaşı olması gerektiğini bana söylemekten hiç geri kalmadılar."

"Tanrım, gerçekten mi?" diye sorar. "Bu çok acıtmış olmalı. Çok özür dilerim." Telefonu benden aldı ve çantasına bıraktı. "Şimdilik bu kadar geçmiş yeter." Eğiliyor ve Maddox'un kulağındaki kulaklıkları çıkarıyor. "Hadi 'I Spy' oynayalım," diyor. "İlk sen başla Mad Max."

Oğlum gülümsüyor, sonra ön pencereden dışarı bakıyor ve "Sarı bir şey görüyorum..." diyor.

Oyunu oynamaya başladıklarında, üniversiteye geri döndüm. Gavin'in Karen'la ilgili endişelenecek bir şey olmadığını söylediği onca zamanı düşünüyorum. Birlikte Brezilya'ya gitmelerinin nasıl tamamen platonik olduğunu. Onu iptal ettiğim konsere götürdükten sonraki korkunç kavgamızı düşünüyorum.

Görünüşe göre kıskanmakta haklıymışım. Sanırım hamile kalmamış olsaydım bile Brezilya'da birlikte geçirdikleri zaman bizi ayırırdı.

Onunla evlendi mi?

Sanırım anlamıyorum. Onun hor gördüğü her şeyi temsil ediyordu. İç çekiyorum ve Gavin ile Karen McBride'a dair tüm düşünceleri beynimden silmeye çalışıyorum.

"Bir denizaltı!" Bağırıyorum.

"Hadi ama *anne*," diyor Maddox gözlerini devirerek. "İyi tahminler yapmalısın, aptal tahminler değil."

"Bana aptal mı diyorsun?" Ona gülerek soruyorum. "Reklam panosunda bir denizaltı görmüş olabilirim, biliyorsun."

"Hayır anne, sen aptal değilsin," diyor, hafif bir pelteklikle. "Sen tanıdığım en akıllı annesin." Bana sarılmak için eğiliyor. Onu normalden biraz daha sert ve biraz daha uzun süre sıkıyorum, çünkü geleceğin neler getirebileceğinden hiç bu kadar emin olmamıştım.

bölüm yirmi beş

Callie, Maddox'u uçakta oyun oynamakla meşgul ederken ben de başarısız bir şekilde Gavin'in dün gece bana söylediklerini düşünmemeye çalışıyorum. Neden ona bir açıklama borçlu olduğumu düşünsün ki? Ne için bir açıklama, hamile kaldığım için mi? Bebeğini doğurmak için okulu *bıraktığı* için mi? Kürtaj yaptırmadığım için mi?

Terk eden, bizi bitiren o olduğu halde neden bana gerçekten kızgın görüldüğünü anlamıyorum. Ve beni Facebook'a bir şeyler koymakla mı suçluyor? Hayatımda hiç Facebook hesabım olmadı. Kalbini kırdığımı söyledi, yanlış hatırlamıyorsam *lanet* kalbini. Bana anahtarlığı gösterdi, sekiz yıl boyunca sakladığı anahtarlığı. *Benim anahtarlığımı*. Rastgele karşılaştığımız gün anahtarlar cebinde miydi? Bunların hiçbiri mantıklı değil.

Sarhoştı. Bu kesin. Belki uyuşturucu da kullanıyordu. Wikipedia'da işinin L.A.'de olduğu yazıyor -L.A.'de uyuşturucu kullanıyorlar. Film endüstrisinde - orada da uyuşturucu kullanıyorlar. Bu olmalı. Tek mantıklı açıklama bu.

Şafak sökerken yorgunluktan yere yığıldıktan sonra sadece birkaç saat uyuyabildiğim için biraz kestirmeye çalışıyorum. Ama gözlerimi her kapattığımda onu görüyorum. Gavin Maddox McBride. Nefret ettiğim adam. Çocuğumun peşine düşüp onu evlendiği o kaltak karısıyla tanıştıracılabilecek adam. Beni diğer tüm erkekler için tek başına yok eden adam.

Muhtemelen her zaman seveceğim adam.

Arabamda, evimize dönerken, Callie bir kez daha telefonunu çıkardı. Onu tekrar Google'da aradığını biliyorum. "Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Onu Facebook'ta arıyorum," diyor. "Yüce Tanrım, neden?"

"Çünkü herhangi biri olan herkes Facebook'ta," diyor bana gözlerini devirerek. "Sen hariç" -ekrana birkaç kez daha dokunuyor- "ve görünüşe göre o."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Gerçekten mi?" diye soruyorum. Kullanmasam da ne kadar popüler olduğunun farkındayım. Ve şimdi düşünüyorum da, onun hakkında daha fazla kişisel bilgi edinmek için iyi bir yol olabilirdi, hatta olası bir velayet savaşı için bile cephane olabilirdi.

"Gerçekten mi?" diyor Callie. "Ve söyleyebileceğim kadarıyla, başka hiçbir sosyal medyada da yok. Tıpkı senin gibi." Bana boş bir bakışla bakıyor. "Huh, düşünsene."

Bize dikkat etmediğinden emin olmak için hızlıca Maddox'a bakıyorum. "Çocuğu olup olmadığını görmek için Wikipedia sayfasını tekrar açabilir misin?"

Bana üzgün bir bakış attı. "Baylor, bunu bilmek istediğine emin misin?"

"Evet... hayır... Bilmiyorum. Ama öğrenmek zorundayım. Belki başka çocukları varsa *benim* çocuğumu rahat bırakır," diye fısıldıyorum.

"Evet, belki de *elinde* yoksa *istemiyordur*," diye ekliyor, bir anlık iyimserliğimi paylaşarak.

"O da var," diyorum ve arama yapmak için tereddütte eline aldığı telefonuna başımı sallayarak bakıyorum.

"Burada çocuklar hakkında hiçbir şey yazmıyor," diyor. "Ama bu her halükarda bir şey ifade etmiyor."

"Ne kadar süredir evli oldukları yazıyor mu?"

"Yaklaşık altı yıl gibi görünüyor," diyor. "Vay canına, tırnaklar." Kısa bir süre Maddox'a bakıyor. "Çok zengin bir aileden geliyor. Sence onunla bu yüzden mi evlendi?"

Başımı salladım. "Hayır, o öyle biri değil. O da paradan geliyor. O kadar değil ama yeterince." Callie bana kaşlarını kaldırıyor ve ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. Onu savunuyorum. Bunu yapmamalıydım. Muhtemelen birbirlerini hak ediyorlar, bu ikisi. "Mezuniyetten hemen sonra evlenmiş olmalılar. Hiç vakit kaybetmedikleri kesin."

Callie destekleyici bir elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Babası ölmeseydi muhtemelen başkanlığa aday olacağını biliyor muydun?" Dedim.

"Şaka mı bu?" diye düşünüyor telefonunda gezinirken. "Evet, burada babasının senatörken öldüğü yazıyor-"

"Senatör nedir?" Maddox arka koltuktan sesleniyor.

Callie'ye başımı salladım. Gavin hakkında konuşurken daha dikkatli olmalıyız. Bazen çocukların pek çok şeyi anladığını unutuyorum. "Senatör, yaşadığımız ülke hakkında kararlar alınmasına yardımcı olan kişidir," diye açıklıyorum ona.

"Oh," diyor. "Facebook nedir?"

Callie ve ben bakiştık. "Yetişkinlerin arkadaşlarıyla iletişimde kalmak için bilgisayarda kullandıkları bir şey" diyor.

"E-posta gibi mi?" diye

soruyor. "Evet, e-posta

gibi," diyorum.

"Facebook'a girebilir miyim?" diye

soruyor. "Hayır!" Callie ve ben

birlikte söylüyoruz.

"Eve dönerken McDonald's'ta durabilir miyiz?" diye soruyor.

"Evet, McDonald's'ta durabiliriz dostum," diyorum ona. Ve aniden, Big Mac mi yoksa McChicken sandviçi mi alacağına karar vermeye çalışırken, Callie ile her birinin artılarını ve eksilerini gözden geçirirken, senatörler ve Facebook hakkındaki tüm düşünceler unutuldu.

Eve döndüğümüzde Maddox yemeğini yemeye koşuyor ve ben de avukatımı aramak için ofisime gidiyorum. Pazar günü olması umurumda değil. Kendisi aile dostumuz ve şirketi tüm restoran işlerinin yanı sıra defterlerimle de ilgileniyor.

Üçüncü zil sesinde telefonu açıyor.

"Dillon, ben Baylor Mitchell. Pazar günü rahatsız ettiğim için üzgünüm ama tavsiyenizi almak istediğim potansiyel bir yasal sorunum var."

"Baylor, seninle konuşmak her zaman bir zevktir. Bana ne zaman ihtiyacın olursa hizmetindeyim. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın. Senin için ne yapabilirim?"

"Aile hukukunun uzmanlık alanınız olmadığını biliyorum ama belki ofisinize sorabilirsiniz diye düşündüm."

"Elbette," diyor. "Sorun nedir?" "Dün gece Maddox'un babasıyla karşılaştım."

Telefonun diğer ucu sessiz kalıyor. Dillon Maddox'un babasının resimde olmadığını bilecek kadar iyi bir arkadaş. Barbekülere geliyor ve Maddox'un okuldaki sınıfında bir kızı var. Konuşuyoruz ve yıllar içinde bazı şeyleri bir araya getiriyor.

"Peki onu gördüğünde ne oldu?" diye soruyor.

"Birbirimize bağarmaktan başka bir şey konuşmadık. Her şey çok çabuk oldu ama Gavin'in bir oğlu olduğunu öğrenince şaşırdığı fikrine kapıldım." İçimi çektim. "Dillon, Maddox'a dokunamayacağından emin olmak için ne yapmam gerekiyor?"

"Baylor, bunu duymak istemediğini biliyorum ve aile hukuku ortağımız Jerry Chutney ile bir görüşme ayarlayacağım, ancak bildiğim kadarıyla, onun uygun olmadığını kanıtlayamazsanız, ortak velayet için dava açmaya her türlü hakkı var. Ya da en azından cömert bir ziyaret hakkı."

Kalbim mideme inerken gözlerimi kapatıyorum. "Ama kürtaj olmamı istedi. Bunu yapmam için bana para verdi. Bana yazdığı mektup bile bunu kanıtlıyor. Bunu yaptığında Maddox üzerindeki haklarından vazgeçmemiş miydi?"

"Pek sayılmaz, korkarım," diyor. "İnsanlar her zaman istemedikleri şeyleri yaparlar ve söylerler, özellikle de onun gibi gençken."

Çocuğunuz olduğunu bilseydi, onu isteyeceğini iddia edebilir. Bunca yıl Maddox'u ondan bilerek sakladığınızı iddia edebilir."

"Oh, Tanrım," diye ağlıyorum.

"Dinle Baylor," diye teselli ediyor beni. "O noktaya gelmeyeceğinden eminim. Ama insanlar yaşlandıkça değişir. Üniversitede bir çocuk istememesi, şimdi onu tanımak istemeyeceği anlamına gelmez. Size tavsiyem, ikiniz arasındaki tüm yazışmaları saklamanız. Yaptığınız tüm konuşmaları not alın." Hamile bir duraksamadan önce iç çekiyor. "Sence şiddete başvurabilir mi?"

"Şiddet mi? Hayır, hiç sanmıyorum," diyorum. "O zamanlar bana karşı hep çok korumacıydı."

"Umalım da öyle olsun. Jerry ile görüşeceğim ve Gavin seninle tekrar temasa geçtiğinde beni ara."

Telefonu kapatıp doğruca mutfağa gidiyorum, Callie bir elinde en sevdiğim Merlot'dan bir şişe, diğer elinde de 'Dumb and Dumber' DVD'siyle beni bekliyor. Birimizin morali bozuk olduğunda hep içki içer ve aptal komediler izleriz.

"Seni seviyorum Cal," diyorum ve dolaptan iki şarap kadehi almak için yanına gidiyorum. "Umarım bu son şişemiz değildir. Dillon'la yaptığım konuşmadan sonra, bir taneye daha ihtiyacımız olabileceğini hissediyorum."

"Bunu atlatacaksın, Baylor." Kolunu bana dolamak için şişeyi bıraktı. "Sen her zaman yaparsın."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

İki haftadır yumurta kabukları üzerinde yaşıyorum. Çalan her kapı zili, gelen her telefon, her posta teslimatı... Hepsi de bana ne zaman bir celp tebliğ edileceğini merak ettiriyor.

Gavin onunla doğrudan iletişime geçmeye çalışırsa diye, otobüse binmeyi çok sevmesine rağmen Maddox'u okula Callie götürüp getiriyor.

Gavin'i artık tanımıyorum. Belki de hiç tanımadım, o zamanlar onun desteği için hayatım üzerine bahse girebilirdim. Şimdi neler yapabileceğini kim bilebilir, ama her neyse, bunu yapacak parası var.

Daha fazla internet araştırması yaparak kendime eziyet etmedim ve Callie'den onunkini kendine saklamasını istedim. Dillon, Gavin'in geçmişini araştıracağını ve endişelenecek bir şey varsa bana haber vereceğini söyledi. Neyse ki öyle bir şey olduğunu duymadım. Chris'e ve aileme olanları anlattım. Bir durum ortaya çıkarsa diye tetikte olmalarını istedim. Hepsi Maddox yanlarındayken tetikte olmayı kabul etti.

Kapı çalıyor ve midem alt üst oluyor. Evdeki ofisimin penceresine doğru yürüyorum ve perdelerin arasından bakıyorum. Evimin önündeki sokakta büyük kahverengi UPS kamyonunu gördüğümde nefesimi bırakıp gülümsüyorum. Kapıya koştum ve heyecanla açtım. Uzun zamandır UPS şoförüm olan Randy, benim içine atlamam için kollarını açmış bekliyor. O artık tatbikatını biliyor. O

Yayıncımdan gelen çok büyük, çok ağır bir kutuyu teslim ettiğinde ona sarılıp mutluluk gözyaşları dökeneceğimi anlıyor.

Olur böyle şeyler. Her zaman. Zaman. Son beş yıl içinde daha önce on iki kez gerçekleşmiş olmasına rağmen, hala o sersemletici duyguya kapılıyorum. Sadece bir çocuk doğurmak ve onu ilk kez kucağınıza almak gibi tarif edebileceğim o inanılmaz duygu.

Kitabım!

Bazen hala yayınlanmış bir yazar olduğuma inanamıyorum. Bir şeyler uydurup yazmak için para aldığıma. Sevdiğim bir şeyi yapmam karşılığında para aldığıma. Yaşamak için yaptığım şeyin iş olarak bile görmediğim bir şey olduğuna.

Randy beni yere bırakıyor ve ben de onu yanağından öpüyorum, sonra da gözümdeki bir damla yaşı siliyorum.

"Sizin için kapının içine koyayım mı, Bayan Mitchell?" diye soruyor, büyük kahverengi kutuyu almak için eğilerek.

"Lütfen Randy," diyorum. "Ve sana daha önce de söyledim, bana Baylor de."

"Evet, Baylor," diyor. "Bu teslimatları ne kadar iple çektiğimi asla bilemezsiniz. İşimin en önemli noktalarından biri. Bir sonraki kitabın ne zaman çıkıyor? O gün hasta olmadığımdan emin olmak istiyorum."

Kutuyu girişe koyarken kahkahalarımızı paylaşıyoruz. Bir bıçak kapıp kalın ambalaj bandını kesmek için sabırsızlanıyorum, böylece yeni kitapları elime alabileceğim. "Biraz zaman alacak," diyorum ona. "Çok teşekkür ederim."

"İyi günler," diyor ve kamyonuna geri dönüyor.

"Şimdi yapacağım." Kapıyı kapatmak için döndüm. Ama tamamen kapatmadan önce, tanımadığım bir arabanın garaj yoluna girdiğini görüyorum. Gözlerimi kısarak kapıdaki aralıktan bakıyorum. Gözlerimi sürücüyü odakladığımda dağınık ama mükemmel sarı saçlarını görüyorum.

Kahretsin!

Kapıyı çarparak kapattım.

Kahretsin! Kahretsin! Lanet olsun!

Kapıyı kilitleyip cep telefonumu alıyorum, restorandaki Chris'i ya da spor salonundaki Callie'yi, hatta gerekirse 911'i aramaya tamamen hazırım. Ve geleceğini bilmeme rağmen, kapı zili çaldığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Kapıdan uzaklaşıyorum, beni ondan ayıran büyük, sağlam, koyu kırmızı çift kapıya bakarken geriye doğru yürüyorum. Baldırlarım arkamdaki oturma odasındaki kanepenin arkasına çarpana kadar geri gitmeye devam ediyorum.

Tak tak tak.

"Baylor, orada olduğunu biliyorum," diyor Gavin iki inçlik çelik kapıdan. "Seni gördüm. Şimdi lütfen kapıyı aç, sadece konuşmak istiyorum."

Konuşamıyorum. Hareket edemiyorum. Elimde tuttuğum cep telefonundan arama bile yapamıyorum. O burada. Evimde. Çocuğum için mi burada?

Kapıya daha fazla vurulduğunu duyduğumda boğazımdaki safra yükseliyor. "Baylor," diye bağılıyor boğuk sesi yine. "Maddox'u biliyorum. Ama o zamanlar bilmiyordum. Tüm hikâyeyi bilmiyorsun. Beni bir dinler misin? Lütfen?" diye yalvarıyor.

"Mektup bende, Gavin!" Kapıdan bağııyorum. "Mektup aksini kanıtlıyor. Aslında onu avukatıma verdim."

Bacaklarım yeniden çalışmaya başlıyor, ben de mutfağa gidip kustumak için kendime bir bardak su alıyorum. Yavaşça mutfak penceresine doğru yürüyorum. Ön verandamı net bir şekilde gören pencereye. Pencerenin köşesindeki perdelerin arasından dikkatlice bakıyorum. Kapıda kot pantolon ve tişört giymiş, üniversitedeki haline çok benzeyen, cinsel cesaretini ilan eden bir vücutla durduğunu görüyorum. Elinde bir buket mor orkide tutuyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Lütfen kapıyı açın ve açıklamama izin verin," diyor sert, sinirli ve son derece erkek olan yumuşak aksanlı bir sesle.

Neden bana o çiçekleri getiriyor? Dava açmadan önce beni yumuşatmak için olabilir mi?

Doğru düzgün düşünmeden, öfkeyle ön kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı zorla açıyorum, kapı kolu girişteki yeni boyanmış duvarı deldiğinde nefesimin altında küfrediyorum.

"*Bütün* güzel günlerimi mahvetmeyi nasıl başarıyorsun?" Ona bağıriyorum. Sonra elindeki çiçekleri koparıyorum, geri çekiliyorum ve kapıyı şaşkın suratına çarpıyorum.

Mutfağa geri dönüyorum ve geri dönüşüm kutusundan boş bir kutu çıkarıyorum. Çiçeklerle uğraşırken pencereden onu izliyorum. Verandamda volta atıyor, bıkkın bir şekilde elini saçlarında gezdiriyor. "Baylor!" diye bağıriyor. "En azından beni dinlemenı bana, bize borçlu değıl misin?"

Ön kapıya geri dönüp kapıyı açıyorum ve parçalanmış, yırtılmış, kesilmiş orkidelerden oluşan kutuyu ona doğru itiyorum. "Gitmeni istiyorum," diyorum. "Şimdi!" Kapıyı bir kez daha üzerine kapattım ve ne yaptığını izlemek için mutfağa geri döndüm.

Bir dakika boyunca başını sallayarak etrafta dolanıyor, bir yandan da kendi kendine mırıldanıyor. Sonunda arabasına doğru yöneliyor ve ben onun uzaklaşmasını izlerken rahat bir nefes alıyorum. Sonra bedenim bana ihanet ediyor ve beni tekrar terk edişini görünce gözlerim doluyor.

Arabasına bindiğinde, camdan onu izlediğimi fark edince başını kaldırıp baktı.

Kahretsin!

Kısa süren etkileşimimiz yüzünden tüm vücudum titrerken görüş alanından çıkıyorum. Dolapların yüzünden mutfağımın soğuk beyaz fayanslarına doğru kayıyorum ve motorunun çalışmasını bekliyorum. Duymadım.

Ne halt ediyor bu? Orada oturup dışarı çıkmamı bekleyeceğini düşünmek beni ürpertiyor. *Tanrım, Maddox eve geldiğinde ne olacak?*

Callie'yi aramak için cep telefonumu kotumun cebinden çıkardım. Okuldan sonra Maddox'u Chris'in evine götürmesini söyleyeceğim. Ayak sesleri yürüyüş yolumda ilerlerken çakılların çıtırdadığını duyduğumda aramayı bırakıyorum. Verandaya çıkan beş merdiveni tırmanırken ikinci basamağın gıcirtısını duyuyorum. Bir duraklama oluyor, sonra daha fazla ayak sesi

uzakta. Sonunda arabası çalışıyor ve garaj yolundan geri döndüğünü duyuyorum. Sokağımda ilerleyen motorun sesini duymayana kadar yere yapışıp kalıyorum.

Ayağa kalkıp destek için lavaboya yaslanıyorum ve geri gelmeyeceğinden emin olmak için birkaç dakika pencereden dışarı bakıyorum. Sonra gözüme bir şey çarpıyor; ön kapımın koluna sıkışmış bir kâğıt parçası. Kiralık araba sözleşmesinin arkasına yazılmış notu alıp açarken kalbim hızla çarpıyor.

Baylor,

Beni dinleyene kadar şehirden ayrılmayacağım. Oak Leaf Otel'de kalıyorum. Şehirdeki iki otelden biri olduğu için yerini bildiğinize eminim. Süit 309.

Benimle konuşana kadar her gün geri

geleceğim. Gavin.

Hemen annemi aradım. Callie ve kız kardeşlerimin duyguları tarafından yönetildiği yerde, annem her zaman mantığın sesi olmuştur. Bana anahtarlığı veren oydu. Hâlâ *onda* olan anahtarlığı. Şiddetli bir sadakatle aldığım her kararı destekledi. O benim ahlaki pusulam, en büyük amigo kızım, rol modelim.

"Merhaba anne."

"Tatlım, neyin var?" diye soruyor o anaç sesiyle.

Annemin basit bir bakıştan ya da selamlaşmadan beni rahatsız eden bir şey olduğunu anlaması beni şaşırtırdı. Ama şimdi anne olduğum için anlıyorum. Kelimeler olmadan bile Maddox'un mutlu, üzgün, sıkılmış, hatta aç olduğunu anlayabiliyorum. Doğru, bir çocuğu vajinamızdan içeri ittiğimiz anda aniden ortaya çıkan bir altıncı hissimiz var.

"Gavin az önce eve geldi," diyorum.

"Oh, Baylor, iyi misin? Her şey yolunda mı? Maddox orada değildi, değil mi?"

"Hayır, ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. "Maddox hâlâ okulda." "Ne istiyormuş?"

"Sadece konuşmak istediğini söylüyor. Onu dinlemeyi borç bildiğimi söyledi. Bana orkide getirdi."

"Mor mu?" diye

soruyor. "Evet."

İç geçiriyor. "Anladığım kadarıyla onunla konuşmadın?"

"Hayır," dedim. "Çiçekleri yok ettim ve ona geri verdim."

Sonra ona gitmesini söyledim."

"Ah, canım." Hafif bir kıkırdama

duyuyorum. "Mo-om," diye

sızlanıyorum.

"Baylor, bir gün onunla yüzleşmek zorunda kalacaksın," diyor. "Birlikte bir çocuğunuz var ve hoşuna gitse de gitmese de oğlunu tanımayı hak ediyor. Maddox da babasını tanımayı hak ediyor." Tekrar iç geçiriyor ve restoranın mutfağında volta attığını duyabiliyorum. "Bu günün geleceğini biliyordum tatlım. Karşılaştığın diğer tüm zor durumlarda yaptığın gibi bununla da zarif ve adil bir şekilde başa çıkacağını biliyorum."

"Adil mi?" Tükürdüm. "On sekiz yaşında ve hamileyken beni terk ettiği gibi mi?" Gözlerimi kapatıyorum ve çenemi göğsüme indiriyorum. "Skylar'ı aramalıydım."

Bu sefer doğrudan telefona gülüyor. "Dinle, bir ya da iki gün ayır ve bunun nasıl sonuçlanmasını istediğini ve bununla savaşmak için ne kadar ileri gideceğini düşün. Bazı şeylerden ödün vermek gerekecek Baylor. Yolun her adımında senin yanında olacağız. Onunla konuşmaya karar verdiğinde babanla benim de orada olmamızı istersen, arabayla geliriz."

Pazar brunch'ı için planlarımızı kesinleştirdik ve vedalaştık. Sonra Callie, Chris ve Dillon'ı arayıp olanları anlattım.

bölüm yirmi yedi

Ne olur ne olmaz diye Maddox'a dün geceyi Chris'lerde geçirmesini söyledim. Okul gecesi yatıya kaldığı için çok heyecanlıydı. Chris'in bir ve üç yaşındaki oğullarına bayılıyor. Callie ve ben gecenin çoğunda konuştuk. O bana şarap verdi, ben de ona Gavin'le olan ilişkim hakkında daha fazla ayrıntı verdim. Geriye dönüp baktığımda bunun yanlış bir şey olduğunu düşünüyorum çünkü artık *onun* tarafındaymış gibi hissediyorum. Hikayemizin çok romantik olduğunu ve onunla konuşmam gerektiğini söyledi.

Evet, bebeğini aldırمام için bana ucuz bir fahişe gibi para verene kadar her şey çok romantikti.

Bugün evden ayrılmayı düşündüm, böylece ortaya çıkarsa gitmiş olurum. Ama bir sonraki hamlesinin ne olduğunu bilmek istiyorum. Her neyse, her zaman evde yokmuşum gibi davranabilirim.

Yeni kitabımı yerleştirmek için kitap raflarımı düzenliyorum. En sevdiğim yazarların kitaplarının yanında kendi kitaplarımı görmeyi seviyorum. Son kitabımı bir kenara itiyorum ve en yeni kitabım için ayırdığım yerde bu kitaba yer açıyorum. Parmaklarımı kitabın üzerinde gezdiriyorum, "Şanslı 13.

Bu ismi verdim çünkü bu benim on üçüncü romanım. Ama aynı zamanda kahramanım, bir randevu sitesinde on iki başarısız denemeden sonra, nihayet on üç numarayla aşkı bulduğu için - kitabın çoğu boyunca onları rahatsız eden tüm hayal kırıklığı ve şanssızlıklara rağmen.

'Şanslı 13'ün ilk gösteriminin yapıldığı gün Gavin'in kapıma gelmesi benim için bir ironi.

Ajansım/asistanım Jenna aracılığıyla talepte bulunan hayranlarım için bazı kitapları imzalamak ve kişiselleştirmek üzere masama oturuyorum. Web sitemi yönetiyor ve benim adıma tüm yazışmaları yapıyor, ilgilenmem gerekenleri bana iletiyor. Kitap turlarımı planlıyor ve yayıncımla tüm detayları konuşuyor. Hemen hemen her şeyi o hallediyor. O benim işleyicim. Tek yapmam gereken onun söylediği yere gitmek. Teksas olmadığı sürece. Ama sanırım artık bunu Los Angeles ve belki Chicago olarak değiştirmem gerekecek.

Kahretsin! Kapım çalıyor, elim titriyor ve ciltsiz bir kitabın imzasını mahvediyor. Pencereden dışarı bakmaya giderken kitabı barınak bağış yığınımına atıyorum.

Onu göremiyorum ama dünkü kiralık arabayı tanıyorum. Zili tekrar çalıyor.

Pencereden dinliyorum. "Orada olduğunu biliyorum Baylor. Dadının seni almadan gittiğini gördüm."

Şimdi de beni mi takip ediyor?

Annemin dün söylediklerini düşünüyorum. Onunla bir ara konuşmam gerektiğini biliyorum. Ama nerede olduğumu, hatta belki Maddox'un dün gece nerede olduğunu bildiği düşüncesi ellerimi yumruk yapıp dışarı fırlamama ve ön kapıdan "O zaman da çocuk istemedin, şimdi de isteyemezsin!" diye bağırmama neden oluyor. Vurgulama için ön kapının iç tarafına vurdum. "Senden beni yalnız bırakmanı istedim. İzinsiz giriyorsun. Gitmezsen polisi arayacağım."

Mutfağa girip pencereden baktığımda ön kapının önünde yere bir buket mor orkide daha koyduğunu görüyorum. "Bilmiyordum Baylor!" diye bağırıyor. Sonra arkasını dönüp uzaklaşıyor, yumruğuyla verandadaki sütuna vuruyor ve sonra diğer eliyle onu kavrarken acıya küfrediyor.

Hak ettiğini buldu.

Gittiğinden emin olduğumda, ön kapıyı açıyorum ve en sevdiğim çiçeklerimi bir anlığına hayranlıkla seyrediyorum. Sonra sırf ona inat olsun diye onları orada bırakıyorum. Eğer yarın geri gelirse, onları otururken göreceğim.

burada, çürüyor. Aynen beni bıraktığı gibi. Aklıma gelen en iyi *sikişme şekli*.

Bugün Dillon'ı arama zahmetine girmeyeceğim. Gavin bana sadece bir şey söyledi. Bilmiyorum derken ne demek istedi? Aldırmayı reddettiğim ama ona söylemeye zahmet etmediğim bir çocuğa sahip olmak konusunda nasıl hissedeceğini bilmiyor muydu? Fikrini değiştireceğini bilmiyor muydu?

Oturup annemin dün söylediklerini, nasıl uzlaşmam gerektiğini düşünüyorum. Eğer uzlaşmak yedi yaşındaki oğlumu ülkenin öbür ucuna, onu ve kraliçe karısını ziyarete götürmesi anlamına geliyorsa, bir kez daha düşünse iyi olur. Maddox'un yanına yaklaşmasına asla izin vermeyeceğim.

Sanırım Gavin'in onu burada, bizim bölgemizde, Cruella olmadan görmesini kabul edebilirim. Bu onu yatıştırır mı? Etmek zorunda. Verebileceğim tek taviz bu.

Teklifimi bildirmek için oteli aramayı düşünüyorum. Ama sonra daha iyi düşündüm. Bana dokuz ay boyunca ve sonrasında yıllarca acı çektirdi, bekâr bir anne olarak geçinmeye ve hayallerimin peşinden gitmeye çalıştım. Evet, boş ver, bir kez olsun birkaç gün kıvranan o olsun.

Kapı çaldı ve kalbim durdu. Pencereden dışarı bakmak için mutfığa koştum. Gelen o değildi. Bir teslimatçı. Kapıyı tekrar çalarken bir kalçasının üzerinde kocaman, abartılı, tamamen gösterişli bir mor orkide aranjmanını dengelemeye çalışıyor.

Yanına gidip kapıyı açarken gözlerimi deviriyorum.

"Tanrıya şükür," diyor on sekiz yaşından büyük olmayan çocuk. "Adam siz çiçekleri şahsen kabul edene kadar burada beklemem için bana para verdi. Çiçekleri hemen almanız için dükkâna iki katı para ödedi." Başını sallıyor. "Herif gerçekten köpek kulübesinde olmalı."

Küçük bir gülümsemenin dudaklarımı bükmesine izin vermemek zor. "Çok güzeller, teşekkür ederim." Onu girişteki masaya yönlendiriyorum ve pahalı, süslü vazo için bir yer açıyorum.

"Eğer onları kesip geri gönderirseniz, daha fazlasını göndermeye devam edeceğini söyledi."

Gülüyorum. Zavallı çocuk. Gavin muhtemelen verdiği talimatlarla onu tir tir titretmiştir. Çantamdan hemen bir yirmilik çıkarıp ona uzattım.

Ona bakıyor. "Hanımefendi, beni ona bir şey söylemeye zorlamayacaksınız, değil mi?"

Ona gülümsüyorum. "Hayır, gülümsemiyorum. Sadece al." Eline tutuşturuyorum. "Bugün bunu hak ettiğine eminim."

"Teşekkürler," diyor ve eşikten geri dönüyor. Hızla arkasını döner. "Ah, neredeyse unutuyordum. Mektubu okuman gerektiğini söyledi çünkü gerçekten çok önemliymiş ve" -bir an düşünürken gözleri doldu- "konuşmasına izin vermediğin için bir şeyler yazmış." Başını kaşıyor. "En azından ben öyle söylediğini düşünüyorum."

Başımı salladım. "Evet, kulağa doğru geliyor," diyorum ona. "Tekrar teşekkürler."

Çocuğun parayı cebine doldurarak uzaklaşmasını izliyorum. Kapıyı kapatıp kilitliyorum ve dönüp çiçeklere bakıyorum. İçlerinden çıkan dikkat çekici nota bakıyorum. Oraya doğru yürüyorum ve notu plastik uçlarından çekerken güzel kokusunu alıyorum. Notu mutfığa götürüp barın üzerine koyuyorum ve kendime bir bardak Merlot dolduruyorum. Saatin daha öğleden sonra iki olduğunu biliyorum ama içimde buna ihtiyacım olacağına dair bir his var. Bar taburesine oturuyorum ve notu açmadan önce şaraptan uzun bir yudum alıyorum. Açtığımda kısa olduğunu görünce şaşırdım. Uzun bir açıklama bekliyordum.

Baylor,

Lütfen bunu dikkatlice okuyun.

*HAMİLE OLDUĞUNU BILMIYORDUM! Ben asla
iki hafta öncesine kadar bir oğlum olduğunu biliyordum. Sana hiç
yazmadım.*

üniversitede herhangi bir mektup. Yemin ederim, yazmadım. Beni terk ettiğini sanmıştım.

Bana inanmadığınızı biliyorum ve açıkçası sizi suçlamıyorum. Ama inanabileceğiniz başka biri var. Aşağıdaki numarayı arayın, size her şeyi açıklayacaktır. Adı Angie ve aramanızı bekliyor. Lütfen ara onu, Baylor. Gerçeği bilmen gerek. Yalanlar hakkındaki gerçeği bilmelisin.

Gavin

Nota bakıyorum, ne yapacağımı düşünürken birkaç kez daha okuyorum. Mektubu nasıl yazmadı? Ve eğer yazmadıysa, bunu nasıl biliyor?

Oh, mektup! Artık yazdığı iki mektup var. Bar taburesinden atlıyorum, dün yazdığı notu almak için ofisime gidiyorum ve ikisini de yatak odama götürüyorum. Dolabımda, aradığım şeyi bulmak için yılların eski kıyafetlerini ve ayakkabı raflarını karıştırıyorum. Ayakkabı kutusunu çıkarıp yatağıma getiriyorum. Sekiz yıl sonra ilk kez kapağını açıyorum ve havaya karışan toz yüzünden hapşıyorum.

Kutuda pek bir şey yok. Sadece üç aydır birlikteydik. Ama yeterince var. Kutuyu her seferinde bir şey boşaltıyorum. Saçını kestirdikten hemen sonra duş almak için odadan çıktığında bir tutam saçını cebime koyduğumu hatırladığım bir Ziploc poşeti çıkarıyorum. Birkaç sinema bileti koçanı var. Beni kurtardığı gecenin kahve fişi var. Kavgamızdan sonra bana verdiklerinden kurumuş bir orkide alıyorum. Küçük çerçevelere koyduğum birkaç fotoğrafımız var. Sonunda, kutunun dibinde, bir gün benimle evleneceğini söylediğinde parmağıma taktığı aptal plastik yüzüğün hemen yanında duran o korkunç mektubu buluyorum.

Her bir hatıra yıllardır bastırdığım anıları canlandırırken gözyaşlarım artık özgürce akıyor. Kaldırıyorum

mektubu zarfından çıkardım. Bana yazdığı iki notu zarfın iki yanına koydum. Kesinlikle aynı el yazısı değiller.

Değil. Hatta. Yakın.

Her şeyi kutuya geri koydum ve bir kenara kaldırdım. Sonra mutfağa gidip bana verdiği telefon numarasını çevirmeden önce içkimi dolduruyorum.

Telefon bir kez, ardından biri açmadan önce iki kez çaldığında kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

"Alo?" diye bir kadın cevap veriyor.

"Ben Baylor," diyorum titrek bir sesle. Boğazımı temizliyorum. "Baylor Mitchell. Bu numarayı arayıp Angie'yi sormam söylendi."

"Evet, Baylor." İç geçiriyor. "Ben de senin aramanı bekliyordum," diyor tatlı ses. "Aradığın için çok teşekkür ederim. Sana anlatacak çok şeyim var. Özür dilemem gereken çok şey var. Umarım bana izin verirsin."

Şarabımdan doyurucu bir yudum alıyorum. "Dinliyorum."

"Beni hatırlamayabilirsiniz. Adım Angie Wilson. Kızlık soyadım Paulson. Siz oradayken ben de UNC'ye gitmiştim. Karen Thompson'la aynı kız öğrenci birliğindeydim."

Aman Tanrım, cidden mi? "Şaka yapıyor olmalısın. Ben-" "Şimdi, yüzüme kapatmadan önce," diye araya giriyor, "sen onunla tüm bağlarımı kopardığımı bilmelisin. Gavin de öyle. İşler sonuçlanana kadar yapabildiği kadar."

"Kesinleşti mi?" Ben soruyorum.

"Boşanma," dedi ve ben nefes nefese kaldım. "İki hafta önce boşanma davası açtı. Seni ve Maddox'u Chicago'da gördükten hemen sonra."

"Bunu neden yapsın ki? Anlamıyorum."

Angie bana en yakın arkadaşının ayrılığımızı nasıl ayarladığına dair inanılmaz hikâyesini anlatırken bir kadeh şarap daha içiyorum. Gavin'in bebekten hiç haberi olmadığını, çünkü klinikte çalışan bir kız kardeşlerinin Karen'ı arayıp Gavin'e hamile kız arkadaşı hakkında bilgi vermesini söylediğini anlatıyor. Karen'ın ona hiç söylemediğini, onun yerine bu fırsatı değerlendirip

onun yerine geçerek bana mektup yazdı. Sonra ona benimmiş gibi gösterdiği sahte bir Facebook sayfası göstererek beni yalancı ve dolandırıcı olarak resmetti. Gavin böyle şeyler yapabileceğime inanamayınca beni yurttan bulmaya gitti ve Chris tarafından terk edildiğimi düşündükten sonra onun tarafından teselli edildiğimi gördü. Beni Chris'in kollarında görmek Karen'in hikayesini doğruladı.

Angie bana her kirli detayı anlattı ve sonra Gavin'in bildiğini sandığını söyleyerek benden af diledi. İlişkiyi bitirenin o olduğunu sanıyormuş. Görünüşe göre Gavin'le otelde Maddox ve benimle karşılaşana kadar bu konu hakkında hiç konuşmamışlar.

Karen'in bunu başarabilmesi için ne kadar çok şeyin bir araya gelmesi gerektiğini düşünmek inanılmaz. Belli ki kader bize karşı işliyordu.

"Aman Tanrım." Boğazımda oluşan devasa büyüklükteki yumruyu ancak bu şekilde geçebiliyorum.

"Sana söz veriyorum, hepsi doğru" diyor. "Sana söylediklerimin her kelimesi."

Birkaç derin nefes alıyorum ve ardından bir yudum daha Merlot içiyorum. Bir şeyi daha bilmem gerekiyor. "Ondan çocuğu var mı?"

"Hayır ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diyor. "Karen berbat bir anne olurdu. Çok bencil biri. Çocuk sahibi olmayı çok istediğini biliyorum ama onunla değil. İki kızımın nasıl olduğunu görmelisin. Onlar için Gavin Amca gibi. O kesinlikle baba olmak için yaratılmış. Ona bir şans verin, göreceksiniz."

Kafamın içinde alarmlar çalmaya başladı. "Maddox'u onun elinden almasına izin vermeyeceğim.

Ben."

O gülüyor ama ben henüz komik bir şey bulamadım. "Sen anlamıyorsun

değil mi? Bence o hala sana aşık. Karen'la evlendi çünkü kalbi kırılmıştı ve Karen güvendeydi. Kimseyle başka bir ilişki riskine girmezdi. Elbette, tüm bunları daha yeni öğreniyorum."

"Anlamıyorum," diyorum.

"Oraya *senin* için gitti, Baylor," diyor. "Yani, evet, oğlunu tanımak istiyor. Ama hiç çocuğunuz olmasaydı, sadece siz olsaydınız ve koşullar aynı olsaydı, yine de Karen'dan boşanıyor ve kapınızı yumrukluyor olurdu. Bundan emin olabilirsin."

"Sekiz yıl oldu. Nasıl olur da hala bana karşı bir şeyler hissediyor olabilir?"

İç çekiyor. "Bana dürüstçe *senin* de ona karşı bir şeyler hissetmediğini söyleyebilir misin? Özellikle de şu anda ne yaptığını bilerek?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ne hissedeceğimi bilmiyorum." Gözlerimde yaşlar birikiyor. "Bunların hepsi çok fazla."

"Onu görmem gerek. İnan bana, o da en az *senin* kadar -belki de daha fazla- acı çekiyor. Yani, Maddox'un yedi yaşında bir çocuk olduğunu gördün. O göremedi. Rollerin tersine döndüğünü hayal edebiliyor musun? Bunca zaman onu terk ettiğini düşündü. Onu aramalısın. Evde kalıyor."

"Oak Leaf Hotel. Biliyorum, bana söyledi. Ben onu dinleyene kadar kasabadan ayrılmayacağını söyledi."

Gülüyor. "Evet, tam ona göre. O harika bir adam. Seni tekrar tanınması için ona bir şans ver. Ona Maddox'u tanınması için bir şans ver."

"Gitmem gerek," diye kekeliyorum. Gözyaşlarım onları silebileceğimden daha hızlı akıyor. Burnum sümükleniyor ve çirkin bir şekilde ağlamak üzereyim.

"Tamam, ama beni istediğin zaman ara Baylor," diyor. "Bu işte payım olduğu için çok ama çok üzgünüm. İkiniz de o işbirlikçi kaltağın size yaptıklarından çok daha fazlasını hak ediyorsunuz."

Telefonu kapattık ve ben soğuk mutfak zeminine çöküp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Eğer söyledikleri doğruysa, hayatımın son sekiz yılı bir yalan üzerine kuruluydu. Bunca zamandır onunla birlikte olabilirdim. Hayatımın aşkıyla. Maddox'u birlikte büyütebilirdik. Sadece oğlum için var olmak yerine mutlu olabilirdim.

Ama o zamanı asla geri getiremeyiz ve ikimiz de artık çok farklı insanlarız. Artık anlaşılabileceğimizi kim söyleyebilir? Angie bana aşık olduğunu söylüyor, ama bunun doğru olduğunu düşünse bile, sevdiği on sekiz yaşındaki ben olacağım. Yaşamak için erkekler hakkında fanteziler kuran 26 yaşındaki bekar anneyi değil. Eğlenceli bir akşamın telefonumda rastgele yabancılarla oyun oynamak olduğunu düşünen yetişkin beni değil. Yıllar önce soğuduğu için hiçbir erkeğin kalbimin küçük bir parçasına bile sahip olmasına izin veremeyen ben değil.

Hayır, yeni beni sevmesi mümkün değil. Ve ben de yeni onu sevebileceğimden emin değilim.

yirmi sekizinci bölüm

Kapı çaldı ve o olduğunu anladım. Angie'nin onu hemen aradığına eminim. Topal bedenimi yerden kaldırıp pencereden dışarı bakıyorum.

Tanrı'ya şükür.

Chris'in bu sabah verandada duran çiçekleri topladığını görüyorum. Kapıyı açtım ve onu kucakladım. "Tanrım, seni görmeye ihtiyacım vardı."

"İçimde öyle bir his vardı," diyor. "Bunlarla ne yapmamı istiyorsun?" Çiçekleri bana uzatıyor, sonra ağlamaktan maskara bulaşmış ve şişmiş olması gereken yüzümü fark ediyor. Orkideleri hızla yere bırakıyor ve beni tekrar kollarına alıyor.

"Baylor, bok gibi görünüyorsun. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gülüyorum ve elimin tersiyle burnumu siliyorum. "Çok teşekkürler," diyorum ve koluna hafifçe vuruyorum. Beni kanepeye kadar takip ediyor ve ben de kucağıma bir yastık çekerek oturuyorum. "Gavin bugün buradaydı."

"Biliyorum," diyor.

"Nereden biliyorsun? Ben seni aramadım. Kimseyi aramadım." "Restorana geldi."

Gözlerim kocaman oldu ve onunkilere dikildi. "O ne?"

"Mitchell'e babanla konuşmak için geldi. Sanırım yeni yerlerinden haberi yoktu. Bunca yıldır birbirinizden uzak durarak gerçekten iyi bir iş çıkardınız, değil mi?"

"Kahretsin. Ne oldu?" diye sordum. "Sana vurdu mu? Sen ona vurdun mu?"

Başını sallıyor. "Onu yumruklamak istedim. Ama bunun iş için iyi olmayacağını düşündüm." Gülüyor.

Neden herkes bunun bu kadar komik olduğunu düşünüyor?

"Oturup kahve içerek onu dinleyip dinlemeyeceğimi sordu. Ben de yapt

ı." "Ve?" Sabırsızlıkla soruyorum.

"Ve tüm bu durum cidden berbat, Baylor." "Evet, biliyorum.

Bugün arkadaşı Angie'yle konuştum," diyorum.

"Güzel. Gavin senin onu arayacağını umuyordu." Beni inceliyor yüz. "Onlara inanıyor musun?"

"Öyle mi?" diye sorduğumda gözyaşlarım bir kez daha beni tehdit ediyor.

Derin bir iç geçiriyor ve başını sallıyor. "İtiraf etmeliyim ki mantıklı," diyor. "İkinci sınıfta neden bana yaklaştığını, sanki onu incitmişsin gibi öfkeyle seni sorduğunu hiç anlamamıştım. Ve ona yumruk attığımda yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Sanki dünyada bunu neden yaptığımı dair hiçbir fikri yokmuş gibiydi. Gavin de hep aynı şeyi merak ettiğini söylerdi. Onu terk eden sen olduğun halde neden ona vurduğumu bir türlü anlayamıyordu."

Dikkatle dinliyorum, çünkü aralarında böyle bir karşılaşma olduğunu ilk kez duyuyorum.

"Hiçbir şey tutmadı," diye devam ediyor. "Sen hamile kalmadan birkaç hafta önce bana sana aşık olduğunu söyledi. Genç bir adamın diğerine bunu itiraf etmesi zor olmalı. Sonra bana bebekten ve mektuptan bahsettiğinde, korktuğunu ve sık kafalı bir hareket yaptığını düşündüm."

Başım ellerimin arasına düştü. Nasıl bu kadar aptal olabildik? Onun tüm yalanlarına nasıl kanabildik? Gavin'in beni terk edip o korkunç mektubu yazamayacağını biliyordum. O *zamanlar sonsuzluktan* bahsediyorduk.

"Peki ne yapacağım, Chris?" diye sordum. "Ya çocuğumu benden almak isterse?"

Güven verici bir eliyle sırtımı sıvazlıyor. "İstediyini sanmıyorum, Baylor. Yani, evet, belli ki onu görmek istiyor. Son yedi yılını onunla geçirememiş olmak onu çok üzüyor. Ama bana öyle geliyor ki sadece Max için burada değil. Senin için de burada."

"Angie de bana böyle söyledi," diyorum, bir damla gözyaşımı daha silip gözümün altındaki lekeyi çıkarmak için kullanıyorum.

"Onunla konuşman gerektiğini düşünmüyor musun?"

Bu konuşmanın nasıl geçebileceğini düşününce hissettiğim dehşetle başımı sallıyorum. "Bunu bir düşün Chris. Artık ikimiz de yaşlandık. Farklıyız. O *evli*. Üç bin mil uzakta yaşıyor. Bu iş nasıl yürüyecek?" Omzuna yaslandım. "Maddox'u uçağa bindirip her hafta sonu ondan uzak kalabileceğimi sanmıyorum ya da bu işler nasıl yürüyorsa artık."

"Öncelikle, Gavin boşanma davası açtı. Bana evrakları gösterdi. Aile varlıkları nedeniyle oldukça detaylı bir ön anlaşma yaptıklarını söyledi. Ve çocukları olmadığı için boşanma oldukça çabuk gerçekleşecekmiş."

"Ya ikincisi?" Ben soruyorum.

Bana gülümsüyor ve saçlarıma bir öpücük konduruyor. "İkincisi, gerisi kendiliğinden hallolacaktır Baylor. Mantıklı bir adama benziyor ve yapmak istediği son şeyin seni zaten incittiğinden daha fazla incitmek olduğunu söylüyor."

Çenemi yukarı doğru çekerek ona bakmamı sağlıyor. "Ama onun da incindiğini anlayan gerek. Bu olayda o da en az senin kadar mağdur. Konuşurken bunu hatırlamalısın."

"Tamam," diyorum

burnumu çekerek.

"Tamam, ne?" diye

soruyor. "Tamam, gidip

onunla konuşacağım."

"Aferin kızıma," diyor. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır. Ama belki ağlamak için bir omuza ihtiyacım olursa diye telefonunu el altında tutabilirsin."

"Her zaman," diyor.

Saate bakıyorum ve Callie'nin Maddox'la eve dönme vaktinin neredeyse geldiğini görüyorum. "Maddox'la biraz vakit geçirdikten sonra gideceğim. Dün onu pek göremedim." Nefesimi kesmek için elimi kaldırdım. "Ona ne söyleyeceğim?"

"Bunların hepsi daha sonra olabilir, Baylor. Her şey yoluna girecek," diyor. "Evet, ama kimin için?" Yüksek sesle düşünüyorum.

Chris gülüyor ve beni sıkıca çekiyor. "Bir romantizm yazarına göre, kendi sonsuza dek mutlu sonunu bulma konusunda kesinlikle kötümsersin."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Ne derler bilirsin, 'Yapamayanlar yazamaz'."

Bacaklarım jöle gibi. O kadar kötü titriyorlar ki beni otoparkta zor taşıyorlar. Deri çantamı sanki beni koruyacakmış gibi vücuduma yaklaştırıyorum. Evden çıkmadan önce içine koyduğum şeylerle ağırlaşıyor.

Yavaşça otelin altından geçerken tabelaya bakıyorum. O burada. Bekliyor. Gelip onunla konuşmamı bekliyor. Geleceğe karar vermek için bekliyor.

Cam kapılardan geçerken yansımamı kontrol ediyorum. Görünüşüme dikkat ediyordum. Onu görmeye hevesli olduğumu düşünmesini istemedim, bu yüzden eski bir kot pantolon ve kısa kollu bir kazak giydim. Tamam, koşucu kıcımla birilerini etkilemek istediğimde kot pantolon benim vazgeçilmezimdir. Ve kazak birazcık göğüs dekoltesi gösterebilir. Yani, o gittiğinde kedi düşkünü bir kız kurusuna dönüştüğümü düşünmesini de istemem.

Kahretsin! Seni terk etmedi Baylor, kendime tekrar hatırlatıyorum. Sadece bu şekilde düşünmeye alışamıyorum.

Asansör Chicago'ya geldiğimden beri bindiğim ilk asansördü ve kısa bir süre için tartışmamız gözümün önünden geçti. Şimdi fark ediyorum ki

O zamanlar ikimiz de birbirimize haksızlık ettiğimizi düşünüyorduk. O gece söylediği şeyleri düşündüğümde bu çok şeyi açıklıyor.

Katının kapıları açılıyor ve süitini aramak için koridora dönüyorum. Bulduğumda donup kaldım. Önümüzdeki birkaç dakikanın ne getireceğinden korkuyorum. Nefesime konsantre oluyorum, eğer yapmazsam hiperventilasyondan korkuyorum. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve artık kupkuru olan ağızımda dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum.

Kapıyı çalabilmek için elimi kaldırmaya zorluyorum kendimi. Koridorda bayılmamayı umarken kapıyı iki kez, çok yumuşak bir şekilde çalıyorum. Eğer duymaz ve kapıyı açmazsa eve gidebileceğimi tahmin ediyorum.

Kapı açılıyor ve aniden yüz yüze geliyoruz. Burada durmuş birbirimize bakıyoruz, ikimiz de bunca yıldan sonra gerçeği biliyoruz. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Buraya gelirken arabada ne söyleyeceğimi prova etmiştim ama şu anda kendi adımları hatırlasam şaşardım.

Sanki aniden bir şey hatırlamış gibi başını sallıyor. Sonra benimle göz temasını kesmeden elindeki cep telefonunu kulağına götürüyor. "Charles, seni sonra ararım." Aramayı sonlandırmadan önce bir yanıt beklediğinden bile emin değilim.

"İçeri gel." Kenara çekilerek geçmem için yer açtı. "Teşekkürler," diyorum, beynime bir kelime oluşturduğu için minnettarım.

Süitin geniş oturma odasına doğru yürürken, ikimiz de birbirimize bakmamaya çalışıyor ama bunu başaramıyoruz. Onu gerçek bir insan olarak görmeye çalışıyorum, beni mahsur ve kırık bıraktığını düşündüğüm canavar olarak değil.

Gözleri tekrar tekrar kırpışıyor ve alını kırışıyor, sanki gerçekten karşısında durduğumdan emin değilmiş gibi. Elinin bana doğru geldiğini görüyorum ama hemen geri çekiyor ve bu beni hayal kırıklığına uğrattığında şaşıyorum. Gözleri yüzümden ayrılmadı. Şu anki görünüşüm hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. O zamanlar ne fazla makyaj yapardım ne de görünüşüm için fazla zaman ayırırdım.

Karın kaslarını gösteren dar bir Under Armour tişörtü giydiğini görmek için gözlerimin onunkilerden ayrılmasına izin veriyorum. Hâlâ koşup koşmadığını ve her gün spor yapıp yapmadığını merak ediyorum. Alt kısmı yıpranmış, çıplak ayaklarının üst kısmına rastgele ipler serpiştirilmiş soluk kot pantolonuna bakıyorum. İçimden *bir sıcaklık geçiyor - bir erkeğin çıplak ayaklarında bu kadar bariz seksi olan şey nedir?*

Gözlerimiz tekrar buluşuyor ve ikimiz de garip bir şekilde gülüyoruz. "Geldiğin için teşekkürler," diyor sonunda.

Hâlâ söyleyecek bir şey bulamadığım için eliyle işaret ettiği kanepeye doğru giderken ona başımla selam veriyorum. Bu anı daha katlanılabilir ve daha az aşağılayıcı kılmak için söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalışıyorum. Tertemiz süite bakıyorum ve "Kendin için iyi bir şey yapmışsın gibi görünüyor" demekle yetiniyorum.

Sonra düşündüm ki, ailesinin parası var, tabii ki bir süitte kalacak. Yerleştiği yerden kanepenin uzak ucuna otururken zihinsel olarak alnımı tokatlıyorum.

Kendinden emin bir şekilde bir bileğini dizine geçiriyor ve bir dirseğini kanepenin arkasına dayıyor. Gülümsüyor ve yanındaki masaya uzanıyor. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," diyor, yazdığım bir kitabı eline alarak.

Yüzümün pancar gibi kızardığını hissediyorum. Tüm kitaplarım arasında, erotik olarak sınıflandırılmaktan sadece utangaç olanı satın almak zorundaydı.

"İşte benim hatırladığım Baylor *bu*," diyor ağzını kaldırarak.

Ona gözlerimi deviriyorum ve o gülüyor. Sonra ifadesi sertleşiyor ve pişman gözlerle bana bakıyor. "Oyuna geldik Baylor. Ve senin için daha fazla mücadele etmediğim için ne kadar üzgün olduğumu asla bilemeyeceksin," diyor. "Ne olduğunu anlamamız için basit bir telefon görüşmesi ya da mesaj yeterli olurdu ve tüm bunlar önlenebilirdi. Çok üzgünüm, sevgilim."

Oh, Tanrım. Bana böyle seslendiğini duymak, eskiden olduğu gibi, gözlerime istenmeyen yaşlar getiriyor. Dökülmelerini engellemek için sertçe yutkunuyorum. Sonra boğazımdaki fil büyüklüğündeki kurbağayı temizliyorum. "Bu

Senin hatan değildi," diyorum huzursuz ellerimi sıkarak. "Telefonu kolayca da açabilirdim. Ama açmadım."

"Tabii ki bilmiyordun," diyor. "Hamileyken seni terk eden piçin ben olduğumu sanıyordun."

"Sen de başından beri seninle oynadığımı düşündün ve sonra Chris'e geri döndün."

Başını sallıyor ve hayal kırıklığıyla elini saçlarında gezdiriyor. "Bunu düzelteceğim Baylor. Ve umarım ben bunu yaparken sen de beni hayatına geri alırsın. Umarım ikinizin *de* hayatına girmeme izin verirsin."

Şimdi bunun onu ne kadar yıktığını görebiliyorum. "Maddox'u senden saklamak gibi bir niyetim asla olmadı. Onu tanımana izin verirdim," diyorum. "O zamanlar birlikte olmasaydık bile onu tanımana izin verirdim."

"Onu tanımama izin mi vereceksin?" dedi inanamayarak, gözleri acıyla doluydu. "Baylor, seninle *evlenirdim*."

İşte bu oldu. Gözyaşlarım kirpiklerimden taşıp yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan kollarını bana doluyor. Kokusu burnuma nüfuz ettiğinde sekiz yıl öncesine dönüyorum. Kolonyası değişmiş olabilir ama Gavin'in kokusunun altında yatan şey hâlâ orada ve bedenim zihnimin ne isteyebileceğini düşünmeden buna tepki veriyor.

Ellerini sırtımda gezdiriyor, ben sessizce omzunda ağlarken beni yatıştırıyor.

Onca yıl. Boşa gitti. Onları asla geri alamayız. Maddox doğumunda, ilk doğum gününde ya da okul oyununda yanında olan bir babayı asla tanıyamayacak. Her çocuğun sahip olması gereken türden bir baba-oğul ilişkisine sahip olabilecekler mi?

Gözyaşlarım nihayet kururken birkaç kez hıçkırıyorum.

"O zamanlar neler yaşamış olabileceğini hayal bile edemiyorum," diyor. "Chris bana yazdığımı düşündüğün mektup yüzünden ne kadar harap olduğunu söyledi." Geri çekiliyor ama tekrar

Daha önce oturduğu yerde. "Bunun için onu asla affetmeyeceğim," diyor, hâlâ karısı olan kadına nefret dolu bir bakışla.

"Görmek ister misin?" Ben soruyorum. "Neyi görmek?"

"Senin yazdığın mektup... o yazdı," diyorum. "Onu yanımda getirdim."

"Sakladın mı?"

"Yaptım," diyorum. "Bir gün yargıca kendi çocuğunu istemediğini kanıtlamak için buna ihtiyacım olabileceğini düşündüm."

"Tanrım, Baylor," diyor sesi kırılarak, "onu isterdim. Onu her şeyden çok isterdim. Onu gerçekten istiyorum."

Çantama uzanarak zarfı çıkardım ve ona uzattım. Zarfa olduğu gibi bakıyor - genç hayatlarımızın tam ve mutlak bir yıkımı. Zarfı yavaşça açıp içindeki tek parça defter kağıdını çıkarırken sıkılı çenesindeki bir kas kasılıyor.

İlk kez okurken omzunun üzerinden bakıyorum ve gözlerimin uzun zaman önce içimi parçalayan kelimelerin üzerinde gezinmesine izin veriyorum.

Baylor,

Klinikte çalışan bir arkadaşım aradı ve sen hayatımı mahvetmeden önce beni uyardı.

Gerçekten her şeyi bırakıp seninle ve sümüklü bir çocukla ilgileneceğimi mi sandın? Daha önce başka kızlar da beni tuzağa düşürmeye çalıştı. Hiçbirinizin anlamadığı şey, aileme karşı sorumluluklarım olduğu. Böyle rezil edemeyeceğim bir aileye. Onunla anlaşamasam bile, bir gün bir senatörün ya da başkanın oğlu olabilirim. Bu da senin gibi biriyle asla olamayacağım anlamına geliyor. Arkadaşlarım seni uyarmaya çalıştı ama sen dinlemedin.

Yani, sürdüğü sürece eğlenceliydi ve şimdi bitti. Bu parayı al ve ondan kurtul. Sonra da siktir git ve hayatına devam et, ama bensiz yap. Chris'e geri dön ya da yeni birini bul, umurumda değil. Sadece bir daha benimle iletişime geçme.

Gavin

Mektup elinden düşüyor ve omuzları titremeye başlıyor. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü görmek için tam zamanında ona bakıyorum.

Ne kadar harap olduğunu görebiliyorum. Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Tabii ki senin yazdığını düşündüm. O zamanlar çok fazla *sikiş* diyordun."

O gülüyor. Ben kıkırdıyorum. Gülümsüyoruz.

Ve böylece, arkadaş olduğumuzu söyleyebilir miyim?

bölüm yirmi dokuz

Gavin saatine bakınca ben de kendiminkine bakıyorum. Belki de Maddox'la nasıl başa çıkacağımızı konuşmak istiyordur.

"Saat neredeyse altı oldu," diyor. "Küstahlık etmek istemem ama konuşacak çok şeyimiz var. Akşam yemeğine kalır mısınız? Oda servisini çağırabilirim."

Tam o anda midem gurulduyor ve kıkırdıyorum.

"Bunu sana daha önce söylediğimden emin değilim ama bu sesi seviyorum" diyor.

"Açlıktan ölme sesim mi?" Alay ediyorum.

Gülüyor. "Hayır, aslında *bu* sestten nefret ediyorum. Benimle yemeye ne dersin, böylece ondan kurtulabiliriz?"

"Sanırım bunu yapabilirim, sadece Callie'ye mesaj atmama izin ver." "Callie mi?" diye sorar.

"Maddox'un dadısı. Bizimle yaşıyor," diye açıklıyorum telefonumu çıkararak. "O harika biri, gerçek bir arkadaş ve sürekli hayat kurtarıcı."

"Ah, otelin havuzundaki kadın," diyor.

Telefonumu bıraktım ve kaşlarımı çattım. "Hiç tanımadığın oğlunu görmenin senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

İç çekerek başını sallıyor. "Gerçeküstüydü," diyor. "Hayatımın en korkunç ama aynı zamanda en harika anıydı." Bana bakıyor. "Bana benziyor."

"Evet. Öyle."

"Bu senin için hiç zor oldu mu?"

"İnanamayacağın kadar," diyorum.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşür.

"Teşekkür ederim." "Ne için?" Ben soruyorum.

"Bana karşı tamamen dürüst olduğun için."

"Her zaman öyleydim," diyorum.

"Biliyorum." Başını salladı. "Sende sevdiğim şeylerden biri de buydu."

Oda servisi menüsünü alıyor, kalbimi parçalayan kırıklardan tamamen habersiz. Aptalca olduğunu biliyorum ama bana olan aşkından geçmiş zaman olarak bahsetmesi canımı acıtıyor. Ve itiraf etmek istediğimden çok daha fazla.

Angie yanıliyordu.

Telefonumu çıkardım.

Ben: Akşam yemeğine kalıyorum. Pizza falan sipariş edebilir misiniz?

Callie: Oh, gerçekten mi?

Ben: Kapa çenenizi. Konuşacak çok şeyimiz

var. Elbette var. Beklemeyeceğiz.

Ben: Çok komik. Yatma vaktine kadar dönmezsem onu benim

için öp. Öpeceğim. Ve eğer gelersen hayal kırıklığına uğrarım.

Hoşça kal Callie.

Gavin "Umarım hâlâ hamburger seviyorsundur." derken telefonu çantama geri koyuyorum. Eğer sevmiyorsan, tekrar arar ve sana başka bir şey getiririm."

"Bir hamburger iyi olur. Teşekkür ederim."

"Kendine epey bir isim yapmışsın Baylor." Kitabıma başıyla işaret ediyor. "Sen bir yazarsın ve on iki kitabın var, bu inanılmaz bir başarı."

"Aslında on üç," diye düzeltiyorum. "Bir tanesi daha dün serbest bırakıldı."

"Ahhh, evet," diyor. "Mahvettiğim o harika gün. Bunun için gerçekten üzgünüm. UPS elemanına sarılarak ne yaptığını merak ettim."

"Şimdi de beni mi takip ediyorsun?" Şaka yapıyorum. "Son sekiz yılda hiçbir şeyin değişmediğini görüyorum."

Cahil gibi davranarak göğsünü tutuyor. "Ben mi? Asla," diyor dramatik bir şekilde.

"Ah, doğru ya. Yani günlük rutinimi öğrenmek için beni hiç takip etmedin mi?" diye sordum. "Ve aynı derslere kaydolabilmek için ders programımı hiç almadın mı? Ve kesinlikle benimle aynı anda koşmaya çıkmadın mı?"

"Yani tüm bunları biliyor muydun?" diye soruyor.

En azından utanmış görünme nezaketini gösterdi.

"Aslında her şey çok tatlıydı," diye itiraf ediyorum.

"Ve sanırım beni Google'da hiç aratmadın, değil mi Mitchell?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Tabii ki var," diyorum. "Bir seri katilin oğlumla, yani oğlumuzla görüşmesine izin veremem."

Vay canına, bu garipti. Bunu ilk kez söylüyorum. Oğlumuz. Bu gerçek dışı. Korkutucu. Garip bir şekilde harika.

"Ama seni Chicago'da görene kadar hiç araştırmamıştım" dedim. Onu

"Şaka mı yapıyorsun?"

diyor. Başımı sallıyorum.

"Ben de," diyor. "Birkaç hafta öncesine kadar seni hiç Google'da aratmamıştım.

önce. Evlenip evlenmediğini, ünlü bir yemek eleştirmeni olup olmadığını ya da ölüp ölmediğini asla bilmek istemedim. Ben de sosyal medyadan uzak durdum."

"Ne, Facebook yok mu?" Ben soruyorum. "Herkesin Facebook'ta olduğunu duymadın mı?"

"Özellikle de Facebook," diyor. "Bizi mahveden şey buydu. Tanrım, Baylor, senin hakkında oraya koyduğu şeyleri bir görebilseydin."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bilmeme gerek yok. Mektup bende. Ne kadar zalim olabileceğini biliyorum. İnternette neler paylaştığını ancak hayal edebilirim. Ben de aynı sebepten dolayı Facebook'a ya da başka bir şeye hiç girmedim - senin hakkında bir şey duymak istemedim."

"İnanılır gibi değil," diyor. Sonra yüzünü buruşturuyor ve özür diliyor. "Özür dilerim."

"Sorun değil," diyorum ona. "Ben alışkınım. Callie bir denizci gibi küfreder." "Çocuğumuzun önünde mi?" diye soruyor.

Gülüyorum. "Hayır, çocuğumuzun önünde olmaz."

Başını iki yana sallıyor. "Ona çocuğumuz demek garip hissettiriyor, değil mi? Hâlâ bir oğlum olduğuna inanamıyorum."

Kapı çalındı ve "Oda servisi" diye bir ses duyduk.

Ayağa kalkıp çantamı kapıyorum ve Gavin cüzdanını bulamadan kapıya yöneliyorum. Garsonun içeri girmesine izin veriyorum ve çıkarken bahşiş veriyorum, bu arada Gavin'in her hareketimi izlediğinin farkındayım.

Bana sırtıyor ve çantamı koyduğum yere doğru yürüyüp içine yirmi dolarlık bir banknot atarken bakışmamızı kesmiyor.

Çenem düştü. "Biliyordum!" Ciyaklıyorum. "Neden hiç ATM'ye gitmek zorunda kalmadığımı hep merak ederdim. Meğer kendime ait bir ATM'm varmış." Kıkırdıyorum.

Gözlerine parlak bir gülümseme dokunuyor ve birden bu sesi sevmekle ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Ve sonra tabii ki kızardım.

"Hadi, yiyelim." Tabaklarımızdaki gümüş kubbeleri kaldırıyor.

Küçük kasabamızın içinden geçen tek nehre bakan pencereleri olan süitin köşesindeki güzel döşenmiş masaya oturuyorum. Önüme koyduğu şeye bakıyorum. "Bana çikolatalı milkshake mi aldın? Unutmamışsın."

"Her şeyi hatırlıyorum, Bay."

Benim takma adımı kullanıyor, bu da şirketini merak etmeme neden oluyor. "Demek Bay Watch Productions, ha?"

"Mmm hmm." Çizburgerinden bir ısırık alırken başını sallıyor.

"Neden bu ismi seçtin? Benden nefret etmiyor muydun?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum," diyor. "Ama bu işin peşinden gitmemi sağlayan sendin. Senin sayende bölümümü değiştirdim. Hayatımı senin sayende değiştirdim. Bunu nasıl küçük bir şekilde onurlandırmayabilirim?"

"Senin sayende yazar oldum, biliyorsun," diyorum ve inanmaz bir bakışla karşılaşıyorum. Başımı sallıyorum. "Bu doğru. Muhtemelen hatırlamıyorsun ama bir keresinde bana çocuk hastanesinde ne yaptığımı sormuştun ve ben de çocuklara kitap okuduğumu ama sonra onlara hikayeler anlatmaya başladığımı söylemiştim."

"Sonra da kitap yazman gerektiğini söyledim," diyor.

"Evet." Bu konuşmayı hatırlaması beni etkiledi.

"Ama bu işte iyi olamayacağını söylemiştin ve ben de sana denemeden bilemeyeceğini söylemiştim," diyor.

Sırıttıyor ve tam olarak ne söyleyeceğini biliyorum. Yüzüm beklentiyle ısınmaya başladı bile.

"O zaman ben de sana bunu deneyene kadar sakso çekmekte iyi olduğunu bilmediğini söylemiştim." Göz kırptıyor. "Sana söyledim, her şeyi hatırlıyorum."

Burada oturmuş, sekiz yıl önce kader bizi ayırmak için ne kadar çalıştıysa, bugün hayatın önümüze çıkardığı tüm bu tesadüflerle beni bir tüyle bile devirebileceğin gerçeği üzerine kafa yoruyorum.

"Ben de sana aynı soruyu isimler hakkında sorabilirim, biliyorsun," diyor. "Şikayet ettiğimden değil, aslında hoşuma gidiyor, ama madem benden nefret ediyordun neden ona Maddox adını verdin?"

"Ahhh, Touché." Bir patates kızartmasını parçaladım ve yarısını ağzıma attım. "Sanırım Maddox'un senin bir parçan gibi hissetmesini istedim, çünkü onu istemediğin için onun adına üzüldüm."

"Siktir!" Masaya bir yumruk indirir. "Orospu!" Özür dileyerek bana bakıyor. "Özür dilerim," diyor, gazozundan bir yudum almadan önce.

"Olma, o bir kaltak," diyorum. "O lanet olası yalancı, bok yayan bir orospu."

Gavin gülerek içkisini tükürür. "Aman Tanrım, bunu söylemek senin için zor muydu?"

"Hayır, yıllar içinde biraz pratik yaptım." Elindeki patates kızartması tabağını bana doğru itiyor.

"Teşekkürler, burada yeterince var," diyorum.

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Oh . . . yirmi soru mu?" Gülümseyerek soruyorum.

"Yirmi değil," diyor. "Yaklaşık bir milyona ihtiyacım var. Her şeyi bilmek istiyorum. Senin hakkında. Maddox hakkında. Kaçırdığım sekiz yıl hakkında."

"Tamam." Patates kızartmasını ona geri itiyorum. "Ama yirmi sorudan daha iyisini yapabilirim." Masadan kalkıyorum ve çantamdan ağır fotoğraf albümünü çıkarmak için yürüyorum. Masadaki tabağının yanına koyuyorum. "Her doğum gününün, her tatilin, her dönüm noktasının fotoğrafı var. Maddox hakkında bilmeniz gereken neredeyse her şey burada."

Gözleri büyüyor ve sanki korkmuş gibi albüme bakıyor. Belki de korkuyordur. Bir bakıma oğluyla ilk kez tanışmak üzeredir. Ağzını siliyor ve peçeteyi bitmemiş yemek tabağının üzerine koyuyor. Ayağa kalkar ve bara gider. Kendine birkaç parmak viski koyuyor, sonra bir dolabın içine uzanıyor ve bir şişe Merlot ile çıkıyor.

"Ne? Nasıl?" diye sordum.

"Yazar biyografinizi okudum. İyi bir Merlot sevdiğiniz yazıyordu."

Bana bir bardak doldururken gülümsüyorum. Albümü kanepeye götürüyorum ve ilk sayfayı açtığımda yanıma oturuyor. Maddox'un hastanede yeni doğmuş bir bebekken kucağıma aldığım resmine bakıyor. Bir parmağını alıp küçük yüzünü çiziyor. Sonra da

ve iim karıncalanıyor. Sadece bir resmime dokunuyor ama bu kadar samimi göründüğüne göre kendi bedenim de olabilir.

"O çok küçük," diyor.

"6 pound, 8 ounces." Bir sonraki sayfadaki doğum ilanını gösteriyorum.

"7^{inci} Kasım," diyor, yüksek sesle okuyarak. Bana doğru baktı. "Sana şimdiden söylüyorum, bu çocuğun ağzına sıacağım. Ve bunu yapmak için doğum gününe kadar beklemeyeceğim."

Gülüyorum.

Ben Maddox'un hayatını onun için anlatırken o her sayfayı yavaşça çeviriyor. İlk gülümseme, ilk di , ilk adım, ilk sa kesimi ve aradaki her şeyi yakaladım.

"Vay canına, bu Skylar mı? Tıpkı sana benziyor," diyor ve Piper'ın fotoğrafını gösteriyor.

Başımı salladım. "Hayır, o Piper. O zaman on sekiz yaşındaydı. Bu fotoğraf üç yıl önce veda partisinde çekildi. Lisede kazandığı her kuru u biriktirdi ve bunu ve  niversite fonunu bir arkadaşıyla dünyayı gezmek için harcamaya karar verdi. Şu anda in'de. Ya da belki Kore'de, hangisi olduğunu unuttum."

"Bu doğru. Sanırım Skylar'ın bana Piper'ın aile içine girmek istemediğini söylediğini hatırlıyorum," diyor.

"Ha! İmk nı yok. *Herhangi bir i e gireceğinden emin değilim.* O  zg r bir ruh, bir ingene," diyorum. "Piper uzun zaman önce, lisedeki ilk yılında bir dönemini yurtdışında geçirdikten sonra göçebe bir hayat sürmeye karar verdi. Öte yandan Skylar şu anda Mitchell'in New York'unu yönetiyor. Şehirde olmak onun için bir cennet."

Maddox ile kucakla ıp ağladığım bir fotoğrafa rastlıyor. "Bunda neden bu kadar üzgünsün?" diye soruyor.

"Bu onun anaokulundaki ilk günüydü. Berbat haldeydim," diyorum gülerek. "Neredeyse onu kollarımdan s k p almak zorunda kaldılar. Gitmek istemediği için değil, onu bırakmak istemediğim için. Callie bu fotoğrafı çektikten sonra eminim ki be ini yuvarladı-

gözlerini bana dikti ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı."

Gavin gülüyor. "Bağımsız, değil mi? *Bunu* da nereden çıkardı acaba?" Bana göz kırpmıyor ve midemde kelebekler uçuşmaya başlıyor.

Sayfayı çevirdiğinde, Red Sox T-ball forması giymiş, aralık dişli Maddox'un kameraya gülümsediğini görür. "Beyzbol... gerçekten mi?" Bana kötü kötü bakıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece bekle."

Birkaç sayfa sonra Gavin, Maddox'un elinde bir futbol kupası gördüğünde bana kendini beğenmiş bir gülümseme atıyor. "Hey, işte başlıyoruz!" diye bağırıyor.

"Yemin ederim bu onun kanında var," diyorum. "Onu her spor dalında denedim. Sanırım onu futbol oynamaktan vazgeçirmeye bile çalışmış olabilirim ama o yine futbola döndü."

"Ha! İşte benim oğlum," diyor. Sonra tılandı. "Aman Tanrım, *işte benim oğlum.*"

Yanağından süzülen bir damla gözyaşını daha saklamaya çalıştığını görüyorum. Güçlü bir duygu seli pişmanlıkla boğazımın düğümlenmesine neden oluyor.

"Siktir," diyor, arkasını dönerek. "Lanet bir kız gibi ağlıyorum. Gittiğin günden beri bunu yapmamıştım."

Kalbim onun için kırılıyor. Bizim için de. Yaşadığımız tüm gereksiz acılar için. Kirli bir futbol forması giyen Maddox'a bakıyor. Dizlerinde birkaç bandaj var ve Gavin'in oğlu olduğunu haykıran aptalca bir sırıtışı var.

Gözyaşları albümün üzerine düşer. Onun gözyaşları. Benim gözyaşlarım. Bana neden ağladığını açıklamasına gerek yok. Ben zaten biliyorum. Katılamadığı tüm futbol maçları için ağlıyor. Tedavi ettiremediği dizleri ve kaçırdığı okulun ilk günleri için ağlıyor. Asla sahip olamayacağı tüm anılar için ağlıyor. Ve ben de onunla birlikte ağlıyorum.

Gözyaşlarının arasında bir yerde ellerimiz birbirini buluyor ve parmaklarımız birbirine kenetleniyor. O benim gözyaşlarımı silmek için diğer elini uzatıyor, ben de onunkileri silmek için uzanıyorum. İkimiz de gözyaşlarımızı durduramıyoruz.

Dudakları buluşuyor ve sanki ilk kez tadıyormuşuz gibi birbirimizin tadına bakıyoruz. Aç bir dil darbesi nefesimi kesiyor. Öpüşmelerimiz hararetli, talepkâr, hatta cezalandırıcı. Dillerimiz hararetle çalışıyor, sarsılmaz bir acelecilikle yalıyor, emiyor ve tadıyor. Ellerim onun sarı buklelerine dolanırken ve onunki yüzümün kenarlarını nazikçe tutarken sadece nefes alacak kadar uzun süre ayrılıyoruz. Alnını bana yaslarken göz göze geliyoruz ve birbirimize nefes veriyoruz, o da nefesini benimkiyle değiştiriyor.

"Beni özledin mi?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum, daha fazla gözyaşı dökülmesine engel olamayarak. "Yalancı," diyor.

"Evet," diye cevap veriyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

Gavin ayağa kalkıyor, beni de yanında götürmek için elimi tutuyor. Eğilip beni kucağına alıyor ve yatak odasına götürüyor. Eşiği geçerken, "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye soruyorum.

Bana gülümsüyor. "Sevgilim, bu sekiz yıldır aklıma gelen en iyi fikir."

İçim eriyip yapışkan bir lapa yığınınına dönüşüyor. Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Bu saf cinsel ihtiyaç. Bu yoğun istek. Başka erkeklerle birlikte olmaya çalıştım. Başka erkeklerle *birlikte oldum*. Ama hiçbiriyle seks yapmak, sadece Gavin'in kollarında olmanın verdiği bu hissin yanına bile yaklaşamadı.

Beni nazikçe büyük boy yatağa yatırıyor ve üstüme çıkıyor. "Son iki haftadır tek düşündüğüm şey bu. Seni o kadar çok istiyorum ki dayanamıyorum" diyor, sesi duygu yüklü. "Seninle sevişmeye ihtiyacım var Baylor. Buna havadan daha çok ihtiyacım var. Bana izin verecek misin?"

Kalbimin etrafındaki koruyucu zırhı düşünüyorum. Gavin beni terk ettikten sonra ördüğüm duvarları. Beni kalp acısından koruyan kalkanı sadece Maddox delebildi. Maddox içeri girmesine izin verdiğim tek kişi. Sevmeme izin verdiğim tek kişi o. Savunmamı düşürmeye hazır değilim. O kadar uzun zaman oldu ki yapabileceğimden bile emin değilim. Ama bir yanım kalbimin Gavin'le ilgili tüm anılarımı içeren aynı ayakkabı kutusunda olup olmadığını merak ediyor. İşte buna izin verecek olan parçam -Gavin'in içime gömülmesini isteyen parçam-

Bu, uzun zaman önce kısa bir süre için ne kadar mükemmel olduğumuzu hatırlayan kısım.

"Sevgilim?" diye soruyor bana. "Beni burada öldürüyorsun."

Maddox'a aktardığı buz mavisini gözlerine bakıyorum ve mantığın yerini ona karşı içgüdüsel bir ihtiyaç alıyor. Ona cevap niteliğinde bir gülümseme veriyorum.

Gülümsememi dudaklarıyla yakalıyor. Öpücüklerimizle birbirimizin yüzlerini, boyunlarını ve kulaklarını keşfediyoruz. Tadımın ne kadar güzel olduğunu mırıldandığında ona doğru inliyorum. Parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçiriyorum. Kulak mememin altında, beni her zaman altında kıvrandıran yeri emiyor.

"Her şeyi," diye fısıldıyor kulağıma, ne kadar çok şey hatırladığını işaret ederek.

Kendini bana sürüyor ve kot pantolonumuzun üzerinden sertliğini hissedebiliyorum. Bedenim beklenti içinde uğulduyor. Çelik uzunluğunun ellerimde ... ağızda ... tam merkezimde nasıl hissettirdiğini hatırlıyor.

Klitorisim kotumun dikişinde zonkluyor. Kazağımın altına uzanıp göğsümü tuttuğunda, ince sütyenimin içinden meme ucumu çektiğinde, patlamak üzereyim.

Aşağı uzanıp gömleğimin eteklerini tutuyorum ve onun yardımıyla başımın üzerine çekiyorum. *Bunu* kesinlikle beklemediğim için en basit pembe pamuklu sütyen ve külot giydiğimi geç de olsa hatırlıyorum.

Bakışları göğsümde gezinirken gözleri açılıyor ve göz bebekleri büyüyor. Sütyenimin her bir kabını aşağı çekmek için başparmaklarını kullanıyor, beni daha yükseğe bağlarken dekoltemi artırıyor. Başı aşağı inerek her bir göğsümü okşuyor ve benden daha zevkli inilti çıkarıyor. "Tanrım, Gavin ..." Meme ucumu hafifçe ısıtırken saçlarını kavrayarak inliyorum. Onun talepkâr dokunuşuyla içimde bir aciliyet oluşuyor.

"Lütfen..." Tişörtünü çektiğime yalvarıyorum. Eğilip beni yukarıdan kucaklıyor, şüphelerimi doğrulayan bir göğsü ortaya çıkarmak için gömleğini çıkarırken benimle göz göze geliyor.

spor salonunda. Ellerimi güçlü, belirgin omuzlarından yavaşça göğüs kaslarına doğru gezdiriyorum. Karın kaslarının her sıkı dalgalanmasını izliyorum. Bir parmağımı kot pantolonunun kemerine sokup ereksiyonunun kurtulmak için zorlandığı üst kenar boyunca gezdiriyorum.

"Tanrım, Bay," diye nefes alıyor.

Düğmesini ve fermuarını açıyorum, onu hapsoldüğü yerden kurtarmak için boxer külotuna uzanıyorum. Tenim onunkine değdiğinde nefesi kesiliyor. Üzerimden yuvarlanıyor ve hızlı bir hareketle kot pantolonunu ve iç çamaşırını yatağın yanında yere yığıyor.

Aman Tanrım! Çenemin açık kalmasını umursadığımdan bile emin değilim. Çıplak Gavin tam hatırladığım gibi. Sadece daha iyi. Daha iri, daha güçlü, daha kendinden emin. Kesinlikle çarpıcı. Tamamen kadın zevki için yaratılmış bir vücudu var.

Kot pantolonumu da çıkarıyor, külotumu yerinde bırakıyor - arzumla sıırılsıklam olmuş pamuklu külotumu. Onlara bakıyor. Kızarmamaya çalışıyorum. Onu ne kadar çok istediğimi görebildiğini biliyorum.

"Çok güzelsin Baylor," diyor ve yavaşça vücudumdan çıkarıyor. Onları çıkarmak için topuğumu kaldırıyor ama ayak bileğimden kalçama doğru öpücükler gönderirken bacağımı yukarıda tutuyor. Vücudum kirli sakalının, dilinin ve üzerimden akan sıcak nefesinin hissiyle titriyor.

Kalçalarımın tepesine ulaşp derin bir nefes çekiyor ve hızla kararan odada kıpkırmızı kesilmeme neden oluyor. "Tanrım, sevgilim, tıpkı hatırladığım gibi kokuyorsun," diyor. "Mükemmel."

Parmakları beni ayırdığında ve dili ıslak kıvrımlarım boyunca zonklayan klitorisime doğru ilerlediğinde, "Uhhh Gavin ... lütfen ..."

İki parmağını içime sokuyor ve onun için ne kadar kaygan olduğumu görünce inliyor. Parmaklarını yukarı kıvrıyor ve dilini daireler çizdirerek beni hızlı ve yoğun bir orgazma ulaştırıyor. Vücudumda gezinmeden önce içimdeki son titremeyi çekerken adını haykırıyorum.

"Lütfen bana prezervatifin olduğunu söyle," diyorum nefes nefese.

Gülümsüyor ve kot pantolonundan cüzdanını çıkarmak için uzanıyor. Saniyeler içinde bir prezervatif taktı. Gördüğüm anda kendimi topladığımı hissediyorum.

Onu yaklaştırmak, içime almak için vücudunu çekiştiriyorum, çekiyorum ve neredeyse yırtıyorum. Üzerimde geziniyor, bana bakıyor, ucu giriş yerimde. "Çok uzun zaman oldu," diyor. "Çok uzun süre bekledik."

İçime doğru iterken haykırıyorum. Bu anın yoğunluğu beni bunaltıyor. İçimi doldururken, bedenimden akan duygular ve kafamdan geçen düşünceler karşısında nefesim kesiliyor.

İkimiz de birbirimizi daha sıkı çekmek için çabalıyoruz, mümkün olduğunca yakın olmak için kollarımızı, omuzlarımızı ve kalçalarımızı kavırıyoruz. Aramızda hiçbir şey kalmadığından emin olmak için. Hava bile.

Gözlerimiz birbirini deliyor. Bakışlarıyla içim parçalanıyor. İçimdeki her şeyi görebiliyor - tüm acıyı, incinmeyi, hayal edilemez kalp ağrısını. Her şey onun görmesi, hissetmesi için orada. Ve ben ona bakarken, aynı şeyleri görebildiğime eminim.

İticileri daha güçlü ve talepkâr hale geliyor. Gözleri kısa süreliğine açılır ve sertleşir. "Baylor, lütfen... benimle gel." Terden sıırıslam olmuş bedenlerimizin arasına uzanarak beni de kendisiyle birlikte götürecek olan yeri itiyor.

Sözleri, hamleleri, parmakları, acısı... Bacaklarım gerilirken ve karnım sıkışırken hepsi bir araya geliyor. Çarşafı pençeliyorum ve onun altında kıvranıyorum, spazmlarımla onu kavırıyorum, içimde titrerken onu sağıyorum. Birbirimizin isimlerini zevk çığlıklarıyla birlikte haykırıyoruz.

Üstüme yığıldı. Parmak uçlarımı omurgasında gezdirerek tüylerinin diken diken olmasını sağlıyorum. "Baylor," diyor, sesi muhtaç bir fısıltıdan öteye gitmiyor, boynuma eğilmiş, nefes nefese.

"Tanrım, Baylor," diye çatlıyor boğuk sesi, az önce gerçekleştirdiğimiz eylemden bile daha samimi görünen bir şekilde beni kucaklarken gözyaşlarımı çıkarıyor. Bedenlerimiz birbirine şekil veriyor, kayıp yıllardan sonra bile birbirlerine ne kadar ait olduklarını hatırlatıyor. Bizim

Birbirimize nefes verirken ve mahrum bırakıldığımız her şeyin yasını tutarken göğüslerimiz senkronize duygularla kabarıyor.

Yavaş yavaş kendimize geliyoruz, parlayan gözlerimizin yerini muzaffer gülümsemeler alıyor.

Gavin başını kaldırır. "Bu ..."

"Sekiz yıl beklemeye değer mi?" Onun düşüncesini tamamlamaya çalışıyorum.

Gülüyor. "Hayır. Hiçbir şey senin için sekiz yıl beklemeye değmez," diyor. "Hayatımı değiştiren seks bile." Yanımda yuvarlanmadan önce burnumun ucunu öpüyor, içimden çıkarken yüzünü buruşturuyor.

"Prezervatif kırılmadı, değil mi?" Bekaretimi kaybettiğim geceyi hatırlayarak kıkırdıyorum.

"Hayır." Gülüyor. "Ve o zamanlar da hiç kırılmamıştı. Çok iyi yüzücülerim olmalı."

"Sanırım," diyorum. "Ama bir daha asla şansımı denemedim. Maddox doğduğundan beri doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Sertleşiyor. "Hap, ha? O zaman bunu çok yapıyorsun?"

Kıkırdamamı tutmaya çalışıyorum. Doğum kontrol hapı kullandığım için beni kıskanıyor.

Erkekler.

"Şey, çok fazla diyemem ama oldu," diyorum ona.

Yüzünde acı ve pişmanlık dolu bir ifade beliriyor. "Kaç kezden bahsediyoruz, birden ... sürtüklüğe kadar bir ölçekte?"

Bu sefer kahkahalarımı tutamıyorum ve o da gözlerini deviriyor.

Gülmüyor. Bakışları ölümcül derecede ciddi. "Kaç adam vardı, Baylor?"

İki saat önce hayatıma girmiş olmasına rağmen şimdiden beni sahiplenmeye başlaması neredeyse çok sevimli. "Sadece birkaç tane, Gavin," diyorum. "Kendine gel kovboy."

İç çekiyor. "Ama şimdi kimse yok mu?"

"Hayır, şu anda kimse yok," diye onu temin ediyorum.

Yanımdaki yastığa yaslanıp rahatlıyor. Sonra prezervatifi çıkarıyor, bağlıyor ve yatağın yanında yere bırakıyor.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Yani, bir ile erkek fahişе arasında bir ölçekte."

Gözlerini kapatıyor ve kaşları çatılıyor. "Cevabımdan hoşlanmayacaksın, sevgilim."

"O zaman prezervatif iyi bir fikirdi," diye şaka yapıyorum.

"Test yaptırdım. Temizim," diyor. "Ama beni terk ettiğini düşündükten sonra, evlenmeden önce, ben, şey ..." Suçlu gözlerini benimkilere dikerek açıklıyor: "Yıkılmışım Baylor. Uyuşturucu alamazdım yoksa beni takımdan atarlardı. Bununla başa çıkmak için düşünebildiğim tek yol seksti. O ve bolca alkol."

Sanırım onu suçlayamam. "Ve evlendikten sonra. Sadık mıydınız? . . sadık mıydın?" Bıkkınlıkla sordum.

Başını usulca sallıyor. "Evet, ama düşündüğünüz sebepten dolayı değil."

"Tamam, ne düşünüyorum?" diye sordum. "Karen'ı sevdiğimi düşünüyorsun."

"Öyle değil mi?"

"Hayır." Yüzünü buruşturdu. "Bunun beni bir pislik gibi gösterdiğini biliyorum." Saçımdan bir tutam alıyor ve onunla oynuyor. "Ama sen gittikten sonra yapamadım... kalbimi de yanında götürdün diyelim."

Yatağımın üzerinde duran ayakkabı kutusunu düşünüyorum ve bir an için onun kalbinin de içinde kilitli olup olmadığını merak ediyorum.

"O zaman neden evlendin? Ve neden o?" Ben soruyorum.

"Karen ve ben arkadaştık. Birlikte eğlenirdik. O güvendeydi. Beni asla senin yaptığın gibi incitmeyeceğini biliyordum, çünkü onu asla o şekilde sevemezdim." Yüzünde öfke parlıyor ve başını sallıyor. "İronik olan şu ki, sonunda beni en çok inciten o oldu. Bizi inciten."

"Onunla evlendim çünkü kendimi bir daha asla ortaya koymayacağımı biliyordum. Bu kendimi başka bir ilişki için uygun olmaktan alıkoymanın bir yoluydu. Ve ailelerimiz de bunu destekliyordu - annem hariç. Karen mezuniyetten sonra evlenmemizi önerdiğinde kabul ettim."

"Kabul ettin mi? *Sana* mı sordu?" İnanamayarak soruyorum.

"Evet. Neden, bu bir şekilde bir fark yaratır mı?"

"Belki biraz," diyorum. "Ama sen ve Karen, siz hala, uh ..."

İç çekiyor. Büyük. Sonra isteksizce başını sallıyor. "Evet," diyor. "Çok değil, çünkü benim için bir tür kız kardeşle yatmak gibiydi."

"Ewww! Bu çok yanlış," diyorum.

"Evet, ama erkeklerin ihtiyaçları vardır."

Gözlerimi deviriyorum.

"Her zaman prezervatif taktım. Her seferinde." Kaşlarımı çatıyorum.

"Karınla mı?"

Elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Öncelikle ona öyle demekten vazgeç," diyor. "Ve evet, onunla da. Karen'ı bir anne olarak hayal edemezdim. Başta olmak istemedi de. Ama geçen yıl birdenbire hamile kalmaya ilgi duymaya başladı. Bunun tek nedeninin tüm arkadaşlarının çocuk sahibi olması ve onun kendini dışlanmış hissetmesi olduğunu düşünüyorum."

"Oh. Sana söylediğinde ona ne dedin?"

"Onu sürekli erteledim ve çocuk sahibi olmak için neden beklememiz gerektiğine dair bahaneler buldum. Tanrı'ya şükür hiç çocuğumuz olmadı; boşanmayı çok daha karmaşık hale getirebilirdi." Rahatsız bir şekilde kayıyor. "Dinle, burada çıplak yatarken onun hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz? O işbirlikçi kaltağı düşünürsem aletim asla sertleşmez."

"Onu unutmama yardım etmemi mi istiyorsun?" diye sordum.

"Aklında ne var?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Ona baştan çıkarıcı bir şekilde yukarı aşağı bakıyorum ve aleti seğiriyor. "Beni gözlerinle mi beceriyorsun Mitchell?"

"Hmmm ... belki," diye kulağına fısıldıyorum. "Bunun için kullanmamı istediğin başka bir vücut parçası var mı McBride?"

"Sadece lanet olası her biri," diyor, elimde hızla sertleşiyor.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Bir sesle irkilip uyanıyorum ve nerede olduğumu hatırlamam bir dakika sürüyor. Yanımda yatan Gavin'i gördüğümde yüzümde bir gülümseme dans ediyor. Uykusunda, muhteşem görünüşünü paylaştığı çocuk kadar masum görünüyor.

Oğlumu hatırlayarak telaşla yatağın yanındaki saate bakıyorum ve saatin gece yarısını geçtiğini fark ediyorum.

Kahretsin!

Yataktan kalkmaya çalışıyorum ama güçlü kollar arkamdan dolanıyor ve beni geri çekip ona yaslıyor. "Kal," diyor. Bu bir emir. Bu bir beyan. Tam da söylemesini istediğim şey.

"I . . . I . . ." Beynim ağızımdan çıkacak sözcükler için hâlâ çıplak olan bedenimle savaşıyor. Ancak, onun sıcak etinden çıkan kıvılcımlar tüm sinir sistemime nüfuz ederken, bunun pek de bir mücadele olmadığı ortaya çıkıyor.

"Daha konuşacak çok şeyimiz var," diyor. "Ayrıca, dadına mesaj atıp muhtemelen bütün gece dışarıda olacağını söyledim bile."

Ayağa kalktım. "Sen *ne?* . . . *Ne* zaman?"

"Uyuyakalmıştın ve o kadar güzel ve huzurlu görünüyordun ki seni uyandırmak istemedim," diyor. "Gitmeni istemedim, bu yüzden Callie'ye senin telefonundan mesaj attım ve seni evde beklememesini söyledim."

Küstahlığına kızmak istiyorum. Ama aklım üniversitede aynı şeyi yaptığı, oda arkadaşıma benim için endişelenmemesi için mesaj attığı günlere gidiyor. Sırıtmamı engelleyemiyorum.

Yüzüm. Sadece birkaç saat sonra, benimle ilgilenmeye başladı bile. Tıpkı eskiden yaptığı gibi.

Bana sıkıca sarılıyor ve saçlarıma doğru, "Bahar tatilinin o haftasında senin yanında uyumak hayatımın en güzel haftasıydı," diyor.

"Benimki de," diye itiraf ediyorum. Sonra hüzün kaplıyor içimi. "Bunun olmasına nasıl izin verdik, Gavin? Neden onun yalanlarına inandık?"

Eli kalçamın kıvrımlarında geziniyor ve şöyle diyor: "Son birkaç haftadır bunu çok düşündüm. Chris'le benden daha fazla vakit geçirdiğin için çok kızdığımı hatırlıyorum. Onunla ders çalıştığını iddia ediyordun."

"Onunla çalışıyordum," diyorum. "Yemin ederim, hepsi bu kadardı. Chris harika bir çalışma partneriydi. Senin yanındayken konsantre olamıyordum. Ne zaman bana baksan aklım başımdan gidiyordu. Birlikte olduğumuz ilk iki ay notlarımın düşmesine izin verdim ve not ortalamamın düşmesi riskini göze alamazdım."

"Şey, kısıkanıyordum," diyor. "Belki de bu yüzden onun yalanlarına inandım. Okul ödevleriyle boğuştuğunu biliyordum ama bu, birkaç koşumuzu kaçırmamanın acısını azaltmıyordu."

Başımı salladım. "Biliyorum. Çok yorulmuştum. Ders çalışmaktan olduğunu sanıyordum ama şimdi hamilelikten olduğunu biliyorum. Sanırım hormonal olmak da en iyi kararları vermeme yardımcı olmadı. Bana hamile olduğumu söylediklerinde aklımdan geçen ilk şey bahar tatilinde kanepenizde yaptığımız konuşma oldu. Çocuklarımızın ne kadar çekici olacağıyla ilgili bir şeyler söylemiştim ve sen yeni kolalanmış bir gömlek gibi kaskatı kesilmiştin."

Hayal kırıklığı içinde başını sallar. "Yirmi yaşındaydım!" diyor. "Çocuk fikrini kafamda oturtmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Ama daha aklım başıma gelmeden ve seninle çocuk sahibi olmanın tam da geleceğimde gördüğüm şey olduğunu söyleyemeden, sen sikimi tuttun."

"Sonra her şey boka sardıktan sonra yatakhaneinin önüne geldiğimde seni Chris'in kollarında, onun tarafından öpülürken gördüm ve çıldırdım. Ama beni öldüren şey, üzerinde 'Şey 1' olmasıydı."

O gün, sen bana olmadığını söyledikten hemen sonra." Burnunun kenarını imdikliyor.

"Yalan değildi," diyorum ona. "O aptal gömleği aldığımda tek başımaydım. Chris'le çıkmaya başladıktan sonra o da şaka olsun diye aldı.

"Tanrım, Gavin, Karen'ın komplosundan önce bile işler aleyhimize işliyordu. O zamanlar o kadar çok şeyi yanlış yorumlamışız ki."

"Elbette yaptık. Gentik." Bir dirseğinin üzerine yaslanıyor ve arkamdaki pencereden sızan ay ışığında onu zar zor seçebiliyorum. "Ama bunu yanlış yorumlama, seni istiyorum."

Sonra dudakları dudaklarıma çarparken sözlerini hareketleriyle destekliyor.

Kahve ve kahvaltı kokusuyla uyanıyorum. Gavin elinde bir tepsi yemekle odaya girdiğinde üzerimi örtmek için bir çarşaf çekiyorum. Ve mor orkideler.

Uyandığımı görünce gülümsüyor. "Bunları bana geri fırlatmayacağına eminim?" diye takılıyor.

"Hayır." Gülümsüyorum. "Yirmi dört saat ne kadar çok şey değiştirebilir, değil mi?"

Gün ışığında yumurta ve krep yerken gerçekler ortaya çıkıyor. Dn geceden pişman olduğumdan falan değil. Sadece yapılacak doğru şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum. Maddox benim önceliğim. O benim her şeyim. Başka bir şey ya da birini düşünmeden önce onun iyiliğini sağlamalıyım. Gavin samimi görünüyor ama bunun benimle mi yoksa oğluna erişmekle mi ilgili olduğu konusunda az da olsa endişelenmeden edemiyorum.

Batı yakasına taşınmasına rağmen tamamen kaybolmayan seksi güneyli ses tonuyla, "Aklından ciddi düşünceler geçiyor olmalı," diyor.

Başımı sallıyorum ve yemeğimi bırakıp tepsiyi kenara çekiyorum. "Maddox'u düşünmek zorundayım, Gavin. Onun için en iyi olanı yapmalıyım. Ve tüm bunların" -hâlâ oturduğumuz yatağı işaret ediyorum- "sadece için bir yol olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum."

"Orada dur bakalım," diye araya giriyor. "Ne düşündüğünü biliyorum ve hemen şimdi durabilirsin. Bunu Maddox'a ulaşmak için yapmıyorum. Onu senden almayacağım. Benimle asla birlikte olmak istemediğini söyleyen bile onu senden almayacağım. Ama şunu açıklığa kavuşturayım: Niyetim hayatımın geri kalanında ikinize de sahip olmak." Elimi avuçlarının içine aldı. "Dün gecedan önce emin değildim ama şimdi eminim. Sana hâlâ aşığım Baylor."

İnanamayarak nefes nefese kaldım. "Beni sevemezsin, Gavin. Beni on dakikadır tanıyorsun."

"Seni tanıyorum, sevgilim," diyor. "Her ifadeni biliyorum. Kokunu biliyorum. Altımda seni neyin kıvrandırdığını biliyorum." Atılmış kahvaltı tepsimi işaret ediyor. "Yumurtanı nasıl sevdiğini biliyorum. Cömert ve nazik bir insan olduğunu biliyorum. Ve en önemlisi, o inanılmaz fotoğraf albümüne dayanarak, çocuğumuz için harika bir anne olduğunu biliyorum." Diğer elimi tutuyor, böylece şimdi ikisini birden tutuyor. "Seni seviyorum," diye tekrarlıyor. "Sanırım seni hep sevdim, senden nefret ettiğim zamanlarda bile."

Kaşlarımı çatıyorum ve zırhımda açmaya çalıştığı çatlağa direniyorum. "Gavin.

.. " İç çekiyorum.

Ellerimden birini bırakıyor ve bir parmağını dudaklarıma götürüyor. "Sorun değil, karşılık vermek zorunda değilsin," diyor. "Ciddi olduğunu anlayana kadar söylemeni istemiyorum. Bekleyebilirim. Ben sabırlı bir adamım. Olacak Baylor, bunu biliyorum."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Gözlerim yaşarak soruyorum.

Buketten bir çiçek koparıp bana uzatıyor. Gözlerindeki ifadedan, ona uzun zaman önce mor orkidelerle ilgili anlattığım hikâyeyi düşündüğünü anlıyorum. Dün geceki sözleri kafamın içinde yankılanıyor. *Her şeyi hatırlıyorum Bay.*

"Çünkü *sahip* olduğumuz şey her zaman gerçekleşmez. Öyle olsaydı şimdiye kadar çoktan evlenmiş olurdunuz," diyor. "İşimiz bitmemiştir. Bitirmeye yakın bile değiliz. Benim için sadece bir kadın vardı. Ben senin ilk kadınındım sevgilim ve son kadının olmak için elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsiniz."

Çenem titriyor ve sertçe yutkunuyorum. "Bana zaman tanımalısın, Gavin," diye yalvarıyorum gözyaşlarımın arasından. "Maddox'un tüm bunlara nasıl tepki vereceğini kim bilebilir? O benim önceliğim. Umarım bunu anlayabilirsiniz."

"Aksini beklemezdim," diyor. "Ağırdan alacağım Bay. Bana güvenebilmeni istiyorum. Maddox'un bana güvenmesini istiyorum. Ama lütfen benden uzun süre beklememi isteme. Zaten hayatının yedi yılını kaçırdım."

Eve dönerken, üzerinde anlaştığımız şartları düşündüm. Gavin iş için Los Angeles'a dönmek zorunda. Bir şirketi var ve bizim için bundan vazgeçmesini beklemiyorum. Bu hafta sonu geri gelmeyi planladığını söyledi.

Bu bana dört gün veriyor. Maddox'u hiç bilmediği babasıyla tanışmaya hazırlamak için dört gün. Ondan nefret edeceğinden korkuyorum. Onu sevmesinden korkuyorum. Maddox'un ona bağlanmasından ve Gavin'in onu terk ederek kalbini sökmesinden korkuyorum.

Beni sevdiğini nasıl iddia edebilir? Artık beni tanımıyor. Sekiz yıl önce bir erkeği sevmeye yeteneğimden vazgeçtiğimi anlamıyor. Onu seveceğime emin olduğunu söyledi, ama sevemeyeceğimi öğrendiğinde; on sekiz yaşındayken bir parçanın öldüğünü öğrendiğinde, o zaman beni isteyecek mi?

bölüm otuz iki

Maddox bana inanamayarak bakıyor. Merakla. Heyecanla mı? Bana ve moral desteği için burada olan Callie'ye bakıyor. Son otuz dakika boyunca ona her şeyi bir çocuğun anlayabileceği şekilde açıklamak için elimden geleni yaptım. Ona hemen söylemeye karar verdim. Büyük toplantıdan önce Gavin'le ilgili haberleri özümsemesi için ona zaman vermeliydim. Bugün okuldan eve gelir gelmez onu oturttum.

"Sana anlattığım her şeyi anlıyor musun?" Bunun yedi yaşındaki bir çocuk için ne kadar bunaltıcı olduğunu düşünerek ona soruyorum.

"Evet," diyor. "Otelin yüzme havuzundaki o adam benim babam. Ama beni görene kadar babam olduğunu bilmiyordu." Kaşlarını çatıyor. "Peki o zaman neden bana babam olduğunu söylemedi?"

Suçluluk duygusuyla önce Callie'ye, sonra da Maddox'a bakıyorum. "Uzun zaman önce, sen doğmadan önce büyük bir yanlış anlaşılma oldu. Bu yanlış anlama yüzünden babanın seninle tanışmak istemeyebileceğini düşündüm ve Callie'den baban olduğunu söylemeden önce seni havuzdan çıkarmasını istedim. Sonra otelden ayrıldık ve beni bulup seninle gerçekten tanışmak ve seninle eğlenceli şeyler yapmak istediğini söylemesi birkaç haftasını aldı, eğer sorun olmazsa."

Callie'ye bakıyor. Annesi olabilirim ama dadıdan çok en iyi arkadaş gibi. Her şeyi onun önünden geçiriyor. Geçen hafta saçlarını kesmek istediğimde, çünkü saçlarının

biraz fazla asi ve Gavin'e benzer bir şekilde, Callie'nin bu fikir hakkında ne düşündüğünü görmek için eve gelmesini beklemekte ısrar etti.

Güven vermek için başını sallıyor.

Maddox gözlerini kısıyor ve bana bakıyor. "Seni ve Callie'yi bırakıp onunla yaşamak zorunda kalmayacağıma söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum," diyorum, Tanrı'dan bu sözlerin doğru olmasını dileyerek.

"Sanırım sorun yok o zaman," diyor McBride'a özgü bir sırıtişla.

"Tamam o zaman, anlaştık. Cumartesi günü eve gelecek." Gavin'den sürekli 'o' ya da 'o' diye bahsetmemiz dikkatimden kaçmıyor. Bu noktada, Maddox'un önünde ona Maddox'un babası demekten henüz rahat değilim. Anlaşılacağı üzere Maddox da aynı şekilde hissediyor. Belki zamanla.

"Ama Cumartesi günü maçım var," diye sızlanıyor Maddox.

Futbolun onun için bu kadar önemli hale gelmesine neredeyse gözlerimi devireceğim. Gavin çok sevinecek.

"O zaman gelip seni oynarken izlemesi gerekecek. Bir zamanlar kendisi de futbolda oldukça iyiydi, biliyorsun. Üniversitemizin futbol takımında ilk 11'de falan oynuyordu."

Maddox'un gözleri büyür. "Benim maçıma mı gelecek?"

Onu okumakta oldukça iyiyimdir, ama bu sözleri korkudan mı yoksa heyecandan mı söylediğinden emin değilim. "Eminim öyledir," diyorum. "Neden önce onu eve davet etmiyorum, böylece konuşabilir ve tanışabilirsiniz, sonra da hep birlikte maçınıza gideriz."

"Şimdi gidip oynayabilir miyim?" diye soruyor, kıpır kıpır. Eminim durumun büyüklüğünden dolayı gergin olmalı.

"Tabii ki yapabilirsin, dostum." Saçlarını karıştırıyorum ve başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

Callie ve ben onun arka kapıdan çıkışını ve köşesinde bir futbol kalesi bulunan geniş bahçemizin sonuna doğru koşuşunu izliyoruz. Altı futbol topunu diziyor ve kaleye şut çekiyor.

Callie gülümsüyor. "Bu çok sevimli. Maçta Gavin'i etkilemek istiyor."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ne?" diyor. "Max ne zamandan beri atıştırma saatinden önce oyun oynamak için dışarı çıkıyor?"

Oturma odasındaki büyük resim penceresinden oğlumu izliyorum. Onun Gavin'le tanışacağını düşününce kalbim birkaç kez çarpıyor. Sanki bir işaretmiş gibi, telefonum çalıyor.

Gavin: Ona henüz söylemedin mi?

Ben: Az önce, aslına bakarsan.

Beni öldürüyorsun, kadın. Nasıl geçti?

Futbol antrenmanı yapmak için dışarı koştu. Callie seni etkilemek istediği için olduğunu düşünüyor. Bu arada, eğer gelebilirsen Cumartesi öğleden sonra maçı var.

Hemen cevap yazmıyor ve ben de geriliyorum. Belki de gerçekten günlük işler için burada olmak istemiyordur. Belki de sadece ismen baba olmak istiyordur. Dün gece ve bu sabah bana söylediği her şeyi, beni nasıl istediğini, Maddox'u nasıl istediğini kendime hatırlatmaya çalışıyorum.

Sadece lafta mıydı?

Gavin: Sevgilim, oğlumuzun maçını izlemek için seninle futbol maçına gitmek bir rüyanın gerçekleşmesi gibi olurdu. Ne zaman orada olacağımı söyle, ben seninim.

Beklenmedik bir rahatlama nefesi alıyorum ve sonra metnin son birkaç kelimesini tekrar okuyorum. *Ben seninim.* Kalbim bir anlığına çırpınıyor. Ama sadece bir saniyeliğine. Beynim önceliklerime yeniden odaklanana kadar.

Ben: Neden saat 2'de eve gelmiyorsun, böylece maça gitmeden önce bir süre buluşup konuşabilirsiniz.

Cumartesi 2'de mi? Seni görmek için o kadar beklemek zorunda

miyim? Ben: Beni görmek mi?

Evet, sen, Baylor. Bu sabah otelden ayrıldığından beri seni düşünmeden duramıyorum. Uçuşumdan sana mesaj atamamak ya da arayamamak işkence gibiydi. Dün gece ne kadar harika vakit geçirdiğimi bilmeni istedim. Uçağım Cuma akşamı senin saatinle 10'da iniyor, hemen sonra otelde görüşebilir miyiz?

Cuma gecesi onu görürsem bana neler yapabileceğini düşündükçe nabzım hızlanıyor ve içim yapış yapış oluyor, kalçalarımın arasına nem yayılıyor. Yapacağını *bildiğim* şeyi, çünkü dün gece bana hepsini yaptı. Ve bu sabah. Tekrar ve tekrar.

Hayır. Maddox ve Gavin tanışana kadar beklemeliyim. Ya anlaşılmazlarsa? Ya Gavin çocuk sahibi olmanın düşündüğü gibi olmadığına karar verirse? Ya Maddox ondan rahatsız olursa?

Ya Gavin ona ulaşmak için bana yalan söylüyorsa?

Bay?

Cuma günü planlarım var.

Gavin: Kimseyle görüşmediğini sanıyordum. Ben:

Görüşmüyorum. Kızlarla çıkıyorum.

Gavin: Fikrini değiştirmedığım sürece.

Ben: Mümkün değil.

Cazibemi küçümsüyorsun Baylor. Ben: Ama

grnğe göre egonu değil.

Ah! Bu acıttı, Mitchell. Cumartesi

grğrz, McBride.

nce seni görürsem olmaz.

Üniversitede benim için kullandığı aynı ifadeye gülüyorum.

Maddox yemek sırasında alışılmadık derecede sessizdi ve ona buna alışması ve kendi başına kabullenmesi için zaman tanımaya çalıştım. Futbol oynarken kendini çok yordu ve ben ona en sevdiği serinin bir sonraki bölümünü okuyamadan uyuyakaldı: Harry Potter.

Kapının girişinde durmuş, yatağının yanındaki gece lambasının yumuşak ışığında uyuyan mükemmel oğlumu izliyorum. Siyah-beyaz futbol toplarıyla süslenmiş bir yorganın altına sokulmuş. Başına gelecek şeyin hayatındaki en iyi şey mi yoksa en kötüsü m olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Boşanan bir çiftin ortasına bırakılan çocuklar gördüm. Chris ve küçük kız kardeşinin başına gelmişti. Korkunçtu. Kimin hangi tatilleri, doğum günlerini ve yaz tatillerini onlarla geçireceği konusunda tartışmalar. Ebeveynler anlaşamayınca çocukları taraf seçmeye zorlamak. Maddox'a böyle bir hayat mı dayatıyorum? Çünkü kabul edelim ki Gavin ve ben birlikte olsak bile bu en iyi ihtimalle uzun mesafeli bir ilişki olacak. Bir prodüksiyon şirketi var.

Kaliforniya'da bir şirket. Sahip olduğum her şey ve sevdiğim herkes burada. Maple Creek'te. Üç bin mil uzakta.

Maddox'a Gavin'in her zaman burada olmayacağını açıklamaya çalıştım; aslında çoğu zaman. Maddox'un çok çabuk bağlanmasını istemiyorum. Büyük, mutlu bir aile olacağımızı düşünmesini istemiyorum. Çünkü böyle bir şey olmayacak.

Yine de bir parçam belki bir orta yol bulabileceğimizi umuyor. Maddox için işleri yoluna koymanın bir yolu. Bizim için. Ama bu tür mutlu sonlar sadece kitaplarda olur. Bunu bilmeliyim. Onları ben yazıyorum.

İlişki sorunlarının müzik endüstrisinin belkemiği olduğunu sık sık duymuşumdur. Şarkıların çoğunun sözlerini dinlerseniz, iki şeyden biri hakkında olduklarını görürsünüz: aşık olmak ya da terk edilmek. Görünüşe göre, bir müzisyen bunlardan birini yaşadığında, şarkı yazmak ona kolay geliyor. Yazarlar için öyle değil. Ya da en azından *bu* yazar için. Haftalardır iki cümleyi bir araya getiremiyorum. Aşk ya da kayıp yaşadığımdan değil, ama itiraf etmeliyim ki şu anda duygusal bir hız trenindeyim. Sahneler içimden akıp gitmeli. Aşk sahneleri. Kavga sahneleri. Hiç düşünmeden aklıma gelmeleri gerekirdi. Ama ne zaman yazmak için otursam, tam bir saçmalık. Konsantre olamıyorum. Her aşk sahnesi bekaretimi kaybettiğim gecenin yeniden yaratılmasına dönüşüyor. Her kavga sahnesi bana Gavin ve benim bir zamanlar neden kavga ettiğimizi hatırlatıyor-Karen.

Ön kapım çalınıyor ve bana yazar tikanıklığıma hoş bir mola sunuyor. Kapıyı açtığımda, en sevdiğim çiçeklerden oluşan büyük bir buket, onları sadece iki gün önce bana teslim eden aynı çocuk tarafından tutuluyordu. *Gerçekten sadece iki gün mü oldu?*

Çocuk çiçekleri uzatırken yüzünü buruşturuyor. "Hâlâ başı dertte, değil mi?"

Gülüyorum, güzel aranjmanı henüz solmaya bile başlamamış diğerlerinin yanına koyuyorum. Giriş masasının üzerindeki çantama uzanıyorum ve onun için bir bahşış çıkarıyorum. "Hayır, öyle değil. Sadece benimle iyi geçinmeye çalışıyor."

"Oh. Güzel," diyor. "Tüyo için teşekkürler. İyi günler dilerim."

"Evet, sen de." Kapıyı kapatıyorum ve balo öncesi çiçekçi dükkânına benzeyen giriş yoluma bakıyorum.

Ekteki notu çıkardım ve okudum.

Bay,

Bu çiçekler senin yanında hiç kalır, sevgilim. Yüzün hatırladığımdan daha güzel. Sonsuza kadar bakabilirim. Sen uyurken bir fotoğrafını çektim ve tıpkı bir melek gibi görünüyorsun. Tamamen ilahi.

*Sevgi
ler,
Gavin*

Göğsümde bir sızı hissediyorum ve kalbimi çevreleyen zırhtan küçük bir parçanın kopup kopmadığını merak ediyorum. Notu tekrar okurken bu düşüncayı kafamdan silkeliyorum, tıpkı konuştuğu gibi yazması beni eğlendiriyor - güneyle bir ses tonuyla. Yeni buketi mutfağa götürüyorum. Vazoyu suyla doldurup masanın ortasına yerleştiriyorum.

Gülümseyerek evdeki ofisime dönüyorum ve bu romantik jestin yaratıcılığını ateşleyip ateşlemeyeceğini merak ediyorum. Ama bunu öğrenmeye fırsat bulamadan, dizüstü bilgisayarım çınlayarak gelen bir e-posta için beni uyarıyor.

Bayan Chandler'dan, Maddox'un ikinci sınıf öğretmeni. Maddox'un bu sabah yazma saatinde yazdığı günlük yazısını görmem gerektiğini düşündüğünü belirten e-postayı okudum. Taradığı eklentiye açıyorum ve yedi yaşındaki çocuğumun dağınık el yazısını fark ediyorum.

Babamla tanıştığımda yapmak istediğim ilk şey, onu tanımak, ne iş yaptığını, kaç yaşında olduğunu ve doğum gününün ne zaman olduğunu bilmek istiyorum. Annem futbol oynadığını söyledi. Ben de futbol oynuyorum. Futbol gibi diğer sporları sevip sevmediğini ve tuttuğu takımın hangisi olduğunu bilmek isterdim. Sonra onunla neden şimdiye kadar tanışmadığımı sorardım. Seninle tanışmam neden bu kadar uzun sürdü derdim. Onu o otelde gördüm. İyi bir yüzücü olduğumu söyledi. Belki de benden hoşlanıyordur. Cumartesi günü babamla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum.
Lütfen bu onun için iyi olsun.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hiçbir iş yapamadan saatimi tekrar kontrol ettim. Öğleyi biraz geçmişti. Son baktığımdan beş dakika sonra. On saat. Gavin'in tekrar Maple Creek'te olacağı zaman. Bu gecenin nasıl geçeceğine karar vermem için on saat.

Ofisime bakıyorum, sonra boynumu eğip oturma odasını görüyorum. Her yerde çiçekler var. Günde iki kez çiçek gönderiyor. Oz Büyücüsü'ndeki o sahne -Dorothy'nin çiçek tarlasında olduğu sahne- şu anda benim evim.

Her muhteşem aranjman, şimdi Chad olduğunu bildiğim aynı çocuk tarafından teslim edildi. Bu kadar çok olacağını bilseydim, ilk seferinde ona bu kadar iyi bahşış vermeyebilirdim, çünkü yaptığım tek şey bir emsal oluşturmaktı.

Her teslimata bir not eşlik ediyordu ve her not benimle ilgili bir şeyi, genellikle bir vücut parçasını tarif ederek beni ne kadar iyi tanıdığını anlatıyordu.

Gavin beni her gün aradı. Kendimi bunun önemli bir şey olmadığına ikna etmeye çalıştım ama sonra dün gece duşta, makyaj masamın üzerinde çalan cep telefonunu almak için el yordamıyla çıkmaya çalışırken neredeyse kayıp boynumu kırıyordum. Düşündükçe gözlerim doluyor.

"Gitmek istediğini biliyorsun Baylor," diyor Callie, köşeden dönüp bir başka çiçek buketini sehpanın üzerine koyarken beni şaşırtarak.

Çiçekleri görmezden geliyorum ve ona sert bir bakış atıyorum.

"Oh, hadi ama," diyor huysuzca. "Bana şu anda burada oturmuş düşündüğün şeyin tam olarak bu olmadığını söyleyemezsin."

Tek bir onay sözcüğü bile duymadan, döner sandalyemi ona arkamı dönecek şekilde çeviriyorum ve Jenna'nın bana gönderdiği hayran mektuplarını yanıtlamaya devam ediyorum.

Callie ofisimden çıkarken, "İstedüğün kadar inkâr ederek yaşı," diyor. Sonra koridorun sonunda bu gece Maddox'la oynamak dışında bir planı olmadığını ve bazı insanların onun muhteşem bebek bakıcılığı becerilerinden faydalanması gerektiğini mırıldanıyor.

Mailleri okurken onun bariz manipölasyon girişimini görmezden geliyorum. Jenna bana iletği e-postalardan biri hakkında bir yorum yaptı. Gönderenin biraz sapıklaştığını, kişisel görüşmeleri kabul etmemi ve onunla fotoğraf çektirmemi talep ettiğini söyledi.

Arada bir, kitaplarımdan biri bir okuyucuyu kızdırır. Bunun nedeni genellikle iyi bir şekilde değil, onları derinden etkilemesidir. Bazıları bir karakter öldüğünde ya da kalbi kırıldığında bundan hoşlanmadıkları için bana nefret mektupları gönderdiler. Hayranlar bazen karakterlerimin gerçek olmadığını unutuyorlar. Onlarla özdeşleşiyorlar. Onları seviyorlar. Nefret ediyorlar.

Onlar için intikamcı olun.

Ve takma isimle yazmadığım için, hayatım boyunca aynı kasabada ve aynı evde yaşadığım göz önüne alındığında, yerimi bulmak zor değil.

Callie genellikle hayran mektuplarını toplar ve ilgilenmesi için Jenna'ya verir. Birkaç yıl öncesine kadar hepsini kendim yapıyordum, altıncı kitabım çıktıktan sonra işler benim için gerçekten iyi gitmeye başladı. Ama şimdi, günde düzinelerce mektup alabiliyorum ve bunlarla uğraşmak ve yazmaya devam etmek çok fazla olmaya başladı.

Yıllar içinde birkaç tehdit mektubu aldım ve ilk başta bu beni gerçekten rahatsız etti. Sonra kısa sürede anladım ki insanlar sadece yazdığım ve onları üzen bir şey hakkında içlerini döküyorlardı. Yazarlar takip edilmez. Müzisyenler ve film yıldızları gibi tacize uğramıyoruz. Stephen King gibi biri değilseniz

genellikle tamamen tanınmadan dolaşıyorum. Bu anonim bir şöhret türü ve bana gayet uygun.

Jenna yazışmalarını izleme listemize eklediği için 'Kylee M.'yi zihnime not ediyorum. Kitaplarımdan birinin kahramanının adının Kylee Manning olmasının bir tesadüf olup olmadığını merak ediyorum. Ayrıca Gavin'in karısıyla aynı baş harflere sahip olmasını da gözden kaçırmıyorum. Yani varsayılan olarak, ondan zaten hoşlanmıyorum.

Gavin'in karısı. Ugh. Bize yaptıklarının saçmalığı karşısında başımı sallıyorum. Sonra aniden, onunla etkileşime girip girmediğini merak ediyorum. Ne de olsa hâlâ evliler. Eminim birlikte bir evleri vardır. *Tanrım, hâlâ onunla mı yaşıyor?*

Merakım kararlılığımın önüne geçiyor ve daha iyi düşünmeden ona mesaj atmaya başlıyorum. Daha önce hiç yapmadığım bir şey.

L.A.'deyken nerede kalıyorsun?

Cevap vermesi en az yirmi dakika sürüyor. Tüm bu süre boyunca kafamda çok farklı iki senaryo canlanıyor. Biri, Kathleen Turner ve Michael Douglas'ın boşanma sırasında birlikte yaşamaya çalışırken neredeyse birbirlerini öldürdükleri 'Güllerin Savaşı' filminden. Aklıma gelen diğer düşünce ise, Karen'in ne kadar ayrıntılı bir entrikacı olduğu ve bir şekilde onu kendisine geri döndürmeye çalışıyor olabileceği. Yani, bunu daha önce bir kez yaptı.

Sonunda telefonum çaldı.

Karen'ı görüp görmediğimi sorma şeklin mi bu?

Ben: Oradayken nerede kaldığını merak ediyordum. Bilirsin, sana bir şey göndermem falan gerekirse diye.

Başım önümdeki masanın üzerine düşüyor. *Güzelmiş, Bay.*

Eminim öyledir, tatlım. Cevap şu ki, film stüdyosundaki ofisimin yakınında bir daire kiralıyorum. Chicago'dan döndüğüm günden beri ondan kaçıyorum. Ondan uzak durmaya devam edeceğim. Tüm yazışmalarını avukatıma yönlendiriyorum. Aradığınız cevap bu muydu?

Ben: Pislik.

Ben: Ve evet, belki.

Haha. Baylor, bunun için endişelenmene gerek yok. Onunla işim bitti. Bundan sonra yapacağım her şey sen ve Maddox hakkında olacak. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Seni görmek için. Anahtarı aldın mı?

Ben: Ne anahtarı?

Gavin: Son teslimatı kontrol edin.

Ayağa kalkıp masamın etrafından dolaşıyorum ve Callie'nin, onun deyimiyle 'inkâr içinde yaşarken' en son buketi bıraktığı sandalyeye gidiyorum. Küçük zarfı açtım. İçinde Oak Leaf Hotel'in anahtar kartı vardı. Kalbim küt küt atıyor. Oturup karta bakıyorum, elimde evirip çeviriyorum. Bu çok fazla. Çok erken.

Bu çok cazip.

Daha giriş bile yapmadın. Anahtarı nasıl aldın?

Süiti bir aylığına tuttum. Eğer haftada iki ya da üç gece orada olacaksam, bazı eşyalarımı orada bırakabilirim diye düşündüm. Tabii eşyalarımı bırakabileceğim daha iyi bir yeriniz yoksa.

Haftada iki ya da üç gece mi? Burada geçirmeyi planladığı zaman bu kadar mı? *Bekle, pisliğini nereye bırakacak, buraya mı?*
Kesinlikle çok fazla.

Üzgünüm, Gavin. Sana söylemiştim. Planlarım var. Yarın 2'de görüşürüz, tamam mı?

Gavin: Her zamanki gibi inatçı ve bağımsızsın, değil mi? . . "Şey 2"?

Eğer bu kadar inatçıysam onun aptal mesajına cevap vermeme gerek yok, değil mi? Telefonumu masanın üzerine bırakıp mutfağa doğru yürürken tekrar ping sesi duyuyorum. Mesajı kontrol etmek için biraz fazla hızlı bir şekilde ofise geri dönüyorum. *Lanet olsun.*

Üzgünüm, tatlım. Seni zorluyorum, değil mi? Ben:

Belki biraz.

Tamam, yarın saat 2'de. O zamana kadar muhteşem resmine bakmak zorunda kalacağım.

Gün uzadıkça uzuyor. Onunla buluşacağımı söylemek için birkaç kez mesaj atmayı düşünüyorum. Son bir buket çiçek alıyorum, üzerinde gözlerime iltifat eden bir not var. Her zaman gözlerimi ne kadar çok sevdiğini söylerdi.

Maddox'a bir saatten fazla kitap okuduktan sonra erkenden yatıyorum. Yarın için heyecanlı. Yarın için gergin.

Yarın için çok korkuyorum.

Yatağımda uzanmış, son iki saattir uyumaya çalışırken bir mesaj geldiğini duyuyorum ve komodinin üzerindeki telefonuma uzanıyorum.

Gavin: Sadece geldiğimi haber vermek istedim. Bana mesaj atmana gerek yok, arkadaşlarınla dışarıda olduğunu biliyorum. Maddox'la tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum. O zamana kadar, tatlı rüyalar, sevgilim.

Neden gitmedin? Vücudum bana bağılıyor. Muhtemelen orada oturmuş muhteşem görünüyor, viskisini içiyor ve yarının nasıl geçeceğini merak ediyordur. Hemen şimdi kalkıp oraya gidersem gereksiz gerginliklere son verebilirim. Parmaklarım telefonumun üzerinde geziniyor, ona mesaj atmak için yanıp tutuşuyorum. Birkaç dakika içinde orada olacağımı söylemek için yanıp tutuşuyorum.

Bu benim kitaplarımdan biri olsaydı kadın kahramanlarımla ne yapacağını çok iyi biliyorum.

Birden yataktan fırlıyorum ve parke zeminde ayak seslerimi boğan kalın çoraplarımla hızlı adımlarla ofisime gidiyorum. Masamın üzerindeki, sadece dizüstü bilgisayarımı aydınlatan ve odanın geri kalanını gölgeler içinde bırakan yumuşak ışığı açıyorum. Devam etmekte olan çalışmamı bir kenara itiyorum, çok sayıda not ve taslağı toplayıp gelişigüzel bir şekilde bir klasöre tıkıyorum. Dizüstü bilgisayarımın kapağını açıyorum ve yazmaya başlıyorum.

W.I.P. - İsimsiz Kitap #15

O ikinci sınıf öğrencisiydi. Ben birinci sınıftaydım. Ayaklarının dibine serilmiş bana baktığı andan itibaren onun benim kaderim olduğunu biliyordum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saat 1:57'de kapı çaldı. Kalbim hızla çarpıyordu. Maddox'un gözleri parlıyor. Callie gülümsüyor.

Maddox bana kapıya kadar eşlik ederken Callie oturma odasında geride duruyor. Elimi yakaladı ve sıkıca tutuyor. Artık elimi hiç tutmuyor. Artık bunun için çok yaşlı olduğunu iddia ediyor. Korkuyor. Ya da gergin. Ya da ikisi birden. Ben de kusmak üzereyim, yani tamamen anlıyorum. Bu kapıyı açar açmaz hayatlarımız sonsuza dek değişecek.

Derin bir nefes alıyorum ve oğluma güven verici bir gülümseme veriyorum. Sonra da açıyorum.

Gavin eşiğin diğer tarafında duruyor ve benim endişeli yüz ifademi yansıtıyor. Bir elinde birkaç hediye paketi, diğerinde ise bir buket çiçek tutuyor. Gavin bir an için benim hissettiğim kadar hasta görünüyor. Sonra gözlerini kapatıp hızla nefes alıyor ve hissettiği her neyse onu silkeleyip atıyor. Maddox'a bakmadan önce bana kendinden emin bir şekilde gülümseyip göz kırpmıyor.

Çantaları yere bırakıyor ve elini ona doğru uzatarak o çekici güneyli ses tonuyla "Tanıştığımıza gerçekten memnun oldum, ortak" diyor.

Maddox, Gavin'in elini sıkmak için uzanmadan önce onay için bana bakıyor. "Sen de," diyor sessizce.

"Merhaba Gavin," diyorum.

"Baylor," diye yanıtlıyor gözlerimi tutarak. Daha fazlasını söylemek istediğini anlayabiliyorum ama ikimiz de bu toplantının bizimle ilgili olmadığını biliyoruz.

Geri çekiliyorum ve "İçeri gelin. Hepimize içecek bir şeyler getireyim."

Callie köşeyi dönüyor. "Ben yaparım. Siz gidip oturun."

Callie mutfığa gitmeden önce Gavin'i onunla tanıştıyorum.

Üçümüz birlikte oturma odasına geçip oturuyoruz. Ortaya çıkan rahatsız edici gerginlik cesaret kırıcı ve umarım tüm öğleden sonra için tonu belirleliyordur. Gavin ve uzun süredir kayıp olan oğlu arasındaki konuşmayı kolaylaştırmak için ne söylemem gerekiyor?

Neyse ki Gavin, "Hiç tanımadığın oğlunla tanıştığında ne yapmalısın?" kitabından bir sayfa almış olmalı. El kitabı, ve iki

hediye çantasını Maddox'un önüne koyar. "Senin için birkaç şey getirdim."

Sen. Açmak ister misin?"

Maddox izin almak için yine bana bakıyor. "Devam et dostum," dedim. Söyle.

İlk çantaya uzanır ve dikkatlice bir miktar kağıt mendil çıkarır.

Kağıt. Bir kovboy şapkası çıkardı. Bana döndü ve "Bu bir kovboy şapkası." dedi. Gavin'e baktı. "Nasıl olur da bana kovboy şapkası alırsın?"

Maddox'u azarlarken ona cezalandırıcı bir bakış atıyorum. "Maddox!"

"Hayır, hayır, sorun değil" diyor Gavin bana. Sonra oğlumuza hitaben, "Konuşma tarzımdan fark etmediysen söyleyeyim, ben Teksaslıyım. Ve Teksas'ta herkes kovboy şapkası takar." Gavin bana kısa bir süre baştan çıkarıcı bir bakış fırlatıyor ve ben onun odasında bir tane taktığım günü hatırladığını biliyorum. Çıplak.

"Oh, evet. Bu yüzden mi komik konuşuyorsun?" Ben kıkırdamamı tutmaya çalışırken Maddox soruyor. "Ama annem senin Kaliforniyalı olduğunu söylemişti."

Gavin ona başını sallar. "Evet, öyle. Şu anda yaşadığım yer Kaliforniya ama ben Teksas'ta büyüdüm ve burayı her zaman evim olarak göreceğim. Tıpkı senin burada büyüdüğün ve nereye gidersen git Maple Creek'in her zaman senin geldiğin yer olacağı gibi."

Maddox şapkayı inceler. "Hiç ata bindin mi?" diye sorar.

"Kesinlikle öyle, ortak," diyor Gavin. "Hatta ben senin yaşındayken yaşadığım evin arka tarafında at ahırlarımız vardı."

"Arka bahçenizde atlarınız mı vardı? Harika," diyor Maddox.

"Çok *güzeldi*," diyor Gavin ona. "Belki bir gün, annen için de uygunsa, ata binmeye gidebiliriz. Eminim buralarda bir yer bulabiliriz. Ama şapkayı takman gerekecek tabii ki."

Maddox hemen kovboy şapkasını kafasına geçiriyor ve Gavin de ayarlamak için eğiliyor.

"Teşekkürler," diyor Maddox. "Şimdi diğerini açabilir miyim?"

"Elbette." Gavin boş çantayı yoldan çeker.

Maddox, aradaki buzlar eridiği için bu ikinci hediye konusunda daha heyecanlı bir şekilde ambalajı karıştırıyor. İmzalarla süslenmiş yepyeni bir futbol topu çıkardığında gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyor. "Vay canına!" diye haykırır. "Kim imzaladı bunu?"

"L.A. Galaxy futbol takımı," diyor Gavin.

"Gerçekten mi?" Maddox ona kocaman gözlerle bakıyor. "Bütün takım mı?"

"Yirmi beşinin hepsi," diyor Gavin. "Onlara buraya sizinle ilk kez tanışmaya geldiğimi söylediğimde bunu getirmem için ısrar ettiler. Ayrıca eğer Los Angeles'a gelersen bizi de getireceklerini söylediler. V.I.P. maç biletleri."

"Anne," dedi bana dönerek, "bunu duydun mu?" Gözleri yuvalarından fırlamak üzere.

Gavin için bir puan. Başımı Maddox'a doğru çeviriyorum ve Gavin bana göz kırpmıyor. "Vay canına, kulağa inanılmaz geliyor," diyorum.

Gavin ve Maddox sonraki birkaç dakikayı topu imzalayan oyuncuları tartışarak geçiriyor ve Maddox'un onlar hakkında bu kadar çok şey bilmesine şaşıyorum. Odaya geri gelen Callie'ye kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hey, sen yazarken çok futbol izliyoruz, o yüzden beni dava et," diyor ve limonata dolu bardaklarla dolu bir tepsiyi masaya bırakıyor.

Top hakkında konuşmaları bittiğinde, Gavin ciddileşir. Maddox'un doğrudan gözlerinin içine bakar. "Annen sana kim olduğum ve neden burada olduğum hakkında her şeyi açıkladığını söyledi mi?"

"Evet," diyor Maddox. "Uzun zaman önce yaptığın bir hata yüzünden benden haberin olmadığını söyledi."

"Bu doğru," diyor Gavin. "Hiç iki arkadaşının sana tamamen farklı bir şey söylediği ve belki de yanlış olana inandığın oldu mu?"

Maddox bunun üzerine düşünür. "Drew'un Brody'nin futbol topumu aldığını gördüğünü söylediği ama sonra Brody'nin Drew'un aldığını söylediği zamanki gibi mi?" Maddox diyor ki. "Topu Drew'in aldığını düşündüm çünkü topla en son onu görmüştüm ama aslında Brody almıştı. Sonra Drew bana uzun süre kızdı."

"Evet, aynen öyle," diyor Gavin. "Annen de ben de doğru olmayan bir şeye inandık ve inandığımız için ben senden haberdar değildim, annen de baban olmak istediğimi bilmiyordu."

"Neye inandın?" diye soruyor meraklı Maddox.

Gavin'le bakışlarımızı paylaştıktan sonra şöyle dedim: "Maddox, bu önemli değil. Uzun zaman önceydi ve bunu unutup şu anki durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışmalıyız."

Gavin elini Maddox'un omzuna koyar. "Bilmeni isterim ki, senden haberim olsaydı her şey için burada olurdum."

Maddox yere bakar. "Sorun değil," diyor. "Chris Amca burada. Babaların orada olması gereken zamanlarda benimle bir şeyler yapıyor."

Gavin, "Senin yanında olduğu için çok mutluyum," diyor. "O iyi bir adam. Ama artık burada olduğuma göre, umarım o babalık şeylerinden bazılarını seninle yapmama izin verirsin."

Maddox şaşırmış bir halde ona bakıyor. "Annem senin çok fazla burada olmayabileceğini ve Chris Amca'nın hâlâ benimle bir şeyler yapacağını söyledi."

"Evet, eminim Chris Amcan hâlâ seninle takılmak isteyecektir ama bilmeni isterim ki ben de **buralarda** olacağım," diye güvence veriyor Gavin. "Kaliforniya'da uzakta olmam gerektiğini biliyorum."

bazen, ama ben sadece bir uçak yolculuğu uzaktayım. İhtiyacın olduğunda beni her zaman arayabilir ya da mesaj atabilirsin."

Maddox'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Mesaj mı?" Bana bakıyor ve ben omuz silkiyorum. "Elbette, neden olmasın," diyor Gavin. "Bana ulaşabilmeni istiyorum"

Ben burada değilsem gece gündüz fark etmez. Ama elimden geldiğince burada olmayı planlıyorum, tamam mı? Telafi etmemiz gereken çok zaman var."

Maddox başını sallar. "Odamı görmek ister misin?"

Gavin iç geçirir. "Evet, odanı görmeyi çok isterim ortak."

İki çocuğun kendi başlarına gitmelerine izin verdim. Kanepede sersemlemiş bir şekilde oturuyorum. Aslında gayet iyi gidiyordu.

"Ne bekliyordun ki?" Callie arkamdan fısıldayarak beni yerimde zıplatıyor.

"Bilmiyorum," diyorum sessizce. "Sanırım hepimizin oturup birbirimize rahatsız edici bir şekilde bakacağımızı düşündüm."

"Nefes al, Baylor," diyor. "Maddox heyecanlı. Bunu söyleyebilirim. Bu iyi bir şey."

Koridorda neler olduğunu duymaya çalışıyorum. Odasında on dakika kadar kaldılar. Çıktıklarında Maddox Gavin'i futbol antrenmanı yaptığı yeri göstermek için arka tarafa götürüyor. Gavin onunla birlikte top sürmeye başlıyor ve çok geçmeden ikisi de gülmeye ve gülümsemeye başlıyor.

Ben ağlıyorum.

Callie kollarını bana doluyor. "Şuraya bakın," diyor omzumun üzerinden pencereden dışarı bakarak. "Ve böylece bizim Mad Max'in bir babası oldu."

Baba ve oğlunu futbol maçında izlemek gerçeküstüydü. Gavin ışıltı ışıltı ve Maddox'la daha fazla gurur duyamazdı. Sanırım birkaç kez gözlerinin dolduğunu bile gördüm. Maddox da Gavin'in kendisini izleyip izlemediğini görmek için sürekli başını kaldırıyordu.

Görünüşe göre, ben artık doğranmış ciğerim.

Kapalı gişe oynanan maçtan sonra Gavin, Maddox'un en sevdiği restoranda akşam yemeği yiyerek kutlama yapmayı önerdi.

İşte burada oturuyoruz. Bunca yıl sonra bir aile. Maple Creek, Connecticut'ta bir et lokantasının ortasında. Gavin'in yüzündeki gülümsemeyi paspasla bile silemezdim.

İçeceklerimiz geldiğinde, büyük bir sepet patates kızartması da onlarla birlikte geliyor.

Gavin'e bakıyorum, o da bana masumca omuz silkiyor.

"Harika, patates kızartması!" Maddox biraz almak için uzanıyor.

Gavin, "Uh uh." diyor. Kızartmaların önünde bir parmak sallıyor ve Maddox utangaç bir şekilde geri çekiliyor.

Gülümsüyorum. Ne olacağını biliyorum.

"Bir oyun oynamak ister misin?" Gavin Maddox'a sorar. "Oyun mu?" Maddox kafası karışmış bir şekilde sorar.

"Evet. Bu bir soru oyunu," diye açıklıyor Gavin. "Annen ve ben küçükken oynardık. Her soruya cevap verdiğinde biraz patates kızartması alırdın."

Maddox devasa yığına bakarak "Tamam," diyor. "Size soru sorma hakkım var mı?"

"Eğer istersen," diyor Gavin.

"Tamam," diyor Maddox.

"Önce sormak mı istersin, önce cevaplamak mı?" Gavin sorar.

"Maçtan sonra biraz acıktım," diyor Maddox. Gavin ve ben gülüyoruz.

"Peki, tamam o zaman ortak." Gavin gözlerini Maddox'a diyor ve bir soru bulmak için çok uğraşıyormuş gibi elini yüzündeki kirli sakalların üzerinde gezdiriyor. "En sevdiğin renk ne?" diye soruyor.

Maddox gözlerini devirerek, "Bu çok kolay," diyor. "Mavi."

Gavin sepeti ona uzatıyor ve Maddox birkaç patates kızartması alıyor. Onları ağzına atıyor ve "Seninki ne?" diye soruyor.

"Benim mi?" Gavin diyor ki. "Benimkinin bir adı olduğundan emin değilim ama kahverengi ve içinde küçük mavi ve yeşil parçalar var." Bir an aklıma

Bir zamanlar bana verdiği cevabın aynısını. Bir patates kızartması alıp ağzına atarken bana bakıyor ve göz kırptıyor.

"En sevdiğin tatil nedir?" Gavin soruyor.

"Noel," diye yanıtlıyor Maddox, bir başkasına uzanırken.

"Um . . ." Maddox derin derin düşünür. "Sünger Bob Kare Pantolon'da en sevdiğin adam kim?"

Gavin Maddox'a gözlerini devirir. "Patrick herkesin favorisi değil mi?" Gavin bir kızartma alıp ketçaba batırarak soruyor.

"En sevdiğin futbolcu kim?" Gavin soruyor.

"Beckham," diyor Maddox. "Duh." Bir kızartma kapıyor. "O da senin mi?"

"Duh," diyor Gavin, bir ısırık daha almak için uzanırken.

Sipariş verdikten sonra da oyun devam ediyor. Baba ve oğulun birbirlerini tanımalarını hayretler içinde izliyorum.

"Kız arkadaşın var mı?" Gavin soruyor.

Maddox kızarıyor ve yanağının iç kısmını çiğneyerek Gavin ve benim bakışmamızı sağlıyor.

"Şey, sınıfımda hoşlandığım bir kız var, o yüzden sanırım öyle," diye utangaç bir şekilde cevap veriyor Maddox.

Oh? Bu yeni bir haber. Bu aptal oyunu bırakıp Maddox'u kız hakkında sorguya çekmek istiyorum. Kim o, adı ne, ailesi kim? Ona iyi davranıyor mu? Ama çenemi kapalı tutuyorum. Bu oyun benimle ilgili değil.

Gavin masanın altından güven verici bir şekilde bacağımı okşuyor. Sessiz kalmanın beni öldürdüğünü biliyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor Maddox. "Birinden hoşlanıyor musun?"

Gavin başını sallıyor ve gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kayıyor.

"Evet," diyor. "I

birini *sevmek*."

"Kim o?" Maddox sorar.

Gavin'in huysuz bir çocuk gibi, "Hey, hiç adil değil. Bu arka arkaya iki soruydu. Sana bir tane daha sorabilirim."

"Ah, pardon," diyor Maddox.

Gavin ciddileşerek, "Tamam, kızartmalarımız bitmek üzere ve sana sormam gereken çok önemli bir soru var," diyor. Maddox'un gözleri soruyu beklerken büyüyor. "Sana ne dememi istersin, Max mi Maddox mu?"

Maddox başını yana eğiyor ve iyice düşünüyor. Cevap vermeden önce futbol şortuna bakıyor ve eliyle yokluyor. "Şey, sadece ailem bana Maddox der." Bana bakıyor ve ben de omuzlarımı silkerek bunun tamamen ona bağlı olduğunu söylüyorum. "Yani, sanırım istersen sen de yapabilirsin." Sonra usulca ekliyor, "Ya da diğer ismi kullanabilirsin."

"Diğer isim mi?" Gavin sorar, sonra kafasına dank eder ve gülümser. "Oh, ortak mı demek istiyorsun?"

Maddox utangaçça başını sallar ve bir kızartma alır.

"Tamamdır ortak," diyor Gavin gururla. "Maddox, geriye sadece bir kızartma kaldı. Sonuncuyu alabilmen için *s a n a* başka bir soru sormamı ister misin?"

Maddox patates kızartmasına bakar ve şöyle der. "Hayır, sorun değil, ben sana bir tane sorarım." Sonra duraklar ve kıpırdanmaya başlar. Gavin'e dönmeden önce restorandaki diğer ailelere bakıyor. Gergindir.

"Sana baba dememin bir sakıncası var mı?"

Gavin masanın altından elimi tutuyor ve Maddox'un yüzümden süzülen gözyaşlarını görmemesi için arkamı dönüyorum. Gavin'in "Bunu dünyadaki her şeyden çok isterim" dediğini duyuyorum. Elimı bırakıyor ve masadan kalkıyor. Maddox'un oturduğu yere gidiyor ve onu kucaklıyor.

"Ooof," diyor Maddox. "Beni çok sert sıkıyorsun. Baba."

Gavin'in gülümsemesini yakaladım. Sanırım bu, bir erkeğin yüzünde gördüğüm en parlak gülümseme. "Üzgünüm ortak. Bir sürü sarılmayı kaçırdım. Sanırım bunu telafi etmeye çalışıyorum."

Sonunda sohbeta yeniden katıldım ve hepimiz yeterince doyana kadar konuştuk, güldük ve şakalaştık. Bunun Maddox'un hayatındaki en güzel akşam yemeği olduğuna eminim.

Ve merak ediyorum, belki de bu benim en iyi akşam yemeğim değildi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Maddox yatmadan önce ona kitap okuması için ısrar ettikten sonra Maddox'un yatak odasından çıkan Gavin, "Bizim çocuk bir dahi," diyor.

Kıkırdıyorum. "Bütün ebeveynler böyle düşünür."

"Hayır, gerçekten öyle," diye ısrar ediyor. "Sadece yedi yaşında ama Harry Potter karakterlerinin her biri hakkında her şeyi biliyor."

Başımı salladım. "Evet, öyle olmalı. İki yıldır ona bu seriyi okuyorum. Son kitabı bitirdiğimizde hemen baştan başlamak istedi."

"Kendi başına okuyamayacağı kadar ileri düzeyde mi?" diye soruyor.

"Oh, hayır, genellikle bunun üstesinden gelebilir," diyorum. "Sadece yapmamayı seçiyor. Ebeveyn olmakla ilgili öğreneceğiniz bir şey varsa, o da çocukların sizin tüm dikkatinizden daha fazla istedikleri bir şey olmadığıdır."

Koridorda yürürken beni kolumdan tutup geri çekti ve duvara doğru itti. Beni yakalıyor, iki kolunu başımın yanına koyuyor ve kas gücüyle beni çevreliyor. Yakınıma eğildi. O kadar yakın ki nefeslerimiz birbirine karışıyor ve eve geldikten sonra paylaştığımız meyveli şarabın kokusunu alabiliyorum.

Dili alt dudaklarında gezinirken gözleri dudaklarımın dış hatlarını izliyor. Birden kıskandım. Dilini saçma bir şekilde kıskanıyorum. Beni öpmedi. Bana dokunmuyor bile, ama içimde sıvı bir sıcaklık birikiyor ve nefesim nabzımla birlikte hızlanıyor.

"Artık tüm dikkatim sende olduğuna göre," diye fısıldıyor, "benimle ne yapacaksın?"

Arzularıma rağmen, içgüdülerim kaçmamı söylüyor. Kalbimi korumak. Bu hafta başında bana nasıl hissettirdiğini hatırlıyor. Onun için nasıl acı çektiğimi, onunla nasıl ağladığımı ve görünüşte birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuzu hatırlıyor. Başımı kolunun altına sokuyorum ve oturma odasına geri dönüyorum.

"Baylor?" dedi, beni takip ederek.

Ön kapıya doğru yürüyorum ve açıyorum. "Bugün gerçekten harikaydı, Gavin. Maddox'la bu kadar iyi anlaştığınız için mutluyum."

Suratına tokat yemiş gibi görünüyor. "Beni kovuyor musun?"

"Her seferinde bir adım atalım. Her seferinde bir gün," diyorum. "Lütfen mi?"

İç geçirdi ve eşikten geçti. Sonra dönüp beni kollarının arasına aldı. "Gideceğim, ama bunu yapmadan olmaz, sevgilim." Dudakları benimkilere çarpıyor, tadıyor ve alay ediyor. Onu öpmem için bana meydan okuyor. Dili ağzıma girdiğinde, onu isteyerek kabul ediyorum ve karşılığında kendiminkini sunuyorum. Verandamda durup iki genç gibi öpüşüyoruz. Kollarını bana doluyor, vücudunu içime bastırıyor. Ne kadar tahrik olduğunu hissedebiliyorum. Ben ağzına doğru inerken parmaklarım saçlarını buluyor ve o da dilimi emiyor. Kıvılcımlar içimde tutuşuyor, her parmağıma ve ayak parmağıma doğru ilerliyor.

Sonra aniden çekildi. Alnımdan öpüyor ve "Yarın görüşürüz çocuklar." diyor.

Yürüyüp gitti. Merdivenlerden inişini izliyorum, Doc Martens ayakkabılarının altında çakıllar çtırtıdayarak arabasına doğru yürüyor. Arabasını garaj yolundan geri geri çıkarırken bana gülümsüyor. Hareket etmedim. Nefes almadım. Beni burada, açık kapının önünde, hormonlarla dolu bir halde bıraktı.

"Cidden bu gece o muhteşem vücudu sikmeyeceksin.

-*Delirdin* mi sen?" Callie mutfaktan bağılıyor.

Bedenimin kontrolünü yeniden ele geçirip kapıyı kapattım. Ofisime çekilmeden önce ikinci bir kadeh şarap içmek için mutfakta Callie'ye katılıyorum.

İki saat sonra, kendimi Gavin'in kamyonetinde olmak ve bir erkekle ilk orgazmımı yaşamakla ilgili bir sahne yazmaya verdikten sonra, kendimi 309 numaralı süitin kapısını çalarken buldum.

Gavin kapıyı eşofmanla açıyor. Ve başka hiçbir şey. Gözlerim açıklıkla göğsünün her bir çıkıntısını ve dalgalanmasını inceliyor. Sonra pantolonunu sarmaya başlayan ereksiyonu görmek için daha da aşağıya iniyorlar.

"Anahtarı kullanabilirsin, biliyorsun." Sırıttıyor.

Açıklamayı görmezden geliyorum ve kendim bir açıklama yapıyorum. "Bunun hiçbir anlamı yok McBride," diye ilan ediyorum. "Azgın olmam dışında."

Gülüyor ve elimi tutup beni içeri çekiyor.

Sabah ışığı süitin pencerelerinden süzülerek çıplak bedenlerimizi aydınlatıyor. Gavin'e sarılıyorum, bacağı kalçamın üzerinde, kolu karnımın etrafında.

"Günaydın," diye fısıldıyor kulağıma, beni kucaklayacak şekilde bizi döndürüyor. Uyanmamı beklerken beni izlemiş olabileceği fikri karşısında birden kendimi savunmasız hissediyorum.

Beni görebilmesi için başımı eğiyorum. "Günaydın," diyorum. "Kalmışsın," diyor.

Kaşlarımı çattım. Muhtemelen yapmamalıydım. Bu ona yanlış bir fikir verecektir. Kaşlarımı çatmamı yanlış yorumluyor. "Maddox endişelenecek mi?"

"Hayır. Çıkarken Callie, eğer o uyanmadan eve varamazsam ona çörek almaya gittiğimi söyleyeceğini söyledi."

Başını sallıyor. Bir dirseğinin üzerinde yükseliyor. Parmağıyla kaburgalarımın gezinmeye başladığında sırtüstü yatıyorum. Bu bir keşif gibi hissettirdiği kadar baştan çıkarıcı değil. Kalça kemiğimden kalça kemiğime bir yol çiziyor, sonra geriye dönüp gümüşü çatlaklarımdan birkaçının izini sürüyor. Utana sıkıla, onları örtmek için çarşafı yukarı çekmeye çalışıyorum.

"Hayır, yapma," diyor. "Onları seviyorum. Bu benim bir parçamın senin içinde olduğu anlamına geliyor." Gözlerini bana kilitledi. "Bana bundan bahsedecek misin? Hamileliğini?"

İç çekiyorum.

"Her şeyi bilmek istiyorum Baylor," diyor bana yalvararak. "İyisiyle kötüsüyle. Ben bunun bir parçası olamadım. Bir parçası olmalıydım."

"Kızamazsın, Gavin. Eğer sana söylersem, kızamazsın. Ve sürekli üzgün olduğunu söyleyemezsin. Bu senin hatan değildi."

"Kimin hatası olduğu umurumda değil, Bay. Ölene kadar senin yanında olamadığım için üzgün olacağım. Onun için."

"Ben de," diye fısıldıyorum nefesimin altında.

"Anlat bakalım," diyor. "Her şey boka sardıktan hemen sonra başla."

Derin bir nefes alıyorum ve omzuna yerleşiyorum. Bir kolunu bana doluyor ve elini yatıştırıcı bir şekilde sırtımda gezdiriyor.

"Bu benim için asla bir seçim değildi. Maddox'a sahip olmamayı hiç düşünmedim. Bir saniye bile. UNC'den eve döndüğümde, sonbaharda dönmeyeceğimi bildiğim için her şeyi aldım. Aileme hemen söyledim. Beni desteklediler ama babam bir uçağa atlayıp seni yakalamak istedi. Onu hayatımda hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Seninle temas kurmaması için ona yalvarırken Chris onu fiziksel olarak zapt etmek zorunda kaldı. Seninle *as/a* temas kurmaması için. Ona söz verdirdim."

Gavin sertleşir. "Kahretsin. Keşke yapsaydı."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Kolay bir hamilelik geçirdim. Hatta sonbaharda devlet üniversitesinde derslere başladım. Eğitimimden ödün vermek istemedim. Hamile olmak gerçeküstü bir şeydi. Harikaydı. Ne zaman tekmelese ya da içimde hareket etse, onu doğurmanın doğru olduğunu biliyordum.

"Kız kardeşlerim ve annem harikaydı. Bana bir bebek partisi düzenlediler ve liseden tüm arkadaşlarımı davet ettiler. Çoğu gelmedi tabii, çünkü çoğu üniversiteye gitmişti. Gelen birkaç kişi de bana üzölmüş gibi baktı. Ondan sonra onlarla çok az temasım oldu. Skylar ve Piper her zaman bebek bakıcılığı yapmaya istekliydiler.

geceleeri ya da yazları derslere katılabiliyordum. Ailem ve Chris vardı." Başımı kaldırıp, "Bana evlenme teklif etti, biliyorsun. Buna inanabiliyor musun?"

Gavin başını sallar. "Bana söyledi. Chris iyi bir adam."

"Evet, öyle. Bunu atlatmama yardım etti. *Hâlâ* da yardım ediyor. Suyum gelir gelmez bir araba kiraladı ve UNC'den eve geldi.

Maddox bir hafta erken doğdu. 15'inde doğması gerekiyordu ama 7^{inci}. Doktor hamileliğimi tarihlendirdiğinde muhtemelen 21 Şubat civarında hamile kaldığımı söyledi - ikinci kez seks yaptığımızda."

Gavin sessiz kalıyor, her kelimeme asılıyor, bana haber veriyor. Bana dokunarak, beni sıkarak ya da sadece saçıma iç çekerek duygularını ifade eder.

"Restoranda garsonluk yaparken suyum geldi. Ailem çalışmama gerek olmadığını söyledi ama ben kendi masraflarımı karşılama konusunda kararlıydım. Şanslıydım ki Maddox'un doğduğu güne kadar çalışabildim ve okula gidebildim. On altı saat boyunca doğum sancısı çektim. Doğum çok zordu, hayatım boyunca yaptığım en zor şeydi. Ama aynı zamanda hayatımın en güzel günüydü."

Gavin'e bakmıyorum çünkü ağlıyor olabileceğini düşünüyorum. Yanımda göğsünün kabardığını hissediyorum. "Anne olmak bana doğal geldi, on dokuz yaşında bile. Muhtemelen benim de harika bir annem olduğu için. Maddox büyüdüğü ve ben eğitime devam ettikçe, dokuzdan beşe bir işte ondan ayrı kalmak istemediğimi fark ettim. Böylece, iki yaşındayken bir gece ona kitap okuyordum ve kitap bittiğinde hala uyumamıştı, benden ona bir hikaye anlatmamı istedi. Çocuk hastanesindeki çocukları ziyaret ettiğim zamanlardaki gibiydi. Bana nasıl kitap yazmam gerektiği hakkında söylediklerini hatırladım. Ondan sonra her şey yerli yerine oturmaya başladı ve altı ay sonra ilk kitabımı yayınladım."

Bana sıkıca sarıldı. "Sen tanıdığım en güçlü insansın Baylor. Oğlumuz için daha iyi bir anne isteyemezdim."

Ondan uzaklaşıp yataktan kalkıyorum ve kaşlarını çatmasına neden oluyorum. "Gitsem iyi olacak. Beni bekliyor olacak."

"Onu bugün görebilir miyim?" diye soruyor.

"Aslında, ailemle birlikte Pazar brunch'ını burada, Mitchell's'da yapmak üzere ayarladım. Bize katılmak isteyebileceğini düşündüm."

"Beni idam mangasına götürmüyorsun, değil mi sevgilim?"

Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Hayır. Hepsine durum anlatıldı ve sanırım bunun tam tersi olduğunu göreceksiniz."

"Tamam o zaman. Saat kaçta?"

"Saat on mu?" Duş alacak kadar bile kalmadan, dün geceden kalma kıyafetlerimi hızla üzerime geçiriyorum. Gavin her hareketimi izliyor, aceleyle çıkışım kafasını karıştırıyor.

"Saat onda," diyor ben yatak odasından çıkarken. "Eve giderken çörek almayı unutma!" diye bağılıyor arkamdan yataktan.

Otelden yeterince hızlı çıkamıyorum. Hamileliğim hakkında konuşmak çok fazla duygusal anıyı canlandırdı. Neredeyse onun önünde kendimi tutamayacaktım. Arabama vardığımda, saçlarım hala dağınık ve gömleğimin önü açıktı, sonunda yıkıldım.

Tek başıma kutladığım Maddox anları için ağlıyorum. Babası olmayan o küçük çocuk için ağlıyorum. İçimde bir şeyler hissetmek için yalvaran ama hissedemeyen kalbim için ağlıyorum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Geçtiğimiz birkaç hafta hızla geçti, Gavin Cuma günü gelip Pazar günü geç saatlerde uçma alışkanlığını sürdürdü. Maddox çok mutlu. Tanıştıkları ilk hafta sonu, Gavin Los Angeles'a dönmeden önce ona kendi cep telefonunu verdi. Maddox her gün okuldan önce ve sonra ona mesaj atıyor ve her gece yatmadan önce konuşuyorlar. Bu konuşmalardan haberdar olmamak biraz garip. Maddox'un bu kadar istendiğini hissetmesi tamamen harika. Oğlumu, ikimizi de yok edebilecek tek kişiyle paylaşmak zorunda olmak ise son derece ürkütücü.

Çiçekler gelmeye devam etti, neyse ki artık sadece haftalık olarak. Gavin bizi yeniden bir çift yapmak için çok uğraştığı için ekteki notlar beni hala duygulandırıyor.

Maddox'la tanıştığı hafta sonundan beri seks yapmadık. Tam üç hafta. Gavin'i gördüğümüz üç hafta sonu. Gavin'i koklayarak. Maddox'un taklit etmeye bayıldığı o seksi güneyli ağzıyla konuşmasını duymak. Futbol maçları, pazar brunchları ve gezmelerle geçen üç hafta sonu. Üç hafta sonu ve Gavin bana bilerek dokunmadı.

Değil. Bir. Zaman.

Ne yaptığını biliyorum. Çünkü, bana dokunmasa da, bana bakışlar atıyor ... bakışlar . . . bakıyor. Yanımdan geçerken bana sürtünüyor. Ev işlerine yardım ediyor. Çok güzel kokuyor. Aramızda yayılan cinsel gerilim küçük bir köye güç verebilir.

Ama her hafta sonu burada olmasının sonuçları da yok değil. Tüm bu seyahatler Gavin'e zarar veriyor. Çoğu zaman yorgun oluyor.

ve beş günlük iş haftasını dört güne sıkıştırıyor. Tam olarak ne zaman "bu kadarı da fazla" diyecek merak ediyorum. Sonra ziyaretlerini önce ayda ikiye, sonra bire indirecek. Ondan sonra da sadece tatillerde ve özel günlerde gelecek.

Maddox'u hazırlamaya çalışıyorum. Her zaman böyle olmayacağını anlamasına yardım ediyorum. Ama o yedi yaşında ve her zaman istediği babaya daha yeni kavuştu, o yüzden bu söylediklerim kulak ardı ediliyor.

Ofisimde oturmuş pencereden dışarı bakarken telefonum çalıyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Bilmediğim numaraya cevap verdim.

"Bayan Mitchell?" diye sorar

bir adam. "Evet. Bu o."

"Bu Bay Pruett, Maple Creek İlkokulu'nun müdürü."

"Evet, merhaba Bay Pruett," diyorum. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Sizi telaşlandırmak istemem ama okulda bilmeniz gereken bir durum var."

Kalbim çarpıyor ve ağzım kuruyor. "Maddox iyi mi?"

"Evet. O gayet iyi," diyor. "Şu anda polisle konuşuyor."

"Polis mi?" Telefona çılglık atıyorum, ceketimi ve çantamı almak için masamın köşesinden dönmeye başlamıştım bile.

"Bayan Mitchell, her şey yolunda," diye tekrarlar.

"O zaman oğlum neden polisle birlikte?" Ona bağıríyorum.

Telefonda derin bir iç geçiriyor. "Kısa bir süre önce okul bahçesinde Maddox'un teneffüsü sırasında onunla konuşan bir kadın vardı."

"Ne demek istiyorsun? Kimdi o?" Arabama binmeden önce evin kapısını çarparak soruyorum.

"Şey, bilmiyoruz," diyor tereddütle, sesi artık arabamın hoparlörlerinden geliyor. "Öğretmeni Bayan Chandler, başka bir çocuğun küçük yaralanmasıyla ilgileniyordu ve o sırada etrafına baktı

Daha sonra oyun alanında Maddox'u yabancı bir kadınla konuşurken görmüş."

"Tuhaf kadın mı?" Tekrar ediyorum. "Birinin annesi gibi mi?"

"Hayır, öyle düşünmüyoruz," diyor. "Bayan Chandler Maddox'a seslenir seslenmez ve ona doğru yürümeye başlar başlamaz kadın kaçtı."

"Kaçtı mı?" Nefes nefese kaldım.

"Evet. Araziyi ve otoparkı koşarak geçti, bir arabaya atladı ve hızla uzaklaştı."

"Aman Tanrım!" Neredeyse yoldan çıkıyordum. "İki dakika içinde orada olacağım." Cevabını duymadan telefonu kapattım.

Arabama "Gavin'i ara" diye bağırdım.

İlk zil sesinde telefonu açtı. "Baylor," neredeyse adımı söylüyor.

"Gavin!" Adını söyleme şeklimdeki her şey onu telaşlı halimden haberdar ediyor.

"Sorun nedir?" diye soruyor. Bir sandalyeyi masadan uzaklaştırıp belki de bir toplantıdan ayrıldığını hayal ederken tahtanın tahtaya sürtündüğünü duyuyorum.

"Maddox'un okulunda bir kadın vardı. Teneffüste onunla konuştu. Kimse kim olduğunu bilmiyor. Kadın kaçtı. Polis orada." Sözcüklerim hızlı ve bozuk bir şekilde çıktı ve anladığından emin değilim.

"Yavaşla Bay," diyor sakın bir sesle. "Bana tam olarak ne olduğunu açıkla." Sonra boğuk bir ses duyuyorum, "Onlara yeniden planlamam gerektiğini söyle."

"Yapamam, okula varmak üzereyim. Sana söylediğimden fazlasını bilmiyorum. Tanrım... Sence biri onu kaçırmaya mı çalıştı?" Beni okula götürecek yola saparken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Sakin ol, Baylor. Bir kaza geçireceksin ve bu işleri daha iyi hale getirmeyecek. Adımı okuldaki veli listesine yazdırdın mı hiç? Ararsam benimle konuşurlar mı?"

"Evet, evet, geçen hafta sen istedikten hemen sonra yaptım," diyorum.

"Tamam, güzel. Sen Maddox'u al. Arayıp tüm detayları öğreneceğim. Onu eve getirdiğinde beni ara ve bu işi çözelim. Bunu yapabilir misin, sevgilim?" diye soruyor sakince.

"Evet. Şimdi geliyorum. Tanrım, burada üç polis arabası var!"

"Kızın gittiğini ve onun iyi olduğunu söylediler, değil mi?" diye sorar. "Evet, Maddox'un güvende olduğunu söyledi."

"Tamam. Git oğlumuzu getir ve eve döndüğünde beni ara."

İki saat sonra, polis, okul yetkilileri ve menajerimle görüştükten sonra, aşırı hevesli hayranlarımla ilgili bir soruşturma başlatıldı.

Maddox'un yedi yaşındaki tarifine göre, ki bu Bayan Chandler'ın kadına kısa bir bakışıyla da az çok destekleniyordu, kadın 'annemden daha büyüktü ama siyah saçlı ve biraz şişmandı'.

İlk anlık düşüncem, Barbie'ye ya da Karen McBride'a benzeyen birini tarif etmediği için rahatlamak oldu. Bayanın çok hoş biri olduğunu söyledi ve bana sarılırken çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi ve bu yüzden onunla konuşmakta bir sakınca görmedi. Benim arkadaşım olduğunu ve benimle ilgili pek çok ayrıntıyı bildiğini, dolayısıyla ona güvenmemesi için bir neden olmadığını söyledi. Belki ü ç ü m ü z ü n bir araya gelebileceğini söyledi. Maddox'un seveceği güzel bir köpeği ve arka bahçesinde büyük bir trambolini olduğunu söyledi. Ayrıca adının Kylee olduğunu söyledi.

Jenna ve ben, oğlum aracılığıyla bana ulaşabileceğini düşünen psikopat kaltağı bulmaları umuduyla polise bilgisayar dosyalarımıza ve e-posta hesaplarımıza erişim izni verdik. Ne yazık ki, Bayan Chandler olaydan sonra tüm çocukları içeri almaya çalıştığı için kimse onun bindiği arabayı görmedi.

Gavin'i aramam telesekretere düşüyor ve buraya gelmek için uçağa atlayıp atlamadığını merak ediyorum. Bunu yapar mıydı? Onu *ister miydim*

bunu yapmak için? Bugün başıma gelen korkunç olayla mücadele ediyorum ama onu tekrar göreceğimi düşündüğümde karnımda kelebekler uçuşuyor.

Hayır. Ne zaman bir şey olsa uçağa atlayıp gidemez. Eminim burada olmak için zaten işinden ödün veriyordur.

Sonunda, akşam yemeğinden hemen önce aradı.

"JFK'ye gitmiyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Hayır ama aklımdan geçmediğini sanmayın," diyor. "Bir saat içinde eve iki adam gelecek. Collin ve Jake. Ben seni korumak için orada olmadığımında işleri onlar halledecek."

"Bir şeyleri halletmek mi? Hangi işleri?" Ben soruyorum. "Collin ve Jake kim?" "Kişisel koruma," diyor. "Bilirsin, korumalar."

"Gavin, ben-"

"Dinle Baylor," diyor, çocuğunu azarlayan bir baba gibi. "Okulla konuştum. Polisle konuştum. Bir sapıkla karşı karşıya olduğumuz çok açık. İkiniz de tehlikede olabilirsiniz ve ben işimi şansa bırakmayacağım. Ben yokken her zaman Collin ya da Jake'in yanında olacaksın. Onlardan biri Maddox ile okula gidecek. Bunu yapmama izin vereceksin, Baylor. Bu tartışmaya açık değil."

"Şimdi bitti mi?" Ona surat asıyorum.

"Konuşabilir miyim?" İç geçirdi. "Devam et."

"Seninle tartışmayacağım, Gavin. Polis bana sapıkların kafalarının oldukça karışık olabileceğini söyledi. Maddox'u korumak için her şeyi yaparım."

"Güzel. Ve sizi korumak için her şeyi yaparım. İkinizi de," diyor. "Her şeyi."

bölüm otuz yedi

Maddox'un Perşembe akşamı oynadığı futbol maçında kenarda bir korumanın olması garip ama bir o kadar da rahatlatıcı. Aslında Callie'nin maçta bana katılmamasına şaşırdım. Collin'e sırılsıklam aşık. Onu suçlayamam. Genç Arnold Schwarzenegger'in dublörü gibi görünüyor. Ve zavallı Callie, tüm dikkatini Maddox'u ve beni korumaya odakladığı için ona neredeyse hiç zaman ayırmıyor.

Dün gece Chris ve ailem yeni koruyucularımızla tanışmak ve durum hakkında bilgi almak için eve geldiler. Babam kendini suçlu hissediyor. Her şeyin onun suçu olduğunu söylüyor. Sekiz yıl önce doğru olanı yapıp Gavin'in izini sürmek için bana verdiği sözü tutmuş olsaydı bunların hiçbirinin yaşanmayacağını düşünüyor.

Büyük, güçlü babam beni affetmesi için yalvardı. Aynı şeyi Gavin'den de istedi. Yemin ederim ona da Chris'e davrandığı gibi davranıyor, hiç sahip olmadığı oğlu gibi.

Onu tribünlere doğru yürürken gördüğümde nefesim kesildi. Gavin. Bir gün erken gelmiş. Yüzümü kaplayan kocaman gülümseme, tüm vücudumu saran karıncalanma kadar şaşırtıcı değil. Benimle göz göze geliyor ve o anda bir şeyler paylaşıyoruz. Şehvet mi? Özlem mi? Umut mu?

Benimle göz temasını kesip saha kenarına baktı. Collin'e doğru yürüyor ve el sıkışırken ona bir şeyler söylüyor. *Birbirlerini tanıyorlar mı?*

Maddox, futbol sahasının ortasından Gavin'i görür ve bağırarak selam verir; başta kadınlar olmak üzere birçok ebeveyn başlarını Gavin'e doğru çevirir. Artık onun kim olduğunu biliyorlar. Maddox bundan emin olmuştur. Kadınlar biraz daha dik oturuyor ve saçlarını düzeltiyor. Erkekler onlara gözlerini deviriyor. Bekâr annelerden birkaçı bana onun müsait olup olmadığını sorma cüretini bile gösterdi. Evet, Gavin muhteşem. Yapılı biri. Diğer babalar gibi Collin'in yanında küçük bile durmuyor. Ama Gavin'in Collin'le konuşurken baktığı diğer kadınlar değil. Sanki burada başka birinin olduğunu bile bilmiyor. Gözleri benimkileri yakıyor ve yoğun bakışları beni iliklerime kadar ısıtıyor.

Tribünlere doğru ilerlediğinde, külotum utanç verici bir şekilde ıslanmıştı. *Lanet olsun ona.*

Yanıma oturması için yer açıyorum ve koltuğa oturmadan önce eğilip yanağımdan öpüyor. Bu bir aydır yaşadığımız ilk ten tene temas. Dudaklarının beni kavradığı yerde etim yanıyor ve elimi yanağıma dokunmamak için zor tutuyorum.

Maddox'la ilgili koşullar yüzünden bir gün erken geldiğini kendime hatırlatmalıyım. Benim için değil. "Erken geldin," diyorum. "Maddox tüm bu fiyasko yüzünden de olsa maçını izleyebildiğine çok sevinecek."

"Ne?" Oyuna olan konsantrasyonunu bozup bana baktı. "Bunun için erken gelmedim." Collin'e başını salladı. "Seni kollamaları için çocuklara güveniyorum," diyor. "Daha olay olmadan biletimi almıştım bile. Sadece uzak kalamıyorum."

Oyuna dönüp bakıyor ve buz mavisi gözleriyle Maddox'un her hareketini takip ediyor.

"Onu sevmek oldukça kolay," diyorum. "Bu çocuk herkesin üzerinde büyüyor."

Gavin eliyle omzuma vuruyor. "Sadece o değil, sevgilim," diyor.

Bu da ne demek oluyor? *Sadece o değil.* Herkesi büyüten sadece o değil mi? Sadece sevmesi kolay olan değil mi?

Bunu söylemedi. Gavin oteldeki o ilk geceden beri bir kez bile beni sevdiğini söylemedi. Başka bir sürü şey söylüyor. Güzel şeyler. Romantik şeyler. Ama o tek şeyi değil.

Belki fikrini değiştirmiştir. Belki de benim başından beri bildiğim şey sonunda aklına geldi - artık farklı insanlarız.

Tribünler sallanana ve etrafımdaki herkes ayağa fırlayıp tezahürat yapana kadar maçı izlemediğimi fark etmiyorum bile.

"İşte benim çocuğum!" Gavin gururla Maddox'u göstererek bağılıyor ve etrafımızda oturan bazı kadınların sırtını sıvazlamasını sağlıyor.

Maddox, Gavin'e bakarak yüzünü buruşturan bir gülümseme takınırken, maç kazandıran golünden sonra takımıyla birlikte sahadan çıkarken beşlik çakıyor.

Gavin maçtan sonra bizi yemeğe götürüyor ve Maddox'la beni arabadan hiç inmeden eve bırakıyor. "Hey, ortak," diyor Maddox'a, "sence yarın akşam annene film ve pizza getirsem sorun olur mu?"

Maddox heyecanla bana bakıyor ve ben omuz silkiyorum. "Yeni Örümcek Adam filmi mi?" diye soruyor Gavin.

Gavin ona başını sallar. "Eğer istediğin buysa, tamamdır." Bana doğru baktı. "Saat altı senin için uygun mu?"

"Sorun değil." Maddox okuldayken günü benimle geçirmek istemediği için hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışıyorum.

"Hoşça kal baba," diyor Maddox, Gavin'e sarılmak için eğiliyor ve ardından ön merdivenlerden tırıs tırıs çıkıyor.

Uzaklaşmaya başlıyorum ama sonra bir şey hatırlayınca dönüyorum. "Futbol maçındakinin Collin olduğunu nereden biliyorsun? Onu tanıyor musun?"

"Hayır." Maddox duymasın diye sesini alçaltıyor. "Ajansa, sevdiklerimi korumak için ellerindeki en büyük, en kötü orospu çocuklarına ihtiyacım olduğunu söyledim." Sonra bana göz kırptı ve garaj yolundan geri geri çıktı.

Öğleye doğru, hayal kırıklığı başlar. O ne yapıyor? Neden bana mesaj atmıyor ya da aramıyor? Beni görmek istemiyorsa neden bir gün erken geldi?

Şehirdeki restorandan Skylar'ı aradım. "Selam."

"Sorun nedir?" diye soruyor.

"Seni aramam için neden bir sorun olması gerekiyor?" diye sordum. "Sadece son zamanlarda Piper'dan bir haber alıp almadığını öğrenmek için aradım."

"Saçmalıyorsun, abla," diyor. "Şu anda evinde oturmuş, Gavin'in şehirde olduğu ama senin için yanıp tutuşmadığı gerçeğine somurttuğunu biliyorum."

Ofis koltuğumda dik oturuyorum. "Gavin'in şehirde olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü şu anda onun muhteşem suratına bakıyorum. O ve babam ön tarafta birlikte yemek yiyorlar."

"O ne?" Telefona bağıyorum.

Gülüyor. "Evet," diyor. "Güldüklerini görebiliyorum. Belki de senin hakkında konuşuyorlardır. Oldukça komik görünüyorsun."

"Skylar!" Onu azarlıyorum. "O neden orada ki?"

"Tanrım, Baylor. Çok kalın kafalısın," diyor. "Yaşamak için aşk hakkında yazan birine göre oldukça cahilsin. Belli ki adam sana karşı kötü hisler besliyor. Tek konuştuğu sen ve Maddox."

Nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum, o yüzden vermiyorum.

"Babamla çok konuşuyor, biliyorsun," diyor. "Onu L.A.'den arıyor. Sanırım artık arkadaş falan oldular."

"Şaka yapıyorsun!" Ben de diyorum.

"Chris bana onu da aradığını söyledi," diyor. "Adam ciddi sizen hayatınıza girmeye çalışıyor Baylor. Büyük bir çaba sarf ediyor."

Sen orada başparmağın kışında otururken, onun buna değip değmeyeceğini anlayana kadar çaba göster."

"Ugh!" Nefesim kesildi.

"Demek istediğim, eğer acele edip ona bir kemik fırlatmazsanız - kemik derken, *onun* üstüne çıkmayı kastediyorum - o da kaçacak. Maddox'a değil, ona tapıyor, ama Tanrım, Baylor, *bir şeyler* yap. Bu adamın acısına son ver. Yeterince acı çekmedi mi? Sen çekmedin mi?"

Öğleden sonrayı o telefon konuşmasını düşünerek ve daha önce eve gelen teslimata bakarak geçiriyorum. Bir buket ama çiçek değil. DVD'lerden oluşan bir buket. Film çalışmaları dersimizde birlikte izlediğimiz DVD'lerin her biri. Buketin içinde en sevdiğim şekerlemeler vardı. Ve tabii ki bir de not vardı.

Baylor,

En güzel anılarımdan bazıları film gecelerimize ait. Bu gece seninle bir tane daha izlemek için sabırsızlanıyorum.

Gavin

Maddox kendini filme o kadar kaptırmış ki etrafında neler olup bittiğinin farkında bile değil. Kanepede Gavin ve benim aramda oturuyor, elinde devasa bir kase patlamış mısır tutuyor ve gözlerini televizyona dikmiş durumda.

Ne zaman patlamış mısıra uzansam, Gavin de aynı anda uzanıyor, elimi eliyle okşuyor ve parmaklarımdan vücudumun geri kalanına elektrik yayılıyor. Diğer kolunu Maddox'un arkasındaki kanepeye koymuş, parmakları bir tutam saçım ile oynuyor.

Saçlarımı bükerek enseme gıdıklıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Ayaklarım önümdeki sehpanın üzerinde duruyor ve bir bacağını uzatıp baldırımında gezdirdikten sonra ayaklarını benimkilerin yanına koyuyor. Dün yanağıma kondurduğu öpücük dışında, bir aydır bana yaptığı tek amaçlı dokunuşlar bunlar. Yaptığı her küçük hareket vücudumda bir uğultu yaratıyor. Her küçük jest içimin arzuyla titremesine neden oluyor.

Her hareketinin farkındayım. Hızlanan nefesinin. İçten içe yanan bakışları. Sonunda Maddox'un başının üzerinden ona bakmak için dönüyorum ve gözleri benimkileri yakalıyor. Oğlumuz aramızdayken söyleyemediği her şeyi bana söylüyorlar. Bunun olmasını istememiştim ama gözlerim bana ihanet ediyor ve onu ne kadar çok istediğimi ortaya koyuyor. Birbirimize bakıyoruz, tüm sırlarımızı ifşa ediyoruz, dış dünyadan habersiziz.

Ben kıkırdamamı tutmaya çalışırken o transımızı bozuyor ve kucağının üzerine kayıtsızca bir yastık yerleştiriyor.

Film yeterince hızlı bitemez. O kazandı. Artık karşı koyamıyorum. Onu istiyorum. Ona olan ihtiyacım varlığımın her zerresini tüketiyor.

Filmin jeneriği ekranda kaymaya başladığı anda Gavin uyuklu Maddox'u kucağına alıp odasına götürüyor. Bir dakika sonra aynı şeyi bana da yapıyor, beni yatak odama taşıyor, güçlü pazuları altımda dalgalanıyor. Kapıyı arkamızdan kilitliyor ve beni yatağa yatırıyor.

"Seninle sevişmeme izin vermezsen şu anda ölürüm," diyor, içimi kalın bir ısı dalgası gibi yakan ağırlı bir törpüyle.

Onu kendime doğru çekiyorum ve ağzı beni çılgınca öpücüklerle boğuyor.

Birbirimize dokunmadan geçirdiğimiz bir aydan mı, yoksa ayrı geçirdiğimiz yıllardan mı bilmiyorum ama ikimiz de sevişmelerimize o kadar çok duygu ve tutku katıyoruz ki, beni ilk kez becerdiğinde neredeyse ağlayacağım.

becerikli diliyle boşalıyor. İkinci seferde ılıklarımı yastıkla bastırmak zorunda kalıyorum. Ve üçüncüsünde, o içimdeyken ve orgazmlarımız mükemmel bir şekilde senkronize olduğunda, birbirimize bakıyoruz ve gözlerimizle beyanlarda bulunuyoruz. Sonra Gavin kendini içime boşaltırken kendi sözlerini söylüyor. "Tanrım, seni seviyorum Baylor. Seni çok seviyorum," diyor nefes nefese omzuma doğru iç çekerek.

Onun açıklamasıyla gözlerim yaşardı.

Benimkilerin yokluğunda gözlerimden yaşlar akıyor.

Üzerimden yuvarlanıyor ve konuşana kadar nefesimizi tutarak birkaç dakika hareketsiz yatıyoruz.

Prezervatifi çıkarıp atarken birdenbire "Bana onlardan bahset" diyor.

"Kim hakkında?" Ben soruyorum.

"Birlikte olduğun 'birkaç' kişi hakkında."

Kaşımı kaldırıyorum. "Biz yatakta birlikte uzanırken gerçekten başka erkekler hakkında bir şeyler duymak istiyor musun?"

"Evet." Doğrulup başucuma yaslanıyor, beni önüne topluyor ve güçlü kollarını etrafıma sarıyor. "Yatağında yatan ben olduğum sürece, yatmayan diğerlerini de dinlemek istiyorum."

Başımı omzuna yaslıyorum ve düşüncelerimi toparlıyorum. "İlki David'di," diyorum. "Maddox iki yaşındaydı. Kısa süre önce bir okul öncesi programına başlamıştı ve David de veli alma sırasında tanıştığım bekâr bir babaydı."

"Orada diğer bekâr ebeveynleri almak için bir yer mi vardı?" diye soruyor, inanamayarak.

Gülüyorum, ona karşı titriyorum. "Hayır, şapşal. Okuldan sonra, çocuklarımızı almak için sıramızı beklemek üzere arabalarımızı çemberin içine çekerdik. Bazen geç kalırlarsa inip konuşurduk."

"Oh," diyor. "Sanırım bu daha mantıklı. Peki ona ne oldu?"

"Birkaç ay çıktık. Sonra birbirimizden uzaklaştık sanırım. O daha fazlasını istedi. Ben evlenmedim. Sanırım sonunda biriyle evlendi.

birkaç yıl sonra aynı anaokulundaki diğer annelerle tanıştım."

Saçlarımı başımdan uzaklaştırıyor ve enseme bir öpücük konduruyor. "Peki ya sıradaki adam?"

"Tony," dedim. "Chris'in bir arkadaşıydı. Chris üç yıl kadar önce bize bir tanışma randevusu ayarladı. Özgür ruhlu biriydi ve erkek arkadaş/kız arkadaştan çok çıkar ilişkisi olan arkadaşlar gibiydik."

"Chris'in arkadaşı, ha?" diye soruyor. "Hâlâ buralarda mı?"

İ sırtıma at onun kıskançlık. "Hayır, o aldı a iş içinde Virginia ya da bir yerde, ve ben onu orada takip etmeyince, bitti."

"Hmmm," diye mırıldanıyor. Beni analiz etmeye çalışırken beynindeki çarkların döndüğünü neredeyse duyabiliyorum.

"Ve sonra Roger vardı." En önemli ilişkimin ne olduğunu düşünerek başımı sallıyorum.

Gavin'in kolları sahiplenici bir şekilde etrafımda geriliyor. "Roger?"

"İki yıl önceydi," diyorum ona. "Roger benim yayın grubumla birlikte çalışıyor. Jenna ve benimle bazı yeni promosyon fikirlerini gözden geçirmek için geldiğinde tanıştık. Çok iyi anlaştık, o da bana çıkma teklif etti."

"Ondan çok hoşlandın, değil mi?" Başımı salladım.

"Sen . Onu seviyor muydun?" diye soruyor bıkınlıkla.

"Hayır, yapmadım," diyorum. "Ama o istedi."

"Nasıl bitti?" diye soruyor.

"Neredeyse bir yıldır birlikteydik. Maddox'la birlikte şehre, onun yanına taşınmamızı istedi. Ben istemedim, o da benden ayrıldı."

Gavin saçlarımı okşayarak iç geçiriyor. "Kimseye g ü v e n e m i y o r s u n , değil mi?"

Benim yüzümden."

"Ne? Hayır," diyorum.

"Tanrım, çok üzgünüm" diyor ve saçlarımı öpüyor.

"Şunu söylemeyi bırak. Bu senin hatan değil ve ben iyiyim," diye yalan söylüyorum.

Elinden kurtulup yatağın kenarına oturuyorum ve yanımdaki sandalyenin arkasından ipek bornozumu alıyorum. Etrafına koyuyorum

"Gitmelisin. Maddox bazen tuvalete gitmek için uyanıyor. Kapım kilitli olursa korkar."

Gavin oflayıp pufluyor ve çabucak kıyafetlerini giyiyor. "Beni tekrar içeri alacak mısın Baylor?"

"Ne? Artık buradasın, değil mi?" Dedim.

Yatağın etrafından dolaşıyor ve tam karşımda duruyor. "Senin yatağından bahsetmiyorum, Bay." Elini göğsüme, kalbimin üzerine koydu. Bir dakika boyunca bana bakıyor ve sonra yatak odasının kapısını açıp gidiyor.

Sözleri kafamın içinde yankılanıyor. *Beni tekrar içeri alacak mısın? Güzel. Lanet olsun. Bir sorum var.*

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Maddox'un okulundaki olayın üzerinden iki hafta geçti. Ve kadın şahsen gelmemiş olsa da, eve birkaç e-posta ve bir mektup daha gönderdi. Ama ne yazık ki, polis arabası dün garajımın önünden çekildi ve beni hayal kırıklığına uğrattı. Yeni bir bilgi yok, ipucu yok, devam edecek hiçbir şey yok. E-postaları gönderen bilgisayarlara kadar izleyebildiler ama hepsi halka açık terminallerdi. Kütüphane. Devlet üniversitesi. Bir havaalanı kiosku. Bu rahatlatıcı bir haber değil. Demek ki yaptığının yanlış olduğunu biliyor ve izini kaybettirmeye çalışıyor.

Maddox için pozitif kalmaya çalışıyorum. Hepimiz onun olabildiğince normal yaşamasını sağlamaya çalışıyoruz. Okulda, oyun alanının dışında bir koruması olan tek çocuk için olabildiğince normal.

Son birkaç haftadır Gavin'i pek göremedim. Geçen hafta sonu o ve Maddox, Chris ve çocuklarıyla birlikte babamla kampa gittiler.

Bununla birlikte, kitabım üzerinde ilerleme kaydettim. Çok gözyaşı döktüm ama çok da güldüm. Aslında oldukça terapötik oldu. Sorun şu ki, sürekli azgıyım. İlk birkaç ay çok fazla seks yaptık, özellikle de bahar tatilinde. Prezervatifle bile hamile kalmama şaşmamalı. Ve yatmak istediğim tek erkek üç bin mil uzaktayken azgın olmak pek de uygun değil. Ya da babamla kamp yaparken.

Bugün Maddox'un sabahki futbol maçından sonra Gavin bizi ata bindirdi. Maddox söz verdiği gibi kovboy şapkasını taktı, ikisi birlikte kesinlikle çok sevimli görünüyorlardı. Sonra Gavin bu gece için 'dinlenmek' üzere otele döneceğini söyledi. Bunu şaka olarak söylediğini biliyorum ama sözlerinin ardındaki gerçeği görebiliyorum. Bu onu yıpratıyor. Tüm bu seyahatler. Geç saatlere kadar süren geceler. Sabahın erken saatleri. Son iki ayda birkaç kez soğuk algınlığı ve bir kez de boğaz enfeksiyonu geçirdi. Uçaktaki mikroplardan olduğunu iddia ediyor ama bence sadece iki kıyıda yaşamaktan yoruldu.

Bu gece Gavin McBride ile randevum var. Bu kelimeleri bir daha söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama işte buradayım, ondan bana yolda olduğunu bildiren bir mesaj aldıktan sonra birkaç derin nefes alıyorum. Randevumuz için. Tek başıma. *Evet, gerginim.* Randevular beklentilerle gelir. Karşılamaya hazır olduğumdan emin olmadığım beklentiler. Seks, evet . . . ama istediği diğer her şey? İşte sorun burada yatıyor. Bazen onun hala evli olduğunu unutuyorum. *Evli!* Tanrı'nın önünde yemin ettiği gibi. Benimle zina yapıyor. *Tanrım, bu beni onun zina yaptığı kadın mı yapıyor?*

Giyinmeyi bitirdiğimde mutfığa doğru yürüdüm. Callie bir kadeh viski doldurup içerken beni izliyor. Sonra banyoya dönüp dişlerimi fırçalıyorum.

"Bunu daha önce yapmamış değilsin Baylor," diyor banyomun kapısından. "Yaptın. *Onunla.* Onunla seks yaptın. Ondan bir çocuğun var. Ama onunla bir randevuya çıkmak

-*"Bu seni korkutuyor mu?"*

Kapıyı sadece ona ters ters bakacak kadar araladım. "Korkmuyorum." Kapıyı kapattım.

"O zaman neden viski?" diye soruyor.

Aynada kendimi inceliyorum, sorusunu düşünüyorum. Ama bir cevap bulamadan kapı çalıyor. Koridorda küçük ayak sesleri duyuyorum ve sonra "Baba!"

Banyodan çıktığımda Callie'nin meraklı gözleriyle karşılaştım. "Ne?" Geçerken ona ters ters baktım.

Heyecanlı Maddox'u görmek için oturma odasına çıkıyorum. Bana doğru koşuyor. "Bak babam bana ne getirdi." Bana bir çift bilet uzattı. "Red Bulls maçı için!" diye bağıyor.

Gavin'e baktım. "Ona Yankees bileti alamaz mıydın? Red Bull Arena Jersey'de."

Gavin nefretle göğsünü tutuyor. "Beyzbol mu? Hayatta olmaz, bu çocuk bir gün futbol yıldızı olacak." Maddox'a göz kırpmıyor ve saçlarını karıştırıyor. "Bütün günü buna ayıracağız, ortak. Sadece ikimiz." Bana dönüyor ve görünüşümü inceliyor. Sade mavi bir bluz, şık beyaz bir kot pantolon ve topuklu ayakkabılar seçmişim. Onun beni izlemesini izlerken, bluzumun onun gözleriyle aynı renkte olduğu aklıma geliyor. "Çok güzel görünüyorsun Baylor," diyor.

"Teşekkür ederim." Yere bakıyorum ve biletleri dikkatle okuyunca maçın önümüzdeki Pazar günü olduğunu görüyorum. "Çok geç döneceksin," diyorum.

"Bu yüzden, kırmızı gözle gideceğim."

Ona azarlayan bir bakış attım.

"Endişelenme hayatım." Ceketimi kollarımdan alıyor ve giymeme yardım ediyor. Benim için kapıyı açıyor ve biz çıkarken Maddox'a beşlik çakıyor. Mutfaktaki barda oturmuş bizi izleyen Jake'e başıyla selam veriyor.

Kapı arkamdan kapanmadan önce Callie, "Yarın çörek var mı Baylor?" diye sordu.

Maddox ciyaklıyor, "Evet, anne. Lütfen?"

Gavin arkamdan sessizce gülerken Callie'ye gözlerimi deviriyorum. "Göreceğiz dostum. Belki," diyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Gavin'in beni şehirdeki havalı bir yere götürerek etkilemeye çalışacağını düşünmüştüm. Ama bunun yerine, bir sonraki kasabaya gittik ve en sevdiğim hamburgerciye yanaştı.

Gözlerim onu sorguladığında, "Etrafa sormuş olabilirim" diyor.

Gülümsüyorum, başımı ona doğru sallıyorum. "Joe'nunki kadar iyi mi?" diye soruyor. "Joe'nunkini hatırlıyor musun?"

"Elbette. Hatırlarsanız sizi oraya götüren bendim" diyor.

"Doğru," dedim. "Joe's'ta benden daha fazla yıl geçirdiğine göre, o kadar iyi olup olmadığını bana söyleyebilirsin."

Arabadan inmeden önce arka koltuktan bir çanta alır. "Sen gittikten sonra oraya hiç gitmedim."

Şaşkın bir şekilde oturmuş, arabanın etrafından dolaşıp kapıma gelmesini izliyorum. Kapıyı açtığı anda, "İki yıl boyunca UNC'nin en iyi hamburgeri olmadan nasıl hayatta kaldın?" diye şaka yapıyorum.

Arabadan inmeme yardım etmek için elini uzatırken, "Joe'nunkinden çok daha fazlası olmadan hayatta kaldım" dedi.

Restorana giriyoruz ve Gavin bizi arka köşedeki bir kabine götüren hostese başıyla selam veriyor - yan yana oturabilmemiz için etrafı saran ama yine de birbirimize dönük olan küçük bir kabin. Ben yerleşirken o da ceketimi bir kancaya asıyor.

Garson kız geliyor, içki siparişi verirken yakışıklı sevgilime kirpiklerini kırıştırıyor. "Ona ev yapımı Merlot. Bana da buğday birası, muslukta ne varsa o olur."

Kadın uzaklaşıyor ve adam bana bakıyor, beni bakarken buluyor. "Ne?" diye sordu, "Şarap istemedin mi?"

Gülüyorum. "Kadınlar üzerinde nasıl bir etki bıraktığının farkında değil misin?"

Kabine doğru ilerledi ve bana yaklaştı. "Sevgilim, üzerinde etki bırakmak istediğim tek kadın sensin."

İçkilerimizin tadını çıkarırken, Gavin bana geçen hafta sonu yaptıkları kamp gezisini anlatıyor. Ben de ona Piper'ın Avustralya'daki son 'gezinti' macerasını anlatıyorum. Maddox'un futbolu, okulu ve şu anda aşk notları gönderdiği Amber adındaki 'kız arkadaşı' hakkında konuşuyoruz. Dikkat çekici bir şekilde ikimiz de sapıktan bahsetmiyoruz, muhtemelen randevuya kötü bir hava katmamak için.

Garsonumuz biz daha sipariş vermeden bir tepsi dolusu yemekle gelince kafam karıştı. "Bekle!" Genç kadın tabaklardan birini yere koymaya çalıştığı anda Gavin haykırır. Masadaki ketçap şişesini, tuzluk ve biberlikle birlikte kaldırıyor ve

arabadan getirdiği çantaya uzanıyor. Siyah-kırmızı kareli bir masa örtüsü çıkarıp masanın üzerine serdikten sonra garsona yiyecekleri bırakması için başıyla işaret ediyor.

Ben yıldız futbolcunun karşısında oturan on sekiz yaşındaki genç kıza dönüşürken o da yemekleri önümüze koyuyor. Önümüzdeki masa örtüsüne ve tabaklara baktığımda ilk randevumuzdaki her şeyi yeniden yarattığını görüyorum. ikolatalı milkshake'e kadar.

"Bütün bunlar da ne?" Ben soruyorum.

"ncelikle bu bir soru, eğer cevap verirsem patates kızartmalarından birini alırım." Bana göz kırptı. Sonra açıklıyor, "Yeniden başlamak istiyorum, Bay. Keşke son yıllardaki tüm acıları yok edebilseydim ama yapamam. Tek yapabileceğim ilerlemek ve senin için olabileceğim en iyi adam ve Maddox için olabileceğim en iyi baba olmaya çalışmak."

Kızartmalarımı ona uzatırken gözlerim buğulanıyor. "Bence bu cevap hepsini hak ediyor."

Gülüyor ve bir tane alıp ağzına atıyor. O çiğnerken ben de onu inceliyorum. Gözlerimle yüzünün izini sürüyorum ve karşımdaki adamla bir zamanlar tanıdığım yirmi yaşındaki niversite ğrencisi arasındaki farkları görmeye çalışıyorum. Yüzünün açıları daha sert, daha belirgin ve hafif gülme çizgilerinin başlangıcı gözlerinin kenarını tehdit ediyor. Ama hâlâ aynı güzellikte, belki daha da güzel, çünkü artık yüzünün bir karakteri var. Chicago'dan beri saçlarını uzattığını fark ettim. Acaba bunu bilerek mi yaptı, kendini o zamanki haline daha çok benzetmek için. Hoşuma gitti. Belki biraz fazla beğendim.

Yemeğimizi yerken, uzun zaman önce yaptığımız ilk buluşmayı anımsıyoruz. Kızartmalarıma bilerek dokunmuyorum, bu fark edilmeyen bir gerçek değil.

Gavin onlara başını sallar. "Bir oyun için hazır mısınız?" "Elbette." Niyetim bu değilmiş gibi omuz silkiyorum. "Tamam, ek. Ben hâlâ aım," diyor.

"Boşanma nasıl gidiyor?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, Baylor. Şahdamarına doğru gidiyorsun, değil mi?"

Şakasına gülmedim. "Zaman alır." demeden önce yüzü ciddileşti. Anlaşmalı boşanmalar bile altı ay sürebiliyor."

"İtiraz mı ediyor?" Şarap kadehimin sapını parmaklarımın arasında yuvarlayarak soruyorum.

"Sanmıyorum," diyor. "Ama henüz emin değilim. Avukatı henüz bir yanıt vermedi. Sanırım son tarihe kadar birkaç haftası daha var. Ama itiraz etmesi anlamsız olur. Ondan nefret ediyorum. Uzlaşma şansımız yok. Ayrıca, çok sağlam bir evlilik sözleşmemiz var, yani endişelenecek bir şey yok."

Patateslerimden birkaç tane aldı. "Sıradaki soru."

Yüzümü yumuşatıyorum. "Baban öldükten sonra nasıldın?" diye soruyorum. "Bu arada çok üzgünüm. Yakın olmadığınızı biliyorum ama yine de bir ebeveynin ölmesi korkunç bir şey."

"Teşekkür ederim," diyor. "Ben iyiydim. Benim için her zaman bir pislikti ama annem için üzüldüm. Belli ki o adamı sevmişti. Geçen yıl yeniden evlendi ve onu hiç görmediğim kadar mutlu. Ve bir torunu olduğu için biraz heyecanlı. Onu uzak tutmak için tek yapabildiğim bu."

Nefesim kesildi. "Gavin, onu uzak tutmak zorunda değilsin. O onun büyükannesi. Onu görmeye hakkı var."

Omuz silkiyor ve bir kızartma alıp parmaklarının arasında döndürüyor. "Zorlamak istemedim. Seni boğmamak için elimden geleni yapıyorum Bay. Tek bir yanlış söz, tek bir yanlış hareketle benden sonsuza dek kaçacakmışsın gibi hissediyorum."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" İnanamayarak soruyorum.

"Şey ... evet," diyor. "Ne zaman seks yapsak, hatta anlamlı bir konuşma yapsak kapıdan kaçıyorsun. Tam seninle bir yere varacağımı düşündüğüm anda geri çekiliyorsun." Tabağımdaki patates kızartmalarını alıp bana uzatıyor. "Neden içeri girmeme izin vermiyorsun Baylor? Neden korkuyorsun?"

Hissediyorum. Kalbimin etrafındaki duvarlar titriyor. Yıkılmak istiyorlar ama ben izin vermiyorum, yüzümden bir damla gözyaşı akarken takviye yapıyorum. Fısıldıyorum, "Her şey." Ona karşı hiç bu kadar dürüst olmamıştım.

Patates kızartmasını yere bırakıyor ve beni kendine çekiyor, küçük kabinde elinden geldiğince kollarıyla sarıyor. "Oh, sevgilim," diyor. "Korkacak hiçbir şeyin yok. Söz veriyorum."

Dudağımın titremesini engellemeye çalışıyorum. "Ama çok yorgunsun Gavin. Buna devam edemezsin. Kendini çok yıpratıyorsun. Her hafta sonu bizimle olmak için buraya uçmak sonsuza kadar sürmeyecek. Eninde sonunda seni öldürecek."

"Yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmıyorum," diyor masanın altından kalçamı okşayarak. "Buraya her hafta mecburiyetten geldiğimi mi sanıyorsun? Bu benim haftamın en güzel kısmı Baylor, *hayatımın* en güzel kısmı. Sen ve Maddox artık benim hayatımsınız. Gerekirse sonsuza kadar her hafta sonu buraya geleceğim." Yüzümü ve gözyaşlarımı görebilmek için çenemi yukarı çekiyor. İç geçiriyor. "Bu randevuyu tam olarak böyle planlamamıştım. Daha çok eğlenceli ve flörtöz olacaktı, derin ve felsefi değil."

Boğazımdaki yumruya rağmen gülüyorum. "Biliyorum, özür dilerim," diyorum son gözyaşlarımı silerek. "O zaman ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Başını yana eğip düşünüyor. Sonra, "Ortaokulda çıplak yüzmeye gittiğin zamanı duymak istiyorum" diyor.

"Ah! O pis hain," diyorum. "Chris bundan kimseye bahsetmeyeceğine yemin etti."

"Şey, bana detayları vermedi, geçen hafta sonu kafayı bulduktan sonra ağzından kaçırıldı," diyor gülümseyerek. "Hikayenin tamamını öğrenmek istersem sana sormam gerektiğini söyledi."

"Kızartmalarınız sizde kalabilir," diyorum. "Bu hikâye de Ben."

Gülüyor. "Bir gün dökülmeni sağlayacağım Mitchell. Ama şimdilik, "Neden bana bir sonraki kitabından bahsetmiyorsun?"

Kaskatı kesildim. *Biliyor olabilir mi?* "Taslağım bitene kadar kitaplarım hakkında asla konuşmam. Ne Callie'yle, ne de menajerimle. Ve kesinlikle seninle de değil, McBride."

Patates kızartması tabağını elimden çekip aldı. "Bu oyunda pek iyi değilsin."

"O zaman daha iyi sorular sor," diyorum ona meydan okuyarak.

Kalçamda tuttuğu eli kot pantolonumu yakıyor, serçe parmağı yavaşça paça kenarındaki daireleri okşuyor. Gözlerini bana diyor. "Kitabını bitirdim, biliyor musun?" diyor. "Çocuğumun annesinin sert bir porno roman yazarı olacağını kim bilebilirdi ki?"

Öfkelendim. "Bu porno değil!" Koluna vurarak kendimi savunuyorum. "Porno ile iyi bir aşk sahnesi arasında fark vardır," diye açıklıyorum. "Porno -ya da kitaplardaki adıyla erotizm- kitabın seks etrafında dönmesidir. O kadar ki, içinden seksi çıkarırsanız kitabın gerçek bir hikayesi olmaz. *Benim* kitaplarımda seksin yanı sıra olay örgüsü, derin ve anlamlı hikayeler var." Gözlerimi deviriyorum. "Ayrıca, okuduğun kitap benim açık ara en seksi kitabım. Onca kitap arasından *bunu* seçtiğine hâlâ inanamıyorum."

"Buraya uçtuğum ilk gün havaalanı hediyelik eşya dükkanında bulabildiğim tek şey buydu," diyor.

Çenem neredeyse masaya çarpacak. "Havaalanında 'Never Better' mı satıyorlar?"

Gülüyor. "Evet, öyle. Aletimi örtmek için uçuş görevlisinden lanet olası bir battaniye istemek zorunda kaldım."

Birden, Gavin'in sertleşmiş olduğu düşüncesi içimin çırpınmasına neden oluyor. Hâlâ kalçama dokunuyor, parmaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde kotumun üzerinde gezdiriyor. Ama şimdi ereksiyonunu düşündüğümü bildiğinin bariz bilgisiyle bana bakıyor. Gözlerinin samimi araştırmasını hissediyorum. Elini bacağımdan çekip elimi tutuyor ve ateşli bakışlarımızın ona ne yaptığını hissetmek için kucağına koyuyor.

"Bir soru daha," diyor yatak odası gözleri ve çapkın bir gülümsemeyle. "Doksan yedinci sayfadakini yapmak için her şeyimi verirdim. Will

Bunları seninle yapmama izin verir misin?"

Yutkunuyorum. Doksan yedinci sayfada ne olduğundan tam olarak emin değilim, ama kitap hakkındaki bilgilerime bakılırsa, muhtemelen beni çığlık attıracak bir şey. "Yazdığım her şeyi hatırlamıyorum, Gavin," diyorum fazla boğuk çıkan bir sesle.

"O zaman iyi ki hatırlıyorum," diye fısıldıyor. "Her lanet kelimeyi hatırlıyorum. Sana dokunmam ve seni öpmem gereken her yeri biliyorum. Sen adımı haykırırken boşalmanı sağlamak için seni hareket ettireceğim her pozisyonu biliyorum."

Nefesini boynumda hissederek titriyorum. "Şimdi bir sorum var" diyebilmek için mücadele ediyorum.

"Ne oldu hayatım?"

"Hesabı alabilir miyiz?"

Garsona işaret ediyor. Gülüyor. Ben de gülümsüyorum. Ayrılıyorz.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Bu hayatımın en uzun yirmi dakikalık araba yolculuğu. Doksan yedinci sayfada ne olduğunu düşünmeye çalışırken kendimi deli ediyorum. Bu kitabı üç yıldan fazla bir süre önce yazdım. On üç roman yazdım, her kelimesini hatırlamıyorum. Ve kesinlikle sayfa numaralarını da hatırlamıyorum. Hangi kitap olduğunu bildiğim için biraz daraltabilirim ve sadece o kitap olduğu gerçeği bile zaten uğuldayan libidomu daha da yükseltiyor.

Gavin hiç yardımcı olmuyor. Sürekli uzanıp bana farklı şekillerde dokunuyor. Dizimi tutuyor. Bir eli enseme. Kolumda bir parmak. Otele vardığımızda, sekiz yıl önce yaptığım gibi onun kucağına tırmanmaya hazırım. Uzun sürmeyecek. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var, eminim.

Arabayı park ediyor ve alt dudağımı dişlerimden kurtarmak için uzanıyor. Yakınıma eğiliyor ve "Şu anda kafanın içinde olabilseydim" dediğinde sıcak nefesi üzerimden geçiyor.

Oh, Tanrım.

Arabadan inip bana yardım etmek için aceleyle arabanın önüne geldiğinde beni bu yoğun uyarılma durumunda bırakıyor. "Görünüşe göre birinin oraya girmesi gerekiyor. Hem de hızlıca." Bana göz kırpmıyor.

Ona gözlerimi deviriyorum.

"Ne?" diyor, beni otelin ön kapısına doğru götürürken. "Sana yapacağım şeyin beklentisiyle külotunun sıırılsıklam olmadığını mı söylemeye çalışacaksın?"

Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Sonra adımlarımı hızlandırıp onu kıkırdayarak arkamda bırakıyorum.

Asansörde, kapılar kapanır kapanmaz beni hızla arkaya doğru itiyor ve birbirimize bakacak şekilde kolumdan tutuyor. Başımı çeviriyorum ve aynalı duvarlar sayesinde bizi her açıdan görebiliyorum. Onun için ne kadar çaresiz göründüğümü görebiliyorum. Onun beni gözleriyle nasıl yuttuğunu görebiliyorum. Fermuarına bastıran ereksiyonu görebiliyorum. İçinde. Her. Tek. Yönde.

Her aynada bize bakarken beni izliyor. Kollarıyla beni yakalıyor, eğilip "Aynaları sevdiğini gördüğüme sevindim" derken bedenlerimizi zorla birleştiriyor.

Yüce Tanrım. Doksan yedinci sayfada ne olduğunu biliyorum. Ne yapmak istediğini bildiğim için üçüncü kata çıkmanın tarihteki en uzun yolculuk mu yoksa en kısa yolculuk mu olduğuna karar veremiyorum. Yapmamı istediği şeyi.

Beni kapıya doğru sürüklüyor, artık onun bildiklerini bildiğimin tamamen farkında. Beni doğrudan banyoya götürmesini bekliyorum ama götürmüyor. Tek kelime bile etmeden içki dolabının önünde durdu ve bana bir kadeh şarap doldurdu. Akşam yemeğinde iki kadeh içmiştim ama istediğini yapmakta biraz ... tereddüt ettiğimi varsayıyor. Üç yudumda içiyorum. Sonra bunu sadece beni biraz gevşetmek için değil, aynı zamanda şu anda beni alması için bir dakika daha bekleyemeyeceğim için yaptığımı fark ediyorum. Onu istemenin işkencesi beni bunalıyor. Eğer bana dokunursa, patlayacağım. Dokunmazsa, öleceğim.

"Aferin kızıma," diyor, boş şarap bardağını bana verdikten birkaç saniye sonra ona uzattığımda gülerek. "Şimdi başlayalım." Beni kaldırıyor ve baştan çıkarıcı olduğu kadar çiğ ve acımasız bir öpücük için ağzını ağzıma koyarken bacaklarımı etrafına sarıyorum. Beni süitin ana odasına, yatak odasına ve nihayet banyoya taşıyor. Beni büyük granit tezgahın üzerine, ikiz lavaboların tam ortasına bırakıyor. Öpüşmemize henüz ara vermedi. Dili ağzımın içinde ve dışında çalışıyor, vücudumun diğer kısımlarına yapmayı planladığı şeyi onun diğer kısımlarıyla taklit ediyor. Dilini dudaklarımla kavırıyor ve emiyorum.

Senaryodan sapmış olsam bile onun için yapabileceklerimi sıraya koyarım.

Bluzumun düğmelerini açıyor ve omuzlarımdan aşağı itiyor. Gömleğine uzanmaktan kendimi alamıyorum. Ellerimi fırçalıyor. "Huh uh." Ellerim tezgâha doğru çekilirken gülümsüyor. Kotumun üst kısmını çözüyor ve ben de aşağı çekebilmesi için arkamı kaldırıyorum. Sırılsıklam külotumu görünce gözleri irileşiyor ve büyüyor. "Bunu istiyorsun, sevgilim," diyor ve parmağını küçük ipek üçgenin üzerinden klitorisimde gezdiriyor. Hafif dokunuşundan ürperiyorum ve neredeyse boşalıyorum. "Çok ıslaksın." Kumaşı kenara çekip parmağını kolayca sokuyor, hemen çıkarıyor ve emmek için ağzına götürüyor.

Aman Tanrım, bunu ben yazdım. Ne düşünüyordum ki? Vücudum beklentiyle uğulduyor. Sırada ne olduğunu biliyorum. *Sonra* ne geleceğini de biliyorum. Ve bunu düşünmek bile suyumu daha da akıtıyor.

Sütyenimin kaplarını indiriyor ve her bir meme ucunu yalıyor, emiyor ve çimdikliyor, ta ki ben dilini başka bir yerde görmek için yalvarana kadar. "Tanrım, Gavin ... yap şunu artık!" Çığlık atıyorum, altındaki tezgahın üzerinde kıvranıyorum.

Göğsümde gülümsediğini hissedebiliyorum. Gülümsediğini *görebiliyorum*. Çünkü yapmam gereken şey bu. Onu izlemeliyim. Banyonun parlak ışıkları altında beni boşaltmasını izlemeliyim. Ve bunu yaparken bana bakacağını biliyorum. Tabii ki bakacak. Bu şekilde yazdım.

Elleriyle külotumun ipini koparana kadar yırtıyor. Altımdaki tezgah şimdi onu arzulamamla kayganlaşıyor. Dizlerinin üzerine çöktüğünde hâlâ giyinikti. Ellerimi saçlarına koymak istiyorum. Dilini sertçe kendime çekmek istiyorum. Omuzlarına tutunmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Ben öyle yazmadım.

Bacaklarımı iyice açıyor, dizlerimi büküyor ve ayaklarımı tezgahın iki yanına yerleştiriyor. "Kahretsin, bu çok güzel," diyor.

Ne kadar Merlot içtiğim umurumda değil, şu anda tam olarak onun tonunda olduğuma eminim.

Başını kaldırıyor ve dili temas ettiği anda benimle göz göze geliyor. Haykırıyorum. Titriyorum. Yanımdaki tezgahı sıkıca kavriyorum. Ama yapmadığım tek şey gözlerimi onunkilerden ayırmak. Parmaklarıyla değiştirmeden önce dilini içime sokuyor. Sonra beni yalıyor ve yalattıyor, bacaklarımı omuzlarıyla birbirinden ayırıyor, böylece kalçalarımı sıkamıyorum. Bu benim uyarılmamı artırıyor ve beni yirmi altı yıldır yaşadığım en hızlı, en şiddetli ve en güçlü orgazma ulaştırıyor. Titremeler içimde ilerlerken gözlerim kendi isteğiyle kısa süreliğine kapanıyor. Gözlerimi tekrar açtığımda, muzaffer gözlerle bana bakarken içimdeki son nabızı da çektiğini görüyorum.

Arkamdaki aynaya doğru gevşekçe yığılıyorum. Gavin yakındaki bir el havlusuyla ağzını siliyor. "Tanrım, bu hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi, hayatım."

Tabii ki kıpkırmızı kesildim. Bana yaptıklarından dolayı. Hâlâ yapmak üzere olduğumuz şey yüzünden.

Bana bilmiş bir bakış ve kocaman bir gülümseme atıyor. Uzuvarımı tekrar kullanabilir hale geldiğimde öne doğru uzanıyorum ve giysilerini çıkarmasına yardım ediyorum. Bunu yapabilirim. Buna izin var. Artık yapamayana kadar gömleğini yukarı itiyorum ve o da arkasına uzanıp başının üzerinden çekiyor. Ulaşabildiğim her et parçasını avuçluyorum, parmaklarımı gergin karın kaslarında, güçlü göğüs kaslarında ve geniş omuzlarında gezdiriyorum. Aşağı baktığımda o kadar tahrik olduğunu görüyorum ki ereksiyonu pantolonunun üstünden dışarı fırlıyor. Parmağımı ucunda gezdiriyorum ve dışarı akan spermi yakalıyorum. Pantolonunun düğmelerini açıyorum ve fermuarını indiriyorum. Sonra boxer'ını ve pantolonunu aşağı çekip dikkatsizce yere düşmelerine izin veriyorum. Ben yumruğumu onun uzunluğunda aşağı yukarı gezdirirken o da ayaklarını sürüyerek pantolondan çıkıyor.

"Gözler," diye emrediyor.

Bir an için unutmuşum. Bu bir irade egzersizi. Birbirimizin her santimini keşfederken birbirimizi izlemeye devam etmek.

kendi bedenlerimizi de keşfediyoruz. Aşağı uzanıyor ve elimi kendi eliyle değiştiriyor. Doğrudan bakamasam da elinin yavaşça kendi üzerinde çalıştığını görebiliyorum.

"Şimdi de sen," diyor. "Aynen kitaptaki gibi, Baylor."

"Aynen mi?" Nefes nefese soruyorum.

Başını baştan çıkarıcı bir şekilde sallıyor. Ne olacağını biliyorum. Yapmak istiyorum. Ama yapmıyorum. Utanıyorum. Ama bundan inanılmaz derecede tahrik oluyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve bir an için gözlerimi indirip onun kendi ereksiyonuyla uğraştığını görüyorum. Bu şimdiye kadar gördüğüm en erotik şey. İstedikini yapmam için bana cesaret veriyor. Eli çenemin altına geliyor ve başımı tekrar onunkine doğru kaldırıyor. Elimi yavaşça aşağıya, kahverengi buklelerden oluşan yumuşak tümseğimin üzerine indiriyorum. Bir parmağımı kıvrımlarımda gezdiriyorum ve ne kadar kaygan olduğumu hissediyorum. Beni ne kadar kayganlaştırdığını.

Kendime dokunduğumda inliyor ve başım istemsizce geriye düşüyor. Göz teması kurmayı hatırladığımda ona bakıyorum ve parmaklarımı kendime doğru nasıl hareket ettirdiğimi görünce büyülenmiş gibi oluyor. Kuralları çiğnediğini söylemiyorum. Söylemiyorum çünkü onun beni kendime dokunurken izlemesini izlemek hayatımda gördüğüm en erotik ikinci şey.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor. "Şimdi içinde olmak zorundayım. Kalk ayağa."

Bu beklediğim bir talepti ve tamamen yerine getirmeye niyetliyim. Geri dönüşü olmayan noktayı geçtim. Utanma noktasını geçtim. Şu anda ve burada ikimiz dışında herhangi bir şeyi ya da herhangi birini önemseme noktasını geçtim.

Tezgahtan kaydım ve arkamı döndüm. Aynada onun gülümsemesini görüyorum. Yansımadada onun bakışlarını tutuyorum. Çünkü yapmam gereken buydu. Tam olarak böyle yazmıştım. Böyle hayal etmiştim. Ama bir milyon yıl geçse de aynadaki kadın olmayı ve Gavin'in arkamdaki adam olmasını hayal etmemiştim.

O içime girerken öne doğru eğilip kalçalarımı kaldırıyorum. Sonuma geldiğinde ikimiz de zevkin başlangıcında nefes nefese kalıyoruz. O ulaşır

Hala styenimin alçaltılmış kapları tarafından tutulan gğslerimi tutmak için etrafta dolaşıyor. Onları okşuyor, sıkıyor ve meme uçlarını parmaklarının arasında yuvarlıyor. Bana bunu yapmasını izlerken hızla yükseliyorum. Aynada gözleri parlamaya başladı. "Yap Baylor, benimle gel." diyor.

Bir elimi aşağıya uzatıp birleştiğimiz yeri hissederken ikimiz de senaryodaki hareketimi izliyoruz. Aynada aynı şeyi izlerken onun içeri girip çıktığını hissediyorum. İçimde sertleşmeye başladığında klitorisime bir parmak koyuyorum. İkimiz de aynada benim bakımlarımı izlerken parmağıımı gezdiriyorum. "Oh, evet, sevgilim," diye saçlarıma doğru nefes alıyor. "şimdi. şimdi!" diye emrediyor.

Birbirimizin tamamen parçalanışını izlerken ikimiz de spazm ve nabız dalgalarına kapılıyoruz, kendimizi mümkün olan en çiğ şekilde birbirimize açıyoruz.

Gavin sırtıma yığılıyor ve ikimiz de şimdiye kadar yaşadığım en gerçeküstü cinsel deneyim olarak tanımlayabileceğim şeyden kurtulmaya çalışıyoruz.

"Vay anasını," diyor saçlarıma doğru nefes alarak. Bedenlerimiz aramızdaki ter parıltısından, içimden çekilirken çıkardığı sese kadar her türlü sesi çıkartıyor. "Bu-" Sertleşiyor. "Oh, lanet olsun. Prezervatif takmadım, Bay."

Başımı evirip, "Kitabımdaki adam da öyle, sanırım aramız iyi," dediğimde hâlâ onun altındaki tezgâha eğilmiş durumdayım.

İ ekiyor. "Kızgın değil misin?"

Aynada onunla göz göze geliyorum ve başımı sallıyorum. "Sana gvenebileceğimi söylemiştin, Gavin."

"Yaptım. Yapabilirsin," diyor çabucak. "Sorun yok. Biz iyiyiz." Ayağa kalkmadan önce son bir kez üzerime kyor. O kadar uzun süre eğilip bkldkten sonra vücudumu gerdiğimde hafifçe acıyor. Gavin duşu açmaya gitmeden önce ayaklarımın üzerinde sabit durduğumdan emin oluyor.

Beni tavandaki yağmur duşu başlığı ve üç duvardan bize doğru fışkıran birden fazla akıntıyla spa benzeri duşa çekiyor. Ilık, rahatlatıcı suyun altında eriyorum. Gavin ellerine biraz vücut yıkama suyu koyuyor ve sonra üzerimdeki tek bir noktayı bile kaçırmadığından emin oluyor. Beni tepeden tırnağa temizliyor ve masaj yapıyor. Bu cinsel bir şey değil, daha çok benimle ilgilenmek için yaptığı bir jest gibi. Saçlarımı yıkaması, şampuanı kafa derimden en uçlara kadar yedirmesi cennet gibi. Gavin'le duş almanın pahalı bir spa gününden daha iyi olduğunu çabucak öğreniyorum.

Saçımdaki şampuanı duruluyor, parmaklarını saçımın her telinde gezdiriyor. Ben de ona karşılık vermek için arkamı dönüp uzanıyorum ve ellerimi yıllardır hayalini kurduğum saçlarımda gezdiriyorum. Onu duruladıktan sonra elini duş duvarındaki saç kremi dispenserinin altına koyuyor ve birkaç kez pompalıyor. Ama başlık tıkanmış olmalı, çünkü saç kremi yan taraftan fışkırıyor ve göğsümün her yerinde bitiyor.

Gavin gözlerini kırpıştırarak dikkatle göğüslerimden aşağı akan damlalara bakıyor. "Sevgilim, az önce göğüslerinin her yerine boşalmışım gibi görünüyor - bu çok ateşli." On dakikadan daha kısa bir süre önce seks yapmış olmamıza rağmen ereksiyonunun büyümesini kaçırmıyorum.

Göğsümdeki kremi siliyor, beni döndürüyor ve sert boyu kıcıma bastırırken baştan çıkarıcı bir şekilde saçlarıma sürüyor. Bu sırada kitabım için zihinsel notlar alıyorum, çünkü bu boku uyduramazsınız.

Gavin en sevdiğim yiyeceklerden ve çiçeklerden oluşan bir tepsiyi yatak odasına getirdiğinde bir kez daha kahvaltılık kokusuyla uyanıyorum.

"Çıtayı oldukça yükseğe koyduğunun farkındasın, değil mi?" Ben de diyorum ki. "Yani, artık hep bunu bekleyeceğim. Belki daha fazlasını. Belki bana serenat yapmaya da başlaman gerekecek."

Gavin beni incelemek için başını yana eğiyor.

"Ne?" Saçlarımın yukarı kalkmadığından emin olmak için onları aşağıya doğru eğerek soruyorum.

"Yok bir şey." Tepsiyi yere bırakıyor. "Sanırım bu sabah farklı görünüyorsun. Belki de bu sefer kaçmayacaksın."

Endişeyle masanın üzerindeki saate bakıyorum. "Kahvaltıdan sonra yola çıkmam gerekecek."

"Aaaaa ve işte orada," diyor gülerek.

Derin bir nefes alıyorum ve üflüyorum. "Şehre geldiğinde benim evimde kalırsan belki kaçmak zorunda kalmam."

Çatalını bıraktı, tabağını kenara itti ve bana baktı. "Hiç sanmıyorum, Baylor."

Yenilgiyle yere bakıyorum. Sonra yumurtalarımı tostumla iterek, "Ama bunca zamandır istediğin tam da bu değil miydi?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor. "Öyle değil." Yatak başlığına yaslanıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Yani, evet, şehirdeyken seninle yaşamaktan başka bir şey istemiyorum. Ama bunu Maddox'a yapmayacağım. Gerçekte böyle olmayacaksa bizi bir aile olarak görmesi ona haksızlık olur. İstediklinin bu olmadığına karar verme ihtimalin varsa bunu ona yapamam."

Gözlerimi kapatıyorum. Neden çaba gösterdiğimi göremiyor? Uzlaşmaya istekli olması gerekmez mi? "Çabalıyorum, Gavin. Gerçekten deniyorum."

Başını sallıyor. "Biliyorum. Ve bunu takdir ediyorum," diyor. "Bu doğru yönde atılmış bir adım, Bay." Yataktan kalkıp bir çift eşofman ve gömlek giyiyor. "Ama bebek adımlarının yeterli olmadığı bir zaman gelecek."

Cep telefonunu aldı ve oturma odasına doğru yürüdü.

KIRKINCI BÖLÜM

Dün neredeyse planlanmış bir gösteriyi iptal ediyordum. Şehirdeki büyük bir perakendecide imza günüm vardı. Gavin ekstra güvenlik tuttuğu için her şeyin yolunda gideceğine dair bana güvence verdi. Yine de, biraz gerginlikten fazlası vardı. Masama yaklaşan her siyah saçlı kadın beni titretiyordu. İmzalarım ve kitap kişiselleştirmelerim titreyen bir elle yazıldı.

Ama şimdi, mutfak tezgahının üzerine bıraktığım mektuba bakarken, korkmakta haklı olduğumu anlıyorum. O oradaydı. Oradaydı ama güvenlik yüzünden bana yaklaşmadı.

Derin bir nefes alıyorum ve polisi aramadan hemen önce tekrar okuyorum.

Artık her şeye sahipsin, değil mi? Bir çocuk. Bir erkek. Mükemmel bir hayat. Neden bunu benden daha çok hak ediyorsun? Tek istediğim senin arkadaşın olmaktı. Neden bunu bu kadar zorlaştırıyorsun?

İki gün sonra Collin kapıyı açıyor ve bana bu haftanın taze mor orkide buketini getiriyor. Not beni kızarttı.

Gavin geçen Cumartesi gecesi yaptıklarımızdan başka bir şey düşünemediğini yazdı. Şakacı bir ruh haliyle ona mesaj attım.

Ben: Kitaplarımı daha çok okumalısın. Belki tekrar ilham alırsın.

; -)

Gördün mü, beni ofisimde sertleştirdin. Kitaplarınızdan bahsetmişken, Angie şimdiden altı tanesini okudu. Film haklarını satın almamız gerektiğini düşünüyor. Gerçekten harika olduklarını söyledi, Bay. Onları birkaç senariste okutmamızı istiyor.

Gururum okşandı. Ama her seferinde bir adım atabilir miyiz? Zaten yeterince şeyle uğraşıyoruz, Gavin.

Tabii, hayatım. Şimdi toplantıma dönmem gerek. Akşama görüşürüz. Seni seviyorum. Bunu asla unutma.

Ona cevap yazmak istiyorum ama yapamıyorum. Söylememi istediğini söyleyemiyorum.

Jake, Callie ve Maddox'la birlikte kapıdan içeri girerken ben de oturma odasına doğru yürüyorum. "Neden suratın asık?" Callie soruyor.

Ona başımı sallayarak şimdi zamanı olmadığını söylüyorum.

Hepimiz mutfağa geçtik ve ben de atıştırmak için kurabiye ve meyve koydum. Callie, Maddox ve ben barda oturup onun okuldaki gününden bahsediyoruz. Tıpkı her öğleden sonra eve geldiğinde yaptığımız gibi.

Bize dün gece çalışmasına yardım ettiğim fen sınavından bahsediyor. Amber'dan bahsediyor ve hatta bize onun odacığına bıraktığı sevimli notu gösteriyor.

Sonra kaşlarını çatıyor.

"Ne oldu dostum?" diye sordum.

"Tommy Parker bugün bana yeni bir babası olacağını söyledi. Eski babasının kıyafetlerini alıp gittiğini ve yeni babasının

daha iyidir."

"Oh." Callie'ye bakıyorum ve ikimiz de bir sonraki adımın ne olacağını merak ederek endişeli bir bakış paylaşıyoruz.

Maddox kurabiyesini tezgahın üzerinde itiyor. Peçetesinin dalgalanmasına neden olan uzun bir nefes üflüyor. "Benim de yeni bir babam mı olacak? Babam giderse?"

Gözlerimden akan yaşlara engel olamıyorum. Callie'nin de aynı tepkiyi verdiğini görmek için bakıyorum. Yargılayıcı bir tavırla kaşlarını kaldırıyor ve onaylamaz bir tavırla başını bana doğru sallıyor. Sonra Maddox'un başını okşuyor ve odadan çıkıyor.

"Hayır Maddox," diyorum. "O her zaman senin baban olacak. Sonsuza dek. Nerede olursa olsun."

Bana küçük bir baş selamı verdi. Sonra kalkıp futbol oynamak için arka kapıdan çıktı. Beni, yenmemiş kurabiyesiyle birlikte barda suskun bir şekilde otururken bıraktı.

"Sadece kafasını karıştırıyorsun, biliyorsun." Callie köşede belirdi. "Onun kafasını karıştırıyorsun ve Gavin'e zarar veriyorsun."

Gözlerim masanın ortasındaki güzel orkidelere takılıyor. "Ne yapmam gerekiyor Callie, herkese yalan mı söyleyeyim? Ne istediğimi bilmiyorum. Maddox ve benim için en iyisinin ne olduğunu bilmiyorum."

"Bu saçmalık!" diye bağırıyor ve bana doğru yürüyor. "*Bir şeyler* yapman gerekiyordu, *herhangi bir şey*. İki ay oldu Baylor. Onu bu şekilde oyalamaya devam edemezsin."

"Ugh! Ben-"

"Hayır!" diye bağırıyor, beni susturmak için elini kaldırıyor. "O sıska kışının üstüne oturacak ve beni dinleyeceksin. Eğer başka kimse sana bunu söyleyecek cesarete sahip değilse, tamam. Ama beni dinleyeceksin."

Kızgın görünüyor. Onu hiç görmediğim kadar kızgın. Sessiz kaldım. Sessiz kalmasaydım beni tokatlayacağından oldukça eminim.

"Güven sorunların var. Anlıyorum. *Hepimiz* anlıyoruz. Ama Gavin seni hiç aldatmadı. Seni asla terk etmedi. Sana o iğrenç notu bırakmadı. Seni sevmekten ve sana bakmaktan başka bir şey yapmadı. O zaman ve şimdi.

"Ondan sonraki tüm ilişkilerin, bir erkeğe onu içeri alacak kadar güvenemediğin için sona erdi. Yani, hadi ama Bay, Roger iyi biriydi. Sana tapıyordu, Maddox'u seviyordu ve kabul edelim, gözlere oldukça hoş geliyordu. Ama o kadar geri çekildin ki, kendini onun ulaşamayacağı bir yere koydun.

"Ne zaman bir erkeğe yaklaşırsan aynı şey oluyor. Ama seni Gavin kırmadı. *Karen* kırdı. Ve eğer onu içeri almazsan tekrar kazanmasına izin vermiş olacaksın. Tam olarak istediğini alıyor, Baylor.

"Gavin seni seviyor. Maddox'a tapıyor. Birlikte bir oğlunuz var. Eğer inatçı kafanı yerden kaldırıp bunun olmasına izin verirsen mükemmel bir aile olabilirsiniz. T a n r ı *aşkına* Baylor, onu seviyorsun!" diye bağıyor. "Onu sevdiğini biliyorum. Herkes onu sevdiğini biliyor. Gavin'i sevdiğini bilmeyen tek kişi sen ve Gavin."

Yüzümden silerken gözyaşlarım kolumu ıslatıyor. Söylediği her şey doğru. Gavin'i sevmeme izin vermezsem Karen kazanır. Mutluluğumun bir saniyesini daha elimden alma tatminini hak etmiyor. Elim kalbimi örtmek için kalkıyor. Artık özgürlüğüne kavuşmuş ve onu çevreleyen duvarlardan kopmuş olan kalbimi. Gözyaşlarım üzüntüden, Gavin olmadan bir gün daha geçiremeyeceğimin farkına varmaya dönüşüyor. Sevdiğim adam olmadan. Sevdiğim tek adam olmadan. Callie'nin yanından geçip koridordan yatak odama koşuyorum ve dolabımdan ayakkabı kutusunu alıyorum. Açtığımda, kalbimi serbest bıraktım. Gavin'in kalbinin dışarı çıkmasına izin verdim. Plastik Dave & Buster's yüzüğünü alıp cebime koyuyorum. Sonra 309 numaralı süitin anahtar kartını aradım.

Jake ve Collin ayağa kalkarken çantamı alıyorum, içlerinden biri her an beni takip etmeye hazır. Benim aydınlanmama sessizce tanıklık eden Callie sonunda "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye soruyor.

"Oteldeki tüm eşyalarını alıp buraya getireceğim. Ait olduğu yere," diyorum.

Parlayan gözleriyle bana gülümsüyor. "Zamanı gelmişti!" diye haykırıyor ve mutfığa doğru adım atarak beni kucaklıyor.

Garaja doğru yürüdüğümde üzerime bir sakinlik çöküyor. Bu daha önce hiç yaşamadığım bir duygu. İçime attığım ve kendimi korumak için bastırdığım her şey fokurduyor ve içimden akıp gidiyor. Birden her şey netleşti. Gülümseyerek Callie'ye döndüm. "Benimle L.A.'e taşınmak ister misin?"

Garaja doğru yürümeden önce gördüğüm son şey Callie'nin çenesinin yere çarpması oldu.

Kanepede otururken anahtarın ön kapıda döndüğünü duydum. Heyecanlıyım. Gerginim. Mutluyum.

Collin sadece Gavin'in geldiğinden emin olmak için kapıya gider, sonra da söylendiği gibi, geceyi geçirmek için içeri girer. Çıkarken, "İyi geceler Bay McBride," dedi.

Gavin Collin'e başıyla selam veriyor, kapıyı arkasından kilitliyor ve spor çantasını girişte yere bırakıyor. Kanepenin etrafından dolaşıyor ve tam karşıma gelecek şekilde sehpanın üzerine oturuyor. Gözlerimin içine bakarken gülümsememeye çalışıyor. Bekliyor. Söylememi bekliyor. Ve ben söyleyene kadar konuşmayacağını biliyorum.

Bu gece otele vardığında kendisine bir zarf verildi ve faturasının ödendiği ve çıkışının yapıldığı söylendi. Zarfın içinde evimin anahtarı ve Dave & Buster's yüzüğü vardı.

Bakışma yarışmalarında hiç iyi olamadım. Her seferinde kaybederim. Bu sefer de farklı değil. Bakışlarını kırıyorum, gözlerimi deviriyorum ve "İyi! Seni seviyorum, tamam mı? Seni o kadar çok seviyorum ki yanımda olmadığında kalbim acıyor. Maddox'u sevme şeklini seviyorum. Bizimle ilgilenmeni seviyorum. Küçük aptal patates kızartması oyunumuzu seviyorum. Bunca yıldan sonra anahtarlığımı saklamamı seviyorum. Aptal yüzüğümü saklamamı seviyorum. Son iki aydır her hafta ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçmaktan hiç şikayet etmemeni seviyorum.

Bunu sonsuza dek yapacağını söylemeni seviyorum. Bunların hepsini seviyorum," diyorum gözyaşlarımın arasından, parlayan gözlerine bakarken.

"Özür dilerim," diyor boğuk bir sesle. "Tekrar söyler misin, tam olarak anlayamadım."

Yüzümü ellerinin arasına alırken gözyaşlarımızın arasından gülüyoruz. "Seni seviyorum, koca kovboy."

Sözlerimi özümserken gözleri kısa süreliğine kapanıyor. "Ben de seni seviyorum sevgilim," diye fısıldıyor dudaklarımı usulca kavrarken.

Artık nefes alamayana kadar dudaklarının beni ele geçirmesine izin veriyorum. Öpücüğü kestim ve ona "Dahası var." dedim.

"Biraz daha?" diye soruyor, diliyle boynumu okşamak için aşağı inen ağzıyla dikkati dağılıyor.

"Seni otelden çıkardım," diyorum.

"Biliyorum. Bana söylediler." Tenime öpücükler kondururken gülümsüyor.

"Ama senin eşyalarını burada açmayacağım," diyorum. Beni öpmeyi bırakıyor ve kafası karışmış bir şekilde yukarı bakıyor.

Ona "Hepsini Los Angeles'a geri götürüyorsun." dedim.

Kaşları çatıldı ve gülümsemesinin yerini bir kaş çatma aldı. Ama o tek kelime edemeden ben açıklıyorum: "Tüm eşyalarımızla birlikte."

Şaşkınlığı şoka dönüşür. "Ne?"

Gülümsüyorum ve elini kendi elime alıyorum. "Tabii Maddox ve benim de seninle gelmemi istiyorsan."

"Los Angeles'a mı geliyorsun?" diye soruyor, kuşkuyla.

"Oraya sadece gelmiyoruz, oraya *taşınıyoruz*" diyorum. "Her yerde yazabilirim, Gavin. Bu çok mantıklı. Callie L.A.'den, o yüzden çok mutlu. Orada işleri yoluna koyabiliriz. Herkesi ziyaret etmek için sık sık geri geleceğiz," diye saçmalıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım seni seviyorum Baylor Christine Mitchell," diyor ve beni yatak odama götürmek üzere kucağına alıyor.

Yatak odamız.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Pencereden aşağıdaki yastık gibi bulutlara bakıyorum ve son birkaç haftanın nasıl bir kasırga gibi geçtiğini düşünüyorum. Görünüşe göre, bir anda kalkıp gitmek bizim için oldukça kolay. Menajerim de yayıncım da şehirde yaşıyor ama yazarların destek ekibinden uzakta yaşaması alışılmadık bir durum değil. Elimizdeki tüm teknolojiyle kolayca iletişim kurabiliyoruz.

Gavin ve ben evi tutmaya karar verdik. Sık sık ziyaret edeceğiz, bu yüzden ziyaret ettiğimizde evimiz diyebileceğimiz bir yer olsun istedik. Ayrıca, bu ev benim büyüdüğüm ev ve belki ailem de bir gün orada emekli olmak isteyebilir.

Ailemle, güvenlik ekibimizle ve polisle uzun uzun konuştuktan sonra, taşındığımı belli etmemeye karar verdik. Resmi olarak, eğer soran olursa, uzun bir tatildeyim. Bu nedenle Collin ve Jake ile vedalaştık ve sapığımdan üç bin mil uzakta olduğum için özel güvenliği gereksiz bulduk.

Gavin'in bizi götürmesi için kiraladığı özel jete bakıyorum. Eşyalarımızı göndermek istemedi, bu yüzden valizlerimizi yirmi kadar kutuyla birlikte küçük ama lüks uçağın kargo bölümüne yükledik. Mobilyalarımı ve eşyalarımızın çoğunu Maple Creek'teki evde bıraktım. Gavin bana her şeyi hallettiğini, birkaç ay önce tuttuğu bekâr evinin kontratını bozarak okyanus kıyısında dört odalı bir apartman dairesi için yeni bir kontrat imzaladığını söyledi.

Callie Los Angeles yakınlarında büyüdüğü ve üç yıl uzak kaldıktan sonra geri döndüğü için mutlu olduğu için elbette bizimle geldi. Bizimle gelmeyi kabul etti.

Maddox'un dadısı olarak kalacak ama artık bizimle yaşamayacak. Kendine ait bir yer bulana kadar ailesinin evinde kalacak.

Gavin ve Maddox'un vakit geçirmek için scrabble oynamalarını izlerken, tüm bunların oğlumuzu nasıl etkilediği konusunda endişelenmeden edemiyorum. Gavin'le birlikte tam zamanlı yaşamak üzere Kaliforniya'ya taşınacağımızı öğrendiğinde çok heyecanlanmıştı. Ancak yeniliğin etkisi geçtikten sonra arkadaşlarını özleyip özlemeyeceğini merak ediyorum. Büyükanne ve babasını. Skylar Teyze ve Chris Amca için.

Peki ya ben?

Gavin her şeyi hallettiğini söylerken yalan söylemiyordu. Aşağıdaki yüksek kayalıklarda kırılan dalgalara bakan onuncu kattaki yeni evimize girerken, sadece iki hafta içinde başardıklarından çok etkilendim.

Maddox koridorun sonundaki yatak odasından koşarak çıkıyor. "Anne, anne, gel bak!" diye bağıyor.

Maddox'un yeni odası olması gereken yere doğru yürürken bana omuz silkmekle yetinen Gavin'e kaşlarımı kaldırıyorum. Kapının girişinde durup gözlerimin oğlumun yeni hayatının ilk bölümünün her bir parçasına takılmasına izin veriyorum. Bir duvarı profesyonel futbolcuların çerçeveli ve imzalı posterleri süslüyor. Bir diğer duvarda ise muhtemelen Gavin'e ait olan bir kupa koleksiyonu var. En büyük duvara, büyük bir futbol sahasında top süren bir adam ve bir çocuğu tasvir eden bir duvar resmi yapılmış. Uzak köşede ise yedi yaşındaki her çocuğun hayali olduğunu tahmin edebileceğim bir şey duruyor: futbol temalı nevresimlerle kaplı büyük bir ranzaya çıkan merdiven, altında her türlü oyun konsolu ve düz ekran televizyon bulunan bir tür 'çocuk mağarası' gibi görünüyor.

Gavin'e dönüyorum, onu azarlamaya tamamen hazırım. Bir elini kaldırdı ve kulağıma fısıldadı, "Sana söylemiştim. "Sana söylemiştim.

onun canına okuyacağım."

Tek yapabildiğim gülmek. Yedi yılı telafi ediyor ve ben de en azından buna izin veriyorum. Odadan çıkıp dairenin geri kalanını gezmek için dönüyorum, beni başka hangi abartılı fantezilerin beklediğinden korkuyorum.

Sabah ışığı yatak odamızın penceresindeki ağır perdelerin aralığından süzülürken, Gavin kıpırdanmaya başladığında eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bizim için yaptığın her şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok, sevgilim," diyor göz kapaklarımı öperek.

"Ofisim için bana en iyi odayı vermek zorunda değildin," diyorum. "Orayı kendin için, kendi çalışman için almalıydın."

"Hiç şansın yok," diyor. "Sen bir sanatçısın. İlhama ihtiyacın var. Ve ofisinizin penceresinden görünen manzaradan daha ilham verici ne olabilir ki?"

Bu doğru. Manzara nefes kesici. Özellikle de geceleri güneş batarken ve kayalık sahil parlak renkleriyle aydınlanırken. Gavin bana şimdiye kadar oturduğum en rahat sandalyeye sahip büyük bir köşe masası satın aldı. Bir duvar boyunca bir marangoza tavandan tabana kitap rafları yaptırdı ve hatta içlerini doldurması için Jenna'nın yüzlerce kitabımı getirmesini sağladı. Büyük resim penceresinin altında çok sayıda minder ve bir battaniye ile doldurulmuş bir oturma bankı var. Onun yanında odayı tamamlamak için iki sohbet sandalyesi var. Mükemmel bir şekilde yerleştirmiş. Kendim tasarlamış olsaydım, bu kadar güzel olmazdı. Hatta sandalyeleri ve minderleri özel olarak sipariş etti çünkü katalogda orkide moru yoktu.

"O odada yazmakta zorlanacağımı sanmıyorum," diyorum. "Bugünlerde *herhangi bir* odada yazmakta zorlanacağımı sanmıyorum. Kelimeler sanki bir baraj yıkılmış gibi içimden akıp gidiyor."

Kalbimi örtmek için elini kaldırıyor. "Öyle."

Gavin'in kollarında uzanmanın, tam olarak ait olduğum yerin burası olduğunu ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin yolumuza çıkmayacağını bilmenin keyfini çıkarıyorum. Sonra nihai mutluluğumuzun önündeki tek engeli hatırlıyorum. "Avukatından bir haber aldın mı?" diye sordum. "Gerekli evrakları doldurdular mı?"

Kim olduğunu söylememe gerek duymadan başını sallıyor, sonra da başparmağımın üstünü öpüyor. "Hayır. Aslında, avukatı dört haftalık bir uzatma başvurusunda bulundu." Vücudum sertleşiyor. "Bunun sadece tipik bir bürokrasi olduğuna eminim. Dayanacak bir ayağı yok. Yalanlarına itiraz edemez, sevgilim."

"Benim için yeterince erken olamaz," diyorum ona. "Sadece bu işin bitmesini istiyorum."

Elini kolumda gezdiriyor, parmaklarıma kadar iniyor. Onları yukarı kaldırıyor. "Ben de," diyor. "Bu güzel eline boktan bir plastik yüzükten daha fazlasını takmak için sabırsızlanıyorum."

Yatak odamızdaki kitap raflarında bir şekilde kendine gururlu bir yer edinmiş olan aptal yüzüğü düşünerek gülüyorum.

Ciddileşiyor ve "Aslında Maddox'un soyadını hemen değiştirmeme izin verirsin diye düşünüyordum." diyor. Dudağını ısırtıyor ve sanki annesinden bir kurabiye daha istemiş gibi kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Ve bu konuda seni de ikna etmek isterim. Evlendiğimizde yani. Kitaplarını Mitchell adıyla yazman gerektiğini biliyorum. Ama resmi olarak McBride olursan çok sevinirim."

Baylor McBride. Çok uzun zaman önce sahip olmayı hayal ettiğim bir isim. Sınıfta otururken defterlerimin üzerine ismimin farklı yorumlarını karaladığımı hatırlıyorum. *Baylor Christine McBride*. *Baylor Mitchell McBride*. *Baylor Christine Mitchell McBride*. Bu bir rüyaydı.

uzun zaman önce öldü. Ama şimdi gerçekten oluyor ve ben ona istediğini vermekten çok mutluyum.

"Maddox ve ben sizin adınızı almaktan onur duyarız," diyorum. "İsminiz zaten onun doğum belgesinde yer alıyor, bu yüzden değişiklik talep etmek o kadar da zor olmasa gerek."

Beni kendine çekiyor, sert bedenine sıkıca sarıyor. "Teşekkür ederim," diyor. "Beni yaşayan en mutlu adam yaptığın için teşekkür ederim."

"Tam arkanda," diyorum.

Sonra ellerini göğüslerimin üzerine koyuyor ve içimde sıcak kıvılcımlar çakmasına neden oluyor. "Sen kesinlikle bir erkek *değilsin*, Mitchell."

Kıkırdıyorum.

Sonraki bir saat boyunca bana bir erkekten ne kadar farklı olduğumu gösterdi.

Dün öğleden sonra Gavin benim için aldığı yeni SUV ile Maddox ve bana Los Angeles'ı gezdirdi. Buraya daha önce birkaç kez gelmişim ve şehrin bir kısmını görmüştüm ama hiçbirisi dün gördüklerime benzemiyordu. Günün ilerleyen saatlerinde turu Bay Watch Productions'ın stüdyolarında sonlandırdık. Gavin bana etrafı gezdirirken bir sahne görevlisi Maddox'u yeşil ekranla eğlenmekle meşgul etti. Ayrıldığımızda Maddox'un elinde ayda yürürken, Süpermen'le uçarken ve Everest Dağı'na tırmanırken çekilmiş bir DVD vardı.

Dün gece, heyecanlı Maddox'u yatağına yatırdıktan sonra Chris aradı ve günün erken saatlerinde bir kadının restorana gelip Maddox ve beni sorduğunu söyledi. Kadını otoparka kadar takip etti ve plakasını yazarak polise verdi. Hemen Connecticut Eyalet Polisini aradım, bir dedektif beni geri aradı ve Westport yakınlarında yaşayan Francis Laraby'nin sorgulandığını ve şu konularda uyarıldığını söyledi.

benden ve ailemden uzak dur. Hakkında bir dosya açtılar ve onu izlemeye devam edecekler, ancak tutuklama yapmak için yeterli kanıt yoktu. Dedektif bir dahaki ziyaretimde uzaklaştırma emri çıkarttırmamı önerdi. Ona bu konuda bahse girebileceğini söyledim.

Bugün Pazartesi olduğu için Gavin bu sabah işe gitti ve ben de Maddox'u yeni ilkokuluna götürüp kaydını yaptırıyorum. Etrafımda çocuklarını bırakan kadınlara bakarken kaldırım boyunca ilerliyoruz. Görünüşe göre Los Angeles'ta çocuklarını okula götürmek için şık giyinmek gerekiyor.

Kadınlar vintage Versace ya da Dolce & Gabbana giymiş, spa'da geçirdikleri bir günün ardından gelmiş gibi görünüyorlar. Önce parmak arası terlik giyen ayaklarıma, sonra da Dillard's gibi bir yerden aldığıma emin olduğum yoga pantolonuma ve tişörtüme bakıyorum. Binaya doğru yürürken onlarca göz beni takip ettiğinden beni fark etmeleri uzun sürmüyor. Acaba burada yeni olduğumu bildikleri için mi bana bakıyorlar, yoksa okuldan çıkış kıyafet yönetmeliğini gözle görülür bir şekilde ihlal ettiğim için mi?

Maddox'un kaydını yaptırmak için gerekli tüm evrakları sağladım ve onu hemen Bayan Worthington'ın ikinci sınıfına atadılar. Okul yılının bitmesine sadece iki ay kaldı ve umarım hemen alışır ve arkadaş edinmeye başlar. Maddox'a yolu göstermesi için sınıftan bir öğrenciyi ofise çağırıyorlar.

Her zaman iddia ettiği gibi büyük bir çocuk olan Maddox sadece veda ediyor ve onlar uzaklaşırken bana el sallıyor. Ama çocuğun ona "Neden böyle aptal bir aksanın var?" dediğini duymadan önce değil.

Arabama döndüğümde telefonum çaldı ve direksiyondaki cevaplama düğmesine bastım. "Alo?"

"Baylor? Bu Angie Wilson."

"Oh, evet," diyorum. "Merhaba, Angie. Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkür ederim. Yerleşmen nasıl gidiyor?"

"Şimdilik oldukça iyi," diyorum iç çekerek. "Los Angeles bizim için farklı bir dünya. Alışmak biraz zaman alacak."

Keyifli kahkahası hoparlörlerimden geliyor. "Öyle," diyor. "Merak ediyordum da, eğer müsaitsen, bugün öğle yemeğinde buluşmak ister misin? Yeni bir yerde arkadaş edinmenin zor olduğunu biliyorum ve senin için tamamen burada olduğumu bilmeni istiyorum. Neye ihtiyacın olursa."

Karen'ın en iyi arkadaşının beni karşılamasını ve arkadaş olmak istemesini aklımın alması bir dakika sürüyor. Sessizliğimi bir ret olarak algılamış olmalı. Diyor ki, "Dinle, eğer meşgulsen, sorun değil. Başka bir gün yaparız."

"Hayır, öyle değil," diyorum. "Kesinlikle meşgul değilim. Burada üç kişi tanıyorum, Gavin, Callie ve Maddox. Sadece ..."

"Biliyorum, biliyorum," diyor. "Karen'la aram iyiydi. Ama Baylor, bu geçmişte kaldı. Geri kalanımız büyüüp birer yetişkin olurken o hâlâ geçmişte yaşıyor. Onunla işim bitti. Gavin seni Chicago'da görmeden çok önce onunla işim bitmişti. Sadece o zamana kadar bunu resmileştirmedim."

"Sanırım öğle yemeği yiyebilirim," diyorum.

Neredeyse telefonuna ciyak ciyak bağıırıyor ve sonra GPS'ime girebilmem için bana adresi vermeye devam ediyor. "On iki buçukta orada görüşürüz," diyor. "İyi arkadaş olacağımızı söyleyebilirim, Baylor."

Los Angeles'taki ikinci haftamızda, Maddox'u okula bırakırken, Moda Haftası podyumundan fırlamış gibi görünen çarpıcı bir kadın beni kenara çekti. "Maddox'un annesisiniz, değil mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtlıyorum.

"Oh, güzel. Oğlunuz benim Gage'imle aynı sınıfta," dedi bana. "Görünüşe göre arkadaş olmuşlar ve Gage

Maddox'u bu hafta sonu doğum günü partisine dahil et. Tabii ikiniz de müsaitseniz."

"İkisi de mi?" Ben soruyorum.

"Elbette," diyor, sanki apaçık ortada olan bir şeyi ifade etmiş gibi. Bana kalın bir davetiye uzatıyor. "Cumartesi. Saat üçte. Adres orada." Kemikli manikürlü Fransız uçlu parmağıyla elimdeki zarfı işaret ediyor. "Umarım gelebilirsiniz."

"Teşekkür ederim, bu harika olur," diyorum Maddox'un yeni arkadaşlar edineceği düşüncesiyle mutlu olarak.

"Muhteşem," diyor ve beş santimlik topuklarının üzerinde dönerek arabasına doğru yürüyor. Bale ayakkabılarımla her geçen gün işlerin nasıl da iyiye gittiğini düşünerek ilerliyorum.

Herhangi bir ünlünün düğün davetiyesine rakip olabilecek davetiye okuduktan sonra, sekiz yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisinde 'Anneler için Margarita'nın tam olarak ne anlama geldiğini merak ederek eve dönüyorum.

Benim yaşımda daha fazla kadınla tanışma ihtimali beni heyecanlandırıyor. Dürüst olmak gerekirse, çoğu daha yaşlı. Belki de Maddox'u bıraktığımda bana bu yüzden tuhaf bakıyorlar, çünkü onlardan çok daha gencim. Ya o ya da yoga pantolonu.

Gavin beni buradaki hayatına dahil etme konusunda harika davranıyor. Ancak Maddox ve benim dışımda en çok vakit geçirdiği kişi, sertifikalı bir bekar olan partneri ve en iyi arkadaşı Scott. Angie için Tanrı'ya şükür. Son birkaç hafta içinde iki kez öğle yemeği yedik ve hemen kaynaştık. Karen'la ilgili her şeyden uzak durduk ve çoğunlukla yapım şirketi ve benim yazılarım hakkında konuştuk. İkinci öğle yemeğimizin sonunda, beni bazı senaristlerin kitaplarımdan birkaçına göz atmasına izin vermeye bile ikna etti.

Angie ile olan yeni arkadaşlığım ve parti daveti arasında, binamın lobisine adeta zıplayarak giriyorum. Ta ki resepsiyonda kimin oturduğunu görünce durana kadar.

Karen McBride.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Karen ayağa kalktı ve ben kapıdan girer girmez bana doğru yürüdü. Bu bir tesadüf değil. Benim için gelmiş. Yaklaşmasını engellemek için elimi kaldırdım. "Dünyada görmek isteyeceğim son kişi sensin. Sapığım la karşılaşmayı tercih ederim."

Onu görmezden gelirsem gideceğini umarak asansörlere doğru yürümeye devam ediyorum. Çağrı düğmesine basıyorum ve sabırsızlıkla bir araba beklerken kollarımı önümde kavuşturuyorum. Asansör kapıları açıldığında içeri adımımı atıyorum ki Karen'in arkamdan "Gavin'in bebeğine hamileyim!" diye bağırdığını duyuyorum.

Kapıların kapanmasını engellemek için elimi uzattığımda, ayaklarımdan başlayıp vücuduma yayılan öfke beni ele geçiriyor. Dışarı çıkıyorum, Karen'in dirseğinden tutuyorum ve onu nazikçe ama zorla, herkesin gözü önünde yaptığı açıklamadan sonra insanların bize baktığı posta kutularının yanından sürüklüyorum. Onu yan kapıdan dışarı, suya bakan bir verandaya çekiyorum. Ona sertçe bakıyorum, gözlerim öfkeyle parlıyor. "Şimdi ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum.

Sırıttıyor. "Sana söylemedi, değil mi?"

Bana söylemedin mi? Gavin biliyor mu? Gerçekten hamile mi? Midem bulanıyor ve o konuşmaya devam ederken yüzümün tüm rengini kaybettiğinden emin oluyorum. "Bu doğru," diyor. "Sen ortaya çıkıp her şeyi mahvetmeden önce neredeyse bir yıldır hamile kalmaya çalışıyorduk."

"Ben öyle duymadım," diyorum, içim öylesine titriyor olmasına rağmen sakın kalmaya çalışarak.

kaltağın ayakkabılarını her an giyebilir.

"Sanırım değil." Ferforje bir bankta oturmaya gidiyor, sanki ona zor geliyormuş gibi oturmak için büyük bir gösteri yapıyor, ancak özel dikim kıyafetlerinin arasından çıkıntılı bir bebek yumrusuna dair herhangi bir kanıt göremiyorum. Bronzlaşmış, söğüt gibi bacaklarını çaprazlıyor. "Ama şimdiye kadar duyduğun her şeye inanmaman gerektiğini bilmen gerekirdi," diyor bir başka sırtışıla.

"Bunu gerçekten söyleyecek misin?" diye tükürdüm. "Söylediğin onca yalandan sonra bana Gavin'e inanmamamı söyleyecek kadar küstah mısın?" Omuz silkiyor. "Açıkçası kime inandığın umurumda değil," diyor.

"Gerçek şu ki, ben dört aylık hamileyim. Ve beni terk etse bile, çocuğunu terk etmeyecektir. Bir düşün Baylor. Çocuğunla yedi yıl geçirememekten şikayet etti. Gerçekten bu küçük bebeğin hayatının bir dakikasını bile kaçıracağını düşünüyor musun? Yeni doğan bebeğini kucağına almanın nasıl bir şey olduğunu gördüğünde bana geri dönecek. İlk adımlarını birlikte attığımızda, ona 'Baba' dediğinde. Bir çocukla doğumdan itibaren bağ kurmanın nasıl bir şey olduğunu hissettiğinde, işte o zaman gerçekten nereye ait olduğunu bilecek."

Çantasına uzanıyor ve siyah-beyaz bir ultrason fotoğrafı çıkarıyor. "İşte." Bana doğru itti. "Bunu buzdolabına koyması için Gavin'e verebilirsin. Kıymetli bebeğinin ilk fotoğrafı." Uzaklaşmak için ayağa kalkıyor ve ben Gavin'in çocuğunun resmine bakarken hareket edemiyorum. *Diğer* çocuğunun. Doğumundan itibaren tanıyacağı bebeği. Onu Maddox'tan ve benden koparabilecek olan çocuk.

Gavin beni yatağımızın kenarında, cep telefonum yanımda otururken buldu. Ona Karen'ın geldiğini bildiren mesajı gönderdiğimden beri hiç kıpırdamamıştım. Nedenini sormadı. Aramaya çalışmadı. O

hemen gideceğini söyleyerek Karen'ın zaten bildiği iddialarını doğruladı.

Hâlâ ultrason fotoğrafını tutuyorum. "Neden bana söylemedin?" Ağlamaktan kırılmış ve boğuklaşmış bir sesle soruyorum.

Fotoğrafı benden aldı ve sertçe başını sallayarak baktı. "Bu konuyu açmadan önce senin için somut bir kanıt bulmayı umuyordum."

"Neyin somut kanıtı? Chicago'dan döner dönmez sikini ona soktuğunun mu?" Bağırıyorum.

"Ne? Hayır!" Önümde dizlerinin üzerine çöktü. "O benim bebeğim değil," diyor. "Kimsenin bebeği olup olmadığını bile bilmiyorum. Muhtemelen her şey hakkında yalan söylüyor."

"Ama bebek istediğini söylemiştin. Bunu bana aylar önce söylemiştin. Ve senin denediğini söyledi." Burnumu koluma silmem umurumda bile değil.

Hâlâ önümde yerde duran ellerimi tutuyor. "Hayır, Bay. Denemiyorduk. Son birkaç aydır o şekilde birlikte bile değildik. Her ne söylediyse tamamen saçmalık."

Ellerimi onunkilerden ayırdım. "Bana yalan söyledin. Sana güvendim ve sen yalan söyledin."

Yüzü soluklaşır. "Hayır... hayır, yalan söylemedim sevgilim. Sadece sana gelmeden önce gerçekleri öğrenmeye çalışıyordum. Yaşadığın onca şeyden sonra bu konuda endişelenmeni istemedim."

"Yani bunu benden saklamayı düşündün. Hayatlarımızı değiştirebilecek bu büyük bilgiyi."

Sinirli bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bu *hiçbir şeyi* değiştirmeyecek. Değiştiremez. O benim bebeğim değil, Baylor. Eğer benim çocuğuma hamile olsaydı, ki olamaz çünkü sana söyledim, her seferinde prezervatif kullandık - ama eğer olsaydı, şimdiye kadar kocaman olması gerekirdi, muhtemelen altı ya da yedi aylık."

"Ne zamandır tanıyorsun?" Ben soruyorum.

İç geçiriyor ve yere bakıyor. "Yaklaşık bir ay," diye fısıldıyor. "Buraya taşıdığınızı öğrenmiş olmalı. Eminim bu

Neden bana söylemek için o zamanı seçtiğini."

"Bir ay mı?" Bağıríyorum. "Bir aydır mı biliyordun? Hayatımı, Maddox'un hayatını topladım ve senin için buraya taşındım ve sen bunca zamandır bu muazzam şeyi benden mi saklıyordun?" Ayağa kalktım ve yatak odasından çıktım.

"Bana hâlâ güvenmiyorsun, değil mi Bay?" diye soruyor, arkamdan takip ederek.

Oturma odasına ulaştığımda duruyorum. Ona bakmak için dönüyorum ama sessiz kalıyorum.

"Karen'in tam olarak istediğı şeyin bu olduğunun farkındasın, değil mi?" diyor. "Bizi ayırmak istiyor. Neden bana buraya taşındığını öğrendikten sonra söyledi sanıyorsun?" Beni nazikçe yanına çekip kanepeye oturtuyor. "Neden şimdi, Baylor? Eğer gerçekten çocuğuma hamileyse, boşanma belgelerini alır almaz bana söylemesi gerekmez miydi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve gözyaşlarım zaten ıslak olan yanaklarımdan aşağı süzölüyor.

"Bana güvenmek zorundasın," diye yalvarır. "Beni tanıyorsun. Seni seviyorum. Seni yirmi yaşından beri seviyorum. Seni asla incitmem. Seni asla *incitmedim*. Ve eğer ona inanırsan, yalanlarının bizi tekrar ayırmasına izin verirsen, o kazanır." Beni kendine çekti, saçlarımı öptü. "Bu bilgiyi sakladığım için çok üzgünüm ama Karen'ı hamile bırakmadığımdan yüzde yüz eminim. Çocuğumu taşımasını istediğim tek bir kadın var. Bunu istediğim tek bir kadın var."

Gavin'in kollarına yığılıyorum. O beni teselli ederken yavaşça nefes alıp veriyorum. "Sana inanıyorum, Gavin. Tabii ki sana inanıyorum. Bir daha asla benden bir şey saklamayacağına söz ver. Önemsiz olduğunu düşünsen bile. Bugün benimle yüzleştğinde hazırlıklı olsaydım, bilseydim, orada onun olmamı istediğı kırık kadın gibi durmazdım."

Beni kucağına çekiyor, kollarıyla sarıyor. "Söz veriyorum," diyor. "Sana yemin ederim, Baylor. Bir daha asla. Bir daha asla sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Bizi incitmesine."

Boynunun kıvrımlarına sokuluyorum. "Chicago'dan sonra seni onunla yatmakla suçladığım için özür dilerim," diyorum. "Ani bir tepkiydi. Maddox'un ilk yıllarını özlediğin ve bunu başka bir bebeğe asla yapmayacağın hakkında söylediği her şeyin doğru olduğunu biliyordum. Seni hamile kalman için kandırmış olsa bile, kendi yarattığın bir bebeği asla terk etmeyeceğini biliyordum. O kadının sana sonsuza dek bağlı olduğunu hayal ettim ve bu beni mahvetti."

"Böyle bir şey olmayacak, sevgilim. Söz veriyorum," diyor. "Çok yakında hayatımızdan çıkmış olacak. İddiasını çürütmek için çalışan bir avukat ekibim ve özel bir dedektifim var. Ama tıbbi kayıtlar özeldir. Babası olduğumu söylese bile, bu bana onun izni olmadan kayıtlara ulaşma hakkı vermiyor. Ve o bana izin vermedi. Bu size ne anlatıyor?"

"Haklısın," diyorum. "Bunu bizi ayırmak için son *ç a r e* olarak kullandığını biliyorum. Ama Tanrım, Gavin, ya gerçekten bir bebeği varsa? Tek söyleyebileceğim, iyi ki zengin ve en iyi dadıları tutabiliyor, çünkü o zavallı çocuğun onu yetiştirecek gerçek bir ahlaki pusulaya sahip birine ihtiyacı olacak."

Gülüyor. Sonra soruyor, "İyi misin? İyi *miyiz*?" Başımı salladım. "Evet, iyiyiz."

Baştan çıkarıcı bir kaşını kaldırıyor. "O zaman bu beklenmedik sessiz zamanı birlikte değerlendirmeye ne dersin?"

Kıkırdıyorum. "Özellikle denemek istediğin bir sayfa var mı?"

Gülüyor. "Her sayfa," diyor ve beni yatak odamıza götürmek için kucağına alıyor. "Yazdığın her kitaptaki her aşk sahnesini canlandırmak istiyorum. Bunu yapmak tüm hayatımızı alsa bile umurumda değil."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Maddox tek başına oturduğu yüzme havuzunun kenarından bana bakıyor. Ara sıra bir çocuk onunla konuşuyor ya da onu bir oyuna dahil ediyor. Tıpkı ara sıra annesinin bana bir soru sorup cevabımla ilgileniyormuş gibi yapması gibi. Ona tatlı tatlı gülümsüyorum ve sonra aptalca bir surat yapıyorum, o da derinlere geri atlamadan önce kıkırdıyor.

Görünüşe göre, 'Anneler için Margarita', 'hadi bir araya gelelim ve kimin en iyi hayata sahip olduğunu görelim' anlamına geliyor. Ve şu anda doğum günü çocuğunun annesi Monica'nın yarışta iyi olduğunu söyleyebilirim. Özellikle de ona sorarsanız. Herkes çocuklarının Gage'e verdiği hediyein ne kadar abartılı olduğu konusunda büyük bir prodüksiyon yapıyor. Getirdiğimiz hediyeye, bir yıllık haftalık Red Box kiralamalarına bakıyorum ve biz ayrıldıktan ne kadar kısa bir süre sonra çöpe atılacağını merak ediyorum.

Hissettiğim şeyin rahatsızlık olduğundan bile emin değilim. Onlar için utanmak daha doğru. Bu kadınlar nasıl oluyor da oturup birbirlerine üstünlük taslamaktan başka bir şey yapmıyorlar? *Senin kocan yaşamak için şarkı yazıyor, benim kocam da söylüyor. Senin çocuğun onur listesine girdi, benim çocuğum Harvard'dan davet mektubu aldı.* Yada yada yada. Bu günü dört gözle beklediğime inanamıyorum.

Adını bilmediğim bir kadın, çünkü partinin onuncu dakikasında hepsini hatırlamaya çalışmayı bıraktım, gerçekten güldü ve "Maple Creek mi? Orası haritada bile var mı?"

Ondan sonra arkama yaslanıp kibarca gülümsedim ve Tanrı'ya zamanı hızlandırması ya da en azından bana gıda zehirlenmesi yaşatması için dua ettim.

Oturduğumuz yerin yanındaki büyük beyaz çadırın altında yemek servisi yapılıyor.

Oğlu Maddox'a havluyla vurmaya devam eden kızıl saçlı kadın yanıma oturuyor. "Adın neydi senin?" diye sordu. Çok tanıdık geliyorsun."

"Ben Baylor. Baylor Mitchell." Korktuğum şey için kendimi hazırladım.

Birkaç saniye bana bakıyor ve sonra ağzı açık kalıyor. "Aman Tanrım, 'Never Better' kitabının yazarı Baylor Mitchell değil mi?"

"Suçlu," diyorum.

"Vay anasını!" diye bağırان kadın, yakındaki birkaç çocuğun kıkırdamasına neden olur. "Monica, partinde ünlü birinin olduğunu biliyor muydun?" Beni oturduğum yerden kaldırdı ve bir grup kadının yanına götürdü. "Taylor, bu sana geçen hafta bahsettiğim kitabın yazarı. Bu Baylor Mitchell."

Başka bir kadının arkadaşına fısıldadığını duyuyorum, "Maple Nowhere'deki ahmak ünlü bir yazar mı? *Bu* hangi dünyada adil?"

Artık Taylor olarak tanıdığım kadın, "Aman Tanrım! Kitabınızı yeni okudum. Sanki hâlâ evdeki havuz şezlongumda oturuyor gibiyim. Buna inanamıyorum." Gözlerini bana diyor ve sesini alçaltıyor. "Kitaplarındaki her şeyi *yapıyor* musun?" diye soruyor.

İçten içe gözlerimi deviriyorum. "Büyük bir hayal gücüm var."

Birkaç kadın sonraki otuz dakikayı bana yaltaklanarak ve sanki hepsi birden en iyi arkadaşımış gibi telefon numaralarını bana iterek geçiriyor. Kısa sürede ilgi odağı haline geldim, Monica'nın dehşete düşmesine neden olacak şekilde, geri çekilip dudaklarını büzerek soğuk bakışlarıyla beni süzüyor. Sanırım bir sonraki barbeküsüne davet edileceğimi sanmıyorum.

Neyse ki yemek şirketi ortaya çıkıyor ve pasta zamanının geldiğini duyuruyor. Ardından, neredeyse üzerine yerleştirildiği masa kadar büyük bir pastayı kesmeye başlar. Thor'un çekici şeklinde, görünüşe göre süper kahraman Gage'in favorisi. Pasta uzmanı değilim,

Ama tahmin etmem gerekirse Monica bu pastaya benim ilk arabama harcadığım kadar para harcamıştır.

Eve dönerken Maddox soruyor: "Anne, tüm bu çocukları doğum günü partime davet etmek zorunda mıyız? Dylan bana tükürüp durdu ve Jordan konuşma tarzıma hep gülüyor. Sence ben komik mi konuşuyorum?"

"Hayır dostum, hiç de komik konuşmuyorsun," diyorum. "Tam olarak Connecticut'ta büyümüş bir çocuk gibi konuşuyorsun. Bunda yanlış bir şey yok. Ve doğum günü partine kimi istersen davet edebilirsin."

"Ya Ryan ve Cole'u davet etmek istersem?" diye soruyor Chris'in çocuklarını kastederek. "Peki ya eski okulumdan Brody, Drew ve Amber? Ya *onları* doğum günü partime davet *etmek* istersem?"

İçimi çektim. "O zaman belki de eve döndüğümüz bir hafta sonu planlayıp senin partini vermeliyiz," diyorum.

Maddox heyecanla gülümsüyor ama ben Maple Creek'ten nasıl 'evim' diye bahsettiğimi düşünerek başımı sallıyorum.

Karen'in suçlamalarıyla bana gelmesinden iki hafta sonra, bebeğinin babası olduğunu iddia eden bir adam ortaya çıktı. Gavin'e çarpıcı bir şekilde benzeyen adam, Karen'in kendisine 'damızlık' hizmetleri için ödeme yaptığını söyledi. O sırada Karen'in kim olduğunu bilmiyormuş. Ancak Gavin'in avukatları ve özel dedektifinin yaptığı araştırmalar sonucunda bir şekilde kadının varlıklı bir aileden geldiğini öğrendi ve şimdi velayet ve yüklü miktarda nafaka için dava açmayı planlıyor. Gerçekten üzücü. Çocuk ya kendini beğenmiş bir narsist anneye ya da para avcısı bir ezik babaya sahip olacak.

"Hadi canım, gerçekten mi?" Callie, özel dedektifin ortaya çıkardıklarını ona ayrıntılı olarak açıkladıktan sonra, "Gerçekten mi?" dedi.

"Gerçekten mi?" diyorum. "Gavin onu terk ettikten hemen sonra dışarı çıktı ve hamile kaldı. Çocuğu Gavin'denmiş gibi göstermeye çalışacaktı."

"O kaltak!" Callie bağıırıyor ve en yakınımızdaki masaların bakışlarını üzerimize çekiyor.

Lüks restorandaki diğer müşterilerimize bakıyorum. Bilekleri bilenmiş ve göğüsleri ameliyatla büyütölmüş kadınlar görüyorum. Armani takım elbiseli erkekler öğleden sonra saat birde viskilerini yudumluyorlar. Bu insanların kaçının gerçek olduğunu, kaçının başka bir şey ya da başka biri gibi davranmak zorunda olmadığını merak ediyorum. On dört yaşımıdayken annemin bana verdiği anahtarlığı düşünüyorum. Tamamen ben olmayan bir yere uyum sağlamaya çalışarak kendimden ne kadarını kaybettiğimi merak ediyorum.

Şarabımdan uzun bir yudum alıyorum. "Callie, burada çok fazla drama olduğunu hiç düşünmüyor musun?"

Başını arkaya atıyor ve gırtlaktan bir kahkaha atıyor. "Tabii ki burada çok fazla drama var. Bence insanlar bununla büyüyor. Sence neden Los Angeles'ta bu kadar çok film çekiyorlar?"

Eğlenmediğimi görüyor. Eli masanın üzerinden kayarak benimkini tutuyor. "Sorun ne Baylor?" diye soruyor. "Son zamanlarda kendinde değilsin."

"Sorun da bu zaten," diyorum. "Burada olmak beni ben olmaktan çıkarıyormuş gibi hissediyorum. Yani, Gavin harikaydı. Sen de harikaydın. Ama Maddox ve ben buraya uymuyoruz. Biz buraya ait değiliz, Cal." Odadaki kadınlara tekrar bakıyorum. "Jenna ve Skylar'la yaptığımız pijama partilerini hatırlıyor musun? Sadece biz kızlar, birkaç şişe şarap ve bir deste kâğıt. Burada bunu kim yapıyor?"

"Yapabiliriz," diyor ikimizin arasını işaret ederek. "Sadece bir ay oldu, biliyorsun. Belki de biraz daha zamana ihtiyacın vardır."

Başımı sallıyorum ve gözyaşlarım dökölmekle tehdit ediyor. "Sanırım buraya gelmekle hata yaptım. Maddox ve ben doğuda çok şeye sahibiz. Arkadaşlar, aile, aidiyet duygusu. Orada olmak için pek çok nedenimiz var ama burada olmak için tek bir nedenimiz var. Maddox'un eninde sonunda uyum sağlayacağını biliyorum. Yeni arkadaşlar edineceğimi biliyorum. Ama şöyle bir şey var.

yeni arkadaşlar *istemiyorum*. Zaten sahip olduklarım mükemmel. Maple Creek'teki hayatım mükemmeldi. Ayrıca, Karen burada. Her zaman etrafımda olacak, pusuya yatacak ve ben asla rahatlayamayacağım. Tamamen değil."

Nefes almak için yukarı çıktığımda Callie, "Ne diyorsun? Eve geri taşınmayı mı düşünüyorsun?"

"Gördün mü, demek istediğim bu. *Sen* bile hâlâ Maple Creek'e evim diyorsun ama oralı bile değilsin." Şarap kadehimin yuvarlak üst kısmını parmaklarımla çiziyorum. "İşe yarayabilir," diyorum ona. "Gavin daha önce yaptığı gibi orayı ziyaret edebilir, Maddox ve ben de buraya gelebiliriz. Bu sefer o kadar çok seyahat etmek zorunda kalmaz. Hatta uzun tatiller için bile buraya gelebiliriz. Bilirsiniz işte, yazlar ve tatiller."

Callie başını yana eğip beni inceliyor. "Kararını çoktan vermişsin gibi görünüyor." Şarabından bir yudum alıyor, göz temasını hiç kesmiyor. "Peki, sen?"

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Buradan nefret ediyorum Callie. Maddox buradan nefret ediyor. Bunu açıkça söylemiyor ama nefret ediyor. O değişti. Benimle eskisi gibi uzun uzun konuşmuyor."

"Ben de görebiliyorum," diyor. "Sanırım biraz depresyonda. Sanırım bunun geçeceğini düşündüm."

"Bu muhtemelen Gavin'i öldürecek. Bizim için çok şey yaptı. Her şeyin mükemmel olması için çok uğraştı. Ama Maddox ve benim için doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmak zorundayım."

"Tamam o zaman," diyor. "Sanırım eve geri dönüyoruz."

"Ne?" Gözlerimi ona diktim. "Bizimle geri dönecek misin? Ama ailen burada."

"Siz de benim ailemsiniz. Sen ve Maddox," diyor. "Artı, ya L.A. son üç yılda değişti, ya da ben değiştim. Hiç hatırladığım gibi değil. Yani, evet. Eğer istersen seninle Maple Creek'e geri dönerim."

Ona sarılmak için masadan kalkarken neredeyse devriliyordum.

"Her neyse," diyor omzuma doğru, "Collin bana mesaj atıyor. Aslına bakarsan oldukça fazla. Artık senin için çalışmadığına göre bana çıkma teklif edebileceğini söyledi. Ziyarete gittiğimde onu aramam gerektiğini söyledi." Beni itti ve kol mesafesinde tuttu. "Kahretsin, eğer geri dönersen seni yine korumak zorunda kalacak."

"Hayır," dedim. "Başka birini işe alırsın. Adamını bulmanı istiyorum."

Üzerimden bir yük kalkmış gibi hissederek tekrar oturuyorum. Bir aydır ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum. Gavin'e mesaj atmak için telefonumu çıkardım. Ona bugün söylemeliyim. Şimdi.

Ben: Konuşmamız gerek.

Gavin: Hamile misin? ;-) Ben:

Ne?

Gavin: Bana en son bu dört kelimeyi içeren bir mesaj gönderdiğinde hamileydin ve sonra her şey boka sardı.

Ben: Hayır, hamile değilim.

Gavin: Ama başka büyük bir şey.

Callie'yi bırakıp ofisine uğrayabilir miyim?

Elbette hayatım. Burada olacağım. Sadece bana söz ver, ne olursa olsun, yol boyunca Karen'la konuşmayacaksın.

Garsona hesabı getirmesi için işaret ederken onun her zamanki zekâsına gülümsüyorum. Sonra bir kadının bana baktığını görünce kalbim duracak gibi oluyor.

Restoranın arka tarafındaki bir masadan. Siyah saçlı, iri yapılı bir kadın, onu gördüğümde gözlerini kaçırıyor ve sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayıyor.

İçimde kötü bir his var. "Hadi gidelim buradan," diyorum Callie'ye, çantamı karıştırıp masaya bir ellilik atıyorum.

"Neyin var? Hasta olacakmış gibi görünüyorsun," diyor.

Onu hızla kapıdan dışarı çekerken siyah saçlı kadının masasından kalkıp restoranın önünden bize doğru geldiğini gördüm. "Emin değilim ama sanırım sapığım burada olabilir."

Hızlı adımlarla arabama doğru yürüdük. "Hayatta olmaz Baylor. Ülkenin öbür ucundan Los Angeles'ta seni takip etmek için mi geldi sanıyorsun? Burada olduğunu nereden bilebilir ki? Hiç görünmedin ve kimseye taşındığını söylemedin."

"Muhtemelen haklısın," diyorum. "Sanırım biraz ürktüm." Etrafımıza bakıyorum ve kadını göremiyorum. Arabama binmeden önce sakinleştirici birkaç nefes alıyorum.

Yolun birkaç mil ilerisinde, trafikte dolaşırken beni takip eden bir araba gördüğüme yemin edebilirim. "Callie, arkanı dön ve şu mavi arabanın sürücüsüne bak. Siyah saçlı olup olmadığını söyle."

Callie bana fazla paranoyak olduğumu düşünen bir bakış attı. Sonra arkamızdaki arabaları izlemek için döndü. Bir yan sokağa dönüyorum ve araba beni takip ediyor. Sonra üç sola dönüş daha yapıyorum ve başladığımız caddeye geri dönüyoruz. Araba geri çekiliyor ama yine de bizi takip ediyor.

"Şimdi bana inanıyor musun?" Ben soruyorum.

"Kahretsin, Baylor," diyor. "Korkma ama o mavi arabayı kullanan kadının saçları siyah. Polisi aramamı ister misin?" Cep telefonunu çıkarır.

"Onu trafikte kaybedebilir miyiz diye görmek için eyaletler arası yola çıkıyorum.

Bir dakika içinde hâlâ bizi takip ediyorsa, telefon et."

"Dikkatli ol Baylor. Çok hızlı gitme," diyor.

Otoyola doğru hızlanırken endişeli bir bakış atıyoruz. Hızlanıyorum ve öğle yemeği saatindeki yoğun trafiğe karışıyorum.

küçük mavi araba gittikçe arkama düşüyor. Dikiz aynamda artık onu göremediğimde rahat bir nefes alıyorum.

Callie'ye gülümsüyorum.

Sonra muazzam bir patlama duyuyorum ve bir anda dünyam kontrolden çıkıyor. Metalin mide bulandırıcı gümbürtüsünü ve ezilmesini duyarken hiçbir şeyin anlamı kalmıyor. Camların çatırdadığını ve kırıldığını, kornaların çaldığını ve birinin -büyük ihtimalle benim- çığlık attığını duyuyorum.

Kafama bir şey çarptı. Sert bir şekilde. Ağrı göğsümden yayılıyor. Saçlarım uçuşuyor ve yüzüme çarpıyor. Sonra, başladığı kadar hızlı bir şekilde, her şey durgunlaşıyor.

"Baylor, Baylor ..." diye bağıyor biri. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ve açtığımda Callie'nin baş aşağı bana doğru uzandığını görüyorum.

Dehşet duyularımı keskinleştiriyor. Asfalt ve kokuşmuş benzin kokusu alıyorum. Şiddetli metalik bir tat ağzımı doldururken, kulaklarım içlerini delip geçen halkalardan kurtulmak için yalvarıyor. Tanrım, başım ağrıyor. Bir şeyler çok yanlış gidiyor. Etrafıma bakmaya çalışıyorum ama her hareket şakağımı kesen bir bıçak gibi. *Dünya neden tersine dönmüş? Neler oluyor?* Başımın yanında kırık camları çıtırdatan ayaklar görüyorum. İnsanlar bağıyor. Siren sesleri yükseliyor. Gözlerim Callie'ye odaklanmaya çalışıyor ama bulanık kırmızı havuzlar görüşümü bulandırıyor, ben de onları kapatıyorum.

"Baylor! Benimle kal," diye yalvarıyor Callie'nin gırtlaktan gelen sesi. Ama tek görebildiğim kırmızı.

Ve sonra . . .

Siyahlık.

üçüncü bölüm

gavin

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Sence annem bugün çiçekleri nerede ister?" Maddox soruyor.

"Eminim onları nereye koymak istersen mutlu olacaktır, ortak."

Başını sallıyor ve bugünün mor orkide buketi için mezar taşında bir yer açmaya devam ediyor. Mezarlıktaki diğer buketlerin neredeyse hepsi, dokuz tanesi de hâlâ taze. Belli ki bekçiler burada iyi bir iş çıkarıyor. Etrafımdaki diğer mezar taşlarına bakıyorum; hiçbiri onunki kadar büyük çiçeklerle süslenmemiş olsa da, hepsi çok güzel korunmuş. Yolda yürüyen ve Maddox'un çiçekleri düzenlediğini görünce hüznle gülümseyen birkaç kişiye bakıyorum. Uçak izleriyle bezeli kristal berraklığındaki sabah gökyüzüne bakıyorum ve bir yerde sanki uzakta bir meteor yağmuru varmış gibi görünüyor.

Maddox çiçekleri yere bırakıp son on gündür her gün yaptığı gibi taze çim tepesiğinin üzerine bağdaş kurarak otururken dağılmamak için gözlerimi kaçırıyorum. Her seferinde aynı rutini izliyor. Ona her gün ne yaptığını tüm ayrıntılarıyla anlatıyor. Kahvaltıda ne yediğinden, televizyonda ne izlediğine, yatmadan önce ona hangi kitabın okunduğuna kadar her şeyden bahsediyor.

Onun için güçlü olmaya çalışıyorum ama onu bu kadar üzgün görmek beni mahvediyor. Ancak, burada olmanın ve onunla konuşmanın terapötik olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden ihtiyaç duyduğum sürece gelmeye devam edeceğiz. Her gün

biraz daha az ağlıyor. Her gün bana biraz daha açılıyor. Her gün, artık hayatlarımızı yönlendiren trajedi üzerine bağ kuruyoruz.

Maddox'un ona söyleyecek bir şeyi kalmadığında, onu teselli etmeye çalışıyorum. "Seni çok severdi Maddox. Hâlâ da seviyor ama artık o senin cennetteki koruyucu meleğin. Her zaman seni izleyecek. Her günün her dakikasında. Onu göremiyorsun ama o burada." Ona elimi uzattım ve o da elimi tuttu, kendini yukarı çekti ve biz uzaklaşmadan önce ona veda etti.

Mezarlıktan ayrılırken Baylor'un ailesi ve Skylar'la karşılaştık. Onlar da her gün ziyarete geliyorlar. Geçerken onlarla kucaklaşıyoruz. "Sonra hastanede görüşür müyüz?" Skylar soruyor.

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Olabileceğim başka bir yer yok."

"Callie'nin mezarını tekrar ziyaret ettik," diyorum Baylor'a, onun gevşek elini kendi elimde tutarken. "Maddox hâlâ her gün mor orkide almakta ısrar ediyor. Sanki yanımızda sen varmışsın gibi olduğunu söyledi. Şu anda annemle birlikte, kafeteryada öğle yemeği yiyor. Bu durumdan dolayı üzgün ama sonunda tek torununu tanıyacağı için çok mutlu. Bu çocuğun onu önemseyen çok fazla insanı olduğu kesin." Parmaklarımı yüzünün kenarında gezdiriyorum, çenesindeki iyileşmekte olan yaraya dokunmamaya dikkat ediyorum. "Callie'yi kaybettiği için gerçekten çok üzgün. Ben de öyleyim ama aynı zamanda inanılmaz derecede suçlu hissediyorum çünkü sen olmadığın için çok rahatladım."

Anahtarlığı çıkardım ve parmağımı yazının üzerine sürttüm. "Bu aptal küçük anahtarlık hayatımı değiştirdi. *Sen* benim hayatımı değiştirdin. Ve şimdi seni geri aldım, gitmene izin vermeyeceğim. Sen benim eksik parçamsın, diğer yarımsın. Ve biz bitmedik. *Sen* bitmedin, beni duyuyor musun?"

"Biliyor musun, eğer kız kardeşim şu anda seninle konuşabilseydi, sana ne kadar korkak olduğunu söylerdi," diyor Skylar arkamdan, sessizce

odaya gel.

Baylor'un iyimser kız kardeşi karşısında dudaklarım hafifçe yukarı kıvrılıyor. Skylar, Baylor'un uyanmayabileceği gerçeğini bir an bile kabullenmedi. Her gün gelip ona bir magazin gazetesinden ya da değerersiz bir dergiden bir şeyler okuyor. Baylor'un yüzüne gereksiz makyaj yapıyor. Maddox ile oyunlar oynuyor. Baylor'un ilerlemesinden midimi kestiğimi gördüğünde kıçıma tekmeyi basıyor. Ya da eksikliğini. Artık varlığından bile emin olmadığım bir gelecek hakkında kararlar almama ve planlar yapmama bile yardımcı oldu.

"Uyanacak, biliyorsun," diyor yatağın diğer tarafına doğru yürürken. "Muhtemelen bugün bile. Doktorların bunun büyük bir olasılık olduğunu söylediğini biliyorsun, artık onu uykuda tutmak için kullandıkları ilaçları kesmiş durumdalar."

"Ne dediklerini biliyorum Skylar," diye ısıırıyorum onu. "Söyledikleri her lanet kelime kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor."

Teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Tanrım, ağabey. Görünüşe göre birinin iyi bir gece uykusuna ihtiyacı var."

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "zr dilerim," diyorum, tepkisiz kız kardeşine yaltaklanmasını izlerken.

Bana 'ağabey' demesini çok sevdiğimi fark ettim. Skylar ve ailesi beni kanatları altına aldı. Kazanın olduğu gün buraya uçtular ve o günden beri iki haftadır buradalar. Bay'ın kız kardeşi Piper hariç hepsiyle ancak dn temasa geebildim, Avustralya'nın taşrasının uçsuz bucaksız vahşi doğasında kendisine ulaşılamıyordu.

Kaza. Polisin bana gösterdiği parçalanmış cipin fotoğraflarını hatırladıķa rperiyorum. Baylor'un hayatta kalmasına bile şaşırdım. Callie'yi  gün sonra gömdük. Doktorlar çok fazla i kanaması olduğunu ve tüm çabalarına rağmen bunu durduramadıklarını söylediler. Hastaneye getirildikten kısa bir süre sonra öldü. Ancak, olay yerinde uyanık olduğunu söylediler ve olaydan sonraki korkunç anlarda Baylor ile birbirlerinin yanında olabileceklerini düşünmek beni teselli ediyor.

O gün korkunçtu. Gönderdiği o şifreli mesajdan sonra ofisime gelmesini bekledim ve bekledim. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Üniversiteye geri dönüşler aklımı kurcalıyordu ve Baylor'un geç kalmasının arkasında Karen'ın olduğundan emindim. Ama okul beni arayıp Maddox'u kimsenin almadığını söylediğinde, durumun korktuğumdan çok daha kötü olduğunu anladım.

"Hey, Maxi-pad!" Skylar, Maddox ve annem odaya girdiğinde "Hey Maxi-pad!" diyor.

"Merhaba Skylar Teyze," diyor ve bir ayı gibi sarılıyor.

"Selam bebeğim, nasılsın?" diye soruyor annem yanıma gelip elini omzuma koyarak.

"Ben iyiyim anne."

Bu bir yalan. Hayatım -tüm lanet hayatım- bu hastane yatağında yatıyor. Baylor bizi terk ederse asla iyi olamayacağım. Tüm hareketleri yapacağım. Her gün uyanıp işe gideceğim ve Maddox'a elimden gelen en iyi çocukluğu yaşatacağım. Ama asla iyi olamayacağım.

"Neden biraz ara vermiyorsun ve bir süre onunla kalmama izin vermiyorsun?" diyor annem.

Sorun olup olmadığından emin olmak için Maddox'a bakıyorum. "Sorun yok," diyor. "Büyükanne ve ben poker oynayabiliriz ve Skylar Teyze de anneme kitap okuyabilir."

"Poker mi?" Suçlayıcı bir bakışla anneme soruyorum.

"Ona dün öğretmiş olabilirim," diyor omuz silkerek. "Burası çok sıkıcı." Baylor'un eline dokunmak için döndü ve "Alınma canım" diye ekledi. Sonra bana, "Eğer Teksaslı olacaksan, nasıl yapılacağını iyi bilmen gerekir-" diyor.

"-At binmek, poker oynamak ve bir bayana iyi davranmak," diye bitiriyorum. Bu onun mantrası sayılır. Her zaman buna göre yaşamamı sağlamaya çalıştı, Karen söz konusu olduğunda bazı kısımlar diğerlerinden daha zor oldu.

Maddox kaşlarını çatıyor. "Ama ben Teksaslı değilim."

Annem güler ve onun saçlarını karıştırır. "Elbette öylesiniz," diyor. "Nesiller boyu McBride'lar Teksas'ta büyüdü, bu yüzden

Damarlarında Teksas kanı dolaşıyor."

Ona gülümsüyor ve sonra bana soruyor: "Annemle beni bir gün oraya götürebilir misiniz?"

"Elbette, ortak. Annem kendini iyi hisseder hissetmez," diyorum ve bunun gerçekleşmesi için sessiz bir dua gönderiyorum.

Maddox, Baylor'ın yatağının yanına gider. "Bunu duydun mu? İyileştiğinde Teksas'a gideceğiz! Belki gerçek bir Teksas atına falan binebilirim."

"Tamam, bazı işleri halletmem gerekiyor ama bunu salondan yapacağım. Hastaneden ayrılmayacağım. Bir şey olursa beni ara," dedim. "Herhangi bir şey." Anneme bakıyorum, o da bileğinin bir hareketiyle beni başından savıyor.

Önümüzdeki birkaç saati Scott ve Angie ile telekonferans görüşmesi yaparak geçiriyorum ve bazı yasal konuları gözden geçirip son girişimimizle ilgili bazı ayrıntıları netleştiriyorum. Bir şeyler atıştırıp Baylor'un odasına döndüğümde Maddox kanepede uyuyordu ve Bay'in ailesi de gelip gitmişti.

Skylar onu yürüyebilecek kadar uyandırır. "Hadi küçük kovboy, seni eve götürelim." diyor.

Ben burada uyurken o ve annem evde yaşayıp Maddox'a bakıyorlar.

Daha önce para sahibi olmayı hiç önemsememiştim. Mecbur kalırsam onsuz da yapabileceğim bir şey olduğunu düşünürdüm hep. Ama şimdi -bu özel hastane odasında kalabildiğim ve Baylor'u en iyi hastanede en iyi doktorlara muayene ettirebildiğim için- elimde bu kadar çok para olduğu için minnettarım.

Süitinde küçük bir mutfak, lüks bir en-suite banyo, çok sayıda insanı barındıracak bir oturma alanı ve yatağa dönüşebilen bir kanepeler var. Onu burada yalnız bırakmayı hayal bile edemezdim. Mezarlığa yaptığımız günlük geziler olmasaydı hastaneden hiç ayrılmazdım.

O benim hayatım. O burada olduğu sürece, ben de buradayım.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Sabaha yakın bir saat olmadığını bildiğim halde odada bir hareketlilik duyunca irkilerek uyanıyorum. Çabucak yönümü buluyorum ve birkaç hemşirenin Baylor'un başında çalıştığını görüyorum. Kalbim durdu. *Ben uyurken kodlama mı yaptı?*

Üzerimdeki çarşafı atıp yatağına doğru koşuyorum, üzerimde sadece boxer külotum olmasına aldırmadan. "Ne oldu? O iyi mi? Neler oluyor?"

Hemşireler beni selamlamak için dönüyor ve ortaya çıkan gülümsemeler ve kahkahalar beni biraz şaşırtıyor. Gülümsemelerinin kimsenin ölmediği anlamına geldiğini anlamam birkaç saniyemi alıyor. O eşsiz güzellikteki gözleriyle bana bakan Baylor'a bakıyorum. Bana değer biçercesine bakarken boğazını temizliyor. Alaycı bir sesle, "Gerçekten mi?" diyor.

Hemşirelerden biri ergen kıkırdamaları arasında açıklamaya çalışırken içimden bir rahatlama akıyor: "Hemşire istasyonundaki beslemesinde bir süre önce hayati göstergelerinde yükselme görüldü, bu da uyanıyor olabileceğini gösteriyor. Hemen geldik ve işte burada, gözleri ıslık ıslık ve normale dönmüş görünüyor. Bazı şişlikler ve çürükler dışında. Doktor gelecek..."

Konuşmaya devam ediyor ama ben yatağın başına doğru yürürken odadaki diğer tüm hareketlilikle birlikte onun sesi de kayboluyor. Hemşirelerden birini kenara itiyorum ve Baylor'u kollarıma almak için eğiliyorum. Zedelenmiş kaburgalarını incitmekten korktuğum için fazla sıkmamaya çalışıyorum. Ama.,

Lanet olsun, Baylor'un hayatta olması ve konuşması bir mucize ve kıçıma tekmeyi basana kadar onu tutmayı planlıyorum.

"Sevgilim," diye kesiliyor boğuk sesim, "Tanrı'ya şükür uyandın." Yüzünü, saçlarını, ellerini öpüyorum. Seyircilerin önünde uygunsuz olmadan dokunabildiğim her yerine dokunuyorum. "Bir kaza geçirdin," diyorum ona.

Başını hafifçe sallıyor, bu bana hâlâ acıdığını gösteriyor. "Biliyorum," diyor fısıltıdan öte bir sesle.

Hemşirelerin uzattığı bir bardak suyu alıp dudaklarına götürmesine yardım ediyorum.

"Bay, seni çok özledik. Herkes burada. Ailen. Skylar. Benim annem. Burada, hastanede değiller," diyorum. "Annem ve Skylar Maddox'un yanında, seninkiler de otelde. Piper Avustralya'da uçak bulmaya çalışıyor. Onları aramalıyım."

Benden duvardaki saate bakarken bakışlarını takip ediyorum.

Sabah 3:00. "Hayır," diye fısıldıyor. "Sadece şu anda seni istiyorum."

"Tamam, hayatım. Tamam." Genç bir doktor içeri girdiğinde onu tekrar öpmek için eğildim.

"Ben Dr. Johansen, nöbetçi nörolog. Normal doktorunuz birkaç saat içinde burada olacak." Baylor'un dosyasını okumak ve ona birkaç soru sormak için bir dakika ayırıyor. Ardından bir muayene yapıyor ve ardından, "Her şey çok iyi görünüyor. Beyninizdeki şişliğin düzeldiğinden emin olmak için bu sabah birkaç taramadan geçeceksiniz. Başka küçük yaralanmalarınız da olduğu söylendi ama tamamen iyileşmeyeceğinize inanmak için bir neden göremiyorum."

Baylor'un elini ölümüne kavrarken nefesimi bırakıyorum. Sözlerini kafamda tekrar ediyorum. *Tam iyileşme.*

Hemşireler bir süre daha etrafı kurcaladıktan sonra odadan çıkarlar ve Baylor'un gözyaşlarını aydınlatacak kadar parlak olan köşedeki ışık hariç tüm ışıkları kapatırlar.

"İyi olacaksın Bay," diyorum ona, dikkatlice yanındaki yatağa sürünerek.

"Ben değilim," diyor. Gözleri kapanıyor, daha fazla gözyaşı akıtıyor. "Callie Callie gitti, değil mi?"

Kalbim sıkışıyor. Başımlı salladım. "Ben uyanmadan önce hemşireler sana bunu söyledi mi?"

Başını nazikçe sallıyor. "Hayır. Zaten biliyordum. Nasıl olduğundan pek emin değilim," diyor boğuk hıçkırıkları arasında göğsüme yaslanarak. "Mezarını ziyaret etmekle ilgili bir Şeyler duyduğumu hatırlıyorum. Konuşmalarınızdan bir Şeyler kapmış olmalıym. Bir süredir tanıyormuşum gibi hissediyorum. Annenin de burada olduğunu biliyordum. Sanırım sesini duydum." Odanın etrafına bakıyor. "Ne zamandır buradayım?"

"İki hafta," dedim ona. "Başımdan oldukça ciddi bir Şekilde yaralanmışsın ve biraz şişlik varmış. Seni ambulansla buraya getirdikten sonra uyanmadın ve sonra beyninin iyileşebilmesi için seni koma benzeri bir durumda tutacak ilaçlar verdiler. Ayrıca bazı kaburgaların zedelenmiş, bacağında bir kesik, sol kolunda ve yan tarafında sıyrıklar ve yüzünde iyileşmeye başlamış bazı kesikler var."

"Yüzümde kesikler mi var?"  enesinin hemen altında, daha önce birkaç dikiş attıkları küçük yeni yara izini hissediyor. "Arabada kırmızı görmemin nedeni bu olmalı, değil mi? Çünkü kesilmiştim ve baş aşağı asılı duruyordum. Kan gözlerime akmış olmalı."

Kazayı yeniden yaşarken ve arkadaşının ölümünü kabullenirken muhteşem kızımın kollarımda parçalanmasına izin verdim. Uyuyana kadar ağlıyor ve ben de hemşireler sabahın ilk ışıklarıyla beni ondan ayırana kadar ona sarılıyorum.

Hemşireler onunla ilgilenirken herkesi aradım. Skylar telefonda çığlık atıyor. Baylor'un annesi kontrolsüzce hıçkırıyor ve bana Piper'a telefon edeceğini, böylece sonuçta uçağa binmeyeceğini söylüyor. Chris, gözyaşlarının çok geride kalmadığını söyleyen boğuk bir sesle aradığım için bana teşekkür ediyor.

Kateterini çıkarıp temizledikten sonra tekrar odasına girmeme izin verildiğinde, "Sana söylemem gereken bir Şey var" dedi.

Yatağının kenarına oturuyorum ve yaralanmamış bacağını battaniyenin üzerinden okşuyorum. "Benim de sana söylemem gereken bir Şey var," diyorum.

"Önce ben, tamam mı?"
diye soruyor. Ona başımı
sallıyorum.

"Sana burada, L.A.'de kalamayacağımı söylemeye geliyordum."
Suçlulukla yere bakıyor. "Seni seviyorum Gavin ama Maddox ve ben
buraya ait değiliz."

Daha fazla kelime çıkmasını engellemek için parmağımı
dudaklarına götürdüm. "Biliyorum, sevgilim."

Gözleri büyüyor ve sonra yaşlarla doluyor. "Callie ölmeden önce
sana söyledi mi?"

"Hayır," diyorum üzülerek. "Onu getirdikten sonra göremedim.
içe
ri." "O zaman nasıl?"

"Baylor, ne zaman o kalın kafana sokacaksın
"Seni *tanıdığımı* için mi kafatasına zarar verdim? Bazen seni senden
daha iyi tanıdığımı düşünüyorum."

Parlayan gözleriyle sessizce bana bakıyor.

"Geçen ay boyunca seni izlemediğimi mi sanıyorsun? Maddox'u
izlediğimi? Başlarda ikiniz de çok mutluydunuz," diyorum. "Sen çok
yazıyordun ve Maddox yeni bir yerde olduğu için heyecanlıydı. Ama o
ilk birkaç günden sonra sen değiştin. Maddox değişti. Belki ikinizin de
alışmak için zamana ihtiyacı vardır diye düşündüm. Ama haftalar
geçtikçe, bana her gün kaç kelime yazdığını söylemeyi bıraktın ve
Maddox okul hakkında konuşmadı çünkü okul hakkında söyleyecek tek
bir iyi şey bulamadı. İkinizin de uyum sağlamak için çaba gösterdiğinizi
biliyorum ama bu yüzlerinizden okunuyor. Buradan nefret
ediyorsunuz."

Suçluluk ve rahatlama karışımı bir duygunun onu sardığını
görüyorum. "Evet," diye itiraf ediyor. "L.A.'den nefret ediyorum ama
seni seviyorum." Elimi tutuyor ve sıkıca kavıyor. "Bu işi yürütebiliriz,
Gavin. Bu sefer tüm seyahatleri senin yapmana gerek yok. Maddox ve
ben ziyaret edeceğiz. Hem de çok. O kadar çok geleceğiz ki bizden
bıkacaksın. Her gün konuşabilir ve mesajlaşabiliriz. Ve yazlar, tatiller
ve bayramlar olacak-"

"İki saniyeliğine çeneni kapatabilir misin, Bay?"

Güzel başını yana eğiyor ve sessizce beni sorgularken karışık saçlarından asi bir dalga gözlerinin içine düşüyor.

Uzanıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Sen iki haftadır yokken, ben biraz ... yeniden düzenleme yaptım," diyorum ona.

"Yeniden düzenlemek mi?" diye soruyor.

"Benim hayatım seninle ve Maddox'la," diyorum. "Senden bir daha böyle uzak kalmayacağım. Her gece eve, senin yatağına gelmek istiyorum. Her sabah Maddox'la kahvaltı etmek istiyorum."

"Ne diyorsun, Gavin?"

"Diyorum ki, Los Angeles'ı siktir et, Connecticut'a taşınıyoruz. Seni eve geri götürüyoruz, sevgilim."

Beni duyduğundan pek emin değilim. Ne de olsa kafasında bir yara var. Alnında sevimli bir kırıışıklıkla boş gözlerle bana bakıyor. "Uh ... ne?" diye soruyor, inanamayarak.

Dudaklarına yaklaşıyorum, nazik öpücüklerim arasında her kelimeyi kesik kesik söylüyorum. "Biz. Taşınıyoruz. Geri dönüyoruz. Eve."

"Duyabiliyorum, seni aptal kovboy," diyor şakacı bir şekilde koluma vurarak. "Ama bu kadar çok seyahat etmeden işinizi doğudan nasıl yürütebiliyorsunuz?"

"Şu anki işimi doğudan yürütmeyeceğim," diyorum yatağın yanındaki masadan bir dosya almak için eğilerek. "Yeni bir iş kuracağım."

"Ne?"

"Scott, Bay Watch Productions'ı buradan yönetecek. Ben de yeni kardeş şirketimizi New York'tan yöneteceğim."

Nefes nefese kaldı. "Yeni bir şirket kurmuşsun. Ben uyurken mi?"

İncelemesi için dosyayı kucağına bırakıyorum. "Çalıştırmak biraz zaman alacak ama evet. Sen buraya taşınmaya karar vermeden önce aklımda olan bir fikirdi. Sadece şu ana kadar üzerinde durmadım. Ta ki bir şey fark edene kadar."

"Neyin farkına vardın?"

"Kesinlikle bir Kaliforniya kızı değilsin."

Kalın dosya klasörünü eline aldığında çenesi açık kalıyor. Bir yığın sözleşme ve yasal belgeyi gözden geçiriyor. "Yeni şirketin adı ne, Bay Watch Two mu?" diye takılıyor.

"Hayır. Bu sefer farklı bir şey seçeyim dedim." Şirket sözleşmesindeki ismi gösteriyorum.

"Buna 'Mad Max Productions' mı dediniz?"

Başımı salladım. "Ve ilk kazanımımız kitaplarınızın film haklarını almak olacak."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Senin için mükemmel bir tane bulmuş olabilirim," diyor. "Hangisi o?" diye soruyorum.

"Şu anda yazdığım. Bizimle ilgili. *Bizim* hikayemiz" diyor. "İsimleri değiştirdim ama çalkantılı hayatlarımızdan oldukça ilginç bir aşk romanı çıkıyor."

Onu öpmek için eğildim. "İyi bir mutlu sonla bitse iyi olur, tek söyleyebileceğim bu."

Gülümsüyor. Ama sonra iç çekip dosyayı kapatıyor. "Ya ölseydim? Buna haftalar önce başladın. Hepsi bir hiç uğruna olurdu."

"Boşuna değil Bay. Maddox da buraya ait değil. Zaten oraya geri taşınacaktım. Maple Creek onun büyümesi gereken yer."

"Ama ya benim başıma gelen senin de başına gelirse? Ya oradan nefret edersen?" diye soruyor.

"Şaka mı yapıyorsun?" "Dalga mı geçiyorsun?" dedim. "Sadece sen ve Maddox değil, baban ve ben de çok iyi arkadaş olduk. Ve Chris, her zaman sandığım gibi bir pislik değil. Aslında, oldukça harika biri. Yani, görüyorsun, orada zaten arkadaşlarım var. Orada bir işim var. Orada sen varsın. Daha neye ihtiyacım olabilir ki?"

Kaşlarını kaldırarak "Kıç mendili mi?" diyor.

Omuzlarımı silkiyorum. "Üniversitedeyken ona taktığım lakaptı."

Gülüyor ama sonra acı içinde yüzünü buruşturuyor.

"Dikkatli ol hayatım," diye hatırlatıyorum ona. Daha rahat etmesi için onu düzenlemeye yardım ediyorum.

Kaşlarını attı. "Callie benimle birlikte oraya geri taşınacaktı. Buna inanabiliyor musun?"

"Evet, yapabilirim," diyorum ona. "İnsanlar üzerindeki etkinizi tamamen hafife alıyorsunuz. Çoğumuz seni her yerde takip ederdik."

Yüzü soluyor ve tüm vücudu kaskatı kesiliyor. "Aman Tanrım, tamamen unutmuşum," diyor. "Takip ediliyorduk, Gavin. Restoranda siyah saçlı bir kadın vardı. Sonra mavi bir arabayla arkamızdan geldi. Tanrım, arabasıyla bize çarptı mı?"

"Hayır," diyorum, "ama kazaya o sebep oldu."

"Nasıl?"

"Siz öğle yemeğindeyken lastiklerinden birini patlatmış." "Aman Tanrım, gerçekten mi?" diye soruyor dehşet içinde.

Başımı salladım. "Planı senin lastiğinin patlamasıydı ve sonra sana yardım etmek için duracaktı. Ama otoyoldayken lastiğin patladı ve arabanın takla atmasına neden oldu."

Olayı bir kez daha yaşadığını hayal ettiğimde yanağından bir damla yaş süzölüyor. "Yani onu yakaladılar mı?" diye soruyor.

"Hayır. Ertesi gün bir motelde ölü bulundu," diyorum ona. "Kazayı gördükten sonra yardım etmek için kenara çekmiş. Kısa bir süre için nefesin kesilmişti ve görünüşe göre buna şahit oldu, öldüğünü düşündü, çünkü intihar notunda üzgün olduğunu, seni öldürmeyi asla amaçlamadığını açıkladı."

Bu konu hakkında daha fazla konuşmadan kapı açılıyor ve heyecanlı Maddox, Baylor'un ailesinin geri kalanı tarafından takip edilerek odaya koşuyor.

"Başına ve kaburgalarına dikkat et, ortak," diyorum hemen, o yatağı atlamadan önce.

"Anneciğim!" diye haykırıyor, sadece anne ve çocuğun paylaşabileceğı duygusal bir kucaklaşmayla onu kucaklıyor, geri kalanımız ise sevinçli gülümsemelerle sessizce izliyoruz.

Baylor dünün geri kalanını uyuyarak ve iyileşerek geçirirken biz de normal hayatımıza dönmeye çalıştık. Ailesi restoranı çok uzun süre başıboş bıraktıkları için bugün doğuya dönmeye karar verdiler. Baylor iyileşene kadar Skylar burada kalacak. Baylor kendini iyi hisseder hissetmez bizimle birlikte geri dönecek. Maddox bu sabah okula bile gitti, tabii ki mezarlık ziyaretimizden sonra. Ona Maple Creek'e geri döneceğimizi söylediğimizde çok sevindi. Ancak, 'çocuk mağarasını' gerçekten özleyeceğini söyledi. Evde bunun üzerinde çalışan insanlar olduğunu bilmiyordu.

Baylor'un bugünkü sabah taramaları iyileşme göstermeye devam ediyor ve öngörülemeyen bir aksilik olmazsa yarın taburcu edileceğini söylediler. Odasındaki kanepede oturmuş e-postalarımı bakıyordum ki banyodan çıktı. Ayağa kalktım ve hemen ona yardım etmeye gittim.

"Çaresiz değilim, biliyorsun," diyor. "Banyodan yatağıma kadar yürüyebiliyorum. Hızlı bir duş bile alabildim."

Ona yatağına kadar eşlik ederken nemli, yeni şampuanlanmış saçlarının meyvemsi kokusunu içime çekiyorum. "Çaresiz olmadığını biliyorum Bay, ama beni biraz rahat bırak. İki hafta boyunca burada oturup senin için bir daha bir şey yapıp yapamayacağımı düşünmek zorunda kaldım."

Onu yatağına yatırıp çarşafı üzerine çektiğimde bana gülümsüyor ve çarşafı nazikçe üzerine örtüyor. "Biliyorum. Özür dilerim," diyor. "Senin için cehennem gibi olmalı. Annen bana hastaneden zar zor çıktığını söyledi."

Yatağına, onun yanına yerleşiyorum ve elini tutuyorum. "Dinle, seninle bir şey konuşmam gerek."

İç çekiyor. "Bu ses hoşuma gitti mi bilmiyorum."

"Sanırım Karen'ın sapığının ortaya çıkmasıyla bir ilgisi var," diyorum. "Henüz tam olarak kanıtlayamıyorum ve kanıtlayabileceğimden de emin değilim ama bu konuyu araştıran özel bir dedektifim var. Şimdiye kadar bulabildiği tek şey, bir kadının karakolu aradığı ve

Kazadan bir hafta önce, sapığın hakkında bilgi almaya çalışıyordum. Ama kimse Karen'ın senin bir sapığın olduğunu nasıl bildiğini anlayamıyor."

Baylor solgunlaşır. "Aman Tanrım. Bunların hepsi benim hatam." "Bu nasıl senin hatan olabilir?" diye sordum.

Gözlerinden yaşlar süzülürken başını sallıyor. "Karen'a bir sapığım olduğunu söyleyen bendim," diyor. "Daireye geldiği gün ona sapığımı görmeyi ona tercih edeceğime dair bir şeyler bağırdım."

"O zaman bu her şeyi açıklıyor. Ve bu sadece onun bu işin arkasında olduğuna dair şüphelerimi güçlendiriyor," diyorum. "Bir düşün Bay. Karen'ın bebeğinin babası olduğuma dair suçlamalarının çürütüldüğü hafta sapığının ortaya çıkması tesadüf olamaz. Bizi tekrar ayırmaya çalışıyordu. Belki seni korkutup kaçırmaya falan. O imkanları olan bir kadın ve ne kadar ileri gidebileceğini ikimiz de çok iyi gördük."

"Bu kadın hayatlarımızı daha fazla parçalayabilir mi? Bütün bunlar nasıl yanına kâr kalıyor, Gavin?"

"Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum," diye açıkladım. "Onu mahkemeye verebiliriz. Suç duyurusunda bulunabileceğimizden şüpheliyim ama ona karşı bir hukuk davası açabiliriz."

"Onu mahkemeye mi götüreceksin?" diye soruyor.

"Eğer istiyorsan, sevgilim, evet. Eğer istediğin buysa, sahip olduğum her kuruşu ona ödetmek için harcayacağım. Ama bu burada kalmak ya da en azından uzun süreler için geri gelmek anlamına gelebilir. Ve o zaman bile, adamlarım bir şeyler bulamazsa, yeterince güçlü bir dava oluşturamayabiliriz." Elini indirdim ve çenesini yukarı kaldırarak gözlerinin benimkilerle buluşmasını sağladım. "Her şey sana bağlı Baylor. Ne istersen yapacağım. Öldürülen senin en iyi arkadaşın. Zarar gören senin bedeninin. Bunu düşünmek için biraz zaman ayır."

Kollarımda bir kez daha uyuyana kadar ağlarken sessizce başını sallıyor.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Gece yarısına kadar çalıştıktan sonra bu sabah erkenden ofisimde oturmuş yeni şirket evraklarını gözden geçirirken Skylar'ın ofisimin cam duvarları arasından koridorda yürüdüğünü görüyorum. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve görünüşünü inceliyorum. Saçları dağılmıştı ve dün gece hastanede giydiği parlak yeşil bluzun aynısını giydiğine yemin edebilirim. Hızla kapıma gidiyor ve çerçeveye yaslanarak onu süzüyorum.

Beni fark ettiğinde ablası gibi kızarma nezaketini gösteriyor. "Ne?" dedi masumca.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Utanç yürüyüşü mü yapıyoruz?" diye soruyorum. "Az önce ortağımla cam duvarları olan ofisinde mi yattın?"

Yanımdan geçerken omuz silkiyor, "Hastanede görüşürüz ağabey" derken yorumlarımı duymazdan geliyor.

Başımı iki yana sallıyorum ve koridordan Scott'ın ofisine doğru ilerlerken banyodan çıktığını görüyorum. Ofisi darmadağınktı. Kanepe yastıkları yerdeydi. Kağıtlar etrafa saçılmıştı. "Yengemi gerçekten ofisinde mi siktin?" Kapıdan içeri dalarak söylüyorum. "*Gelecekte*," diyor. "*Müstakbel* baldız. O hala adil bir oyun, benim arkadaşım. Ve evet, ama sadece onu hastanede ve sonra da bir bar tuvaletinde becerdikten sonra."

"Kahretsin, Scott, hiç büyüyecek misin?" diye sordum. "Hastanede, dostum, gerçekten mi?"

"Şey, mükemmel yatakları olan onca boş oda vardı ve dün size o sözleşmeleri getirdikten sonra Skylar'a rastladığımda ..."

Saatime bakıyorum ve Maddox'un uyanma vaktinin geldiğini görüyorum. "Bu saçmalık için zamanım yok," diyorum. "Maddox'la kahvaltıya gitmeliyim. Skylar'ı rahat bırak. Hayatında başka bir oyuncuya ihtiyacı yok."

"Bana geldi, Gavin," diyor. "Yirmi dört yaşında. Bence ne yaptığını biliyor."

Başımı sallıyorum ve Baylor'un daha da küçük olan kız kardeşi Piper'ın Scott'ın kuşatması için burada olmamasına ne kadar sevindiğini düşünüyorum. "Sadece fermuarını çek. Lütfen," diyorum. "Baylor küçük kız kardeşinin Los Angeles'ta yatıp kalkması konusunda endişelenmemeli. Bugünlerde endişelenecek yeterince şeyi var."

Başını yere eğiyor. "Üzgünüm dostum," diyor. "Zaten tek seferlik bir şeydi." Sırıttıyor. "Aslında beş kez oldu ama evet, bir daha olmayacak."

Ofisinden çıkmak için arkamı döndüğümde gözlerimi devirmeme neden olan bir şey görüyorum. "Ve lanet olası kış izlerini cam duvardan sil."

Skylar'ın patavatsızlıklarını anlattıktan sonra Baylor bana, "O koca bir kız, Gavin," dedi. "Herkes ruh eşini on sekizinde bulamaz, biliyorsun. Zaten New York'un yarısıyla yattı, burada da aynısını yapması mantıklı."

"Kızgın değil misin?" diye sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Onun sürtüklüğüne kızmayı yıllar önce bıraktım," diyor. "Skylar harika bir kız kardeş ve onun için her şeyi yaparım ama berbat bir kız arkadaş. Erkekleri kandırıp sonra da terk ediyor."

herhangi bir bağıllık belirtisi gösterir göstermez. O böyle biri. Bunu kimse değiştiremez."

"Belki de ona anahtarlığı vermeliyiz," diyorum. "O şey çok büyülü."

Kıkırdıyor ve neredeyse bir aydır bu sesi ilk kez duyduğumu fark ediyorum.

Onu öpmek için eğildim. "Eğer sen buna kızmadıysan, sanırım ben de kızmayacağım."

"Kız kardeşimin çiftleşme alışkanlıkları hakkında endişelenmek için kızacak çok fazla şeyim var."

Başımı sallayarak sessizce ona hak veriyorum.

"Bugün beni serbest bırakıyorlar," diyor gülümseyerek.

"Biliyorum. Daha önce doktorunla konuştum. Seyahate çıkabileceğini ama doğuya döndükten sonra doktorunla görüşmen gerektiğini söyledi. Yani, eğer gideceğimiz yer orasıysa. Herhangi bir karar verdin mi?"

"Evet," diyor biraz daha dik oturmaya çalışarak. "O korkunç kadınla aynı şehirde bir dakika daha fazla kalmak istemiyorum. Dün gece Callie'nin ailesiyle bu konuyu konuştum. İkisi de muhtemelen elimizde pek bir şey olmadığı konusunda hemfikir, çünkü Karen sapığa nerede olduğumu söylemiş olsa bile, yaptıklarından sorumlu tutulamaz. Onlar da bu işi uzatmak istemiyorlar. Bunların hiçbiri Callie'yi geri getirmeyecek."

Şakağına bir öpücük kondurdum. "Tamam o zaman, taşınma için kolları sıvayacağım. Bir hafta senin için çok mu erken olur?"

"*Dün* benim için çok erken olmaz, Gavin," diyor. "Ama Maple Creek'e dönmeden önce yapmak istediğim iki şey var."

"Ne istersen. Sen söyle," diyorum.

"Callie'nin mezarını ziyaret etmek istiyorum. Ve Karen'ı görmek istiyorum."

"Benim bilmediğim ateşli silahlarınız, bıçaklarınız ya da el bombalarınız yok, değil mi?" Eski evimin gösterişli kapısına doğru yürürken Baylor'a soruyorum.

Gülüyor. "Hayır. Ama bunu kullanmayacağıma söz veremem." Yumruğunu havaya kaldırdı. Gözlerim açılıyor, o da hemen ekliyor, "Merak etme. Hamile bir kadına vurmam. Karen gibi aşağılık bir pislığe bile. Onu bu buluşmaya nasıl ikna ettin?"

"Aslında *sizinle* görüşmeyi kabul etmedi. Ona taşınacağınızı ve onunla görüşmek istediğimi söyledim." "Aman Tanrım, Gavin. Seni geri almak için mi burada olduğunu düşünüyor? onunla ya da başka bir şeyle?"

"Onun ne düşündüğü umurumda değil, hayatım. Onunla görüşmek istedin. Ben sana istediğini verebilecek durumdayım." Uzandım ve elimi ensesine koydum. "Sana her zaman istediğini vereceğim, Bay."

Kapı açılır ve Karen'ın yüzündeki gülümseme hızla kaybolur, yerini ağzının büzüşmesine bırakır. Kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturur ve zehirli bir sesle, "*Onun* burada ne işi var?" diye sorar.

"Baylor doğruya dönmeden önce seninle konuşmak istiyor," diyorum.

"*Biz mi?*" diye somurtuyor. "Onunla mı taşınyorsun?" Karen'ın öfkeli gözleri Baylor'dan bana doğru gidip geliyor. "Onu evimde istemiyorum. ev." Kapıyı kapatmaya gidiyor.

Kapanmadan önce ayağımı kapıya sıkıştırıyorum. "Karen, sana buranın hâlâ benim de evim olduğunu hatırlatmak isterim. Boşanmanın bir parçası olarak sana hediye etmeye nezaketle karar verdiğim bir ev. Fikrimi değiştirmemi ve seni sevdiğin bu evi satmaya zorlamamı istemiyorsan, bizi içeri alırım. Burada gereğinden bir dakika bile fazla kalmayacağımıza söz verebilirim."

Bir sonraki hamlesini düşünürken dudağını çiğniyor. Kapıyı açtı ve isteksizce el sallayarak bizi içeri aldı.

Elbisesinin kenarları. "Çay ve bisküvi beklemeyin," diyor ve bizi büyük fuayenin dışındaki geniş oturma odasına kadar takip ediyor.

Kimse oturmuyor ama Baylor'un, muhtemelen söyleyecekleri hoşuna gitmezse Karen'ın tepinip gitmesini engellemek için kapıda durduğu gerçeğini gözden kaçırmıyorum.

Baylor'un ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Bana hiçbir şey söylemedi. Ama yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla Karen'ın kışını yırtmak üzere ve ben de buna şahit olmak için sabırsızlanıyorum. Karen, Baylor'u kırmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Karen'la yüzleşmek istediği için onunla gurur duyuyorum, özellikle de hala yaralarından kurtulmaya çalışan savunmasız durumundayken. İkisinden de uzaklaşıyorum. Bu Baylor'un gösterisi. Ama fiziksel bir kavgayı önleyecek kadar yakın duruyorum. Karen'ın yüzünün yeniden düzenlendiğini görmeyi ne kadar istesem de, bu muhtemelen boşanma işlemlerimizin gecikmesinden başka bir şeye yol açmayacaktır.

Baylor derin bir nefes aldı ve bana baktı. Başımı salladım, sanki *tamam* der gibi.

Baylor, "Size bir anlaşma teklif etmek için buradayım," diyor.

Karen oflar. "Bana bir şey teklif edebilecek durumda *olduğunuzu* hiç sanmıyorum," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

"Ama yanılıyorsun," diyor Baylor. "Ve senin kemikli hamile kışının şu anda turuncu bir tulumun içinde olmamasının tek nedeni, bu Allah'ın belası şehirde daha fazla kalmak istememem."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum-"

"Kapa çeneni Karen," diye sesini yükseltiyor Baylor öfkeyle. "Ya çeneni kapatıp beni dinlersin ya da benim hayatımı mahvetmeye çalıştığın gibi senin hayatını da mahvederim." Baylor'un ellerinin titrediğini görüyorum. "O kadının beni takip etmek için buraya gelmesinin arkasında senin olduğunu biliyorum. Gavin özel dedektiflere bu konuyu inceletti. Callie Spencer'ın ölümüne neden olan bir suçluya yardım ve yataklık etmek başta olmak üzere birçok suçlamadan yargılanmanı sağlayabiliriz."

"İşte anlaşma. Yakında ayrılıyorruz, Connecticut'a geri dönüyoruz. Benimle ya da ailemle herhangi bir şekilde temasa geçersen - dedikoducu arkadaşlarına benden bahsedersen - Gavin'le avukatı aracılığıyla değil de şahsen temasa geçersen - buraya dönen ilk uçakta olacağız. Savcılığa giderken de babanı, basını ve bizi dinleyecek her medya kuruluşunu ararız. Yüzünüz TMZ, Entertainment Weekly ve The Nightly News'e çıkacak ve bunun nedeni ayın bahçesi kulübünüzde bir hayır müzayedesini düzenliyor olmanız değil. Senin ve ailenin değerli itibarı mahvolacak. Beni anlıyor musun?"

Karen sırtıyor. "Benimle ilgili bir şey bilseydin, çoktan polise gitmiş olurdun. Ben bir şey yapmadım ve senin de dayanacak hiçbir şeyin yok." Baylor'un yanından geçmeye çalışır ama Bay onu kolundan yakalar.

"Daha işim bitmedi," diye homurdanan Baylor, Karen'ın yüzüne sert bir bakış fırlatarak onu tartışmaya cesaretlendiriyor.

Vay anasını! Benim tatlı, masum, kızaran kız arkadaşına ne oldu? Leydim, uzun zaman önce onu paramparça eden kadını parçalara ayırırken huşu içinde duruyorum.

"Bir kitap yazıyorum. Gavin ile olan hayatımın hikayesi. Elbette kurgu olarak yayınlanacak ama bu kolayca değiştirilebilir. Pekala bir otobiyografiye dönüştürebilirim. Yaptığın her hastalıklı hareketin her detayı o sayfalarda belgelenecek. Ve bir an bile insanların beni dinlemesini sağlayacak nüfuza sahip olmadığımı düşünme."

Baylor bana başını salladı. "Müstakbel eski sevgilinin film yapım işi diye bir şeyi var ve tahmin et ne oldu? Kitabımı herkesin görebileceği bir film haline getirecek. Etrafına bir bak Karen, sözde dostun Angie de bunu doğrulamaktan mutluluk duyuyor. Sandığın kadar çok arkadaşın yok. Sanırım babana geri dönüp acınası geçmişini görmezden gelmesini umabilirsin. Ama Hollywood ev kadını olarak hayatın sona erecek. İtibarın, ameliyatla değiştirilmiş yüzünün magazin gazetelerinde basıldığı kâğıda değmeyecek."

Karen sanki itilmiş gibi birkaç adım geri çekildi. Baylor'a oflayıp pufluyor ve bana bakıyor.

"Bana bakma Karen," diyorum. "Kendi mezarını kendin kazdın."

Baylor öne doğru anlamlı bir adım atarak, "İşte yapacakların," diyor. "Bunlar müzakere edilemez." Elini kaldırıyor ve parmaklarıyla sayıyor. "Birincisi, boşanma davası açtıktan sonra hamile kaldığınızı kesin olarak kanıtlamak için tüm hamilelik kayıtlarınızı Gavin'e vereceksiniz. Ayrıca Gavin'in baba olmadığını yazılı olarak beyan edeceksiniz ve babalık testlerini kabul edeceksiniz. İki, bizimle herhangi bir şekilde temas kurmaktan kaçınacaksınız. Üç, kızkılık soyadınıza geri döneceksiniz. McBride ismi de dahil olmak üzere seninle hiçbir şey paylaşmayı düşünmüyorum. Dört, avukatına boşanma konusunda ayak sürümeyi bırakmasını söyleyeceksin.

"Eğer bunları yapmazsan. Avukatınızdan bu hafta içinde bu şartları kabul ettiğinize dair resmi bir yazı alamazsak, sadece değerli evinizi kaybetmekle kalmayacak, aynı zamanda bu lanet olası tehditlerin her birini yerine getireceğime dair aşağılık varlığınız üzerine bahse girebilirsiniz."

Karen'in yüzüne tekrar bakarken gözleri öfkeyle parlıyor. "Biz. Biz. Anlaştık mı?"

Odadan geçip elini tutarken cesur kızıma gülümsememeye çalışıyorum. Onu ön kapıya götürüp açıyorum. Dışarı çıkarken dönüp, köpeği ölmüş gibi olduğu yerde donup kalmış olan Karen'a bakıyorum. "Hoşça kal Karen." diyorum. Sonra kapıdan içeri giriyoruz ve kapıyı eski hayatımın üzerine sonsuza kadar kapatıyorum.

Sessizce arabaya doğru yürüdük. İçeri girdiğimizde Baylor'u sakinleştirmek için titreyen elini tutuyorum ve "Hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu sanmıyorum" diyorum.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Evdeki kutular tavana kadar dolu. Baylor ve Maddox'un buraya taşındığı zamanın aksine, Los Angeles'ta bir ev tutmak gibi bir isteğim yok. Elbette zaman zaman stüdyo işleri için geri dönmem gerekecek ama Scott'ın ya da Angie'nin evinde kalabilirim.

Annem birkaç gün önce gitti ama Skylar bütün hafta buradaydı, Baylor sakinleşirken Maddox'a yardım etmek ve eşyalarını toplamak için kaldı. Baylor'daki değişim muazzam. Yeniden yazmaya başladı. Taşınmamızın beklentisi, arkadaşının ölümünün gerçekliği ve Karen'la yüzleşmesi arasında duyguları allak bullak oldu ve görünüşe göre yaratıcılığının suyu akıyor.

Maddox'taki değişimi de görebiliyorum. Callie'nin ölümüne anlaşılır bir şekilde üzülse de, evdeki arkadaşlarından ve stüdyodaki ilk gününde yaptığı DVD'yi onlara göstermek için nasıl sabırsızlandığından bahsetmeyi asla bırakmıyor.

Baylor ve Maddox bu hafta iki kez Callie'nin mezarını ziyaret ettiler. Maddox artık her gün gitmek istemiyor. Duygularıyla başa çıkmasına yardımcı olan bir danışmanla görüşüyor.

Yazmak Baylor'un terapisi ve bir sonraki kitabını Callie ve Collin arasında yaşanmış olabilecek büyük aşk ilişkisi hakkında yazmaya yemin etti.

Lobiden gelen bir telefonla resepsiyonda bir kuryenin olduğunu ve teslimat için imzama ihtiyacı olduğunu öğrendim. Kuryeyi yukarı göndertiyorum ve paketi imzaladıktan sonra Baylor'un sadece mobilyalar ve dizüstü bilgisayardan ibaret olan ofisine götürüyorum.

Pencerenin yanındaki parlak mor sandalyeye oturuyorum. Bana bakıyor ve ben de paketi kaldırıyorum. "Karen'in avukatından," diyorum.

Nefes nefese kaldı. "Ne yazıyor?"

"Henüz bilmiyorum. Birlikte açabileceğimizi düşünmüştüm."

Sandalyesinden kalkıyor ve kucağıma oturuyor. Büyük zarfı açarken kaburgalarına dokunmamaya dikkat ederek kollarımı ona doluyorum. Kapak sayfasını okuyoruz, gözlerimiz kelimeleri özümserken yüzlerimizi gülümsemeler kaplıyor.

"Hepsini kabul etti!" Baylor çığlık atıyor. "Bak, adını bile değiştirecek. Ondan bunu öğrenebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Gülüyorum. "Şaka mı yapıyorsun?" Diyorum. "*Beni* korkuttun sevgilim ve ben senin tarafındaydım." Belgeleri okumaya devam ediyorum ve "Burada, şartlarımızı kabul ederek hiçbir şekilde suçunu ya da yanlış yaptığını kabul etmediği, sadece hayatının bir sonraki bölümüne devam etmek istediği yazıyor" diyorum.

"Tam zamanı!" Baylor açık sözlülüğü karşısında kızarıyor ve göğsüme doğru kıkırdıyor.

"Görmen gereken bir şey daha var," diyorum ona. "Aynı gün geldiğine inanamıyorum." Ona daha önce açtığım daha küçük bir zarfı uzatıyorum.

Üzerindeki resmi mühürden ne olduğunu anlayarak bana gülümsüyor. Açıyor ve Maddox'un yeni doğum belgesini çıkarıyor. "Maddox Mitchell McBride" diye okurken kucağımda zıplıyor.

Gururla gülümsüyorum.

Baylor gözlerimin içine bakıyor. "Her şey bir araya geliyor, değil mi? Neredeyse mükemmel," diyor ve şimdi Callie'yle plajda çekilmiş bir ekran koruyucu fotoğrafının yer aldığı dizüstü bilgisayarına bakıyor.

Kucağımda kıvranması istemeden de olsa bir tepkiye neden oluyor. "Ah, hayatım, yaralarına dikkat etmeye çalıştım, ama üzerimde böyle hareket etmeye devam edersen, seni soyup bu sandalyede becerebilirim."

Saatini kontrol ederken yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Maddox ve Skylar'ın eve gelmesine daha bir saat var," diyor ve baştan çıkarıcı bir şekilde parmak ucunu alt dudağımda gezdiriyor.

Neredeyse üç hafta boyunca seks yapmadıktan sonra Baylor'la seks yapmayı düşününce aletim anında sertleşiyor. "Emin misin? İncitmek istemiyorum-"

Ben konuşmamı bitiremeden kâğıtları yere fırlattı ve dönüp üzerime çıktı. "Üstte olursam bana zarar veremezsin." Sonra benim yardımımıyla gömleğini dikkatlice çıkardı.

Onun muhteşem vücudunu takdir etmek için bir an duruyorum. Yaraları büyük olasılıkla zamanla kaybolacak silik yara izlerine dönüşmüş. Kaburgaları hala hassas, bu yüzden kendime onu oradan tutmamam gerektiğini hatırlatıyorum. Ancak memeleri adil bir oyun, bu yüzden öne doğru eğilip birini ağzıma alıyorum, uçlarını emdiğimde onları daha da içime itiyor.

"Oh, Tanrım," diye inliyor. "Bunu özlemişim."

"Bir daha asla," diyorum ağzımı onun sıcak teninden çekerek. "Bir daha asla ayrılmayacağız, sevgilim."

Gömleğimi kavırıyor, altındaki tenime ulaşmak için onu neredeyse benden koparıyor. Elleri göğsümün her santiminde dolaşırken onu mutlu bir şekilde mecbur bırakıyorum ve tamamen çıkarıyorum. Onunla birlikte ayağa kalkıyorum, onu sadece kışından tutmaya dikkat ediyorum. Odadan çıkmaya başlıyorum ama o beni durduruyor.

"Gavin, hayır. Burada, bu sandalyede sevişelim."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Los Angeles'ta sevdiğim bir şey varsa o da bu manzaradır," diyor başını pencereye doğru sallayarak. Giysilerimizin geri kalanını hızla üzerimizden çıkarırken onu bir anlığına yere yatırıyorum. Sonra sandalyeyi doğrudan pencerenin önüne yerleştiriyorum, böylece üzerimdeyken ve adımı haykırırken dışarı bakıp kayalara çarpan dalgaları görebilecek.

Hey, bu onun kitabı için iyi bir şey, her neyse.

Baylor, Maddox ve Skylar Callie'nin mezarını son bir kez ziyaret ederken ben de uçuşumuzdan önce son dakika işlerini hallettim. Arabamı ve dairedaki her şeyi taşımak için bir nakliye şirketi tutmam gerekiyordu ama bunu doğru yapmak istiyordum, bu yüzden bizi kalıcı evimize geri götürmesi için başka bir özel jet kiraladım.

Yüksekliğimize ulaştığımızda Maddox'a göz kırpıyorum ve o da uçağın ön tarafına, uçuş görevlisinin onu beklediği küçük mutfağa gidiyor.

"Pilotu tekrar görecek mi?" Baylor soruyor.

Skylar bana gülümserken ben de ona "Mmmm," diye mırıldanıyorum.

Bir dakika sonra Maddox elinde bir tabak dolusu patates kızartmasıyla mutfaktan çıktı. Boğazımı temizleyerek Baylor'un pencereden dışarı bakmasını sağladım.

"Aman Tanrım!" Büyük tabağı düşmeden dengede tutmaya çalışan Maddox'a gülüyor.

Tepsi masasını onun yanına çekiyorum ve Maddox ağır tabağı yere koyuyor. Başını kaldırıp bakıyor, tabakların onun için olduğuna şaşırıyor. Bana gülümsüyor. "Yirmi soru mu?"

Titriyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Kesinlikle mükemmel olmasını istiyorum. "Yirmi soru değil," diyorum. "Sadece bir tane."

Maddox'a başımla selam veriyorum ve o da yanıma oturuyor, ikimiz de Baylor'un tam karşısında oturuyoruz. "Baban ve ben senin de bir McBride olmanı istiyoruz, anne" diyor. En tepesinde birkaç patates kızartmasını çevreleyen elmas ve platin bir yüzüğün bulunduğu yemek tabağını işaret ediyor.

Nefes nefese kalırken eli ağzını kapatmak için yukarı kalkıyor. Ben yüzüğe uzanıp içinden patates kızartmasını çıkarırken gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Skylar arkamdan burnunu çekerken tepsiyi kenara itip dizlerimin üzerine çöküyorum. "Baylor, bizim hikâyemiz sekiz yıl önce başladı. Ama yarım kaldı. Gerçek şu ki, sadece bir kadın var

Hiç evlenmek istemedim. Benimle evlenmesini isteyeceğim tek bir kadın var. Hayatımın geri kalanının her gününü birlikte geçirmek istediğim tek bir kadın var."

Skylar'ın uçakta getirdiği çantaya uzandım. Mor orkidelerden oluşan küçük bir buket çıkarıp Baylor'a uzatıyorum. "Seni ağlatacak kadar mutlu eden adam olmak istiyorum. Sana beş yaşındayken hayalini kurduğun o büyülü hayatı veren adam olmak istiyorum. Bizim aşk hikâyemizin, senin yazacağın kitapların en büyüğü olmasını istiyorum."

Elini elime aldım ve yüzüğü parmağına geçirdim. "Sevgilim, benimle evlenir misin ve bu iki McBride'ı yaşayan en mutlu adamlar yapar mısın?"

Başını sallarken gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "Evet," diye ağlıyor. "Elbette, evet."

Onu kucaklıyorum ve Maddox da hemen ona katılıyor. Tam da olması gerektiği gibi, bizi bir kez ve herkes için bir aile yapıyor.

Epilog

Altı ay sonra . . .

"Ne kadar sürmesi gerekiyor?" Banyodan dönüp yanımdaki yatağa tırmanırken ona soruyorum.

"Üç dakika," diyor.

Telefonumdaki zamanlayıcıyı ayarladım.

"Eee," diyorum ve ikimiz de gülüyoruz, hayatlarımızın sonsuza dek değişip değişmeyeceğini öğrenene kadar zaman geçirmek için ne söyleyeceğimizi bilemiyoruz.

Uzanıp alyanslarıyla oynuyorum, parmağının etrafında döndürüyorum. "Kitabımız nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

Gülümsüyor. "Sanırım bu şimdiye kadar yazdığım en iyi şey. Aslına bakarsanız neredeyse bitirdim."

"Gerçekten mi?" Ben de öyle dedim. "Nasıl bitecek?"

"Henüz bilmiyorum." Hamilelik testinin tezgâhın üzerinde durduğu banyoyu işaret ediyor. "Ama öğrenmek üzereyiz."

Tam zamanında, telefonumdaki zamanlayıcı çalışıyor. Gözlerimiz irileşiyor ve yavaşça ayağa kalkarak parke zeminde banyo eşiğine doğru yürüyoruz. Baylor gözlerini kapatıyor, pijamaları ve dağınık yatak başıyla küçük bir kız gibi görünüyor.

Makyaj masasının önünde durana kadar ona rehberlik ediyorum. Titreyen elini tutuyorum. Ya da belki de titreyen benimkidir. "Üçte birlikte mi?" diyorum.

Başını sallıyor, güzel gözleri hâlâ kapalı. "Tamam, işte başlıyoruz," diyorum. "Bir ... iki ... üç."

Ben bakıyorum. O da bakıyor. Gülümsüyoruz.

Mitchell Kardeşler İkinci Kitap
Skylar'ın hikayesi 2015 yazında
geliyor

beyaz zambaklar

TEŞEKKÜRLER

Bugüne kadar yazdığım dört kitap arasında bu kitabı yazmak açık ara en eğlencelisiydi. Sanırım bunun nedeni içimdeki erkeği ortaya çıkarmamdı. Gavin'in kafasının içinde olmak gerçek bir yolculuktu. Üniversite çağındaki oğullarım Austin ve Dylan'a teşekkür etmeliyim, onlar olmasaydı Gavin'in sesini bulmakta zorlanırdım.

Austin, Gavin'in olması gereken kişi olduğundan emin olmak için okuduğun için teşekkürler. Evet, tekrar gözlerimin içine bakabilmen için yıllarca terapi görmem gerekebilir.

Maddox'un seslendirmesinde bana yardımcı olan dokuz yaşındaki oğlum Ryan'a teşekkür etmeliyim. Ryan daha gerçekçi olması için Maddox'un günlük yazısını bile yazdı. Teşekkürler dostum.

Başta harika kocam olmak üzere tüm ailem bana inanılmaz destek oldu. Bu çılgın hayalimin peşinden gitmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Çok iyi arkadaşım ve beta okuyucum Tammy Dixon'a. Bu kitabı daha iyi hale getirmem için beni zorladın. Güçlü bir sahneye ihtiyacım olduğunda, bana en sevdiğimiz yazarın bunu nasıl yazacağını sorup durdun. Acımasızdın. Tam olarak doğru olmalıydı. Bunun için minnettarım. Umarım benim için okumaktan hiç sıkılmazsınız çünkü gerçekten çok değerli oldunuz.

Ek beta okuyucularım Janice Boyd ve Tawnya Peltonen ile editörlerim Jeannie Hinkle ve Ann Peters'a teşekkür ederim. Hepinizin gözleri son birkaç aydır büyük bir gayretle çalışıyor,

Geleneksel olarak yayınlanan herhangi bir romana rakip olabilecek kalitede bir kitap çıkarabiliyorum.

Son olarak, bağımsız bir yazara şans verdikleri için okuyucularıma teşekkür ederim. Umarım Baylor ve Gavin'i tanımaktan keyif almışsınızdır ve umarım Skylar'ın hikayesi için geri gelirsiniz.

Yazar Hakkında

Samantha Christy'nin yazma tutkusu ilk romanı yayınlanmadan çok önce başladı. Nebraska Üniversitesi Ceza Adaleti bölümünden mezun olduktan sonra Wisconsin Yüksek Mahkemesi ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki birçok büyük üniversitede Bilgisayar Sistemleri Analisti olarak görev yaptı. Çoğunlukla Indianapolis'te büyüyen yazar, Orta Batı'yı ve onun yerel değerlerini kalbinin bir köşesinde tutuyor ve üçüncü çocuğunun doğumundan sonra kendini tam zamanlı olarak ailesini yetiştirmeye adanıyor. Oradan buraya gelmek zaman olsa da, yazmak onun en büyük tutkusu olmaya devam etti ve evde kalan bir anne olmak bu hayalin peşinden gitmesini kolaylaştırdı. Yazmadığı zamanlarda, gemilerin yelken açtığı her Karayip adasını gezmekle meşgul oluyor. Samantha Christy şu anda kocası ve dört çocuğuyla birlikte St. Augustine, Florida'da yaşamaktadır.

Samantha Christy'ye bu harika adreslerden herhangi birinden ulaşabilirsiniz

yerler:

Web sitesi: www.samanthachristy.com

Facebook:

<https://www.facebook.com/SamanthaChristyAuthor>

Twitter: @SamLoves2Write

E-posta: samanthachristy@comcast.net

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

